

Januari 2023 - Jaargang 3 - Nummer 1

Waaiers

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Aan alle lezers van WAAIERS de beste wensen voor het nieuwe jaar. Wensen die misschien een beetje laat komen, maar we zitten nu eenmaal met de verschijningsdatum van 1 februari.

Laat ons hopen dat ook 2023 weer een wielerjaar wordt dat ons doet wegdromen naar onze geliefde periode van de jaren 50-60-70 met massa's Belgische successen en mooie duels.

De Belgen doen weer mee. Hoe lang was het geleden dat 'wij' Liège-Bastogne-Liège wonnen? Elf lange jaren. Hoe lang was het geleden dat 'wij' een grote ronde wonnen? Vierenveertig jaar! Hoe lang was het geleden dat 'wij' nog eens een wereldkampioen hadden? Tien jaar geleden!

Hebben we weer een gouden generatie zoals in de jaren 50-60-70? Het zal eerder een generatie met een gouden rand zijn. Overheersen zoals in de jaren 50-60-70 waarin we 11/30 haalden in het Wereldkampioenschap, 6/30 in de Tour de France, 7/30 in de Giro d'Italia en 4/30 in de Vuelta a España naast 15/30 in Milano-Sanremo, 18/30 in de Ronde van Vlaanderen, 21/30 in Paris-Roubaix, 22/30 in Liège-Bastogne-Liège en 8/30 in de Giro di Lombardia zal er niet meer inzitten, onder andere door de mondialisering van het wielrennen. Maar toch zullen de (onderlinge) duels met Remco, Wout, Jasper, Cian, Arnaud e.a. ons sowieso weer in vervoering brengen.

Op het ogenblik dat ik de eerste versie van dit editoriaal schreef heb ik kunnen genieten van een fantastische zevendaagse met vijf wedstrijden in het veld met drie grote kampioenen. Wout won er drie (Zolder, Diegem en Loenhout), Mathieu won er een (Gavere) en Tom liet er een door de vingers glippen (Baal) en ik kan enkel hopen dat de strijd die ze leverden een voorbode mag zijn voor het wielerjaar 2023.

Een jaar dat weer een hoofdstuk extra zal bijschrijven in het lijvige boek der geschiedenis van het wielrennen. Een geschiedenis waarvan onze redactie zich tot doel gesteld heeft een stuk te bewaren voor het nageslacht.

'Lijvig', het is een woord dat ook van toepassing is voor ons tijdschrift. Half januari schrokken we er zelf van. Stef, onze lay-out man, meldde dat we op dat ogenblik aan 312 blz. zaten voor dit nummer. We hebben toen kort overlegd en besloten een afslankkuur door te voeren. De saga's over ROKADO en FAEMA werden gesplitst en de tweede delen verschoven naar WAAIERS 3-2. Ondanks dit is dit nummer nog meer dan 'overvol', bijna 260 blz. Naar de toekomst toe gaan we dit toch eerder naar 200 blz. trachten te brengen.

In dit nummer gaat onze bespreking van de renners die op de Maple Leaf Chewing Gum-plaatjes stonden verder met twee Belgische renners, de ene al iets succesvoller dan de andere,

Colofon

3de jaargang - Nr. 1

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Stefaan Degryse
Patrick Feyaerts
Jan Soens
Hans Vandeput

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

Lode Troonbeeckx en Georges Vandenberghe.

Jan Soens beëindigt zijn verhaal over de wedervaren van Max Wirth in de Zesdaagse van Zürich.

Hans Vandeput graaft in zijn geheugen naar zijn ervaring als jonge wielerfanaat toen hij Hans Junkermann ontmoette. Daarnaast vertelt hij het verhaal van Richard Kemps, een Belg die het ver schopte in Groot-Brittannië.

Gastschrijver Marcel Baetens heeft het over de Giro d'Italia 1951, de exploten van Rik Van Steenbergen daarin en het gerommel in de Belgische ploeg. Daarnaast vertelt hij wat zijn lievelingstruien zijn en waarom.

Ikzelf vond tijdens wat opzoekingswerk een item over de Tour de France 1968 en Robert Hagmann dat ik niet wist en dat ik verder uitzocht.

De Provinciale kampioenen in de ons geliefde periode van het Belgische wielrennen worden in zoverre als mogelijk in ere gesteld.

En dan zijn er de twee grote 'brokken' in ons tijdschrift die gesplitst werden. Enerzijds het verhaal van ROKADO waar het jaar 1973, of toch de eerste helft, verteld wordt. Anderzijds is het FAEMA-verhaal waarbij nu 1959 aan de bak komt en de bespreking van de aparte renners naar juni verschoven wordt.

De rubrieken Reeksen (met deze keer twee Duitse reeksen), Weetjes, Reacties en Boeken zijn een vaste waarde.

Op vraag van verscheidene lezers hebben we de mogelijkheid geschapen om de vorige nummers van WAAIERS op papier te kunnen verkrijgen. We zijn van plan dit iedere keer te doen voor een volledige jaargang, kwestie van de verzendingskosten te drukken. U leest het verderop in het tijdschrift.

Anderzijds zou het ons ook plezier doen indien het Steunfonds WAAIERS een beetje gespekt zou worden. Ook hierover leest U verderop in het tijdschrift meer.

Tenslotte doe ik nogmaals een oproep tot de amateurschrijvers. Heb je een goed verhaal, interviewde je ooit een oud-renner, wil je het verhaal schrijven over een renner uit je buurt of voor wie je een boontje had, doe het! We publiceren het met plezier.

En wil je eens iets schrijven over de truien die voor jou een speciale betekenis hebben. Niet aarzelen. Doen!

Aan iedereen die in de toekomst het tijdschrift gratis wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp 'Abonneren'

Aan iedereen die geen mails meer wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp 'Uitschrijven'.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie zondag 1 februari 2023 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

1 Steunfonds

2 Maple Leaf Chewing Gum

2 Nummer 5: LODE TROONBEECKX

4 Zijn ploegen als profrenner

4 Belangrijkste prestaties

11 Palmares in de ‘grote’ wedstrijden

12 Achteraf bekeken

17 GEORGES VANDENBERGHE

17 Zijn ploegen als profrenner

18 Belangrijkste prestaties

26 Palmares in de ‘grote’ wedstrijden

29 Achteraf bekeken

47 ROKADO (deel 3: 1973)

47 Ploegvoorstelling

51 Staf Vanroosbroeck

53 Roger Pingeon

55 Robert Kahl sponsor met twee wielerploegen

56 De laatste stormloop van de oude rot

60 De voorbereidingskoersen

65 Gerben Karstens 1

66 De voorjaarsklassiekers

67 Rik Van Linden

74 ROKADO’s hadden nog spoedvergadering

75 Het rommelt bij ROKADO deel 1: Woedende Kahl vloog uit op Driessens en Vanvaerenbergh

83 Het rommelt bij ROKADO deel 2: Frankfurt en de Ronden moeten totale mislukking van Driessens voorkomen

84 Het rommelt bij ROKADO deel 3: Willy De Geest

92 De truien van 1973

97 De Vuelta a España

101 Het rommelt bij ROKADO deel 4: Driessens gedegradeerd, Vanvaerenbergh in ere hersteld

104 Gerben Karstens 2

106 Max Wirth en de Zesdaagse van Zürich (slot)

106 1967 met Emiel Severeyns

109 1968 met Sigi Renz
112 1969 met Emiel Severeyns

116 Baggerbox
116 Robert Hagmann en de mislukte Tourstart

121 Ge hadt erbij moeten zijn ....
121 Het petje van Hennes

123 Richard Kemps in London-Bath-London

128 Een fiets, een trui en een broek (deel 2)
128 SCHEYS Alfons
129 VERMAELEN Francis
130 VERBEECK Frans

132 Rik Van Steenbergen en de Giro van 1951
132 Alleen tegen allen of hoe “Grote Rik” (bijna) geschiedenis schreef.
132 Een korte situatieschets vooraf
133 De Giro 1951 start met een deelnemersveld van wereldformaat
134 Een Belgische topploeg aan de start, na de nodige perikelen
137 Het verloop van de Giro
142 Het vervolg van de Giro
149 Besluit

151 Waaiers op papier

152 FAEMA (deel 5a)
152 1959: G.S. FAEMA, G.D. FAEMA en G.S. EMI
152 De renners van G.S. FAEMA
153 De renners van GRUPO DEPORTIVO FAEMA
153 De renners van G.S. EMI
154 Truien
158 Overwinningen
160 Van Looy en Gaul krijgen elk hun eigen ploeg
188 De man(nen) van het seizoen
190 Vragen

191 Provinciale kampioenen tussen 1946 en 1979
192 Antwerpen
196 Brabant
200 Limburg

207 Oost-Vlaanderen
209 West-Vlaanderen
212 Henegouwen
214 Namen
215 Luik
216 Luxemburg

220 Mijn favoriete truien

231 De pubkaarten

231 Sonolor-Lejeune
233 Werner TV
234 Willem II
237 Ploegenfoto's

239 De reeks

243 Weetjes

243 Beurzen
244 Boeken

248 Reacties

Steunfonds

Beste lezers van WAAIERS,

Ondertussen zitten we al aan het vijfde nummer van WAAIERS en beginnen we de derde jaargang.

U zal gemerkt hebben dat wij onze uiterste best doen om de artikels zo gedetailleerd en zo waarheidsgetrouw te schrijven.

Dit vergt van ons veel werk en tijd, maar dat doen we met plezier. Maar het vraagt ook om enkele investeringen. Voor de website (en het gemak van downloaden), moeten we betalen, om bepaalde tools te gebruiken moet er betaald worden. We printen nogal wat af, we verbruiken papier, cartridges, we betalen soms voor downloads van buitenlandse krantensites enz....

Kortom, een deel van onze spaarvarkentjes gaat naar WAAIERS. We weten dat we beloofden dat alles gratis zou blijven, en dat zal ook zo zijn.

Niettemin doen we beroep op jullie sympathie en richten we, in navolging van het Wielerarchievenforum, een Steunfonds op waarin iedereen naar godsvrucht en vermogen iets kan storten om ons een beetje te helpen.

Niemand is verplicht, WAAIERS blijft bestaan en blijft gratis, maar een duwtje in de rug helpt altijd als de weg bergop gaat (vraag het maar aan de renners).

Bij deze de gegevens:

Jullie kunnen storten op BE 91001748529676 op naam van Jan De Smet. Het geld wordt dan apart gezet om de kosten van WAAIERS te dekken.

Wij, Jan, Patrick, Hans, Stef en ikzelf, danken jullie voor de eventuele bijdragen.

Jan De Smet

Eindredacteur

Maple Leaf Chewing Gum

Een terugkerend item in PELOTON wordt de bespreking van de renners die in de Maple Leaf Chewing Gum reeksen van 1965-1969 verschenen (de prenten met of zonder vlag, met witte rand, gele of rode rand). Het zijn de 'prentjes' waar ik mee opgegroeid ben en die de kiem gelegd hebben van mijn wielerpassie.

Nummer 5: LODE TROONBEECKX

door Jan De Smet

1965 *1966* *1967* *1968*

Lode Troonbeeckx (°03/04/1938 in (Itegem) Heist-op-den-Berg) was een Belgisch profwielrenner van 1961-1967 die in totaal 14 overwinningen behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1968
Renner met een zekere klasse. Snel in de spurt. Met 60 overwinningen bij de nieuwelingen en 60 bij de liefhebbers beloofde hij veel. Gaf, wegens gebrek aan doorzettingsvermogen nog niet wat men van hem mocht verwachten. 'Witte' Troonbeeckx werd in 1961 prof. In 1962 tweede in de Ronde van Duitsland. In 1963 zag men hem 10e eindigen in de Driezustersteden en in 1964 behaalde hij dezelfde plaats in Gent-Wevelgem. Is steeds bijzonder goed in de openingskoersen.
Zelfde tekst in 1966 en 1967.
Renner met een zekere klasse. Snel in de spurt. Met 60 overwinningen bij de nieuwelingen en 60 bij de liefhebbers beloofde hij veel. Gaf, wegens gebrek aan doorzettingsvermogen nog niet wat men van hem mocht verwachten. 'Witte' Troonbeeckx werd in 1961 prof. In 1962 tweede in de Ronde van Duitsland. In 1963 zag men hem 10e eindigen in de Driezustersteden en in 1964 behaalde hij dezelfde plaats in Gent-Wevelgem. Heeft sindsdien zijn loopbaan afgesloten.

Volgens de tekst op de achterkant van het 'prentje' nr. 50 uit de reeks Velo Chewing Gum van 1962 was Lode Troonbeeckx, 1m72 lang en 69 kg zwaar en debuteerde hij in 1954. Hij behaalde, volgens dezelfde tekst, bij de nieuwelingen 60 overwinningen en eenzelfde aantal bij de amateurs voordat hij op 10 september 1959 overstapte naar de categorie van de onafhankelijken. In die categorie behaalde hij 4 overwinningen en 26 overwinningen bij de profs[1].

Ook over het aantal overwinningen van Lode Troonbeeckx bij de categorieën voor de beroepsrenners bestaat er nogal wat onduidelijkheid. Uit enkele interviews en boeken kon het volgende gedestilleerd worden:

1 De 26 overwinningen bij de profs eind 1961 (prentenreeks 1962) kan niet kloppen want als beroepsrenner behaalde hij uiteindelijk slechts 14 overwinningen.

Niet aangeslotenen (1954): 25 of 24 naargelang de bron

Nieuwelingen (1955&1956): 28 of 20 naargelang de bron

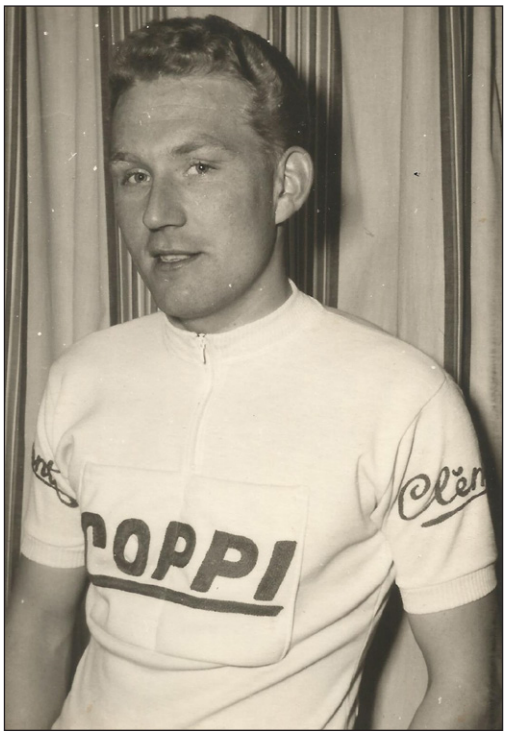

Lode Troonbeeckx gesponsord door de Campionissimo, waarschijnlijk eind 1959 in de ploeg Van Eenaeme-Coppi

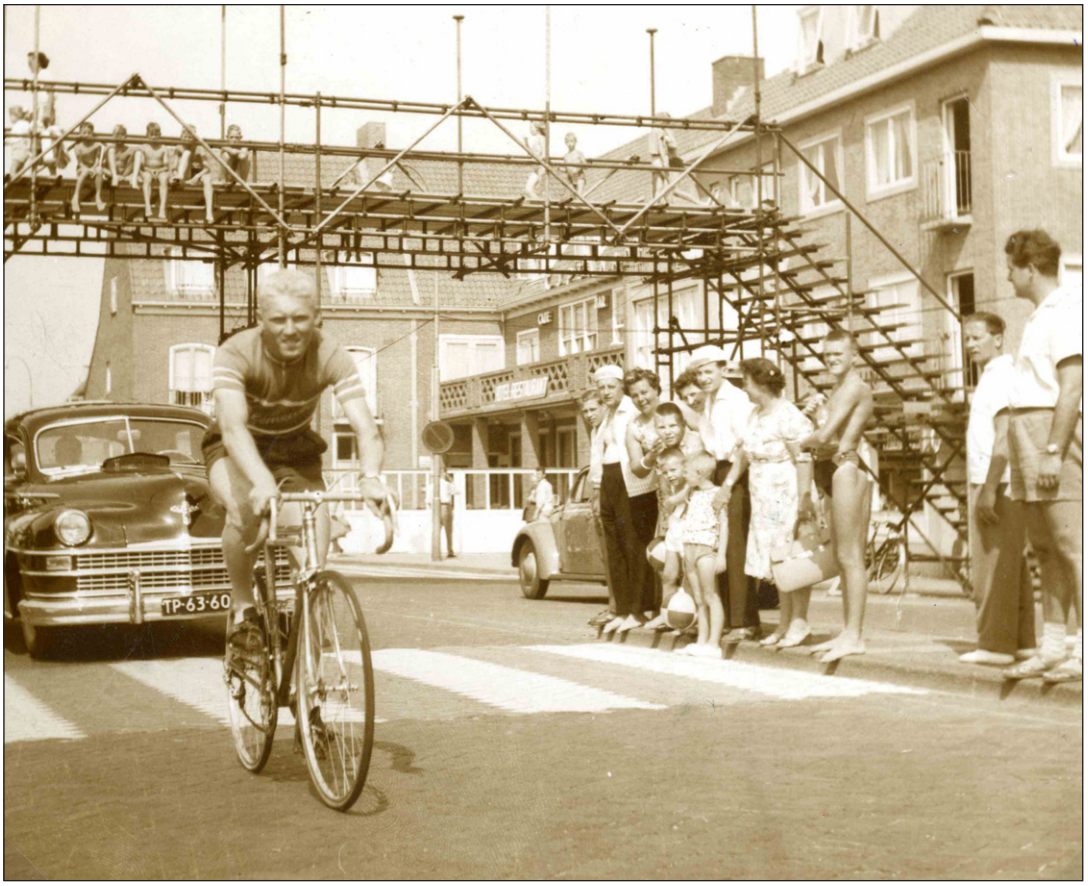

Lode Troonbeeckx in de jeugdrangen
(Foto Collectie Staf Van Dijck - www.kempenserfgoed.be)

Amateurs (1957&1958&1959): 17 (15 volgens Velo 58) + 21 (21 volgens Velo 59) + 24 (15 gevonden in Velo 60 & de Wielersite & de krant Het Belang van Limburg) = 62 (51 bevestigd)

Onafhankelijken (1959&1960): 0 + 4 = 4. Plus 4 als onafhankelijke bij de profs.

Zijn ploegen als profrenner:

1961	Mann
1962	Mann
1963	Mann
1964	Mann
1965	Mann
1966	Mann-Grundig
1967	Goldor-Gerka

Lode bij een van zijn vele overwinningen in de jeugdcategorieën (Foto Collectie Staf Van Dijck - www.kempenserfgoed.be)

Belangrijkste prestaties:

Amateur 1957 (15 teruggevonden in Velo 58, sommige bronnen spreken van 17)	
1ste	in 3de rit A van de Ronde van België (29/)
1ste	in O.L.V. Waver (11/6 & 3/9), Kapellen (13/6), 6), Itegem (15/6), Sint-Truiden (27/6), Westmeerbeek (6/7), Baal (11/8), Vilvoorde (17/8), Overpelt (20/8), Geel (25/8 & 15/9), Ramsel (16/9), Hasselt (24/9)[2] en Kontich (28/9)

Amateur 1958 (21) (militaire dienst)	
1ste	in Bevel (8/6), Jemeppe-sur-Sambre (12/6), Wijnegem (21/6), Trofee Het Volk in Herentals (29/6), Brussel-Ravels (6/7), Kontich (9/7 & 28/9), Temse (17/7), Rotselaar (21/7), Borsbeek (3/8), Schriek (16/8), Nijlen (23/8), Tienen (4/9), Overijse (11/9), Antwerpen-Itegem (13/9), Itegem (16/9 & 20/9 & 30/9), Nieuwerkerken-Aalst (23/9), Boechout (4/10) en Gilly (7/10)

Amateur 1959 (15) volgens de krant Het Belang van Limburg was de zege in Wilderen op 10/9 de 25ste van het seizoen[3]	
1ste	in rit 4 van de Ronde van België (28/4)
1ste	in de Omloop XI Provincies + 3 ritten (23/5)
1ste	in het Weekend Spadois + 1 rit (28/6)
1ste	in Namen (26/6), Perk (2/7), Antwerpen-Genk (6/7), Tienen (9/7), Omloop Zuid-Brabant in Evere (13/7), Slag der Zilveren Helmen in Halen (6/8), G.P. Ludo De Bruyn (23/8) en Wilderen (10/9)
4de	in het Wereldkampioenschap in Zandvoort
4de	in rit 1 van de Vierdaagse van Berlijn

2 Op 23/9 was er ook een wedstrijd in Hasselt, gewonnen door Laurent Christiaens voor Lode Troonbeeckx. Blijkbaar was er een eindklassement op punten over beide (23 & 24/9) wedstrijden. Dit eindklassement was voor Lode Troonbeeckx met 3 punten voor Laurent Christiaens met 6 punten. Dit kan voor sommigen als een extra overwinning bekeken worden.

3 Op 25/7 bericht Het Belang van Limburg dat Lode Troonbeeckx al 17 overwinningen op zijn palmares heeft staan. Op 7/08 staat in de titel van de overwinning in Halen dat het zijn 22ste zege is. En op 11/9 bericht Het Belang van Limburg dat de overwinning in Wilderen de 25ste zege is.
In dit overzicht worden dus 5 overwinningen voor 25/7, 4 overwinningen tussen 25/7 en 6/8 en een overwinning tussen 6/8 en 10/9 gemist. Vooral de 4 overwinningen tussen 25/7 en 6/8 (14 dagen) lijken opvallend.

3de	in rit 2b van de Vierdaagse van Berlijn
4de	in rit 3 van de Vierdaagse van Berlijn
5de	in het eindklassement van de Vierdaagse van Berlijn (7-10/5)
3de	in rit 2 van de Ruota d'Oro
5de	in rit 3 van de Ruota d'Oro
6de	in het eindklassement van de Ruota d'Oro
	De eerste 20 van het Wereldkampioenschap amateurs in 1959
	1. Gustav-Adolf SCHUR (DDR) 2. Bastiaan Maliepaard (NED) 3. Constant Goosens (BEL) op 6" 4. Lode Troonbeeckx (BEL) 5. Mik Snijder (NED) 6. Giuseppe Zorzi (ITA) 7. Herman Cornelis (BEL) 8. Jean-Baptiste Claes (BEL) 9. Erwin Jaisli (SUI) 10. Knud Enemark Jensen (DEN) 11. Hans Schleuniger (SUI) 12. Bengt Ekblom (SWE) 13. Aldo Pifferi (ITA) 14. Kurt Postl (AUT) 15. Ludwig Troche (BDR) 16. Roger Thull (LUX) 17. Gyozo Torok (HUN) 18. Niels Werner Baunsoe (DEN) 19. Erich Hagen (DDR) 20. Ferenc Horvath (HUN)

Onafhankelijke vanaf 11/9/1959	
1960 (4+4)	
	Bij de onafhankelijken: (4)
1ste	in Hannut (18/4)
1ste	in Beerzel (16/7)
1ste	in de Scheldeprijs Schoten (Antwerps kampioenschap) (1/8)
1ste	in Lembeek (11/9)

LODE TROONBEECKX Kampioen van Antwerpen (Het Belang van Limburg 2 augustus 1960)

Er waren 38 vertrekkers te Schoten voor de jaarlijkse Scheldeprijs die in aanmerking komt voor de provinciale titel der onafhankelijken.
Carlo Reyns koos reeds spoedig het hazenpad en te Kasterlee (km 59) telde de vluchter reeds 2'30", voorsprong. Toen Jos Possemiers te Herentals eveneens uit de groep wegschoot om bij de ontsnapte Reyns te geraken, mislukte zijn opzet. Waar de vluchters verzwakten en men in de groep de zaken ernstiger begon op te nemen, kon het niet anders of de oorsprong van Reyns smolt als sneeuw voor de zon. Te Massenhoven (km 98) telde hij nog een boni van 30" maar tien kilometer later te Borsbeek was hij tot de orde geroepen. De beslissende ontsnapping werd dan nog voor de renners te Schoten aankwamen uitgelokt door Lode Troonbeeckx, Albert Covens en Louis Geris. Negen andere renners sprongen de drie renners achterna, te weten Stan Goossens, Etienne Vercauteren, Lode Aerts, Karel De Laet, Jan Meuris, Staf Vanhole, Jos Possemiers, Hugo Verlinden en Richard Everaerts. Deze twaalf renners werden niet meer verontrust en in de eindspurt zegevierde Troonbeeckx voor Goossens.

DE UITSLAG
1. Lode Troonbeeckx de 191 km. in 5 u 4 min.
2. Stan Goossens op 2 lengten
3. Etienne Vercauteren
4. Albert Covens
5. Lode Aerts
6. Richard Everaerts
7. Karel De Laet
8. Louis Geris
9. Jan Meuris
10. Staf Vanhole
11. Jos Possemiers
12. Hugo Verlinden
13. John Ollivier op 2'
14. Piet Schmitz op 4' 40"
15. Gabriel De Loof
16. Rik Scharlaeken
17. Etienne Van Vlierberghe
18. Piet Jacobs
19. Lucien Vanderaerden
20. Arseen Scholiers
21. Jan De Roover
22. Gust Verscheuren
23. Rik Baeyens
24. Anton Muylders
25. Lucien Stevens

	Bij de profs (4)[4]
1ste	in Kwaadmechelen (16/6)
1ste	in rit 2 van de Driedaagse van Antwerpen (TTT) (19/6)[5]
1ste	in Heusden-Zolder (30/6)
1ste	in Kraainem (8/8)
1ste	in Haacht (4/10)

4 De Wielersite geeft ook nog een overwinning in Hoogstraten (volgens CDP nr. 54 p 28 was dat op 16/6), maar daar kon niks van teruggevonden worden. Trouwens op 16/6 won Troonbeeckx in Kwaadmechelen.
5 Een overwinning in een ploegentijdrit wordt niet als individuele zege meegeteld.

Profrenner 1961 (2)	
1ste	in Duffel (17/7)
1ste	in Heist-op-den-Berg (19/9)
3de	in rit 2 van Paris-Nice (11/3)
3de	in de Tour du Nord (10/9)
5de	in rit 1 van de Tour du Nord (7/9)
26ste	Nationaal kampioenschap (30/7)
	2de rit in Paris-Nice 1. André Darrigade 2. Rik Van Looy 3. Lode Troonbeeckx 4. Frans Schoubben

1961 Duffel
(Foto Collectie Staf Van Dijck - www.kempenserfgoed.be)

1961 Heist-op-den-Berg
(Foto Collectie Staf Van Dijck - www.kempenserfgoed.be)

Profrenner 1962 (2)	
1ste	in Overpelt (26/6)
1ste	in Mortsel (14/7)
2de	in de Ronde van Duitsland (18/4)
2de	in rit 1 van de Tour du Nord (7/9)
2de	in de 4de rit van de Ronde van Duitsland (15/4)
3de	in de 3de rit van de Ronde van Duitsland (14/4)
5de	in de Ronde van Limburg (11/3)
11de	Paris-Bruxelles (29/4)
-	Nationaal kampioenschap: -

Profrenner 1963 (4)	
1ste	in de Omloop van Haspengouw in Walshoutem (20/4)
1ste	in Vilvoorde (7/5)
1ste	in Hasselt-Rapertingen (30/6)

Lode als 2de in de Ronde van Duitsland na Peter Post en voor Roger Baens (Foto Collectie Staf Van Dijck - www.kempenserfgoed.be)

Kortrijk 9 augustus 1962: Lode verslaat Georges Decraeye, Jos Wouters, Michel Van Aerde, Jan Zagers, Jan Van Gompel en Pino Cerami voor de 5de plaats (Foto Collectie Staf Van Dijck - www.kempenserfgoed.be)

Profrenner 1963 (4)	
1ste	in Duffel (15/7)
4de	in de Ronde van Limburg (3/3)
5de	in de Elfstedenronde (17/3)
10de	in de Scheldeprijs (30/7)
74ste	Nationaal kampioenschap (21/7)
	Uitslag Hasselt-Rapertingen 1. Louis Troonbeeckx de 188 km. in 4 h 36 min 2. Jos De Wit op 15 cm. 3. Fernand Deferm op 1 lengte 4. Etienne Vercauteren 5. Rik Luyten 6. Willy Butzen 7. Jan Van Gompel 8. Constant Jongen 9. Jean-Baptiste Claes 10. André Biemans 11. Karel De Laet 12. Jan Lauwers 13. Wim van Est 14. Jos Scherens 15. Emile Vanden Boer 16. Marcel Blavier 17. Theo Nys 18. Albert Covens 19. Jan Storms 20. Jos De Wolf

1963 Hasselt-Rapertingen (Foto Collectie Staf Van Dijck - www.kempenserfgoed.be)

1963 Duffel
(Foto Collectie Staf Van Dijck - www.kempenserfgoed.be)

1963 De aankomst in Duffel

Profrenner 1964 (4)	
1ste	in Oedelem (19/4)
1ste	in Zwijndrecht (17/6)
1ste	in Nijlen (7/8)
1ste	in Berlare (1/10)
2de	in de Omloop der Vlaamse Gewesten (7/3)
2de	in de G.P. Fourmies (4/10)

Profrenner 1964 (4)	
3de	in de Ronde van Limburg (1/3)
3de	in de Polderpijl (13/6)
6de	in de Omloop Het Volk (29/2)
10de	in Gent-Wevelgem (22/3)
-	Nationaal kampioenschap: -

1964 Overwinning in Oedelem voor Robert De Middeleir, Auguste Van Woensel, Marcel Van den Bogaert, Rik Luyten, Urbain Debrauwer en Martin Van den Bossche (Foto Collectie Staf Van Dijck - www.kempenserfgoed.be)

Profrenner 1965 (1)	
1ste	in Kessel-Lo (26/6)
2de	in de Omloop van Midden-Brabant (30/6)
4de	in de Omloop van Oost-Vlaanderen (7/6)
6de	in de Scheldeprijs (27/7)
47ste	Nationaal kampioenschap (1/8)

Profrenner 1966 (0)	
-	Nationaal kampioenschap (1/8)

Profrenner 1967 (1)	
1ste	in Strombeek (22/5)
-	Nationaal kampioenschap
Totaal aantal overwinningen als profrenner: 14	

Palmares in de 'grote' wedstrijden:

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1961			
1962			
1963			
1964			
1965			
1966			
1967			

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1961		15de	82ste	DNF/DNS	
1962		DNF	55ste		
1963		DNF	DNF	DNF/DNS	
1964					
1965		DNF			
1966					
1967		DNF			

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1961	DNF		47ste
1962	20ste		21ste
1963	19de		DNF
1964	10de		
1965	DNF		DNF
1966			
1967		DNF	

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1961		26ste
1962		DNF/DNS
1963		74ste
1964		DNF/DNS
1965		47ste
1966		DNF/DNS
1967		DNF/DNS

Achteraf bekeken:

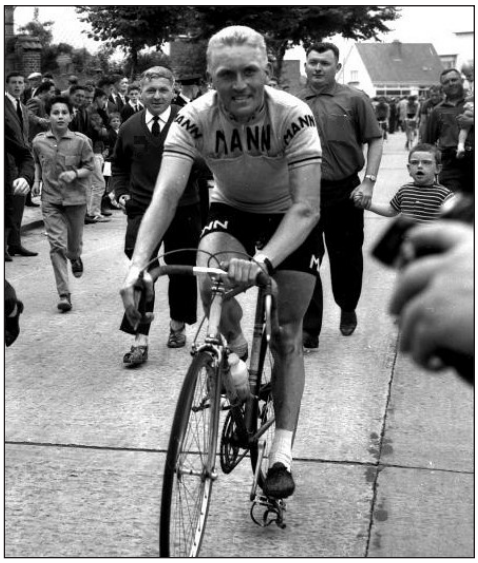

Lode Troonbeeckx ergens in 1963

De nieuwe 'Reus van Itegem', in navolging van dorpsgenoot Denis Verschueren is Lode Troonbeeckx nooit geworden. Nochtans als jeugdrenner was 'Witte' Troonbeeckx een veelbelovend talent. Rond de 50 overwinningen bij de niet-aangeslotenen en nieuwelingen samen en ook meer dan 50 overwinningen bij de amateurs beloofden veel. Maar Lode blijft in de wielergeschiedenis achter als een regionaal renner waar waarschijnlijk meer in zat dan eruit kwam. Te braaf, te gemakkelijk, zijn termen die naar voor komen bij de beschrijving van zijn ingesteldheid. Maar grote kampioenen hebben altijd een klein beetje een slecht karakter en zijn meestal allesbehalve braaf.

Het begon nochtans goed bij de liefhebbers. Minstens 15 overwinningen in het eerste jaar met daarbij een rit in de Ronde van België voor liefhebbers. Lode versloeg vier medevluchters in de 3de rit gaande van Leopoldsburg naar Sint-Katelijne-Waver. Hij versloeg respectievelijk Marcel Sleeuwaert, Alfons Sweeck, Jan De Roover en René Buelens. In 1958, ondanks het vervullen van zijn militaire dienst behaalde Lode toch nog 21 overwinningen, allemaal tussen 8 juni en 7 oktober, dus in amper 4 maanden. Het jaar erop kon Witte Troonbeeckx zich volop toeleggen op het wielrennen. Hij won opnieuw een rit in de Ronde van België.

Daarna trok hij met een Belgische selectie naar de Vierdaagse van Berlijn. Daar werd hij 4de in de eerste rit, 3de in rit 2b en opnieuw 4de in de derde rit. In het eindklassement werd hij 5de op 59'' van winnaar Hugo Verlinden. Verder in de top vijf ook nog een zekere Michele Dancelli (4de). Troonbeeckx won vervolgens de hoog aangeschreven rittenkoers de Omloop der XI Provincies waarin hij ook de 1ste, 2de en laatste rit won. De 1ste rit won hij in de sprint, de 2de met 1'36" voorsprong en de laatste eveneens met 43" voorsprong. In het eindklassement ging hij Jan De Roover en de Nederlander Johan van Geel vooraf.

Ook in het toch zware Weekend Spadois (Liège-Spa en Spa-Liège) kwam hij sterk naar voor. Hij won Spa-Liège en het eindklassement met 40" voorsprong op Hugo Verlinden en Willy Declercq. Daarnaast won hij nog de 'klassiekers' Antwerpen-Gent voor Jos Geurts en Jean-Baptiste Claes, de Omloop van Zuid-Brabant voor Stan Goossens en Etienne Vercauteren en de Slag der Zilveren Helmen in Halen voor Marcel Mangelschots en Marcel Van den Bogaert. Dit was op 6 augustus en het toonde aan dat Lode klaar was voor het wereldkampioenschap der amateurs in Zandvoort waarvoor hij geselecteerd was samen met Herman Cornelis, Jean-Baptiste Claes, Stan Goossens, Willy Vanden Berghen en Hugo Verlinden.

Het wereldkampioenschap ging door op 15 augustus zonder de ploegen van de U.S.S.R., Tsjechoslovakije, Joegoslavië, Roemenië en Bulgarije. Enkel de D.D.R., Polen en Hongarije vertegenwoordigden het Oostblok.

De wedstrijd barstte pas open op 5 ronden van het einde. In de 14de ronde op de dijk van Zandvoort, ontsnapten Bernhard Eckstein (D.D.R.) en de twee Nederlanders Jan Hugens en Mik Snijder, maar zij werden spoedig vervoegd door andere deelnemers waarbij de Belgen Goossens en Troonbeeckx en in het zicht van de tribunes ook nog door de ganse groep. Tijdens de 15de ronde ontvluchtten de Belg Goossens en de Oost-Duitser Eckstein opnieuw de groep, maar zij konden de kloof nooit vergroten en toen zij terug voor de tribunes reden werden zij weer bijgehaald door het peloton onder leiding van de Italiaan Giuseppe Zorzi. Tijdens de 16de

ronde was het de beurt aan de Oost-Duitser Erich Hagen, de Italiaan Romeo Venturelli en de Nederlander Jan Hugens, maar ook zij geraakten amper weg.

In de 17de en voorlaatste ronde geraakte de Belg Willy Vanden Berghen tot bij de drie leiders, maar hij kwam ten val en verdween uit de kopgroep. Net voor het ingaan van de laatste ronde werd de kopgroep bijgehaald en ter plaatse gelaten door de Italiaan Livio Trapè die 8" voorsprong had op een groepje met Gustav-Adolf Schur en 12" op de grote groep. Schur trok door en kreeg in zijn wiel Bas Maliepaard mee. De Belgen jaagden nog fors op het ontsnapte tweetal, maar konden hen niet meer bijbenen. Schur won makkelijk van Maliepaard en 6" later klopte Stan Goossens Lode Troonbeeckx voor de laatste podiumplaats. Herman Cornelis werd 7de, Jean-Baptiste Claes 8ste, Hugo Verlinden 41ste en Willy Vanden Berghen 51ste op 45". Collectief wel een sterke prestatie met een podiumplaats en nog drie toptien plaatsen.

André Debal (amateurs), Jos Van Mechelen (nieuwelingen) en Lode Troonbeeckx (profs en onafhankelijken) als Clubkampioenen van L.B.C. in 1961
(Foto Collectie Kempens Wielermuseum - www.kempenserfgoed.be)

Na het wereldkampioenschap werden er nog een aantal Belgische selecties afgevaardigd naar Italië. Lode Troonbeeckx was erbij, samen met Jean-Baptiste Claes, Herman Cornelis, Stan Goossens, Clément Roman en Hugo Verlinden voor Het Gouden Wiel (Ruota d'Oro) te Bergamo (28-30/8) en te Ponte San Pietro (samen met Hugo Verlinden).

In Bergamo werd hij derde in rit 2 en 5de in rit 3 een bergrit. In het eindklassement werd hij 6de, en tweede Belg, op 21" van winnaar Romeo Venturelli. Over de andere wedstrijd kon niks teruggevonden worden.

Op 11 september stapte Lode Troonbeeckx over naar de categorie van de onafhankelijken waar hij dat jaar geen overwinningen meer behaalde. De Franse Peugeot-ploeg toonde eind 1959 wel interesse. Maar Frans Teughels van de Mann-ploeg was hen te vlug af en liet Lode tekenen om vanaf 1960 bij Mann te rijden, eerst nog als onafhankelijke, later als prof. Lode kon gerust de winter in en ging zoals gewoonlijk werken in een ijskastenfabriek.

De belangrijkste overwinning bij de onafhankelijken, van de vier die hij er in 1960 won, kwam er op 1 augustus in de Scheldeprijs te Schoten. Lode Troonbeeckx was duidelijk klaar om de stap naar de profs te zetten binnen de Mann-ploeg. Het eerste jaar brak Lode geen potten. Twee overwinningen, in Duffel en Heist-op-den-Berg en twee derde plaatsen in Frankrijk. In de 2de rit van Paris-Nice werd hij in de spurt verslagen door André Darrigade en Rik Van Looy, toch geen pannenkoeken. In de Tour de Nord werd hij dankzij een 5de plaats in de eerste rit uiteindelijk 3de in het eindklassement op 15" van winnaar Martin van der Borgh. De kennismaking met de klassiekers en andere grote wedstrijden viel niet echt mee. Mann reed een beperkt programma (bv. geen Milano-Sanremo of Giro di Lombardia). Troonbeeckx werd 15de in de Ronde van Vlaanderen, 47ste in de Flèche Wallonne en 82ste in Paris-Roubaix. De 15de plaats in de Ronde van Vlaanderen zal zelfs zijn beste resultaat zijn in een van de monumenten.

1962 was iets beter ondanks opnieuw slechts 2 overwinningen (Overpelt en Mortsel). Internationaal was het echter goed. Troonbeeckx eindigde tweede in de Ronde van Duitsland na een 2de plaats in rit 4 en een 3de plaats in rit 3. En ook in de Tour du Nord reed hij weer prijs met een 2de plaats in de eerste rit.

Ronde van Duitsland 12/4 - 18/4
Rit 3: 1. Rudi Altig 2. Peter Post 3. Lode Troonbeeckx 4. Dieter Gieseler 5. Roger Baens
Rit 4: 1. Peter Post 2. Lode Troonbeeckx 3. Martin van der Borgh 4. Rudi Altig 5. Piet Damen
Rit 5: 1. Martin Vangeneugden 2. Peter Post 3. Jan Janssen 4. Lode Troonbeeckx 5. Robert Vandecaveye
Eindklassement: 1. Peter Post 2. Lode Troonbeeckx 3. Roger Baens 4. Sigi Renz 5. Hans Junkermann

Doorbreken naar het hoogste niveau was er echter niet bij. 20ste in Gent-Wevelgem, 21ste in de Flèche Wallonne en 55ste in Paris-Roubaix naast een 11de plaats in Paris-Bruxelles waren zijn resultaten.

De 5de plaats in de Ronde van Limburg gaf eerder aan waar 'Witte' Troonbeeckx zich mocht situeren binnen het Belgische wielrennen, goed maar geen topper in België en dus al zeker niet op internationaal niveau. Waarschijnlijk had Lode dat ook wel door en dus oriënteerde hij zich volop op het regionale circuit met soms eens een uitstap naar het noorden van Frankrijk.

1963 leverde vier regionale overwinningen op naast een 4de plaats in de Ronde van Limburg en een 5de plaats in de Elfstedenronde. Opnieuw goed maar geen topper dus. Een 10de plaats in de Scheldeprijs en een 19de plaats in Gent-Wevelgem waren de resultaten in de 'grotere' koersen.

1964 was zo goed als identiek. Vier regionale overwinningen, een 3de plaats in de Ronde van Limburg een paar 2de plaatsen in de koersen net onder de 'grotere' wedstrijden en verder een 6de plaats in de Omloop Het Volk en een 10de plaats in Gent-Wevelgem. Lode Troonbeeckx opereerde op het toppunt van zijn kunnen. Het feit dat hij ondertussen ook het café Schuttershof in Bevel openhield samen met zijn echtgenote zal ook wel niet bevorderlijk geweest zijn voor de conditie. Maar lokale populariteit moest natuurlijk te gelde gebracht worden en de rennerslonen waren indertijd niet wat ze nu zijn.

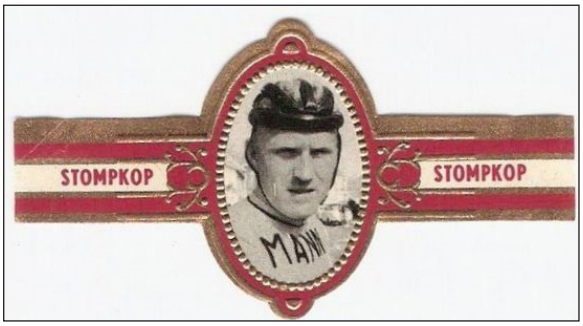

1961

1962

1963

1964

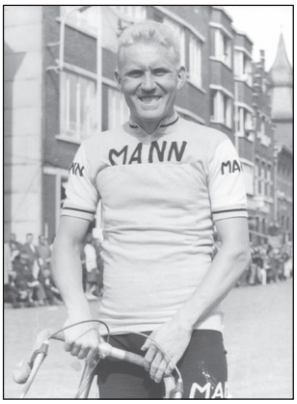

1965

1966

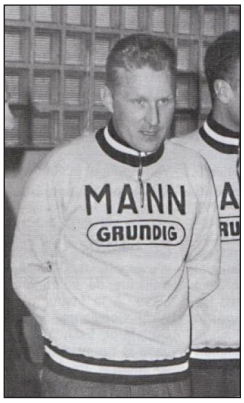

1967

Lode Troonbeeckx, Ward Van Hoof en verzorger Louis. Koers voor cafébazen in de Bergstraat (Foto Guy Van Hoof)

GEORGES VANDENBERGHE

1969

Georges Vandenberghe (° 28/12/1941 in Oostrozebeke en † 22/09/1983 in Sint-Andries Brugge) was een Belgisch profwielrenner van 1963-1972 die in totaal 22 overwinningen behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1969
Knap en snel renner, reeds winnaar van ritten in de Ronde van Frankrijk en Italië. Gele trui in de Tour van 1968 en dit gedurende elf dagen. Werd daarna door een val achteruitgeslagen.

Georges Vandenberghe zal bij de meeste wielerliefhebbers in het geheugen blijven als drager van de gele trui in de Tour de France 1968. Daarnaast won hij in zowel Tour de France als de Giro d'Italia een rit. Maar opvallender is dat hij in 7 deelnames aan de Tour de France 8 maal tweede en 7 maal derde werd in een rituitslag. Ook in 5 deelnames aan de Giro d'Italia werd hij eenmaal tweede en 5 maal derde in de rituitslag. Het toont aan dat Vandenberghe snel was, maar niet de snelste van het pak. In totaal zou Georges Vandenberghe 22 maal[6] de zegebloemen mee haar huis nemen.

Zijn ploegen als profrenner:

1963	FAEMA-flandria
1964	flandria-Romeo
1965	flandria-Romeo
1966	Romeo-Smith's
1967	Romeo-Smith's
1968	Smith's
1969	FAEMA
1970	FAEMINO
1971	Salvarani
1972	ROKADO

6 In de Encyclopédie du Monde du Cyclisme van Pascal Sergent, Guy Crasset en Hervé Dauchy is de overwinning in 1969 in het criterium van Assebroek op 23/8 niet vermeld.

Belangrijkste prestaties:

Amateur 1960 (0)[7]	

Amateur 1961 (17)	
1ste	in het Week-End Spadois (4/6)

Amateur 1962 (18)	
1ste	in rit 1 in de Vierdaagse van Berlijn (31/5)
1ste	in rit 2a in de Vierdaagse van Berlijn (1/6)
1ste	in rit 2b in de Vierdaagse van Berlijn (2/6)
1ste	in rit 3 in de Vierdaagse van Berlijn (3/6)
2de	in rit 4 in de Vierdaagse van Berlijn (4/6)
1ste	in het eindklassement van de Vierdaagse van Berlijn (31/5-4/6)
1ste	in rit 2 in de Ronde des Flandres (16/6)
1ste	in het eindklassement van de Ronde des Flandres (17/6)
1ste	in rit 2 Tour de Liège (24/7)

Onafhankelijke vanaf 6/9/1962 (0)

Onafhankelijke 1963 (0)[8]

Profrenner vanaf 22 mei 1963 1963 (4)	
1ste	in Anzegem (3/7)
1ste	in Schoonaarde (7/7)
1ste	in Moorsele (31/7)
1ste	in Ruiselede (21/8)
2de	in de Tour du Nord (8/9)
30ste	Nationaal kampioenschap (21/7)

1964 (8)	
1ste	in Sint-Andries Brugge (25/6)
1ste	in Poperinge (8/7)
1ste	in Westrozebeke (27/7)
1ste	in Moorsele (29/7)
1ste	in rit 9a in de Volta a Portugal (23/8)
1ste	in rit 12 in de Volta a Portugal (26/8)
1ste	in rit 13b in de Volta a Portugal (26/8)
1ste	in rit 14 in de Volta a Portugal (27/8)

Georges Vandenberghe in 1960 als winnaar in Dudzele
(Foto Vlaams Weekblad Archief)

Georges Vandenberghe en Ebert Burghardt feliciteren elkaar na een rit in de Vierdaagse van Berlijn
(Foto Radsport)

7 Moeilijk te achterhalen gezien Velo 1961 niet volledig is.
8 Het lijkt vreemd dat Georges Vandenberghe als onafhankelijke geen enkele zege boekte. Ze zijn in elk geval niet terug te vinden in Velo 63 en Velo 64 of in Het Belang van Limburg. Misschien zat een militaire dienst er voor iets tussen?

	Winnaar van het puntenklassement in de Volta a Portugal (30/8)
4de	in de Tour de Luxembourg (15/6)
5de	in Kuurne-Brussel-Kuurne (1/3)
5de	in de E3-Prijs Harelbeke (14/3)
5de	in de G.P. Denain (31/3)
7de	in Gent-Wevelgem (22/3)
	Opgave in de Giro d'Italia in de 10de rit (25/5)
	Beste resultaat in de Giro d'Italia: 6de in rit 4 (19/5)
18de	Nationaal kampioenschap (2/8)

Georges Vandenberghe na nog maar eens een overwinning in de jeugdrangen

Tour de Luxembourg 12-15/06-1964

Rit 1:

1. Bruno Mealli (Ita) 227 km in 6h27'07"
2. Cees Lute (Ned) op 15"
3. Carmine Preziosi (Ita)
4. Henri De Wolf (Bel)
5. **Georges Vandenberghe** (Bel)

Rit 2a:

1. Saint Raphaël-Géminiani, 53 km in 3h43'09" (Cees Lute, Arie den Hartog, Bas Maliepaard)
2. Pelforth-Sauvage-Lejeune, op 1'12" (Henry Anglade, Carmine Preziosi, Willy Monty)
3. Cynar, op 4'35" (Bruno Mealli, Giancarlo Gentina, Mario Maino)
4. Solo-Superia, op 4'57" (Henri De Wolf, Louis Proost, Michel Van Aerde)
5. Ruberg, op 8'48" (Hans Junkermann, Karl-Heinze Kunde, Martin van der Borgh)
6. Flandria-Romeo, op 10'03" (Jan Boonen, **Georges Vandenberghe**, Guillaume Van Tongerloo)
7. Groene-Leeuw, op 16'57" (Gilbert De Smet, Benoni Beheyt, Jos Timmerman)

Rit 2b:

1. Gilbert Desmet (Bel) 146 km in 4h13'28"
2. Edward Sels (Bel) op 24"
3. Bruno Mealli (Ita) op 39"

Rit 3:

1. Arie den Hartog (Ned) 231 km in 6h22'40"
2. Willy Monty (Bel) op 15"
3. Hans Junkermann (Dui) op 30"
4. Willi Altig (Dui) op 50"
5. Bastian Maliepaard (Ned)
6. Joseph Timmerman (Bel) op 2'10"
7. Jacques Simon (Fra) op 2'14"
8. Michel Van Aerde (Bel) op 4'22"
9. Cees Lute (Hol) op 19'50"
10. **Georges Vandenberghe** (Bel)

Rit 4:

1. Edward Sels (Bel) 177 km in 5h05'57"
2. **Georges Vandenberghe** (Bel) op 15"
3. Giuseppe Sartore (Ita) op 30"
4. Dino Zandegu (Ita)
5. Karl-Heinz Kunde (Dui)

Bij flandria-Romeo

Eindklassement: 1. Arie DEN HARTOG (Ned) in 23h29'10" 2. Bas Maliepaard (Ned) op 50" 3. Hans Junkermann (Dui) op 3'26" 4. **Georges Vandenberghe** (Bel) op 19'00" 5. Cees Lute (Ned) op 19'35"	
Uiteindelijk een mooie 4de plaats voor Georges Vandenberghe maar wel op 19 minuten van Arie den Hartog. Een achterstand die voornamelijk opgelopen werd in de ploegentijdrit (10' 12") en in rit 3 (19' 50").	

Volta a Portugal 14-30/08-1964	
Rit 2: 1. Julien Haelterman (Bel) 36 km in 48'06" 2. **Georges Vandenberghe** (Bel) 3. Antonino Baptista (Por) 4. Marcel Ongenae (Bel) 5. Alberto Mendes (Por)	**Rit 4:** 1. Alberto Carvalho (Por) 218 km in 6h22'49" 2. José Pacheco (Spa) 3. Antonio Goméz del Moral (Spa) op 52" 4. Peixoto Alves (Por) 5. **Georges Vandenberghe** (Bel)
Rit 5: 1. Antonio Goméz del Moral 'Spa) 194 km in 5h25'14" 2. **Georges Vandenberghe** (Bel) op 4" 3. Julio Sanz (Spa) 4. Manuel Silva (Por) op 9" 5. Antonino Baptista (Por)	**Rit 8a:** 1. João Brito (Por) 151 km in 3h43'54" 2. Manuel Machado (Por) 3. **Georges Vandenberghe** (Bel) op 55" 4. Jan Boonen (Bel) 5. José Alfonso Alcio Rodrigo (Por)
Rit 9a: 1. **Georges Vandenberghe** (Bel) 3 km in 4'27" 2. Ernesto Coelho (Por) op 5" 3. Vitor Tenazinha (Por) 4. Frans Brands (Bel) op 7" 5. Manuel Silva (Por)	**Rit 9b:** 1. Jan Boonen (Bel) 200 km in 5h18'34" 2. Joaquim Perna Coelho (Por) op 3" 3. Manuel Fontela (Por) op 1'34" 4. **Georges Vandenberghe** (Bel) 5. Julien Haelterman (Bel)
Rit 11a: 1. Vitor Tenazinha (Por) 172 km in 4h06'30" 2. **Georges Vandenberghe** (Bel) op 1'09" 3. Jan Boonen (Bel) 4. Julien Haelterman (Bel) 5. João Peixoto Alves (Por)	**Rit 12:** 1. **Georges Vandenberghe** (Bel) 163 km in 4h13'20" 2. Manuel Costa (Por) 3. Julien Haelterman (Bel) 4. Marcel Ongenae (Bel) 5. Joaquim Freitas (Por)
Rit 13b: 1. **Georges Vandenberghe** (Bel) 5 km in 7'04" 2. Laurentino Mendes (Por) 3. Manuel Fontela (Por) 4. João Roque (Por) 5. José Pinto (Por)	**Rit 14:** 1. **Georges Vandenberghe** (Bel) 214 km in 4h58'31" 2. João Roque (Por) 3. Manuel Costa (Por) 4. Jan Boonen (Bel) 5. Mario Silva (Por)
Rit 16: 1. Walter Boucquet (Bel) 154 km in 3h30'55" 2. **Georges Vandenberghe** (Bel) op 3'20" 3. Jan Boonen (Bel) 4. Manuel Costa (Por) 5. João Peixoto Alves (Por)	

In het eindklassement werd Georges Vandenberghe 12de op 11'29" van Joaquim Leão (Por). Eerste Belg werd Frans Brands als 7de op 5'52".

Flandria-Romeo werd tweede in het ploegenklassement na F.C. Porto. Georges Vandenberghe won het puntenklassement. In het bergklassement kwamen de Belgen niet voor.

In elk geval geen moeilijke ronde voor de Belgen gezien enerzijds de tegenstand (slechts de gemengde Spaanse ploeg was van enig niveau) en anderzijds de soms heel korte ritten (36 km, 70 km en een criterium van 3 km). Daarnaast stonden ook 4 pistewedstrijden als ritten genoteerd (rit 1 (9 km), rit 8b (8 km), rit 11b (9 km) en rit 13b (5 km)).

1965 (0)	
11de	in Paris-Tours (10/10)
40ste	in Giro d'Italia (6/6)
	Beste resultaat in de Giro d'Italia: 3de (ritten 10,12 en 15) (24 & 26 & 30/5)
40ste	in de Tour de France (14/7)
	Beste resultaat in de Tour de France: 2de (ritten 1 en 11) (22/6 & 2/7)
6de	Nationaal kampioenschap (1/8)

1966 (1)	
1ste	in rit 13 in de Tour de France (4/7)
2de	in de Omloop van West-Brabant (29/5)
3de	in de Ronde van Vlaanderen (9/4)
40ste	in de Tour de France (14/7)
	Beste resultaat in de Tour de France: 1ste (rit 13) (4/7)
14de	Nationaal kampioenschap (31/7)

In 1966 en 1967 bij Romeo-Smith's

Ritwinst in de Tour de France uit Het Belang van Limburg van 5 juli 1966

GEORGES VANDEN BERGHE bezorgt groep Driessens vijfde ritzege

Driessens' mannen niet te kloppen na een kalme rit

Is Guillaume Driessens onder een bijzonder sterrenbeeld geboren of zijn zijn jongeren werkelijk zo goed, zo snel en vooral zo opportunist dat hij met vijf ritoverwinningen in dertien dagen, de grote sinjeur van deze Tour kan genoemd worden; hij die veertien dagen voor de start niet eens mocht aanzetten te Nancy. Jawel, gisteren boekten de Romeo's-Smiths hun vijfde overwinning van deze Tour en ditmaal was het Georges Vandenberghe, die voor het exploot zorgde en dus meteen een zesde Belgische zege aan ons land gaf. Yvo Molenaers zegde het ons onlangs en we schreven het ook toen: "Neen, in feite zijn de Smith's nog niet tevreden met hun vier zegepralen. Ooit moet Georges zijn rit nog winnen opdat het ideaal zou verlopen", aldus Molenaers. En alsof het de wit-rode truien van Driessens allemaal meegaat in deze Ronde, won de renner uit Oostrozebeke ook zijn

Georges Vandenberghe voor de Tour de France van 1966

rit. Zeggen we, echter dadelijk dat deze overwinning ruim verdiend was en op de meest regelmatige wijze werd afgedwongen. Georges ging mee met de beslissende ontsnapping, deed in deze ruim zijn deel van het werk en klopte zijn twee vluchtersmaats afgetekend in de spurt. Vandenberghe verdient zulke beloning trouwens omdat hij zich voordien steeds op bewonderenswaardige wijze van zijn taak als helper had gekweten. Trok hij niet telkens de spurt aan voor Planckaert, die daardoor niet enkel twee ritoverwinningen behaalde maar ook de groene trui bemachtigde? En ook dat ging Driessens weer mee: Planckaert won de spurt voor de vierde plaats en verstevigde aldus zijn leiderschap in het puntenklassement, nadat hij gisteren door een bandbreuk daarvoor niet in aanmerking kwam. Meteen werd er nogmaals aangetoond dat de Belgen onklopbaar zijn geworden in minder zware koersen, dus als men ze fris naar de meet durft mee te nemen. En toch waren er nog heel wat gunstige factoren die in het voordeel speelden van de mannen van Driessens. Kijk eens, in de eerste ontsnapping van de dag, tijdens de bevoorradingscontrole van Gédarieux was er geen enkele Belg betrokken. Het waren Darrigade, die zich geen kans meer weet in een massaspurt, maar die toch nog graag een rit zou winnen, Milesi, Carlesi en Grain, die trachtten te ontsnappen. Ze konden slechts 20" boni verwerven en moesten zich dan gewonnen geven voor de reactie van Kunde en zijn maats. Op 45 km van het einde werd het dan toch ernstig. Vijf nieuwe vluchters, die tot bijna een minuut uitliepen. Onder hen drie Belgen, Messelis, Stevens en De Locht, samen met Denson en Duez, die afstopte voor de gele trui. Een Belgische aanval dus, maar zonder de truien van Driessens. Toch wist deze de situatie weer recht te zetten en na een hardnekkige jacht waaraan natuurlijk ook de Peugeots deelnamen, kwam het weer tot een hergroepering. Op 8 km van de meet kwam het dan tot de beslissing die Simpson uitlokte, maar die gevolgd werd door De Rosso en Vandenberghe. Ditmaal hielden zijn renners zich dus aan het ordewoord van baas Driessens: in de laatste 10 km moeten de snelsten mee en ook werken, als de kans er is op een overwinning. Het is dus nogmaals de grote dag voor de Belgische Smith's geworden, die ook nu weer het ploegenklassement behaalden en de bankrekening blijven verhogen. En weer greep wereldkampioen Tom Simpson naast de zege. Ook vandaag moest hij zich dus weer met een tweede plaats tevredenstellen. Beslist jammer, maar zoals we de Brit kennen, zal hij zijn aanvallen niet staken vooraleer hij een ritzege zal hebben behaald. Meer had deze rit niet om het lijf. De Tour heeft dus gepauzeerd tussen Revel en Sète, waar thans de Middellandse Zee werd bereikt en waar we de laatste en beslissende strijd tegemoet gaan. De favorieten hebben zich blijkbaar gespaard in deze schroeiende hitte van de Midi waarin de krekels ons met hun gezang hebben begeleid op onze uitstap. En wie zou dan wel die rust verstoord hebben? Janssen, die wil rusten in het vooruitzicht van de Alpen zeker niet; de ploegmaats van de gele-trui-drager evenmin, en ook de Belgen niet die op een rustige wedstrijd en een massaspurt aansturen.

Georges Vandenberghe

Het goede wiel

Als er, behoudens De Pra, nog een renner moest beloond worden met een ritzege, was het stellig Vandenberghe. De 25-jarige renner uit Oostrozebeke was in zijn ploeg beslist de

beste helper. Hij offerde bovendien in elke spurt zijn eigen kansen op voor Willy Planckaert, ofschoon geweten is dat ook hij bijzonder snel is aan de eindmeet. Hij verdiende deze overwinning dan ook ruimschoots wat hem dan ook des te gelukkiger maakte en meteen de ganse ploeg bijna in een vreugderoes bracht. Lomme Driessens was vanzelfsprekend de koning te rijk en reed rechtopstaande in zijn wagen als een koning weg met zijn renner, nadat deze zich uit de drukte had kunnen vrijmaken. Het korte verhaal van Georges zelf?

"Het was in feite De Rosso, die eerst sprong, maar ik plakte me aan zijn wiel, zodat de Italiaan niet verder aandrong", vertelde de winnaar. "Toen demarreerde echter aan de andere kant van de weg Tom Simpson en tegelijk als het ware spurtten De Rosso en ik naar zijn wiel."

Of hij ook gewerkt had in de ontsnapping?

"En waarom niet", repliceerde Georges. "Ik was toch de snelste van de drie, zodat ik er alle belang bij had dat we voorop bleven."

In de spurt hadt ge geen moeite met Simpson?

"Ik denk het niet", vervolgde Vandenberghe, "in de laatste bocht reed ik derde. Toen ik het spandoek zag demarreerde ik uit volle macht en niemand kwam me nog aanvallen. Ik dacht nochtans dat de meet nog verder was."

Simpson: "Ik werd geklopt"

Nogmaals de verliezer van de dag was Simpson natuurlijk ontgoocheld. Maar hij gaf eerlijk toe ver te zijn geklopt in snelheid. "In de rechte lijn sprong hij achter ons uit, nam onmiddellijk drie lengten en dat was natuurlijk te veel om goed te maken," zo verklaarde Simpson zijn nederlaag.

1967 (4)	
1ste	in de Flèche Enghienoise (20/4)
1ste	in de Omloop van Oost-Vlaanderen (18/6)
1ste	in Machelen (20/6)
1ste	in rit 13 in de Giro d'Italia (1/6)
2de	in Dwars door België (26/3)
4de	in Paris-Roubaix (9/4)
4de	in Liège-Bastogne-Liège (1/5)
5de	in de G.P. Cerami (13/4)
9de	in de Rund um den Henninger Turm (16/4)
10de	in de Flèche Wallonne (28/4)
42ste	in de Giro d'Italia (11/6)
	Beste resultaat in de Giro d'Italia: 1ste (rit 13) (1/6)
45ste	in de Tour de France (23/7)
	Beste resultaat in de Tour de France: 2de (ritten 7 en 18) (6 & 19/7)
	Winnaar van het 'Points Chauds'-klassement in de Tour de France (23/7)
20ste	Nationaal kampioenschap (30/7)

Ritwinst in de Giro d'Italia uit Het Belang van Limburg van 2 juni 1967

GEORGES VANDENBERGHE zorgt voor vijfde Belgische ritzege te Riccione[9]

Het had even goed Frans Brands kunnen zijn…

De Oostrozebekenaar Georges Vandenberghe won gisteren de langste rit van de Giro. In de rijke badstad Riccione klopte hij na een 255 kilometer lange tocht langs de Adriatische weg, die langs de zee met dezelfde naam loopt, zeven renners in de spurt met wie hij van op 25 kilometer van de aankomst aan de leiding was gekomen. Het moeilijkste had Vandenberghe het met de goed rijdende Harm Ottenbros uit Alkmaar, een van de drie overgeblevenen van de Van Looy-ploeg. De Nederlander werd gelanceerd door zijn ploegmaat Ritten De Wolf, maar jong en onervaren ging hij te vroeg aan de leiding. Dit bood een onverhoopte kans aan Georges Vandenberghe.

De 24-jarige Oostrozebekenaar, die vorig jaar eveneens een rit won in de Tour, zei het zelf: "Is me dat meegevallen! Ik dacht dat ik Ottenbros gemakkelijk ging kloppen, maar hij ging zo snel bij het vertrek dat ik hem bijna moest laten gaan. Gelukkig kon hij het tempo niet houden en geraakte ik in de laatste dertig meter in winnende positie". Wat verder hing de jonge Ottenbros uit Alkmaar hoofdschuddend over het stuur van zijn fiets. "Ik meende dat ik mijn eerste grote overwinning behaald had, toen ik plots een wit-rode trui naast mij zag. Ik viel stil van de verrassing. Dat ik nog tweede geworden ben heb ik te danken aan het feit dat we bijna aan de lijn waren. Een fout als deze maak ik nooit meer".

VIERDE ZEGE VOOR DRIESSENS

Met Vandenberghe behaalde Lomme Driessens vandaag zijn vierde overwinning, sedert hij over nog slechts zeven renners beschikt. Met de zege van Merckx erbij is het de vijfde Belgische in Giro. Vandaag speelde Guillaume Driessens op twee kaarten: "Brands, die alleen moest trachten toe te komen en Georges Vandenberghe, die bij mislukken van Brands de spurt moest trachten te winnen". De troef Brands verloor Driessens op drie kilometer van de aankomst toen deze, op het ogenblik dat hij vijftig meter had genomen, plat viel. Hij kreeg onmiddellijk een ander wiel, slaagde er in terug te komen, maar pas op het ogenblik dat de spurt moest beginnen. "Ik had menen door te gaan," zei Brands, "maar toen ik zag dat Vandenberghe in tweede positie was, heb ik het gelaten om geen andere renners mee naar voren te trekken."

Voor Brands was deze tegenslag vooral spijtig omdat hij de overwinning wel verdiend had voor het werk in dienst van de ploeg. Planckaert is hem in elk geval ten zeerste dankbaar want zonder Brands zou hij er nooit zo gemakkelijk in geslaagd zijn twee ritoverwinningen te behalen. Vandaag zorgde Vandenberghe ervoor dat de zege voor de ploeg bleef en dat maakte Brands toch weer gelukkig.

ITALIANEN VERSTOORD

Men kan begrijpen dat de Italianen, die meer dan zeventig renners in koers hadden bij de start, erg verstoord zijn omwille van het groot aantal overwinningen dat de tot zeven man herleide Belgische kolonie heeft behaald. Langs de weg van het skioord Chieti door de in België goed gekende badplaatsen aan de Adriatische zee tot in het broeierig warme Riccione

9 Bemerk de bijna identiek 'kop' als bij de overwinning het jaar ervoor in de Tour de France.

zagen we in plaats van de opwekkende slogans voor hun favorieten berispingen als: “De buitenlanders winnen alles”, “Verenigd u achter één man Motta” en “Breek de heerschappij van de Belgen” enz...

Het toeval wilde ook dat de Belgen in deze rit, waarin het gedurende 150 kilometer regende van bij de aanvang in alle aanvallen betrokken waren: Brands na twaalf kilometer, Van Vlierberghe en De Wolf na 72, Vandenberghe na 137 en Van Vlierberghe weer na 150 kilometer. Brands, de ganse dag zeer bedrijvig in aanval en tegenaanval, demarreerde opnieuw op 55 km van de meet. Hij kreeg Albonetti en Livore mee maar niet tevreden over hun hulp ging hij na 50 km alleen door. Het was toen dat Lomme Driessens hem tot kalmte kwam aanmanen en met reden, want uit de groep ontsnapten, op het ogenblik dat de voorsprong van het drietal 1’10” bedroeg: De Wolf, Ottenbros, Durante, Farisato, Mugnaini en Vandenberghe. Deze negen bleven lange tijd samen voorop met een voorsprong, die schommelde tussen de minuut en veertig seconden. De favorieten wilde ze niet perse bijhalen, maar lieten ze toch ook niet te ver weglopen, met het gevolg dat het slot van de rit zeer spannend was. Livore viel weg toen Brands enkele kilometer van de meet demarreerde. Brands viel echter plat en kon aldus ditmaal de spurt niet aantrekken voor Vandenberghe. Deze laatste speelde het wel alleen klaar om te winnen. Lomme Driessens zegde me, Durante niet in het oog te houden, maar het wiel van Ottenbros te volgen. Ik heb het gedaan, want Lomme heeft toch altijd gelijk.

1968 (1)	
1ste	in Assebroek (4/9)
53ste	in de Giro d’Italia (12/6)
	Beste resultaat in de Giro d’Italia: 2de (rit 22) (12/6)
18de	in de Tour de France (21/7)
	Beste resultaat in de Tour de France: 2de (rit 4) (1/7)
	Winnaar van het ‘Points Chauds’-klassement in de Tour de France (21/7)
22ste	Nationaal kampioenschap (28/7)
	Wereldkampioenschap: opgave (1/9)

1969 (1)	
1ste	in Assebroek (23/8)
56ste	n de Tour de France (20/7)
	Beste resultaat in de Tour de France: 2de (rit 22a) (20/7)
-	Nationaal kampioenschap (22/6)
	Wereldkampioenschap: opgave (10/8)

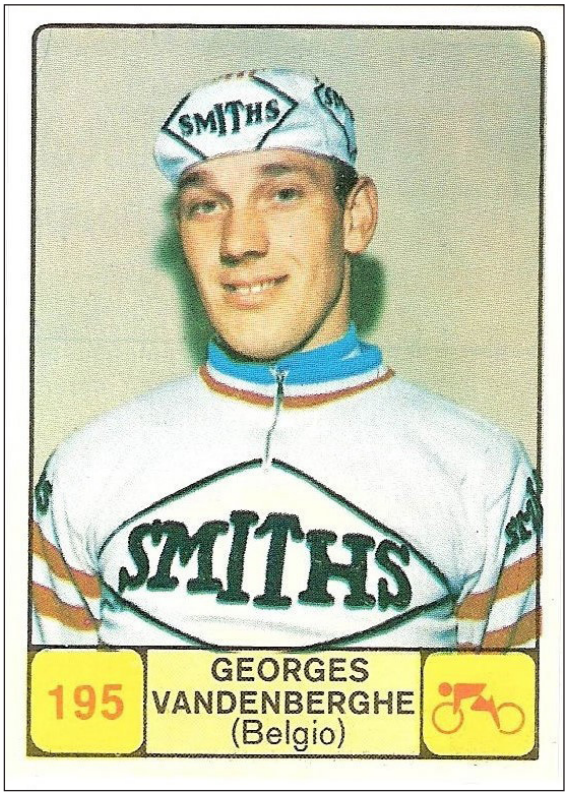

Ook in de Italiaanse Pannini-reeks van 1968 kennen ze Georges Vandenberghe

1970 (2)	
1ste	in het Circuit Tournaisis (28/4)
1ste	in rit 4 in de Semana Catalana (9/4)
	Opgave in rit 19 in de Tour de France (15/7)
	Beste resultaat in de Tour de France: 2de (rit 2) (28/6)
-	Nationaal kampioenschap (21/6)

Ritwinst in de Semana Catalana uit Het Belang van Limburg van 10 april 1970

BERGRIT DIE ER GEEN WERD

Voor de vierde rit kwamen nog 110 renners in aanmerking. Waar de wedstrijd aanvankelijk over vier cols ging, kwam er een hele wijziging wegens de onberijdbaarheid van verschillende wegen. Voorzien over een afstand van 211 km tussen Manlleu en Granolles werd de wedstrijd ingekort tot 170 km. De officiële start werd te San Hilario Sacalm gegeven en de renners moesten de eerste twee moeilijkheden die op het programma voorzien waren, de Col de Turrens en de Col van Guillerias, niet beklimmen. In Granolles won onze landgenoot Vandenberghe, die de afstand in 4h20'14" aflegde (gem. 39,230 km/h). Tweede werd de Nederlander Harrie Jansen die 16" na Vandenberghe de spurt van het peloton won. De Italiaan Italo Zilioli bleef leider in de algemene rangschikking.

1971 (1)	
1ste	in Sirault (13/6)
43ste	in de Tour de France (18/7)
	Beste resultaat in de Tour de France: 2de (rit 17) (15/7)
-	Nationaal kampioenschap (21/6)

1972 (0)	
-	Nationaal kampioenschap (25/6)
Totaal aantal overwinningen als profrenner: 22	

Palmares in de 'grote' wedstrijden:

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1963			
1964		DNF (rit 10)	
1965	39ste	40ste	
1966	60ste (1)		
1967	45ste	42ste (1)	
1968	18de	47ste	
1969	56ste		

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1970	DNF (rit 19)	70ste	
1971	43ste		
1972			

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1963					
1964	DNF	DNF	DNF		
1965					
1966	84ste	3de	28ste	DNF	
1967	DNF	12de	4de	4de	
1968	16de	DNF		DNF	
1969		DNF	DNF	DNF	
1970	15de	DNF	11de	DNF	
1971	DNF	DNF	DNF	DNF	
1972			DNF		

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1963			
1964	7de		
1965	25ste		
1966	47ste		DNF
1967	12de		10de
1968	23ste	DNF	19de
1969	DNF	16de	DNF
1970	DNF	20ste	38ste
1971	15de		DNF
1972			

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1963		30ste
1964		18de
1965		6de
1966		14de
1967		20ste
1968	DNF	22ste
1969	DNF	DNF/DNS
1970		DNF/DNS
1971		DNF/DNS
1972		DNF/DNS

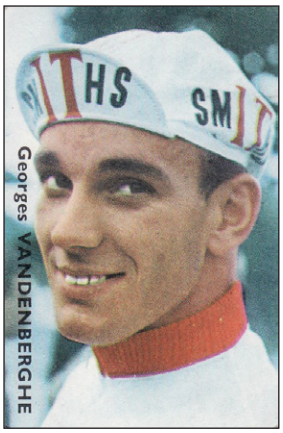

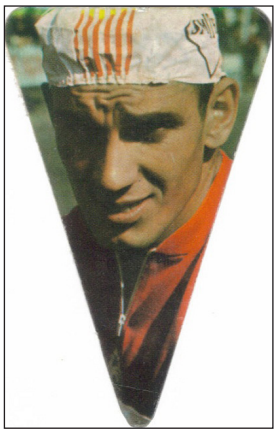

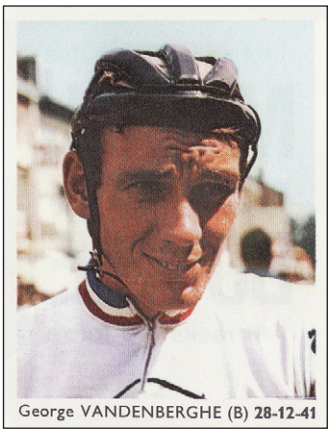

Georges Vandenberghe op de verzamelprentjes

Georges Vandenberghe, André Van Espen en John Brouwer voor de start van de rit Köln-Luxembourg op 25 augustus 1968, laatste rit van Paris- Luxembourg

Achteraf bekeken:

Het 'prentje' van Georges Vandenberghe in de reeks Maple Leaf Chewing Gum zat in de reeks van 1969. Op dat ogenblik had Georges Vandenberghe al de klik gemaakt en beseft dat hij als absoluut kopman in een ploeg te kort kwam. Eind 1968 volgde hij dan samen met ploegmaten Frans Brands, Julien Stevens, Valère Vansweefelt en Herman Vrijders, Guillaume Driessens zijn sportdirecteur bij Smith's, naar het FAEMA van Eddy Merckx en trok hij het knechtenlivrei aan. Het jaar ervoor hadden ploeggenoten Guido Reybrouck en Martin Van den Bossche dezelfde beweging al gedaan.

Georges Vandenberghe was een veelbelovend amateur. Hij werd tweemaal geselecteerd voor het wereldkampioenschap in 1961 en 1962, maar gaf beide keren op. In 1962 werd hij als amateur tweede in de klassieker Brussel-Luik voor onafhankelijken, derde in de eindstand van de Ronde van Luik, 4de in Gent-Wevelgem, 5de in de eindstand van de Ronde van België, 7de in Gent-Ieper. Als onafhankelijke werd hij datzelfde jaar nog 10de in de Tour du Nord.

In 1963 bleef hij tot 21 mei als onafhankelijke rijden. De moeilijkheden tussen flandria-Rik Van Looy en FAEMA zullen er wel voor iets tussen gezeten hebben. Eens die problemen opgeklaard werd Vandenberghe prof bij flandria-FAEMA. Zijn opmerkelijkste resultaat in de periode als onafhankelijke was een 5de plaats in de Omloop der Vlaamse Gewesten. Zijn proflicentie startte op 22 mei en op 23 mei werd hij al 6de in de Omloop der Drie Provincies in Avelgem. De eerste overwinning kwam er op 3 juli in Anzegem. Vier dagen later volgde de tweede al in Schoonaarde en op de laatste dag van diezelfde maand maart stonden er al drie overwinningen op de teller na de wedstrijd in Moorsele.

Overwinning nummer 3 is binnen in Moorsele

Het seizoen werd afgesloten met vier overwinningen, 4 tweede plaatsen en twee derde plaatsen. Uitschieters waren een 11de plek in Paris-Luxembourg en een tweede plaats in de eindstand van de Tour du Nord. Kortom, Georges Vandenberghe was gelanceerd bij de profs.

Het jaar 1964 leverde dubbel zoveel overwinningen op, acht, tevens het hoogste aantal dat hij ooit in een seizoen zou bijeen rijden. Dit kwam voornamelijk door de 4 ritoverwinningen (ritten 9a, 12, 13b en 14) in de Volta a Portugal, een toch wel zwak bezette wedstrijd[10]. In de eindstand werd Georges 12de.

Vandenberghe behaalde een aantal mooie toptien plaatsen die aantoonden dat hij wel degelijk progressie maakte. In Kuurne-Brussel-Kuurne, de E3-Prijs Harelbeke en de G.P. Denain werd hij 5de, in de Elfstedenronde 6de en in Gent-Wevelgem 7de. De Tour du Nord werd dit jaar een tegenvaller met een 21ste plaats maar in de Tour de Luxembourg werd hij dan weer 4de.

In 1964 reed Georges Vandenberghe ook zijn eerste 'grote' ronde nl. de Giro d'Italia waarin hij tijdens de 10de rit ontgoocheld opgaf. Ontgoocheld omdat hij het vooropgestelde niveau niet behaalde.

Het volgende jaar, 1965, was qua zegebloemen een teleurstelling. Geen enkele overwinning en slechts een tweede en derde plaats. Verder een 4de plek in de Omloop van het Waasland, een 6de plaats in de Omloop Schelde-Dender-Leie en het kampioenschap van België, een 7de plaats in de E3-Prijs Harelbeke en Roubaix-Cassel-Roubaix, een 10de plaats in de B-versie van de Ronde van Vlaanderen en een 11de plaats in Paris-Tours.

Ondanks deze magere resultaten drong hij zelf aan bij Pol Claeys van flandria om mee te mogen gaan naar de Giro d'Italia. Hij won er het klassement van de vliegende spurten en werd driemaal derde in de rituitslag. In een interview in Sport'67 nr. 23 p. 5 vermeldt Georges dat hij maar net de rit naar Mantova verloor tegen een onregelmatig spurtende Italiaan Vito Taccone. Er eindigde echter geen rit in Mantova en hij werd ook nergens tweede na Taccone[11].

Dit jaar mocht hij deelnemen aan de Tour de France waarin hij 39ste zou eindigen maar waar hij toch een 6de plaats kon versieren in de strijd om de groene trui. Hij miste net de gele trui doordat hij in de eerste rit in de spurt geklopt werd door Rik Van Looy. Ook in de 11de rit, een bergrit, eindigde hij tweede, weliswaar op 4'23" van José Pérez Francés. In rit 21 was er nog een 4de, in rit 15 een 8ste en in ritten 12 en 20 een 9de plaats. Dit alles zorgde er dus voor dat Georges 6de werd (94 pnt.) in het puntenklassement dat gewonnen werd door Jan Janssen (144 pnt.).

Georges hoopte een welgevuld spaarpotje over te houden aan de criteriumdans achteraf, maar een val met een hersenschudding als gevolg zorgde ervoor dat hij een deel van die inkomsten misliep. In elk geval besloot Vandenberghe toen dat hij zich nog meer zou toeleggen op het wielrennen en dus ook in de wintermaanden zich beter zou voorbereiden.

In 1966 hield flandria er (tijdelijk) mee op. Cosponsor Romeo maakte een nieuwe alliantie, deze keer met de chipsproducent Smith's. Frans Brands, Romain De Loof, Noël Foré, Julien Haelterman, Jan Lauwers, Yvo Molenaers, Willy Planckaert, Guido Reybrouck, Edy Schutz, Roland Van de Ryse, Herman Van Loo, Guillaume Van Tongerloo, Albert Van Vlierberghe, Camiel Vyncke en Georges Vandenberghe gingen mee met Lomme Driessens.

Een overwinning behaalde Georges, maar wel een belangrijke namelijk de 13de rit in de Tour de France. Verder nog een tweede plaats in de Omloop van West-Brabant. Naast vier andere

10 Er stonden 12 Portugese ploegen aan de start, een Spaanse gemengde ploeg en flandria-Romeo. Er waren 20 ritten. De Spaanse mengploeg won een rit, flandria-Romeo won er negen.

11 In de 15de rit Novi Ligure-Diano Marina werd Georges Vandenberghe wel derde na Bruno Mealli en Vitto Taccone. In het krantenverslag staat er echter niets te lezen over een eventuele onregelmatige spurt. Maar sprints waar Vitto Taccone bij betrokken was, waren nogal dikwijls voer voor discussie.

Eerste rit van de Tour de France van 1965. Nipt geklopt voor de gele trui

Tour de France 1965
V.l.n.r.: Lomme Driessens, Walter Boucquet, Willy Bocklant, Frans Brands, Julien Haelterman, Yvo Molenaers, Peter Post, Guido Reybrouck, Georges Vandenberghe, Roland Van de Ryse en Guillaume Van Tongerloo
(Foto Miroir du Cyclisme)

derde plaatsen, ook een derde plaats in de Ronde van Vlaanderen, zijn beste resultaat in een van de monumenten.

Wat sprong er verder nog in het oog? Een 5de plaats in het Kampioenschap van Vlaanderen in Koolskamp, een 14de plaats in het Belgisch kampioenschap en opnieuw een 6de plaats in de strijd om de groene trui in de Tour de France. Hij kam tot dit resultaat dankzij een 3de plaats in rit 1, een 6de in rit 3b, een 10de in rit 6, een 8ste in rit 9 en 12, winst in rit 13 gevolgd door nog een 3de plaats in rit 21 en een 4de in rit 22a.

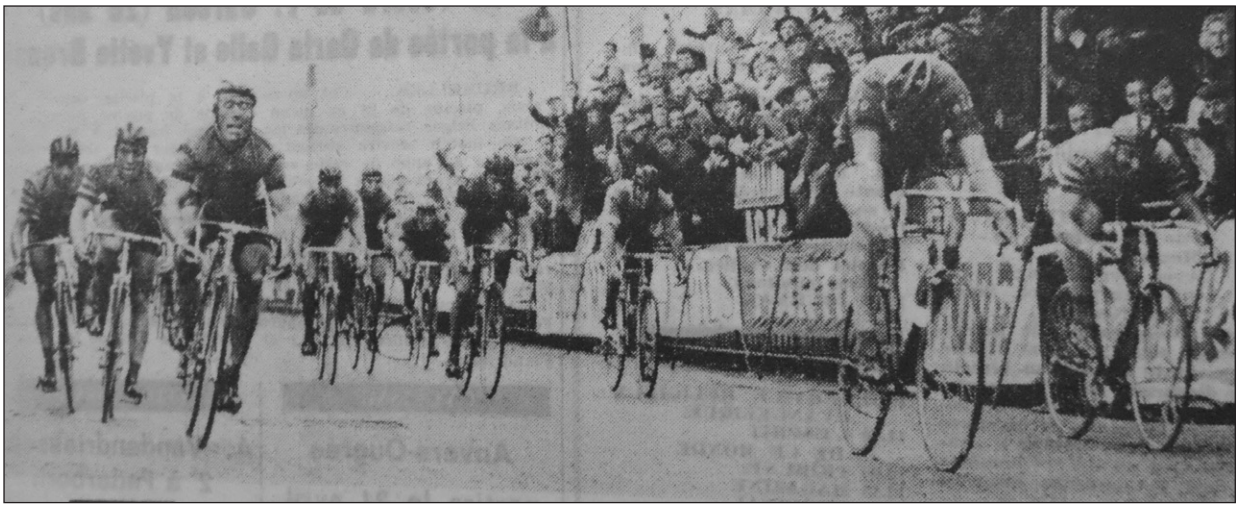

Een derde plaats in de Ronde van Vlaanderen 1966

De Tourploeg van 1966
V.l.n.r.: Lomme Driessens, Frans Brands, Jos Mathy, Yvo Molenaers, Willy Planckaert, Guido Reybrouck, Edy Schutz, Georges Vandenberghe, Martin Van den Bossche, Willy Van den Eynde en Albert Van Vlierberghe
(Foto Miroir du Cyclisme)

Georges eindigde met 112 punten als 6de op 99 punten van winnaar ploegmaat Willy Planckaert en op 7 punten van de 5de, ploegmaat Guido Reybrouck. Toch wel een sterke prestatie van de Romeo-Smith's-ploeg. Daarnaast werd Georges ook nog eens derde in het klassement van de 'Points Chauds'. Het gevolg was dat Georges Vandenberghe weer kon oogsten in meer dan 40 criteriums na de Tour.

Winst in de 13de rit van de Tour de France in Sète

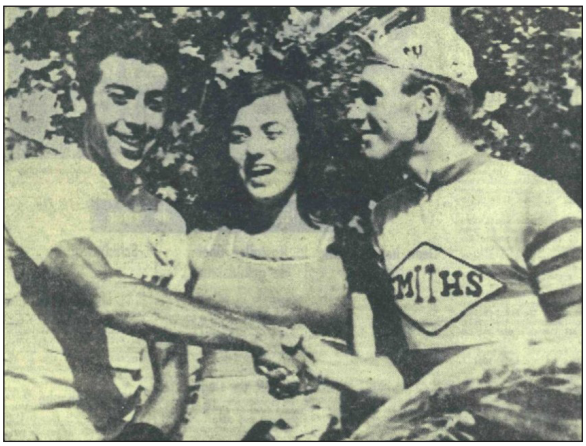

Felicitaties van groene truidrager Willy Planckaert

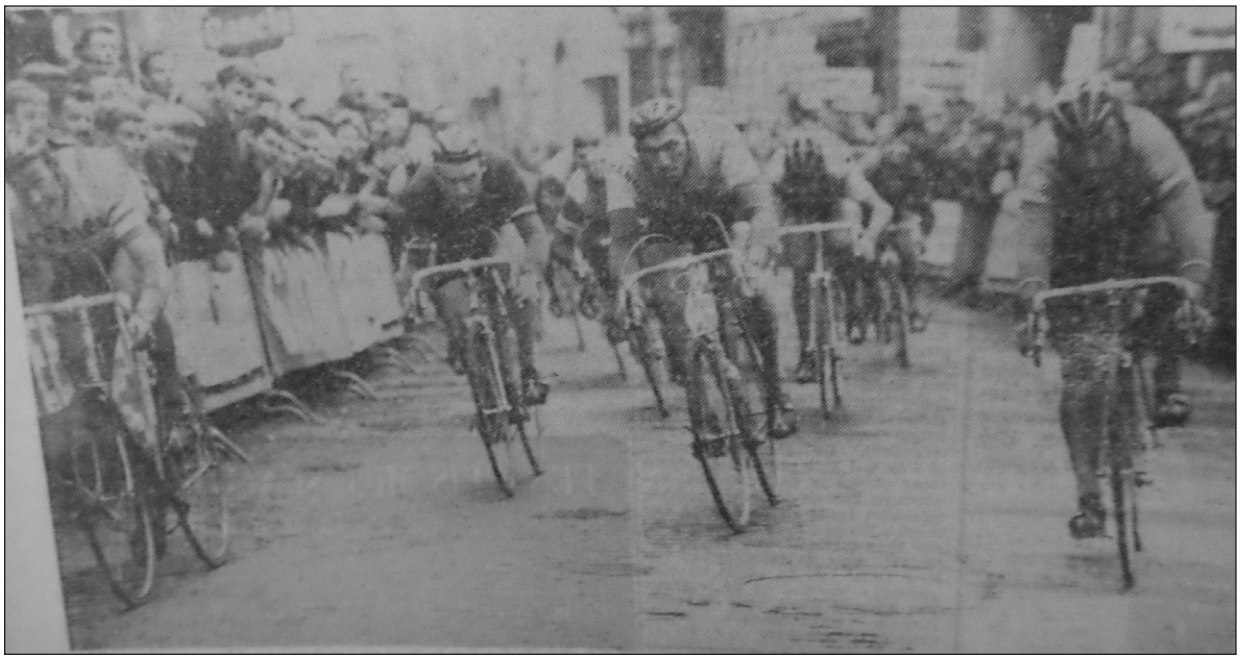

Winst in de Edingse Pijl

In 1967 ging Vandenberghe op zijn elan verder. Hij had als het ware zijn tweede adem gevonden en behaalde dat jaar vier overwinningen waaronder de Ronde van Oost-Vlaanderen, de Edingse Pijl en een rit in de Giro d'Italia, jawel, de 13de rit. Verder nog een tweede plaats in Dwars door België, een 4de plaats in Paris-Roubaix en Liège-Bastogne-Liège, een 5de in de G.P. Cerami, een 8ste in de Omloop van Midden-Vlaanderen, een 9de in de Rund um den Henninger Turm en een 10de in de Flèche Wallonne.

Paris-Roubaix 1967 Uit Het Belang van Limburg van 10 april 1967

GEORGES VANDENBERGHE: LEVENSKOERS

Georges Vandenberghe, wiens werkelijke kwaliteiten onvoldoende gekend zijn bij de massa, omdat hij te veel moet koersen in de schaduw van zijn snelle ploegmaats Reybrouck en Van Looy, beweerde dat hij in deze Parijs - Roubaix zijn levensprestatie leverde. "Ik heb op het einde iedereen moeten terughalen," aldus de West-Vlaming, "toch kon ik Planckaert in gunstige stelling in de spurt brengen. Op het ogenblik echter dat ik Janssen wilde passeren, werkte deze even met de ellebogen, zodat ik mijn inspanning niet kon verder zetten op gevaar af te vallen."

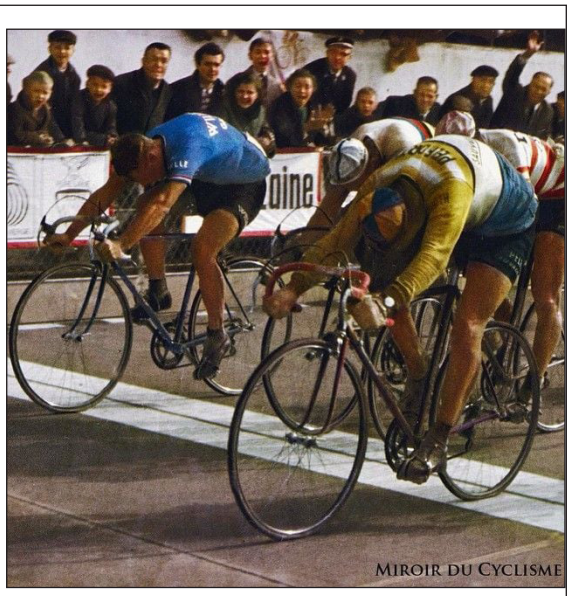

Paris-Roubaix: 4de in de sprint voor de overwinning (Foto Miroir du Cyclisme)

Georges Vandenberghe wilde hieraan niet de nederlaag wijten van zijn jeugdige ploegmaat: "Na de zware inspanningen om terug te komen, zat Willy er een beetje door in de finale," was het wijze besluit dat Vandenberghe haalde uit een klassieker, die voor zijn kleuren de vierde nederlaag van het seizoen had betekend.

In de Giro d'Italia behaalde hij een 7de plaats in rit 1. Vervolgens won hij rit 13 waarna hij nog een derde en 9de plek veroverde in respectievelijk rit 18 en 22b.

Ook winst in de Giro d'Italia voor Harm Ottenbros en Adriano Durante

Na de Giro d'Italia reed hij ook de Tour de France als lid van België A. Er waren tweede plaatsen in rit 7 en 18, een derde plaats in rit 6 en 14, een 4de in rit 15, een 7de in rit 17 en een 9de in rit 12. Dit resulteerde in een derde plaats (111 pnt.) in het klassement voor de groene trui na opnieuw Jan Janssen (154 pnt.) en Guido Reybrouck van België B (119 pnt.). Het klassement van de Points

De Belgische Tourploeg 1967
V.l.n.r.: X, Frans Cools, Herman Vanspringel, Willy Van Neste, Rik Van Looy, Martin Van den Bossche, Georges Vandenberghe, Jos Spruyt, Willy Planckaert, Willy Monty, Jos Huysmans, Frans Brands en Lomme Driessens (Foto Miroir du Cyclisme)

De Belgische Tour-ploeg van 1967
Staand v.l.n.r.: Rik Van Looy, Willy Monty, Herman Vanspringel, Jos Spruyt, Martin Van den Bossche en Frans Brands Zittend v.l.n.r.: Willy Van Neste, Georges Vandenberghe, Willy Planckaert en Jos Huysmans

Chauds won hij wel na een felle strijd de laatste dag met Christian Raymond en met de hulp van ploegmaat Martin Van den Bossche.

Naar hijzelf beweerde in een interview, had hij dat jaar de groene trui kunnen veroveren indien hij minder in dienst gereden had van Guido Reybrouck. Ook dit jaar was er weer geldgewin in een kleine 30 criteriums. Het gevolg van de goede prestaties in de Tour de France was dat Georges mee mocht naar het wereldkampioenschap in Heerlen waar hij de triomf van Merckx mocht meemaken, maar wel opgaf.

Romeo haakte af als cosponsor en Smith's deed alleen verder in 1968. Voelde Georges de bui hangen (Smith's dat zou stoppen als sponsor aan het einde van het jaar)? In elk geval hij zette zich in 1968 ferm in de etalage. Hij won weliswaar slechts een wedstrijd namelijk een criterium in Assebroek en had een matig voorjaar door het feit dat hij 'overtraind' was[12], maar reed weer twee verdienstelijke grote ronden, Giro en Tour, met daar tussenin een 11de plaats in de G.P. Dortmund.

De Giro d'Italia leverde een tweede (rit 22) en derde (rit 11) plaats op naast een 6de in rit 1 en een 9de in rit 17. Maar tijdens de Giro d'Italia maakte Georges Vandenberghe een klik in het hoofd. Bij Smith's stond alles in het teken van de andere snelle mannen Willy Planckaert en Albert Van Vlierberghe die het er niet al te best vanaf brachten. Georges besefte dat hij te braaf was en te weinig aan zichzelf dacht. Hij won wel regelmatig zijn wedstrijdje in België, maar enkel

12 Georges Vandenberghe was na als voetballer gestart te zijn bij Dudzele, lid geworden van Cercle Brugge en was dat tijdens zijn wielerloopbaan nog. De voetbalcarrière zelf had hij achter zich gelaten toen hij als slagersknecht met de fiets de bestellingen moest rondbrengen en zo de smaak van het fietsen te pakken kreeg. Niettemin bleef Georges lid van Cercle Brugge en volgde de wintertrainingen met de voetbalploeg. Daarnaast deed hij aan turnen, duinenlopen, veldlopen en roeien, alles met het oog op een goede conditie aan de start van het wielerjaar.

De Belgische B-ploeg voor de Tour de France 1968
V.l.n.r.: Briek Schotte, Remi Vanvreckom, Georges Vandenberghe, Vic Nuelant, Jan Monteyne, Eric Leman, Tony Houbrechts, Walter Godefroot, Eric De Vlaeminck, Wilfried David en Ferdinand Bracke
(Foto Miroir du Cyclisme)

winst in een klassieker of in een grote ronde zorgden ervoor dat er echt zaad in het bakje kwam. Smith's had op het einde van de Giro d'Italia nog geen rit gewonnen. De leiding van de ploeg gaf te kennen dat de ploeg ofwel zou ophouden te bestaan of toch sterk gereduceerd zou worden. Georges zag een kans in de laatste rit en deed een beroep op zijn goede vriend Guido Reybrouck, ondertussen in dienst bij het FAEMA van Eddy Merckx. Of hij de rit niet mocht winnen want Georges wist dat enkel Guido hem kon kloppen. Georges wist namelijk dat de laatste tien dagen van de Giro, zijn conditie weer in stijgende lijn was gegaan en dat de vruchten van een winter hard trainen nu eindelijk konden geplukt worden. Alleen … Guido Reybrouck mocht of kon de overwinning niet aan zijn vriend laten. En dus werd Georges in de laatste rit met aankomst in Napels geklopt door Guido.

In de Tour de France bewees Georges echter in bloedvorm te verkeren. Als lid van België B werd hij in de ploegentijdrit (rit 3a) al mooi 4de. Vanaf rit 4 verdween hij 6 dagen aan een stuk niet uit de toptien van het dagklassement. Rit 4: tweede, rit 5a derde, rit 5b: derde, rit 6: derde, rit 7: 4de, rit 8: 7de en rit 9: 4de. In rit 13 werd hij nog eens 8ste en in rit 14 en 15 werd hij 5de. Maar in rit 16 sloeg het noodlot toe en verloor hij zijn gele trui (zie kaderstuk). Er was nog wel een 10de plaats in de 18de rit en een 18de plaats in het eindklassement. In het puntenklassement (eenmalig voor de rode trui) werd hij 5de met 155 punten. Franco Bitossi won dit klassement met 241 punten. Hij had de trui effectief in bezit na rit 4 en verloor hem aan Bitossi na rit 7. Ook in de combiné was hij leider van na rit 4 tot na rit 16. Het eindklassement van de 'Points Chauds' won hij wel. Zonder de lekke band waardoor hij 9'01" verloor had er zeker meer ingezeten[13]. Winst in de Tour? Neen, waarschijnlijk niet, maar misschien wel een toptien plaats.

Tour de France 1968

1968 was een rotseizoen geweest. Maandenlang geraakte Georges Vandenberghe niet in conditie. In de Ronde van Italië was hij tien dagen na mekaar de allereerste geloste. Maar hij wilde niet opgeven. En dat was het keerpunt.

Door af te zien kwam de conditie toch. Maar Frans Cools, leider van de Belgische A-ploeg

13 In verschillende interviews en commentaarstukken werd regelmatig bedekt verwezen naar 'andere factoren' die zouden meegespeeld hebben. Wat die factoren dan waren, werd nooit expliciet vermeld.

in de Tour, vond hem toch nog niet goed genoeg om te selecteren. Hij liet Georges als overschotje voor het B-team van Briek Schotte. Vandenberghe werd zo ploegmaat van Ferdinand Bracke, Wilfried David, Eric De Vlaeminck, Walter Godefroot, Tony Houbrechts, Eric Leman, Jan Monteyne, Victor Nuelant en Remi Vanvreckom.

Georges was door deze beslissing fel geprikkeld. Zo fel, dat hij in die Tour in elke rit ten aanval trok. Maar winnen lukte niet. In rit 1a, een tijdrit over 6,1 km werd hij 77ste, maar dat was niet abnormaal, het was zijn specialiteit niet. In rit 1b werd hij 13de, op 1'03" van winnaar Charly Grosskost. Ook in rit 2 lukte het niet (18de). Rit 3a was een ploegentijdrit waarin België B 4de eindigde. Rit 3b werd ook niks met een 14de plaats.

Het geluk kantelde al lichtjes in zijn richting tijdens rit 4. De rit ging van Roubaix naar Rouen en Georges maakte deel uit van een ontsnapping met zeven andere renners. Op het einde sprong Georges Chappe nog weg en won met 3" voor onze Georges Vandenberghe die samen met de vijf anderen, Stablinski was gelost, 2'46" voorsprong hadden op de eerste achtervolgers en nog eens 37" extra op de grote groep.

Georges Vandenberghe werd daardoor derde in het klassement op 29" van medevluchter Jean-Pierre Genet. De dag erop was het echt prijs. In rit 5a werd Georges derde van opnieuw een groepje van zes. André Desvages won voor Arie den Hartog.

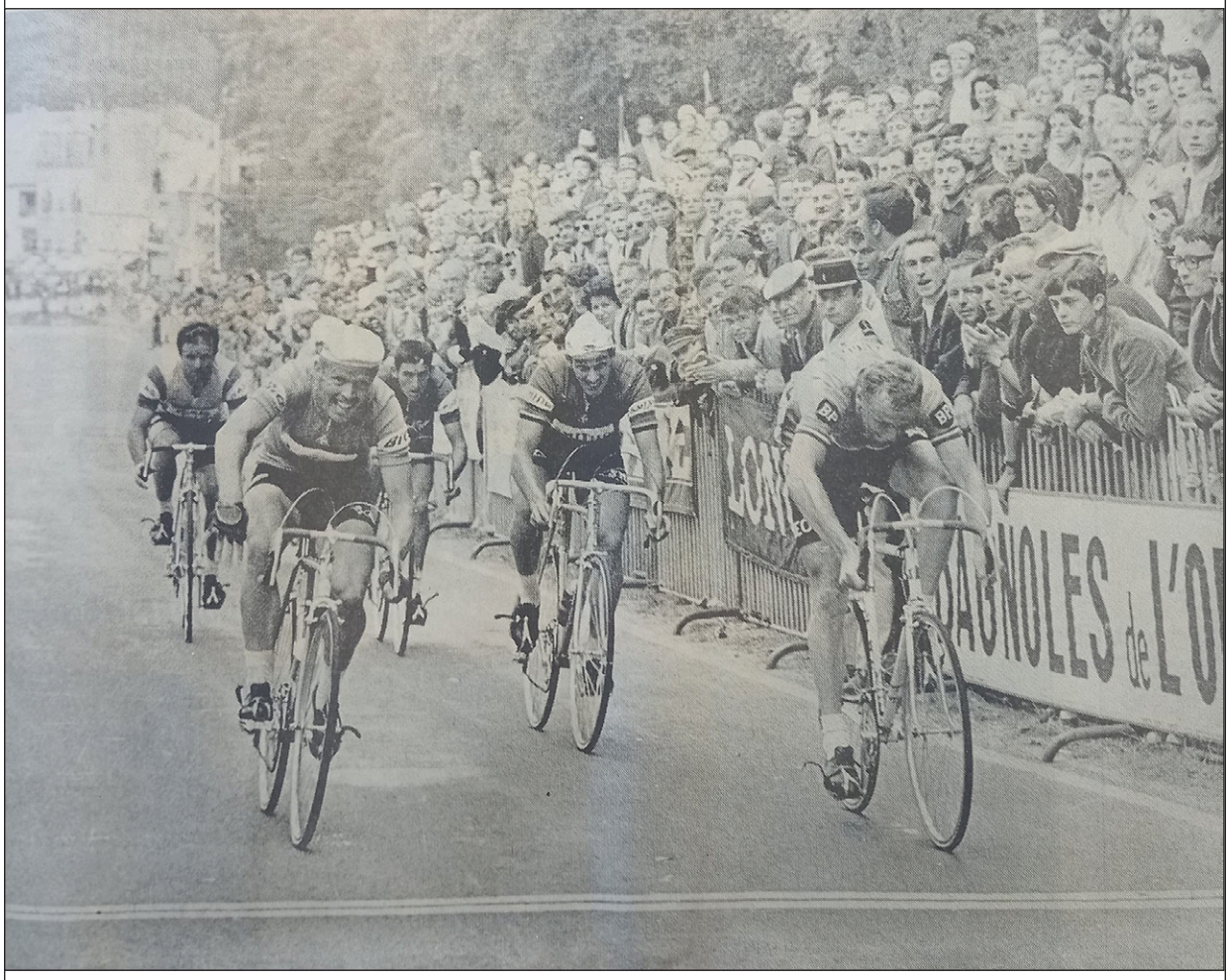

Geklopt voor de ritoverwinning maar wel in het geel

De groep verloor deze keer 3'40". En dus nam Georges de leiderstrui in bezit met 2'19" voorsprong op Bernard Guyot en 3'17" op Genet.

En dan gebeurde er iets wat de Tourvolgers nog maar zelden gezien hadden: Georges Vandenberghe, die naar de Tour gegaan was om Bracke te helpen, bleef ook met de gele trui om de schouders die taak vervullen. Hij trok sprinten aan voor Walter Godefroot, hij verzamelde punten tijdens de vliegende spurten onderweg … “Waarom zou ik dat ook niet gedaan hebben,” vertelde Vandenberghe later, “ik wist immers dat die gele trui niet altijd voor mij zou blijven en dus pakte ik mee wat ik kon krijgen. En probeerde ik ook nog te doen wat van mij verwacht werd, helpen.”

Zijn grootste probleem die dagen was het zich klaarmaken voor de podiumceremonie. Georges had namelijk noch haar noch tanden, maar wel haar op zijn tanden, en moest dus iedere keer zijn kunstgebit en pruik, die hem hinderden tijdens het rijden, uit een sportzak opvissen.

Georges Vandenberghe genietend van zijn gele trui

Georges kende het einde van zijn krachten niet. In rit 5b werd hij opnieuw derde. In rit 6 werd hij … derde. In rit 7 werd hij … 4de. In de achtste rit werd hij 7de, in de 9de werd hij opnieuw 4de, in de 10de werd hij 12de. Het was de eerste keer dat hij buiten de toptien viel sedert rit 3b. In rit 11 werd hij 11de. Ondertussen was de topdrie weinig veranderd. Bernard Guyot stond nog altijd tweede op 2’29” en Adriano Passuello was derde geworden op 3’26”.

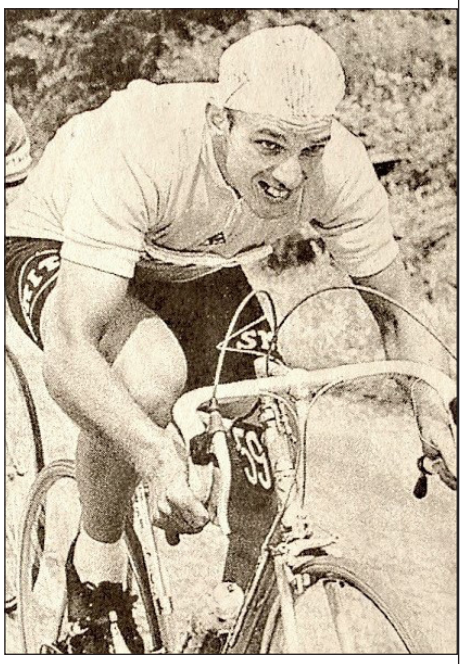

Gele Georges rijdend voor de ploeg

Ondertussen stond het peloton aan de voet van de Pyreneeën. De verwachtingen waren dat Georges Vandenberghe die dag zijn trui zou moeten laten. De Fransen zagen Bernard Guyot al in de gele trui en waarom niet, in het geel in Parijs.

De 12de rit bevatte de beklimming van de Col d’Aubisque (1ste cat. 1709m) en de Col du Tourmalet (1ste cat. 2115m). Maar Georges Vandenberghe trok, als een goede Vlaming, zijn plan. Hij reed de bergen op in eigen tempo, verloor tijd op de favorieten, maar liet zich als een steen naar beneden vallen en maakte de verloren tijd in de afdaling weer goed. Hij eindigde de rit als 16de. Hij verloor 2’29” op favorieten zoals Raymond Poulidor, Ferdinand Bracke, Rolf Wolfshohl en de Spanjaarden Gregorio San Miguel, Andrés Gandarias en Vicente Lopéz Carill. In het klassement behield hij de gele trui met 1’34” voorsprong op Silvano Schiavon, tweede uit de rituitslag en 3’26” op Adriano Passuello. Bernard Guyot zakte door het ijs en verloor 14’50” op Georges.

De 13de rit ging over de Col de Port (3de cat. 1249m) en de Port d'Envalira (1ste cat. 2407m). Herman Vanspringel won, Wolfshohl (derde) en San Miguel (4de) namen 1" op Georges die zelf 8ste werd en dus bleef de topdrie ongewijzigd. Rit 14 met de Col d'Ares (2de cat. 1513m) werd gewonnen door Jan Janssen die 2" voorsprong had op het peloton met daarin Georges Vandenberghe als 5de. Ook na rit 15 stond Georges Vandenberghe nog aan de leiding. Roger Pingeon won wel en nam 2'58" terug, maar Vandenberghe, 5de, bleef mooi in het geel en geen enkele topfavoriet was al binnen de 3 minuten genaderd. Zou het dan toch kunnen?

Georges Vandenberghe reed nu al 11 ritten in het geel (5b-15) en zou op de ochtend van de rit Albi-Aurillac voor de 12de keer in het geel aan de start verschijnen. Er stonden nog 8 ritten op het programma, de Pyreneeën lagen achter de rug en de Alpen kwamen er nog aan. Vooral rit 18 met de de Col de la République (3de cat. 1161m), de Col de l'Épine (2de cat. 987m), de Col de Granier (1ste cat. 1134m), de Col de Cucheron (3de cat. 1139m en de Col de Porte (1ste cat. 1326m) en rit 20 met de Tour Blanche (3de cat.), de Col des Aravis (3de cat. 1498m), de Col de la Colombière (2de cat. 1618m) en de Montée de Cordon (2de cat. 975m) waren nog zware kost. En dan was er nog de afsluitende tijdrit van 55,2 km.

Ook in de Pyreneeën goed standhoudend

België begon te dromen, Briek Schotte begon te dromen en Georges misschien ook een heel klein beetje. 's Avonds zouden zijn sportbestuurder Lomme Driessens en manager Van Buggenhout komen en Vandenberghe hoopte stilletjes dat dit duo wel wat geld zou bij hebben om enkele andere ploegen tot samenwerking te verleiden. Om misschien toch tot in Parijs de nummer een te blijven … Als je elf dagen in het geel gereden hebt, toen een naoorlogs record voor ons land, ga je natuurlijk toch dromen…

Maar die maandag viel alles plots in duigen: Michel Grain, Andrés Gandarias en Bernard Guyot zetten de eerste serieuze aanval op. Ze liepen tot maximaal 7'15" uit. Op dat moment kwam er een tegenaanval van Franco Bitossi, Lucien Aimar, Jan Janssen, Flaviano Vicentini, Ugo Colombo, Serge Bolley, Rolf Wolfshohl, Walter Godefroot en Ferdinand Bracke. Dit negental naderde fluks op de drie leiders en vanuit het peloton kwam er reactie. Antonio Goméz del Moral, Gregorio San Miguel en Herman Vanspringel gingen er vandoor. Herman riep Georges nog toe "Volg in mijn wiel!" en net toen Georges wou aanzetten, kreeg hij een lekke band. Georges bleef achter en vooraan liep alles samen zodat er een kopgroep

van 15 renners ontstond met Grain, Guyot, Aimar, Bolley als Fransen, Bitossi, Colombo en Vicentini als Italianen, Godefroot, Bracke en Vanspringel als Belgen en Gandarias, Goméz del Moral en San Miguel als Spanjaarden en de eenzaten Wolfshohl en Janssen.

Michel Grain en Bolley moesten al vlug lossen en Guyot moest zich laten uitzakken om de kopmannen Poulidor en Pingeon, die in de groep Vandenberghe vertoefden bij te staan. Met 12 bouwden ze stelselmatig hun voorsprong uit.

In de achtergrond werd het peloton steeds dunner, de samenwerking was er niet (France B, Deutschland, België A en België B, España, Italia en Nederland waren vertegenwoordigd met kopmannen of potentiële ritwinnaars) want alles kwam op de schouders van France A terecht. Het gevolg was dat de klad erin kwam en de achterstand steeds groter werd.

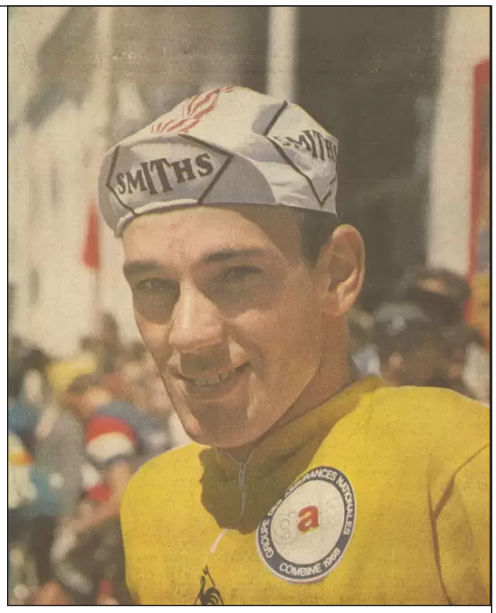

Twaalf dagen geel

Op het einde sprongen Bitossi en Wolfshohl nog weg uit de kopgroep. Ze verdeelden het zoals het moest. Bitossi de rit, Wolfshohl de gele trui. Op 1'05" werd Godefroot derde, Vanspringel 6de en Bracke, die gevallen was, 10de.

Georges Vandenberghe, genietend van elk moment bij Herman Vanspringel en Fred De Bruyne

Georges Vandenberghe kwam binnen als 26ste op 9'01" van Franco Bitossi. De droom was ten einde. De klap kwam echter veel minder hard aan dan men had kunnen vermoeden. Vanaf de volgende rit mocht Bracke alweer aan Vandenberghe's trui hangen als het bergop ging. Georges maakte zich nog sterk dat hij nog een rit kon winnen in de Tour. Het bleef echter bij een 10de plaats in rit 18 en het eindklassement in de 'Points Chauds'.

Achteraf bekeken, in de zware 18de rit verloor Georges 1'52" op Jan Janssen en Herman Vanspringel en 5'19" op Vanspringel en 5'15" op Janssen in de 19de rit. In de tijdrit eindigde hij 37ste op 8'51". Natuurlijk, de extra motivatie van de gele trui was weg, de ingesteldheid was anders. Maar het zou toch moeilijk, zo niet onmogelijk geweest zijn. Georges werd 18de in het eindklassement op 18'02" van Jan Janssen en won het klassement van de 'Points Chauds' voor Barry Hoban.

Twaalf dagen gele trui leverde toch wel wat op. Een 30-tal criteriumcontracten in België via manager Jean Van Buggenhout, een 20-tal in Frankrijk via Roger Piel en met een verhoging qua startgeld met een factor 3 à 4.

En bij zijn thuiskomst in Sint-Michiels werd hij rondgereden in de auto van Moïse Tchombe[14].

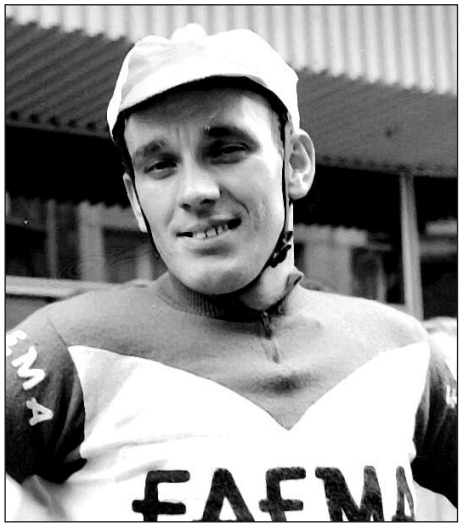

Georges in dienst van de kannibaal

In elk geval mocht Georges weer mee naar het wereldkampioenschap in Imola, iets dat hij eigenlijk al van het jaar ervoor wist toen hij zich duidelijk profileerde als behorende tot het kamp Merckx. Hij wist toen ook al dat hij zou overstappen naar FAEMA en Eddy Merckx. Het werd een opgave in Imola, maar te zijner verontschuldiging kon gesteld worden dat hij sedert half-mei, het begin van de Giro d'Italia, slechts 10 dagen niet gekoerst had. Het bobijntje was duidelijk af.

Koersen werd anders voor Georges. Alles stond in dienst van de kopman. Het was te zien aan de uitslagen. Een overwinning, het criterium van Assebroek voor het tweede jaar op rij, een tweede plaats in de Kustpijl, een 4de plaats in de Omloop van Midden-Vlaanderen en een 9de plaats in de Sluitingsprijs in Putte-Kapellen.

Het was ook te zien aan de portemonnee. Georges was lid van de FAEMA-ploeg die de Tour de France domineerde en Eddy Merckx was een dankbare kopman die zijn ploegmaten meesleurde in het criteriumcircuit met de bijhorende startgelden en premies. In de Tour zelf waren er twee 9de plaatsen (rit 7 en 19) en een tweede plaats in rit 22b na ploegmaat Jos Spruyt.

14 Moïse Kapenda Tshombe of Tsjombe (Musumba, 18 november 1919 - Algerije, 29 juni 1969) was een belangrijk Congolees politicus in de jaren volgend op de onafhankelijkheid van dit land in 1960. Hij is hoofdzakelijk bekend door zijn secessiepolitiek in Katanga, zijn pro-Belgische gezindheid en zijn vermoede medeverantwoordelijkheid voor de moord op de voormalige Congolese eerste minister Patrice Lumumba.

De nationale selectie voor het wereldkampioenschap in Imola
V.l.n.r.: Vic Van Schil, Walter Godefroot, Eddy Merckx, Julien Stevens, Rik Van Looy en Georges Vandenberghe (Martin Van den Bossche en Herman Vanspringel zijn van de foto gevallen) (Foto Jan De Smet)

Georges Vandenberghe mocht blijven bij FAEMA dat FAEMINO werd. De naam van de ploeg veranderde, de taak bleef hetzelfde, Eddy helpen. Twee overwinningen kwamen er bij op de erelijst van Georges. De G.P. du Tournaisis en de 4de rit in de Semana Catalana. Vooral deze laatste staat wel mooi op het palmares temeer daar ploegmaat Italo Zilioli uiteindelijk won. Verder nog wat ereplaatsen in regionale wedstrijden en een belangrijke bijdrage tot de overwinning van Merckx in Paris-Roubaix. Merckx reed op een cruciaal ogenblik lek en Lomme Driessens was niet direct in de omgeving. Gelukkig was Georges Vandenberghe er en kon hij Merckx een wiel aanbieden. Merckx won en Vandenberghe werd nog 11de.

De FAEMA-ploeg voor de Tour de France van 1969
V.l.n.r.: Lomme Driessens, Eddy Merckx, Frans Mintjens, Guido Reybrouck, Pietro Scandelli, Jos Spruyt, Julien Stevens, Roger Swerts, Georges Vandenberghe, Martin Van den Bossche en Vic Van Schil
(Foto Miroir du Cyclisme)

Georges Vandenberghe ingelijfd bij de Kannibaal

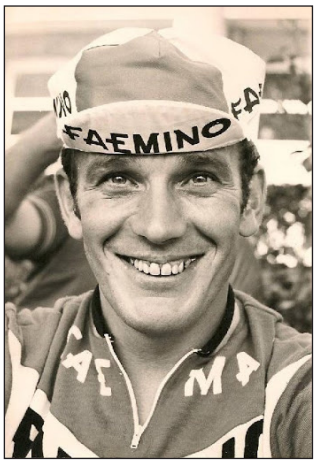

Een tweede jaar bij Merckx

Tour de France 1969 samen met Frans Mintjens, Vic Van Schil, Eddy Merckx, Martin Van den Bossche, Pietro Scandelli en Jos Spruyt

Hij was er ook opnieuw bij in de Giro d'Italia. In de Giro waren er een 4de, 5de, 6de en 7de plaats (ritten 4, 15, 8 en 16). Voor de Tour de France lag hij in balans met Julien Stevens die net terugkwam uit blessure. Merckx en Driessens kozen dan toch voor Vandenberghe, maar deze laatste voelde dat hij stilaan op de wip kwam te zitten. In de Tour de France was er in de tweede rit een tweede plaats na ploegmaat Italo Zilioli die meteen ook de gele trui veroverde. Daarna waren er nog twee 7de plaatsen (rit 3b en 15). Georges was een allround 'knecht' die enorme waardering genoot bij zijn collega-renners en ook bij de sportdirecteurs. In de Tour de France van 1970 werd hij in Het Nieuwsblad tot de 'compleetste knecht' verkozen. Maar toen hij op het einde van Tour uitviel met een kwetsuur aan het zitvlak, vreesde hij definitief uit de kernploeg te vallen.

Rond die tijd kreeg hij een aanbod van Guido Reybrouck om bij Salvarani te komen. Georges zou er het dubbele gaan verdienen van bij FAEMINO. Zelfs Driessens raadde hem aan op het aanbod in te gaan.

En zo volgde Georges Vandenberghe voor een tweede maal zijn vriend Reybrouck een jaar

De FAEMINO-ploeg voor de Tour de France van 1970
V.l.n.r.: Eddy Merckx, Etienne Antheunis, Joseph Bruyère, Jos Huysmans, Frans Mintjens, Jos Spruyt, Roger Swerts, Georges Vandenberghe, Vic Van Schil en Italo Zilioli
(Foto Miroir du Cyclisme)

later naar een andere ploeg. Reybrouck had eind 1967 Romeo-Smith's verlaten voor FAEMA, Georges verliet eind 1968 Smith's voor FAEMA. En nu in 1971 waren ze weer samen nadat Reybrouck FAEMA al in eind 1969 verlaten had. De bedoeling was echter wel dat Georges naar Salvarani kwam om voor Reybrouck te werken en in mindere mate voor Felice Gimondi. Qua resultaten bleef het hetzelfde. Een overwinning in Sirault, wat ereplaatsen in regionale wedstrijden en de Tour.

De Salvarani-ploeg voor de Tour de France van 1971 V.l.n.r.: Ottavio Crepaldi, Silvano Davo, Tomaso De Pra, Ercole Gualazzini, Pietro Guerra, Virginio Levati, Primo Mori, Gianni Motta, Guido Reybrouck en Georges Vandenberghe (Foto Miroir du Cyclisme)

Salvarani reed de Tour de France met Gianni Motta als kopman en verder met de spurters Ercole Gualazzini, Guido Reybrouck en Georges Vandenberghe. Motta gaf al op in de 11de rit. Gualazzini behaald een 6de plaats waarna hij eveneens opgaf in de 11de rit, Reybrouck behaalde en derde, een 5de, een 6de en twee 10de plaatsen waarna hij opgaf in de 9de rit. Ook Tomasso De Pra (10de rit) gaf al vroeg op en Virgilio Levati kwam buiten tijd aan in de 11de rit zodat de Salvarani-ploeg nog uit 5 renners bestond. Georges, al eens 7de in rit 7 kon toch de pijn nog iets

verzachten met een 2de plaats na Merckx en voor Roger Swerts in de 17de rit.

Georges voelde dat het beste eraf was. Zijn autowasserij slorpte veel energie op en tijdens het seizoen moest hij zich laten vervangen door iemand die hij een bediendecontract moest aanbieden. Het sop was de kool niet meer waard. Maar Robert Kahl van ROKADO wou zijn ploeg wereldbekerallures geven en zocht nog versterking. Hij zwaaide met een pak Duitse Marken en Georges plooide.

Het werd echter het seizoen te veel, een seizoen met blessures en ook een gebrek aan goesting. Een tweede plaats in de Omloop van West-Brabant en een 5de plaats in de Ronde van de Vier Kantons in Zwitserland waren zowat de beste resultaten. Op 30 september besliste Georges Vandenberghe dan ook om er mee te stoppen en zich volledig te wijden aan zijn zaak in Sint-Michiels in Brugge.

Een kleine 11 jaar later komt Georges te overlijden, officieel door een hartaderbreuk.

Georges Vandenberghe is een oom van Johan Bruyneel, beroepsrenner van 1987-1998 en later de omstreden sportdirecteur van Lance Armstrong.

1964-1965

1966

1967

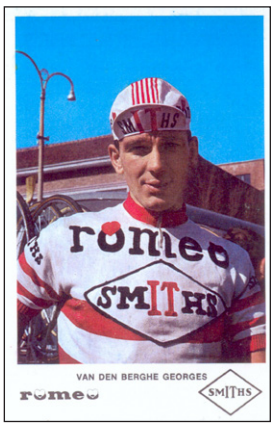

1968

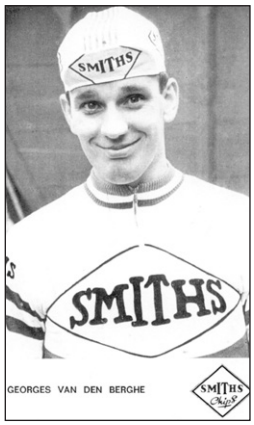

1969

1970

1971

1972

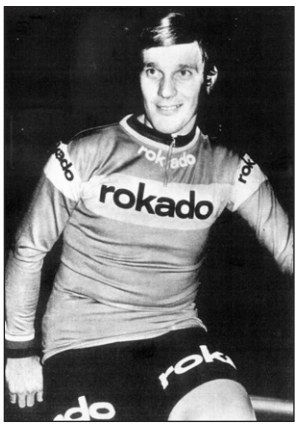

Georges Vandenberghe aan tafel met het echtpaar Merckx en Julien Stevens

ROKADO (deel 3: 1973)

Aschenputtel und ihre Stiefschwester

Assepoester en haar stiefzuster

door Jan De Smet

tekeningen Jan Soens

Ploegvoorstelling

Zoals eind 1972 reeds was aangekondigd waren er in 1973 twee ploegen van eigenaar Robert Kahl. Enerzijds ROKADO en anderzijds HA-RO. De samenstelling van de ploegen varieerde nogal tussen eind 1972 en begin 1973. Er wordt getracht een overzicht te geven van de evoluties en het eindresultaat.

V.l.n.r.: Kunde, Gilson, Küster, Kuiper, Tischler, Wolfshohl, De Wit, Gaida, Rasing, Schepers, Peffgen en Puschel. Dit is de groep die later HA-RO zou worden op uitzondering van Wolfshohl die als renner zou stoppen en Schepers die toch bij ROKADO zou blijven

Eind 1972 was meegegeven dat ROKADO zou bestaan uit: Herman Vanspringel (Molteni), Rik Van Linden, Georges Pintens, Willy De Geest (allen Magniflex-Van Cauter-de Gribaldy), Albert

Van Vlierberghe (Ferretti), Tony Houbrechts (Salvarani), Eddy Peelman (GAN-Mercier), Pieter Nassen en Staf Vanroosbroeck (Watney-Avia), Jean-Pierre Berckmans (ROKADO), Staf Hermans (neo), Yvan Benaets (neo), Paul Collaer (neo) en Andre Peirsman (Hertekamp)[1].

Ook Piet de Wit, Jean Graczyk, Albert Van Damme, Robert Vanlancker en Theo Verschueren zouden in 1973 of een deel van 1973 voor ROKADO rijden. Guillaume Driessens en Florent Vanvaerenbergh werden sportdirecteur en burggraaf Jean de Gribaldy werd medesponsor.

In het HA-RO-team zou Rolf Wolfshohl de sportdirecteur worden nadat hij zijn carrière zou beëindigen na het wereldkampioenschap veldrijden in Londen op 25 februari. Het team zou bestaan uit Wilfried Peffgen, Alfred Gaida, Karl-Heinz Muddemann, Karl-Heinz Kunde, Dieter Puschel, Bernd Rasing (allen ROKADO), Karl-Heinz Küster, Erwin Tischler, Hans Lutz (allen neoprofs), de Luxemburger Roger Gilson, de Nederlanders Gerben Karstens en Wim Schepers (allen ROKADO).

Na lange onderhandelingen kwam daar ook kersvers Olympisch kampioen Hennie Kuiper bij.

Klaus Bugdahl, Dieter Kemper, Sigi Renz en Wolfgang Schulze kregen nog een klein HA-RO-pistecontract.

Staand v.l.n.r.: Vanvaerenbergh, Peelman, Verschueren, Van Linden, Benaets, Collaer, Cambré, Pintens, Vanlancker, Vanspringel, Hermans, Van de Wiele, Pingeon, Van Vlierberghe en Driessens.
Zittend v.l.n.r.: Schepers, De Geest, Houbrechts, Van Damme, Berckmans, Nassen, Vanroosbroeck en Peersman

Op 18 januari verscheen in de pers het verslag van de ploegvoorstelling van ROKADO die in Dortmund had plaatsgevonden. Zoals bij alle ploegvoorstellingen was alles rozengeur en maneschijn en waren de verwachtingen hoog.

In het Wittekindshof in Dortmund waren alle vedetten aanwezig[2]. Herr Kahl had zich wat financiële inspanningen getroost om het tweede wielerseizoen beter gewapend te voorschijn te komen. De bedenking kon gemaakt worden of de sportbestuurders geen problemen vreesden bij de samenstelling van hun basisteam en het leiden van de ploeg in de wielercompetitie. Een

1 Dit zal later foutief blijken. Het ging over Ferdinand Peersman.

2 Volgens Driessens in, 'Guillaume Driessens zegt alles!', door Lucien Berghmans en Victor Larcher, Uitgeverij de Schorpioen, 1977, pagina 133 waren er 42 Belgische journalisten en fotografen aanwezig. De Duitse pers integendeel, stond wel sceptisch tegenover het feit dat Duits kapitaal besteed werd aan een wielerploeg op Belgische basis geleid door een Belgische sportdirecteur en uitgerust met de fietsen van de Fransman de Gribaldy.
Het scepticisme van de Duitse pers kon ook waargenomen worden in het magazine Radsport waarin, in tegenstelling tot het vorige jaar, veel minder aandacht werd besteed aan ROKADO.

antwoord hierop kwam van Guillaume Driessens die wel niet wilde bevestigen dat hij de leiding zou hebben in de grote wedstrijden, alhoewel deze veronderstelling door Vanvaerenbergh niet tegengesproken werd. “We hebben een ploeg van winnaars”, aldus Driessens. “Dat is reeds een pluspunt tegenover het voorbije jaar. Daarenboven vrees ik geen rivaliteit. De basis van onze ploeg ligt voor twee jaar onder contract. Er zal geen probleem zijn voor wat de financiële kant van de zaken betreft. Iedereen zal van het maandgeld rijkelijk kunnen leven. Er wordt dan ook gevraagd dat er in ploegverband zal worden gepresteerd. Wie zich in conditie voelt zal zijn kans krijgen. En wie zulks niet wil geloven zal ik de bewijzen leveren”, vervolgde Driessens. “Ik reed in 1958 tijdens Paris-Roubaix met vier vedetten[3] uit mijn ploeg naar de meet. Het waren allemaal spurters. En kijk wie won? Leon Vandaele[4] voor zijn ploegmaats Poblet[5] en Rik Van Looy. Meer moet ik er wel niet aan toevoegen. Ploeggeest is alles. Ik verwacht niet de minste moeilijkheden, wel een grote overwinning.” Op de vraag welk succes Driessens absoluut zou willen antwoordde hij: “Kijk, ik heb geen kopman. Die kan dus ook niet mislukken. Ik mik evenmin op een wedstrijd. Ik wil in alle klassiekers uitblinken. Wanneer we daarenboven een van deze wedstrijden zouden winnen zou ik het succes half noemen. Ik zal van mijn renners in alle wedstrijden het maximum vragen. Want naast een klassieke zege stelt onze werkgever ook heel wat belang in de wereldbeker.” Driessens vertelde nadien dat de Vuelta a Andalucía, de Vuelta a Levante en de Giro di Sardegna bepalend zouden zijn voor de samenstelling van de kern van het team voor de klassiekers. Die ploeg zou trouwens reeds in Paris-Nice worden uitgespeeld. Tijdens het tweede gedeelte van het wegseizoen zou dan natuurlijk de deelname aan de Tour op het programma staan terwijl met Vanspringel en Van Vlierberghe een worp naar de zege in Bordeaux-Paris zou worden gedaan.

Guillaume Driessens en Florent Vanvaerenbergh hoopten met 21 renners aan de competitie te kunnen deelnemen. Slechts over Staf Hermans bleef er nog onzekerheid. Hij tekende een dubbele verbintenis bij Jossart (Watney) en Driessens. Op dat moment waren de zaken nog niet rond. “Indien ik niet in de ploeg van Lomme kan starten”, aldus Hermans, “dan zal ik nog een jaartje liefhebber blijven en mijn profdebuut uitstellen tot het einde van het seizoen. Nochtans hoop ik dat de heer Lacroix (van Watney) zich aan de gedane beloften zal houden en mij de vrijheid zal geven nog voor het seizoen van start gaat.”

Berten Van Damme tijdens het Belgisch kampioenschap veldrijden (Foto Sport’70)

Naast de baanrenners Robert Vanlancker en Theo Verschueren zag de ROKADO-ploeg op de weg er als volgt uit: Benaets, Berckmans, Cambré, Collaer, De Geest, Houbrechts, Nassen, Peelman, Pingeon, Peirsman[6], Pintens, Van de Wiele, Vanroosbroeck, Van Linden, Vanspringel, Van Vlierberghe en Wim Schepers.

Ten opzichte van de namen die eind vorig jaar waren vrijgegeven, waren daar bijgekomen Emiel Cambré (Goldor-IJsboerke), Roger Pingeon (Peugeot-BP-Michelin) en Jan Van de Wiele (flandria-Beaulieu).

Werden niet vermeld: Piet de Wit en Jean Graczyk.

3 Er zaten inderdaad 4 FAEMA’s in de kopgroep van 23: Leon Vandaele, Rik Van Looy, Jan Van Gompel en Roger Verplaetse. Of het vier vedetten waren is iets anders.

4 Alsof het zo gepland was. Rik Van Looy was absoluut niet van plan de zege zomaar aan een ploegmaat te geven. Vandaele profiteerde van het feit dat Van Looy het tempo liet zakken omdat Van Steenbergen en Poblet in zijn wiel zaten, om in de voorlaatste rechte lijn weg te springen.

5 Miguel Poblet reed de wedstrijd voor Ignis.

6 Het ging dus wel degelijk om Ferdinand Peersman, die volgens een Facebookbericht 20.000 Bfr. per maand kreeg.

De groep werd aanvankelijk in twee kampen verdeeld. De basis zou oefenen te Malaga, de B-kern te Les Issambres (Roquebrune-sur-Argens) in Frankrijk. Nadien zouden de Vuelta a Andalucía, de Giro di Sardegna, Paris-Nice en Tirreno-Adriatico gereden worden als testritten voor de samenstelling van het team voor de klassiekers, die naast de Tour de France, als hoofddoel werden gesteld.

Met Robert Vanlancker en Theo Verschueren had Herr Kahl reeds twee wereldkampioenen onder zijn hoede. Mogelijks werden er dat binnen een maand drie. Albert Van Damme sloot de reeks van 21 effectieven. Natuurlijk werd de 'Leeuw uit Laarne' aangeworven om de kleuren van de sportgroep te verdedigen in het veldritseizoen. Hij deed dat tot dan schitterend. Niemand uit de ploeg zal wellicht zijn 27 overwinningen[7] kunnen evenaren. En Albert wilde het daarbij niet laten. Toen iemand vroeg om een foto van de twee wereldkampioenen op de baan, kwam een prompte reactie van Van Damme. "Wacht nog een maand", repliceerde hij, "dan zal er een derde wereldkampioen bijkomen." Even later zette Van Damme zijn ambities kracht bij. "Nooit reed ik beter dan nu. Nooit was de tegenstand zo klein. Wie Belgisch kampioen wordt, zal ook de wereldtitel veroveren. Dat ik die twee titels voor het grijpen heb, geloof ik niet. Ik zal vooral met Roger De Vlaeminck moeten afrekenen. In een terugkeer van Eric geloof ik niet. Gebeurt zulks toch dan mag men gerust gaan schrijven dat de wonderen de wereld nog niet uit zijn."[8]

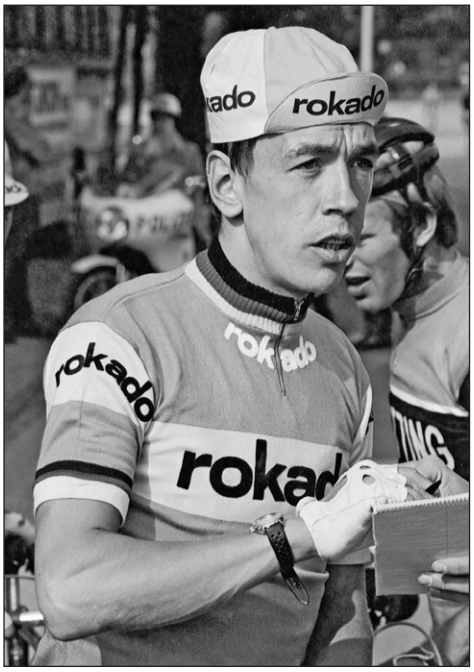

Herman Vanspringel (Foto Eigen collectie)

Herman Vanspringel was natuurlijk een van de speerpunten van de ploeg. In Het Belang van Limburg van 19 januari 1973 keek hij als volgt vooruit naar het seizoen.

In de twee jaar die Herman Vanspringel in dienst heeft moeten rijden van Eddy Merckx, werd de gevierde kopman van het ontbonden team van sportbestuurder Cois Cools nog slechts een vergeten meelopertje[9]. Wel gaf Eddy Merckx als tegenprestatie voor bewezen diensten Herman Vanspringel de kans te Martelange Belgisch kampioen te worden. Maar het was bij die ene hoogvlieger gebleven. De narigheden van het voorbije seizoen was Vanspringel nog niet vergeten. Hij bleef netjes thuis van de Giro. Hij moest alles zetten op de Tour. Toen kwam de herrie, net een week voor de start te Angers. Vanspringel had voor een nieuwe werkgever getekend en mocht ook thuis blijven van de Tour de France. Overwinningen in enkele kermiskoersen waren zijn enige troost. Het werd de grootste ontgoocheling die een Belgisch kampioen had kunnen oplopen. "Ik geraakte in de vergeethoek", vertelde Herman Vanspringel te Dortmund. "Het deed me pijn. Het leek wel alsof men mij als renner had afgeschreven. Ik kreeg trouwens de gelegenheid niet me in grote wedstrijden nog te onderscheiden. Nochtans is het allemaal een prikkel geworden om het seizoen, waarin ik een nieuwe start wil nemen, zeer ernstig voor te bereiden."

7 In Velo 1973 (winter 1972-1973) en Velo 1974 (winter 1973-1974) werden er door de auteur al 11 + 21 = 32 overwinningen teruggevonden.

8 De wonderen waren inderdaad de wereld nog niet uit.

9 Dit dient wel met een korreltje zout genomen te worden. In de twee jaar bij Molteni won Vanspringel het Belgisch kampioenschap, het Züri Metzgete, de G.P. Dortmund, de G.P. Baden-Baden (koppeltijdrit met Merckx), Nokere, een rit in de Tour de France, een rit in de Tour de Belgique en nog 15 andere wedstrijden. Verder waren er ook tweede plaatsen in de Giro d'Italia, Paris-Roubaix en de Brabantse Pijl en derde plaatsen in Giro di Sardegna, de G.P. Lugano en Liège-Bastogne-Liège. Toch niet zo slecht voor een 'meelopertje'.

"Het leven heeft weer zin", zegt Herman Vanspringel. "Ik weet dat we over een zeer sterke ploeg zullen kunnen beschikken, waarin de rivaliteit wel tot een minimum zal worden herleid. Ik weet dat ik weer aan alle grote wedstrijden zal kunnen deelnemen. Ik weet dat ik me als renner weer zal kunnen onderscheiden. Die kans wil ik grijpen om te bewijzen dat ik nog een vedette ben."

Vanspringel was nochtans niet de enige renner uit Driessens' ploeg die boordevol ambities en verwachtingen hunkerde naar de start van het nieuwe wielerseizoen. Er waren, zoals Pieter Nassen en Tony Houbrechts, nog mannen die zich wilden doen gelden. Er waren eveneens Rik Van Linden en Georges Pintens, die een pechvol seizoen wilden doen vergeten. Er was ook Staf Vanroosbroeck, die zijn gewezen werkgevers en ploegaanvoerder een sportieve revanche had beloofd. En er was … Guillaume Driessens.

Staf Vanroosbroeck

Staf Vanroosbroeck in Het Belang van Limburg van 7 februari 1973

Een van de meest gelukkige mensen in het omvangrijke gezelschap van de sportgroep ROKADO, is ongetwijfeld Staf Vanroosbroeck. Hij laat trouwens niet na om dat wereldkundig te maken, insgelijks de redenen, waarom hij zich zo voelt. "Het is niet moeilijk", zegt hij, "na alles wat ik vorig jaar heb moeten ondervinden. Het seizoen 1972 ban ik uit mijn loopbaan, ondanks enkele successen, als een dat nooit heeft bestaan. Ik mag het nu wel zeggen, men kan me toch geen nadeel meer berokkenen."

Voor iedereen, die iet of wat afweet van wielersport, ligt de uitleg voor de hand. Staf Vanroosbroeck kon vorig jaar allesbehalve opschieten met de kopman van zijn formatie, de veeleisende Frans Verbeeck, die weigerde ook maar iemand naast zich te dulden. Van zodra men dan onder zijn 'knechten' kereltjes aantreft met ook wel wat ambitie in hun corpus, zijn botsingen onvermijdelijk.

Staf Vanroosbroeck (r) naast Rik Van Linden, Herman Vanspringel, Wim Schepers en Georges Pintens

"Het vond allemaal zijn oorsprong in de spurt van Parijs-Tours 1971, die door Rik Van Linden werd gewonnen", vertelt Staf. "Verbeeck beschuldigde me er toen van, dat ik die spurt voor hem niet had willen aantrekken, maar dat was niet het geval. Ik zat toen door mijn krachten heen en kon het niet."

Later werd die eerste ruzie wel bijgelegd, maar amper was het nieuwe wegseizoen van start gegaan, of het zat alweer mis. Vanroosbroeck reed de Zesdaagse van Antwerpen, naar zijn zeggen met toestemming van zijn werkgevers, volgens dezen zonder dat hij het hen gevraagd had. Gevolg: Staf mocht niet vertrekken in Gent-Gent. Men beloofde hem dat, indien hij Kuurne-Brussel-Kuurne naar hun zin zou rijden, hij wel in aanmerking kwam voor Milano-Sanremo.

Staf won die wedstrijd, maar er kwam opnieuw een kink in de kabel. Het ging vanaf dat ogenblik van kwaad naar erger. De verstandhouding was helemaal zoek. Tegen zijn zin werd Vanroosbroeck verplicht de Vuelta a España te rijden. Na enkele dagen was hij opnieuw thuis en toen was de kous helemaal af. Een tijdje later had Vanroosbroeck immers al zijn contract

ondertekend bij zijn nieuwe werkgever, en dat voor een tijdsduur van twee jaar. Hij behoort daardoor tot de kern van aanvaarde waarden bij ROKADO, en is ervan overtuigd dat vertrouwen waar te kunnen maken met resultaten. Vanroosbroeck krijgt dezelfde faciliteiten als iedereen, die het bij ROKADO de een of andere dag tot een belangrijk zege kan brengen. "Dat is me ruim voldoende", weet hij "Voor de rest zal ikzelf wel zorgen." Zijn seizoen wordt afgesteld op de maand april, waarin alle klassiekers aan de beurt komen. Beweren dat hij er een zal winnen, wenst Vanroosbroeck niet te doen. Wel beweert hij van zichzelf dat hij het talent wel bezit om het zover te schoppen. "Maar tussen dat weten en er eentje winnen, ligt alles wat een wielerwedstrijd aan eigenaardigheden kan opleveren", redeneert hij niet onverstandig.

Zijn voornaamst troef is, naar zijn gevoel, dat hij aan het nieuwe wegseizoen als een ontspannen vakman kan beginnen. "Iets wat ik tot dusver nooit kon doen", zegt hij laconiek.

Wielersport jaargang 21 nr. 12 van 20 april 1972 p. 24

G.P. Denain

Staf Vanroosbroeck houdt niet van 'streken'

Een incident tussen de twee Watneys Vanroosbroeck en Abelshausen, uitgelokt door chef d'équipe Willy Jossart. Wat gebeurde en wat was voorheen gebeurd?

Vanroosbroeck reed een beste Zesdaagse van Antwerpen, werd door de Watneys-Avia-leiding gepasseerd voor de Omloop Het Volk, won in Kuurne en werd thuisgelaten voor de Italiaanse rittenkoers Tirreno-Adriatico (motief: Vanroosbroeck had in Kuurne ploegmaat Vanclooster moeten laten winnen), hij won de Omloop van de Fruitstreek, was intussen gepasseerd voor de Tour de Belgique, en stevende nu tezamen in Denain met ploegmakker Abelshausen op de streep af.

Toen kwam Jossart naast de twee leiders rijden en gebood: "Abelshausen moet winnen." "Waarom?" informeerde Vanroosbroeck. Jossart: "Omdat ik je anders voor de volgende klassiekers thuis laat." Vanroosbroeck lachend: "Dat doe je toch al."

Vanroosbroeck (beslist de snelste) nam in de spurt resoluut de leiding, op 100 meter van de streep trok Abelshausen hem flink aan de trui en ging als eerste over de streep. De jury had dit gezien en declasseerde hem meteen. En … Vanroosbroeck werd door Watneys-Avia niet ingeschreven voor de Ronde van Vlaanderen. Grote koppen (weer) in de Belgische kranten.

Verleden jaar bij Watneys de voortdurende herrie Verbeeck-Dierickx (de laatste ging naar flandria), nu steevast kabaal rond Vanroosbroeck, die zich ook al niet bijzonder best met Verbeeck verstaat. Ook Vanroosbroeck wilde op het einde van 1971 Watneys verlaten, hij bleef op aandringen, hij kreeg de toezegging, … En nu is hij keer op keer de dupe van allerlei manoeuvres.

Het was een beetje een constante in de Watneys-ploeg. De tandem Frans Verbeeck-Willy Jossart waren twee handen op een buik en Verbeeck was dus de eigenlijke patron van de ploeg. Daar was ook wel wat voor te zeggen want Frans werd Belgisch kampioen, won 2x de Omloop Het Volk, won de Amstel Gold Race, de Flèche Wallonne, de E3-Prijs Harelbeke, de Scheldeprijs en de Brabantse pijl. Verder waren er ook podiumplaatsen in Gent-Wevelgem (3x), Ronde van Vlaanderen (3x), Liège-Bastogne-Liège (4x), Giro di Lombardia (1x), Rund um den Henninger Turm (5x), Flèche Wallonne (4x) en de Amstel Gold Race (1x). Maar Frans had een 'karaktertje' en elke ploegmaat met maar een sprankeltje ambitie ondervond dat aan de lijve.

Het ging zo met André Dierickx, met Staf Vanroosbroeck, met Walter Planckaert, …

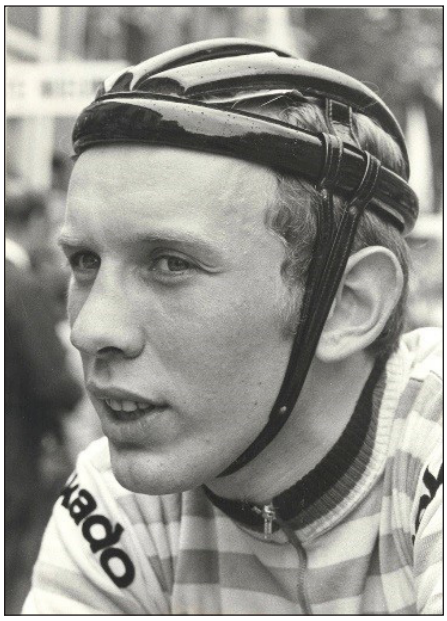

Rik Van Linden (Foto Eigen collectie)

De ambities van Rik Van Linden konden als volgt samengevat worden: “Wat ik probeer voor elkaar te brengen dit jaar, is het verwerven van een ereplaats in de jaarlijkse Super Prestige. Ik probeer mezelf binnen de eerste vijf te rangschikken[10]. Dat wil zeggen dat ik in elke klassieker goed voor de dag moet kunnen komen, altijd mee zijn met de eersten om punten te kunnen verzamelen. Het is op een manier stellen, dat ik wel zal proberen de een of andere dag te winnen, maar zonder er echt een dwanggedachte van te maken.”

Georges Pintens zij het raak toen hij om zijn vooruitzichten gevraagd werd: “Laat ons eerlijk en nuchter blijven. Het is moeilijk om een wedstrijd te winnen. Nochtans geloof ik dat geen ploeg zoveel talent bezit als de onze. Indien we er nu niet in slagen onze werkgever een grote overwinning te bezorgen, geloof ik dat je ons allemaal kunt afschrijven. Er zijn heel wat verbitterde renners in ons team samengebracht. We hebben nu de kans ons over alle tegenslagen heen te zetten. Indien we deze kans niet kunnen gebruiken, betekent zulks voor ons het einde. En ook daarvan zijn we ons bewust. Daarom ook verwacht ik grootse dingen, misschien niet van mezelf, maar zeker van de ploeg in zijn geheel.”

Roger Pingeon

Roger Pingeon was nadat hij in 1972 uit de Tour de France gestapt was, niet meer van plan als wielrenner door het leven te gaan.

ROGER PINGEON STOPT VOOR DE VIERDE KEER (Het Belang van Limburg 12 juli 1972)

Hij heeft gisterenmorgen te Luchon zijn valiezen gepakt en is er tussenuit getrokken, met achterlating van een laconieke boodschap voor Gaston Plaud: “Ik heb er mijn buik van vol. Ik trek er uit. Ik ga weer loodgieter spelen.” Roger Pingeon heeft voor de vierde keer in zijn loopbaan een punt gezet achter zijn wielerloopbaan. De drie vorige keren bedacht hij zich. Nu zal het waarschijnlijk wel juist zijn. Gaston Plaud is in een Franse ‘coleire’ geschoten en heeft dadelijk naar Parijs gebeld om met ingang van vandaag de uitbetaling van de maandwedde aan Pingeon stop te zetten. Veel vriendelijke woorden had de sportbestuurder niet voor zijn ‘gewezen poulain’. Pingeons oren zullen wel even getuit hebben.

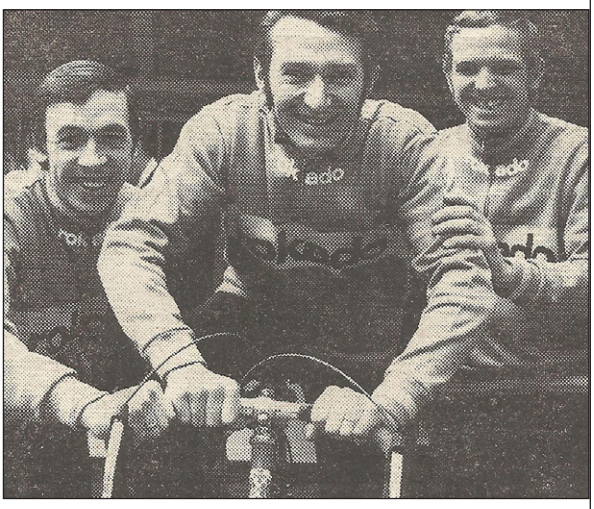

Herman Vanspringel, Roger Pingeon en Wim Schepers (Foto Radsport)

Een half miljoentje (± 12.500 €) kan Pingeon blijkbaar niet schelen. Dat had hij nog te goed, maandwedden en startgelden voor criteriums na de Tour inbegrepen. “Voor iemand die

10 Rik Van Linden zal uiteindelijk op een gedeelde 12de plaats eindigen samen met Eric Leman. Ploegmaat Herman Vanspringel werd 11de en Georges Pintens 19de.

volkomen blut zit, een eigenaardige houding", wist Ronald De Witte. "Maar verwonderen doet het me niet. Zelden heb ik een moeilijkere vent gezien dan die Pingeon. Een echte eenzaat, die nooit kon lachen. Opgeruimd staat netjes, als je het mij vraagt."

De reden waarom Pingeon er uit is getrokken ? Hij mocht geen kopman meer spelen in de ploeg en dat nam hij niet. Sinds Royan, toen hij op drie minuten gereden werd, had hij geen woord meer gesproken met zijn ploegmakkers. Ze konden hem gestolen worden. Hij voelde zich benadeeld. Men haalt er de schouders voor op bij Peugeot.

Het kwam ons wel merkwaardig voor dat Pingeon Tourwinnaar in 1967, wordt gebrandmerkt als een man, die niets meer bezit. "Niet moeilijk", menen zijn ploegmakkers. "Hij verkwanselde al zijn geld aan dure auto's. Hij was aan zijn zevende toe. De zes vorige had hij binnen de drie jaar op het autokerkhof gereden. Hij dacht dat hij net zo goed was als een autorenner, maar dat bleek niet zo te zijn. Hij heeft ooit eens met de wagen van Godefroot gedemonstreerd hoe je een bocht diende te nemen. Hij schuurde met twee banden, langs de stoep, tot die bijna van de velg lagen. Zoiets doe je toch niet met het eigendom van anderen."

Het verlies van 'zure' Pingeon wordt niet betreurd. Hij had het verkorven bij iedereen. En enkele dagen geleden zelfs voor goed. Toen snauwde hij een man af, die vroeg of hij een foto van hem mocht nemen met zijn dochtertje. "Geef haar een kus", zei de man. "Loop naar de pomp", gebaarde Pingeon. Hij is nu zelf naar de pomp gelopen, denkelijk voor goed.

In een interview in L'Équipe Cyclisme nr. 58 van 19 januari 1973 pagina 33-34, vertelde hij het volgende. Het was zijn vrouw die erop aanstuurde dat hij weer contact zou zoeken met het wielermilieu met het oog op het vinden van een nieuwe ploeg voor 1973. Bij Peugeot-BP-Michelin, waar hij sedert zijn debuut in 1965 reed, wou hij niet meer blijven en Peugeot zag een samenwerking met hem, na zijn verschillende grillen, ook niet meer zitten.

Maar de 32-jarige Roger Pingeon was een trotse man die niet vlug wou plooien en dus niet aan om het even welke condities wou tekenen en ook niet bij om het even wie. Zodus werd het moeilijk een ploeg te vinden die aan zijn eisen wou voldoen. Hij stak zijn minder presteren in 1972 op het feit dat hij en zijn echtgenote net een bar geopend hadden en dat hij door die werkzaamheden amper aan zes uur slaap per nacht kwam. Zijn opgaven in 1972 weet hij verder aan een pijnlijk knie, nierproblemen, ... zaken die nu allemaal opgelost zouden zijn. Daarnaast meldde hij dat hij sedert 1970 'op economie'[11] reed en dus nog voldoende krachten had om nog een paar goede jaren door te maken en dat 1972 al bij al niet zo slecht was[12].

Staf Hermans (Foto Eigen collectie)

Korte tijd na dit interview kon zijn manager, Roger Piel, hem toch onderbrengen bij ROKADO.

Op 1 februari werd duidelijk dat Staf Hermans definitief bij ROKADO kwam. Het persbericht luidde als volgt: "Staf Hermans, die te Mendrisio deel uitmaakte van de Belgische liefhebbersploeg, die goud won in de 100 kilometer ploegentijdrace, koesterde eind

11 Indien er nu een renner zou zijn die, terwijl hij op zoek is naar een ploeg voor het volgende jaar, zou verklaren dat hij al 2 jaar 'op economie' reed, daarnaast een café-bar openhield en maar 6 uur per nacht sliep, hij zou nooit aan een ploeg geraken. En terecht. Het waren toen blijkbaar andere tijden.

12 Roger Pingeon won de 1ste rit in het Critérium du Dauphiné hetgeen zijn enige overwinning zou zijn dat jaar. Verder werd hij tweede in de Tour de Suisse, 5de in de Tour de Romandie en 7de in Paris-Nice.

vorig seizoen het inzicht om in 1973 te starten als beroepsrenner. De amateur beging evenwel de vergissing kort na mekaar een contract te ondertekenen zowel bij Jossart als bij Driessens. Het hield in dat Hermans nergens onderdak had en pas gisteren werd gerustgesteld, toen hij vernam dat tussen beide sportbestuurders een akkoord werd bereikt, waardoor Hermans definitief bij Driessens is beland. De Brusselse sportbestuurder aarzelde daarop geen ogenblik meer om Hermans definitief mee te nemen op oefenkamp naar Malaga.

Naast ROKADO was er dus in 1973 ook de HA-RO-ploeg, eveneens gesponsord door Robert Kahl. Maar vanaf het begin was er al tegenkanting vanuit het wielermilieu op deze constructie. In Het Belang van Limburg van 14 februari 1973 stond volgend artikel.

Robert Kahl sponsor met twee wielerploegen

Toen voor een paar maanden geleden bekend geraakte dat Robert Kahl, meubelfabrikant uit het Duitse Dortmund en sedert enige tijd erg bedrijvig in wielermiddens, het niet langer bij het sponsoren van ROKADO wilde houden, maar onder een andere naam ook een tweede rennersgroep publiciteit wilde laten maken voor zijn firma gingen er nogal wat proteststemmen op: men verweet Kahl immers dat hij met deze innovatie niets anders op het oog had dan het versterken van de ROKADO-gelederen die bij elke gelegenheid zouden kunnen rekenen op de renners in de HA-RO-truien. Zo zou het mogelijk zijn dat Kahl in elke wedstrijd met een dubbel aantal effectieven zou kunnen van start gaan, wat de anderen wel erg zou benadelen.

Staand v.l.n.r.: Wolfshohl, Tischler, Muddemann, Rasing, Peffgen, Puschel, Gilson, Jansen en Karstens.
Zittend v.l.n.r.: Küster, Gaida, Kunde en Kuiper (Foto Radsport)

Het is inderdaad niet moeilijk om zich de situatie in te denken waarbij een Rik Van Linden mee in een kopgroepje zou zijn zonder enige ROKADO-ploegmaat, maar met enkele mannen van HA-RO. Vermits ze toch allen voor dezelfde baas rijden, zou het zeker niemand verwonderen indien dan een 'HA-RO' de spurt zou aantrekken voor de 'ROKADO' … Twee handen op een buik dus.

"Het is gewoon belachelijk om zoiets te vertellen", lacht Robert Kahl deze beschuldigingen van de hand. "Wie dat zegt, heeft nog niet gekeken naar de namen van hen die voor HA-RO zullen rijden. Het zijn allemaal jongeren met veel talent en nog meer ambities die echter nog alles te leren hebben bij de groten. Het is juist om hun die mogelijkheid te bieden, dat we met HA-RO zijn begonnen. Veel steun hadden die jongens aan de ROKADO-vedetten toch nog niet kunnen bieden. Daarbij komt dat zij allen zoveel ambities hebben dat ze niet als waterdragers van start wilden gaan. En daarin kan ik hun enkel gelijk geven. Toen ik indertijd met ROKADO begon, was het mijn bedoeling om de Duitse renners weer aanzien te bezorgen in het buitenland. Om echter ook wat publiciteit voor mijn zaken te krijgen, moest ik buitenlandse vedetten aantrekken, zodat de basisidee van mijn formatie wel wat verloren ging. Dit heb ik willen vermijden door een aantal Duitse neoprofs onder de leiding van Rolf Wolfshohl in een tweede groep onder te brengen."

Robert Kahl en Rolf Wolfshohl verwachten van dit eerste jaar voor HA-RO nog niet zo heel veel. Wat ze willen, is enkel dat deze jongeren in de grote eendagswedstrijden en ook de Giro stilaan tot rijpe profs uitgroeien. Volgens hen zit die mogelijkheid er ruim in. Talent is er immers. Uit Duitsland vooral, met Gaida, Tischler en Küster, maar ook uit Nederland waar Hennie Kuiper, Olympisch kampioen te München, werd bereid gevonden niet langer zijn tijd te verbeuzelen bij de amateurs, zoals zoveel van zijn landgenoten, denk maar aan Den Hertog, het hem hadden voorgedaan.

Naast al deze jongeren bleven ook enkele ouderen bij Kahl, alhoewel er voor hen geen plaats meer was bij ROKADO. Gerben Karstens[13], Harrie Jansen, Dieter Puschel, Karl-Heinz Kunde en Karl-Heinz Muddemann krijgen nu als opdracht, tijdens de wedstrijden zoveel mogelijk raad te verschaffen aan hun jongere ploegmaats. Als je het zo ziet is er dus geen vuiltje aan de lucht met deze zaak van dubbel sponsorschap. Althans niet volgens de geïnteresseerden. Maar die kunnen natuurlijk ook maar moeilijk tegen hun eigen zaak gaan pleiten. Het wordt dus wachten op de praktijk om vast te stellen of Robert Kahl met zijn HA-RO-stal echt de opleiding van talentrijke jongeren op het oog heeft, dan wel het vormen van een reservepost voor zijn stoottroepen die onder de ROKADO-vlag rijden.

Sportdirecteur werd dus Rolf Wolfshohl die zelf aan zijn laatste[14] veldritseizoen bezig was. Ook over hem en zijn kansen in het wereldkampioenschap veldrijden in Crystal Palace verscheen een artikel in Het Belang van Limburg van 19 januari 1973.

De laatste stormloop van de oude rot

Rolf Wolfshohl neemt eind februari in Londen afscheid. Het was al enkele weken terug aangekondigd en zijn plannen veranderden er sindsdien niet op. Rolf Wolfshohl zal zijn allerlaatste wedstrijd rijden in de specialiteit waarin hij de hoogste toppen scheerde, geïllustreerd door twee wereldtitels[15]: de cyclocross.

13 In 'De Karst - de clown demarreert', door John van Ierland, uitgegeven door Woordmagie, 2017 pagina 215 e.v. heeft Karstens zijn visie. De sponsor probeerde hem op verschillende manieren de HA-RO-ploeg in te drukken. De consequentie van dit merkwaardig manoeuvre was dat Karstens een groot aantal belangrijke wedstrijden zou gaan missen omdat HA-RO een heel ander programma zou gaan rijden. Zonder afdoende vergoeding wilde hij dat niet, desnoods moest dat maar voor de rechter uitgevochten worden.
N.v.d.a.: De redenering klopt niet helemaal. De HA-RO-ploeg stond aan de start van de meeste klassiekers. Natuurlijk zou Karstens wel minder goed omringd zijn in de HA-RO-ploeg dan in de ROKADO-ploeg. Anderzijds is niet geweten hoe het verder zou gelopen zijn moest HA-RO half mei niet hebben opgehouden te bestaan. Zouden ze de Vuelta a España, de Giro d'Italia en de Tour de France gereden hebben?

14 Later zou blijken dat dit niet zijn laatste veldritwinter was.

15 Het waren er dus drie: 1959-1960, 1960-1961 en 1962-1963.

Rolf Wolfshohl in nationale trui
(Foto Miroir du Cyclisme)

Rolfs afscheid als actief wielrenner gebeurt ter gelegenheid van het wereldkampioenschap te Londen, op 25 februari van dit jaar. Daarna neemt hij de taak van sportbestuurder op zich bij de groep HA-RO, zustervereniging van ROKADO. In België wordt, in verband met het wereldkampioenschap te Londen, enkel gesproken over de mogelijkheden, die een confrontatie Albert Van Damme - Eric De Vlaeminck, of indien laatstgenoemde het zou laten afweten, een gebeurlijk duel tussen diezelfde Van Damme en Roger De Vlaeminck zou kunnen bieden. Er wordt nauwelijks aan gedacht dat de wereldtitel te Londen naar iemand anders zou kunnen gaan dan naar een landgenoot. Het buitenland heeft bitter weinig te bieden, inderdaad. Toch zou het verkeerd zijn, de laatste stormloop van oude rot Rolf Wolfshohl volkomen te onderschatten. Vorig jaar had hij bitter weinig zin om nog aan de titelstrijd te Praag deel te nemen. Het was slechts op uitdrukkelijk verzoek van zijn werkgevers, dat Wolfshohl zich bereid verklaarde zich op de titelrace voor te bereiden. Het resultaat kent men: na Eric De Vlaeminck was de mentaal niet op de wedstrijd ingestelde Rolf nog de beste. De zaken liggen nu helemaal anders. Het is niet zo bijster moeilijk om te concluderen, dat Wolfshohl van zijn afscheid iets bijzonders wenst te maken. Dat hij een groot kampioen is geweest en een veelzijdige vooral, is iedereen duidelijk. Een groot kampioen neemt niet graag onopgemerkt afscheid en dus mag men rustig aannemen dat Wolfshohl met een hart, zo groot als een huis, zijn laatste ren zal aanvatten in Crystal Palace. Hij rijdt trouwens momenteel met overtuiging en kunde. Bewijs daarvan zijn jongste twee overwinningen, te Soumagne vorige zaterdag aan de zijde van Frans Verbeeck en te Mazé, in Frankrijk vorige zondag, met een voorsprong van meer dan vier minuten op nummer twee. Wolfshohl zal zich misschien nooit zo goed voorbereid hebben op een wedstrijd als die allerlaatste uit zijn mooie loopbaan. Twee wereldtitels veroverde hij (zie voetnoot 15), een derde op de laatste dag als actief wielrenner zou een enorme stunt zijn. Wolfshohl zal het proberen, niet alleen zijn eigen mogelijkheden haarscherp afstellen, maar zijn morele weerbaarheid de hoogte intillen aan de hand van de wetenschap, dat de 'kannibaal' van de cyclocross, Eric De Vlaeminck, zijn tanden heeft laten afbotten, terwijl het zeer de vraag blijft of de zesvoudige wereldkampioen in staat zal zijn ze scherp genoeg te krijgen om op 25 februari nummer zeven te bestellen. Wolfshohl te Londen bij voorbaat kansloos noemen, durven wij niet, vooropstellen dat hij zal winnen al evenmin. Zeker is, dat hij zich die laatste keer alle mogelijke moeite zal getroosten. Dat als basispunt nemend, speelt hij te Londen alleszins mee.

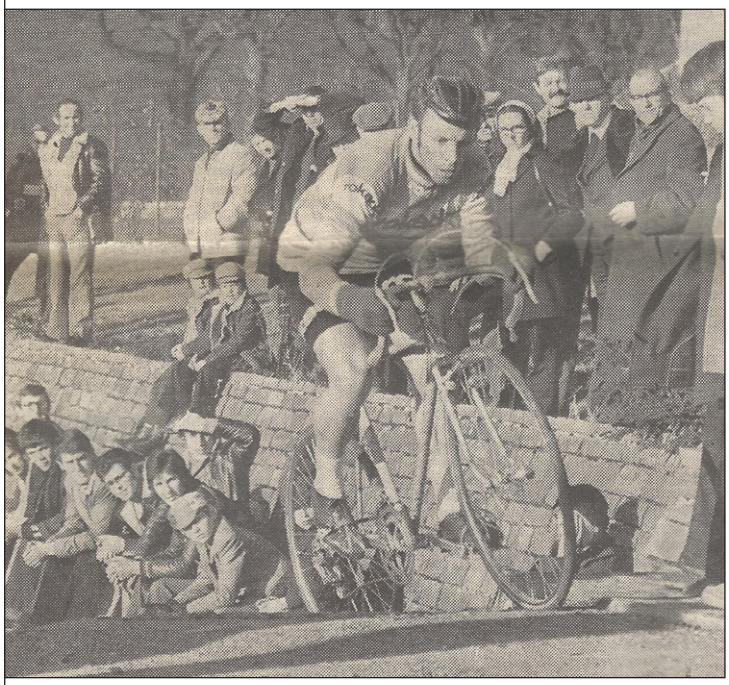

Wolfshohl in Soumagne tijdens een van zijn laatste crossen (Foto Sport'70)

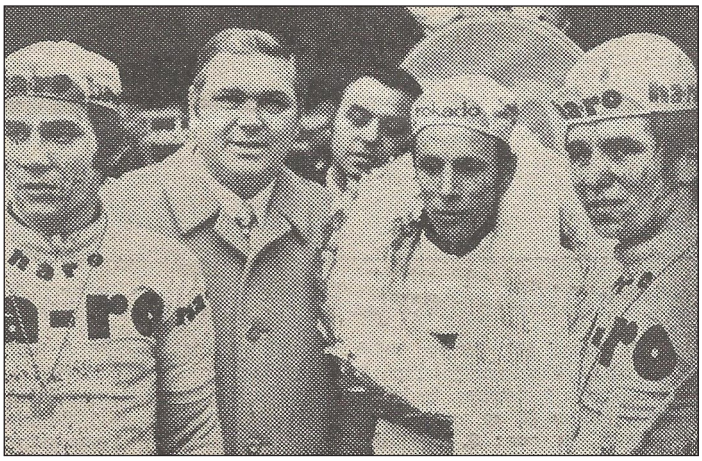

Rolf Wolfshohl als kersvers Duits kampioen veldrijden tussen Küster, Robert Kahl en Gaida (Foto Radsport)

Aan de HA-RO-ploeg werden, ten opzichte van de ploegensamenstelling zoals eind 1972 opgegeven, de Nederlander Harrie Jansen toegevoegd. Begin 1973 kwam daar ook Emiel Merks bij. Wim Schepers, oorspronkelijk bij HA-RO ingedeeld verhuisde toch naar de ROKADO-ploeg. Op die manier had HA-RO zestien renners onder contract de 11 Duitsers (Klaus Bugdahl, Alfred Gaida, Dieter Kemper, Karl-Heinz Kunde, Karl-Heinz Küster, Karl-Heinz Muddemann, Wilfried Peffgen, Dieter Puschel, Bernd Rasing, Erwin Tischler en Rolf Wolfshohl). Bugdahl en Kemper waren 'speciale' gevallen daar zij enkel een pistecontract kregen en Wolfshohl zou stoppen op 25 februari. Verder de Luxemburger Roger Gilson en de Nederlanders Harrie Jansen, Gerben Karstens en Hennie Kuiper. Sigi Renz en Wolfgang Schulze werden ook nog min of meer gesponsord door Robert Kahl. De 'kern' zou dus uit 12 renners bestaan.

Er was, zoals eerder aangegeven 'grote kuis' gehouden in de ROKADO-ploeg. Lucien Aimar was vertrokken naar het De Kova-team, Gilbert Bellone ging naar Gitane-Frigécrème, Albert Fritz naar Möbel Märki-Bonanza, Wim Kelleners startte een jarenlange rondrit in bedenkelijke ploegjes te beginnen met Canada Dry-Gazelle, Siegfried Müller en Horst Oldenburg reden als individueel rond, Louis Pfenninger reed in Zwitserland voor Möbel Märki-Bonanza en in Italië voor Zonca. Georges Vandenberghe beëindigde zijn carrière, Willy Vekemans was al eerder afgehaakt.

De twee ROKADO's aan het werk in Crystal Palace (Foto Miroir du Cyclisme en Sport'70)

De Duitsers Hennes Junkermann en Winfried Bölke beëindigden hun carrière alhoewel Junkermann nog een afscheidswedstrijd[16] zou rijden in 1973 en een eenmalige comeback zou maken.

Traditiegetrouw begon het seizoen, of misschien beter, het is maar hoe men het wil bekijken, liep het tweede deel van het veldritseizoen 1972-73 en het tweede deel van het pisteseizoen 1972-73 door, in de maanden januari-maart.

16 Hennes Junkermann nam in 1973 afscheid van het wielrennen. Op paasmaandag 23 april 1973 nam hij deel aan de 'Klemens Grossimlinghaus Gedächtnis Rennen' te Krefeld, een derny-criterium over twee reeksen van 30 km. Hij werd daarin derde. Hij kwam op zijn beslissing terug en kwam nog eenmaal in actie tijdens de 'Baden-Württembergische Radsportwoche' om de Paul Staiger Pokal, gehouden van 1 tot 8 juli 1973 in 8 verschillende plaatsen in de streek tussen Bruchsal en Ulm. Hij werd daarin gedeeld 8ste. Hij reed al die wedstrijden in ROKADO-trui.

De twee pure veldrijders van de ploeg, Albert Van Damme en Rolf Wolfshohl behaalden tussen 1 januari en eind maart respectievelijk tien (België 6, Zwitserland 3 en Duitsland 1) en vijf overwinningen (Duitsland 2 en Frankrijk, Spanje en Zwitserland elk 1) in de gewone veldritten. Daarnaast werden zowel Van Damme als Wolfshohl nationaal kampioen. Rolf deed dat voor Gaida en Küster. Hennie Kuiper werd tweede in de uitslag, Gaida derde (en dus tweede in het kampioenschap). Roger Gilson werd er 4de en Küster 5de (en dus derde in het kampioenschap).

Karl-Heinz Kunde was eveneens aanwezig (Foto Eigen collectie)

Het podium met Eric De Vlaeminck geflankeerd door André Wilhelm en Rolf Wolfshohl

Op het wereldkampioenschap in Crystal Palace, de afscheidswedstrijd van Rolf Wolfshohl, gebeurde dus effectief een mirakel. Eric De Vlaeminck verrees en werd voor de zevende maal wereldkampioen ("Het wereldkampioenschap? Dat is van mij Fred.", zijn de historische woorden van Eric die dag) voor de Fransman André Wilhelm en Rolf Wolfshohl. Albert Van Damme viel net naast het podium.

Op de piste was er op 11 januari 1973 het Belgisch kampioenschap achter derny's dat gewonnen werd door Theo Verschueren voor Rik Van Linden en Wilfried Wesemael (toen nog amateur).

Op 28 januari was er in Dortmund het Europees Kampioenschap ½ fond waar Dieter Kemper won voor Theo Verschueren en Piet de Wit. Op dezelfde dag was er in Antwerpen het Europees

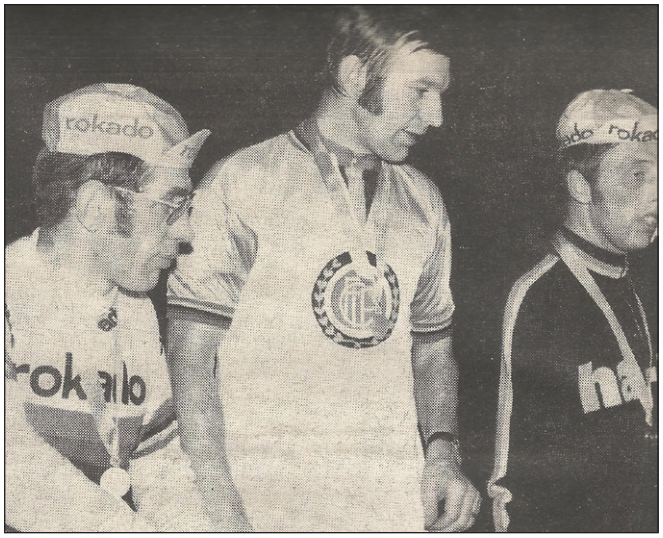

Dieter Kemper Europees kampioen stayeren met Theo Verschueren als tweede en Piet de Wit als derde (Foto Radsport)

Dieter Kemper als Europees kampioen (Foto Facebookpagina Dieter Kemper)

Albert Fritz en Wilfried Peffgen, Europees kampioen ploegkoers (Foto Wielersport)

Kampioenschap ploegkoers dat gewonnen werd door Wilfried Peffgen met Albert Fritz voor Rik Van Linden - Julien Stevens en Gerben Karstens - Albert van Midden.

Op 11 februari was er in Antwerpen het Europees Kampioenschap derny's dat gewonnen werd door Theo Verschueren voor Cees Stam en Ferdinand Bracke. Wilfried Wesemael (toen nog amateur) werd 4de en Dieter Puschel werd 8ste.

Dieter Kemper en Graeme Gilmore wonnen de zesdaagse van Bremen (4-10 januari) en Klaus Bugdahl en diezelfde Graeme Gilmore wonnen die van Los Angeles (18-23 mei).

De voorbereidingskoersen

Van Linden eerste leider in de Vuelta a Andalucía (Foto El Mundo Deportivo)

Voor ROKADO en HA-RO was echter in 1973 de wegcampagne het belangrijkste objectief. Dat seizoen startte in het zuiden van Spanje met de Vuelta a Andalucía (11-17 februari).

Aan het begin van de Vuelta a Andalucía was er wel een confrontatie met Ton Vissers en zijn Canada-Dry-Gazelle-ploeg. Volgens een bericht in de Telegraaf van 10 februari 1973 pagina 37 had Driessens aan de renners van Ton Vissers gevraagd om steun te verlenen aan de ROKADO-paradepaarden. Driessens had namelijk gezien dat de Canada Dry-Gazelle renners in goede vorm verkeerden in tegenstelling tot zijn ROKADO-renners. Vissers was natuurlijk in alle staten en verbood zijn renners om in te gaan op dit voorstel[17].

Nochtans had Driessens niet te klagen over zijn ploeg. ROKADO stond aan de start met Vanspringel, Vanroosbroeck, Van Linden, Pintens, Houbrechts, Hermans, De Geest en Van Vlierberghe. De proloog, eigenlijk de Trofeo Juan Zumaquero in Malaga werd al direct gewonnen door Rik Van Linden. De eerste rit was eveneens voor Rik Van Linden met Staf Vanroosbroeck op de 5de plaats.

Rit twee ging naar ploegmaat Georges Pintens voor ploegmaat Willy De Geest en verder Vanspringel (7de), Van Vlierberghe (9de) en Van Linden (10de). Pintens nam ook de leiderstrui over van Van Linden. De derde rit was voor de Spanjaard Javier Elorriaga. Van Vlierberghe werd derde, Hermans 5de en Van Linden 7de.

17 Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, door Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer, 2015 p. 65

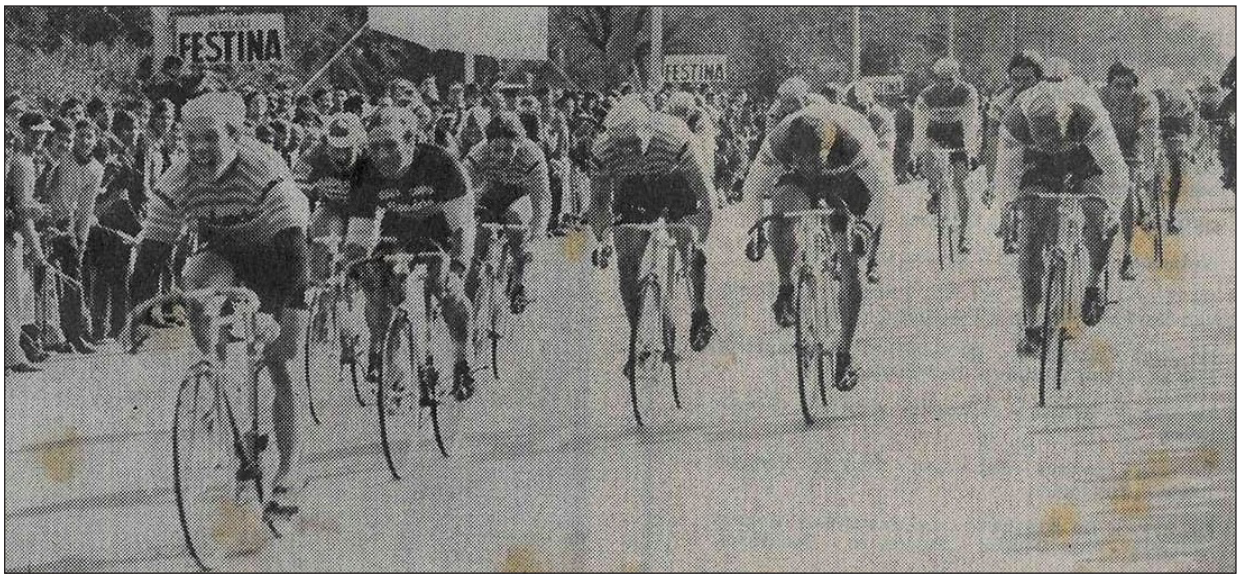

Rik Van Linden spurt sneller dan Walter Godefroot in rit 4 (Foto Sport'70)

Rit 4 was opnieuw voor Van Linden met Vanroosbroeck als derde, Van Vlierberghe als 6de, Pintens als 8ste en De Geest als 9de. Georges Pintens bleef natuurlijk onbedreigd leider.

Rit 5 werd gewonnen door Walter Godefroot. Van Linden werd 4de, Vanroosbroeck 5de, Van Vlierberghe 7de en De Geest 9de.

De laatste rit was opnieuw voor Rik Van Linden. Leider Pintens werd 5de en Willy De Geest 7de.

Vijf van de zeven ritten voor ROKADO met daarbij nog 18 toptien-plaatsen. Georges Pintens werd eindwinnaar. Rik Van Linden was derde, Willy De Geest 4de, Albert Van Vlierberghe 5de, Staf Hermans 12de, Staf Vanroosbroeck 15de en Tony Houbrechts 18de. Enkel Herman Vanspringel, 27ste, viel buiten de toptwintig.

Het puntenklassement was voor Rik Van Linden en het ploegenklassement was voor ROKADO. Kortom, het grootste deel van de prijzenpot ging mee terug naar België.

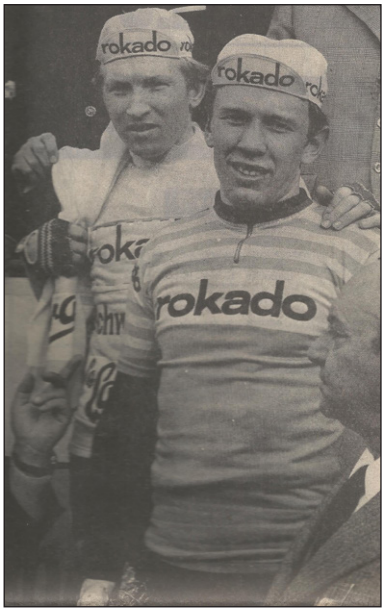

Leider Pintens en ritwinnaar Van Linden (Foto Sport'70)

Direct na de Vuelta a Andalucía volgde de Giro di Sardegna (24 feb-1 mrt). ROKADO stond op alleszins aan de start met Vanspringel, Van Linden, Pintens, Houbrechts, De Geest en Van Vlierberghe[18]. Rik Van Linden was in de plaats gekomen van Staf Vanroosbroeck die in Spanje de G.P. Valencia moest rijden.

Rik III won al direct de eerste rit voor Patrick Sercu en Wereldkampioen Marino Basso. Ook de tweede rit was voor snelle Rik. Deze keer klopte hij Eddy Merckx en Roberto Poggiali. Ploegmakkers Vanspringel en De Geest werden respectievelijk 4de en 5de.

In de derde rit werd Herman Vanspringel tweede en Albert Van Vlierberghe 5de na Roger De Vlaeminck. Merckx nam de leiderstrui van Van Linden over. In rit 4a, een tijdrit over 10 km werd Vanspringel opnieuw tweede na Merckx. Tony Houbrechts werd 10de. Rit 4b was dan weer voor Van Linden die deze keer Merckx en ploegmaat Vanspringel klopte. Willy De Geest werd 7de. Willy werd ook 8ste in de 5de rit.

18 Er kon geen deelnemerslijst geraadpleegd worden.

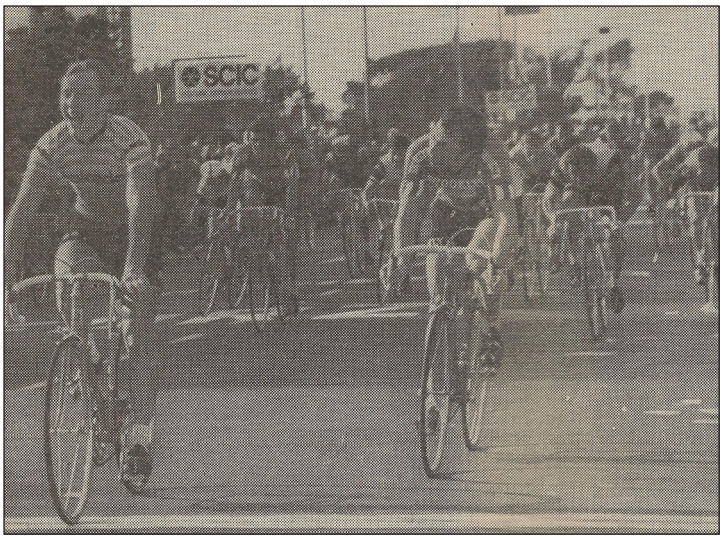

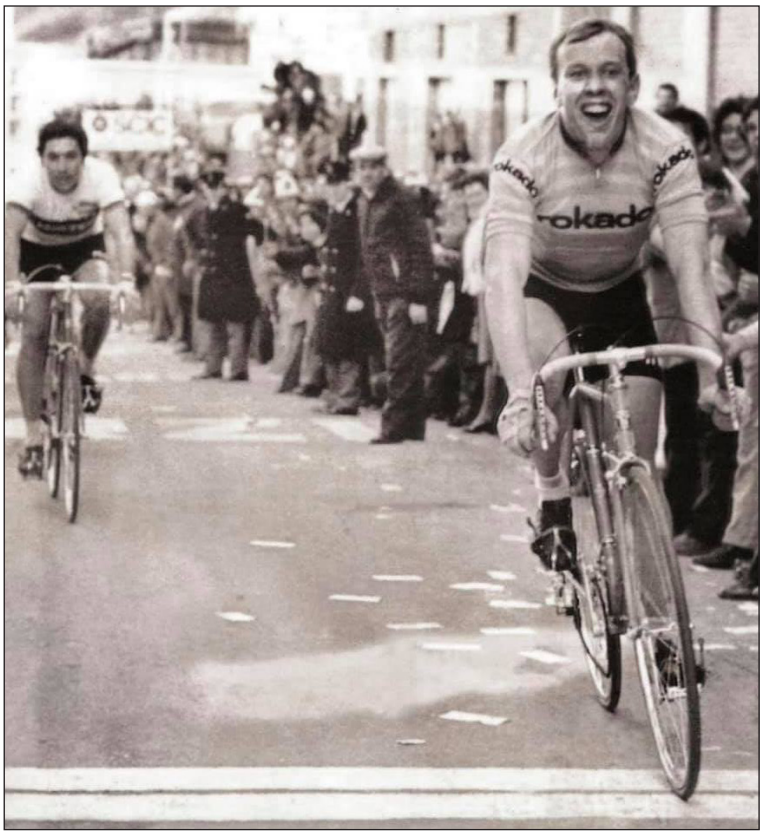

De drie ritoverwinningen van Rik Van Linden in de Giro di Sardegna
(Foto Wielersport)

Rik Van Linden startte de laatste dag niet meer. In de laatste rit, rit 6b, werd Albert Van Vlierberghe nog tweede na Franco Bitossi.

In het eindklassement werd Vanspringel tweede op 41" van eindwinnaar Merckx. Houbrechts werd 7de, Van Vlierberghe 9de, De Geest 14de en Pintens 19de. Alle renners opnieuw in de toptwintig.

Ondertussen was in Spanje de G.P. Valencia verreden. Deze wedstrijd gold als inleidende koers voor de Vuelta a Levante en werd gewonnen door Staf Vanroosbroeck[19] die Paul Collaer vervangen had in de ploeg. De Vuelta a Levante (26 feb-4 mrt) zelf, startte met een

19 Volgens Staf Vanroosbroeck in een interview in Sport' 70 jaargang 25 nr. 30 was er in die wedstrijd 35.000 BEF te verdienen, meer dan in een klassieker.

ploegentijdrit waarin ROKADO (Peersman, Schepers, Pingeon, Cambré, Peelman, Nassen, Benaets en Vanroosbroeck) derde eindigde na La Casera en KAS.

De campagne aan de Azurenkust in Frankrijk was voor het B-team onsuccesvol geweest en Robert Kahl had hen op de vingers getikt. Het had blijkbaar effect gehad want de eerste rit werd direct gewonnen door Yvan Benaets voor ploegmaat Eddy Peelman. Emiel Cambré en Staf Vanroosbroeck werden 4de en 5de. Yvan Benaets werd meteen leider in het klassement.

Het eerste gedeelte van de tweede rit was eveneens voor Yvan Benaets. Deze keer werd Eddy Peelman derde.

Rit drie was voor Eddy Peelman voor Staf Vanroosbroeck. In rit 4 herhaalde Eddy Peelman zijn winst, deze keer voor Yvan Benaets. In rit 5 werd Cambré 6de en Schepers 8ste. In de laatste rit, rit 6, werd Benaets tweede, Peelman 5de en Nassen 6de.

Yvan Benaets (Foto Eigen collectie)

In het eindklassement was de beste ROKADO Ferdinand Peersman die 15de werd. Schepers werd 26ste, Pingeon 28ste, Cambré 32ste, Peelman 36ste, Nassen 38ste en Benaets 40ste.

Op zich voor de zogezegde B-ploeg geen slecht resultaat. Vier van de zeven ritten gewonnen plus de voorbereidende wedstrijd. Daarnaast nog 11 toptien-plaatsen.

De A-ploeg was ondertussen terug naar België afgereisd om daar de openingswedstrijd van het seizoen aan te vatten nl. de Omloop Het Volk. ROKADO kwam, althans volgens de deelnemerslijst, aan de start met Cambré, Collaer, De Geest, Hermans, Houbrechts, Pintens, Van Linden, Vanroosbroeck, Vanspringel, Van Vlierberghe, pistier Robert Vanlancker en Roger Jochmans. Met de mooie resultaten in Spanje en Italië mocht men gematigd optimistisch zijn voor de wedstrijd.

Ook HA-RO kwam aan de start in Gent. De ploeg bestond uit Gaida, Gilson, Jansen, Karstens[20], Kuiper, Küster, Kunde, Merks, Muddemann, Rasing, Tischler en Peffgen. Voor deze ploeg was het eerder een voorbereidingswedstrijd dan dat het een doel op zich was.

Van de mannen van Kahl kwamen enkel Vanspringel, Van Vlierberghe en De Geest even in het verhaal voor. Merckx en De Vlaeminck maakten er een ware demonstratie van waardoor al de anderen ver in de achtergrond geraakten. Op 1'03" werd Albert Van Vlierberghe als derde de beste ROKADO. Vanspringel werd 6de, De Geest 14de. Houbrechts werd 20ste, Hermans 29ste, Van Linden 30ste, Pintens 32ste en Peersman[21] 34ste Voor de HA-RO-ploeg was het natuurlijk nog minder. De Luxemburger Roger Gilson was de beste man van het team met een 27ste plaats. Muddemann was de tweede HA-RO die de wedstrijd beëindigde op een 33ste plaats.

---

20 Karstens, volgens eigen zeggen in 'De Karst - de clown demarreert', door John van Ierland, uitgegeven door Woordmagie, 2017, pagina 219, koos er echter voor zich voor te bereiden op een volgende zesdaagse.
N.v.d.a.: Het gaat om de zesdaagse van Antwerpen van (3-9/3).
Hij kwam daarom, op bevel van Herr Kahl, niet in aanmerking om geselecteerd te worden voor Paris-Nice en Milano-Sanremo.

21 Ferdinand Peersman (34ste in de uitslag die op Mémoire du Cyclisme staat) stond niet op de deelnemerslijst en moet dus voor iemand ingevallen zijn. Dat kan Cambré, Collaer (al afgezegd in Spanje), Vanroosbroeck, Vanlancker of Jochmans geweest zijn. Anderzijds geeft Het Belang van Limburg als 34ste Ant. Peirsman. Het is dus logischer dat de 34ste in de uitslag André Peirsman was die ook op de deelnemerslijst stond met rugnummer 81 bij de ploeg Hertekamp.

Bij ROKADO had men waarschijnlijk beter verwacht zeker met de zuiderse conditie van Rik Van Linden, maar tegen de overmacht van het duo Merckx-De Vlaeminck was niets te beginnen. Van Vlierberghe en Vanspringel hielden de eer hoog met een toptien-plaats. Even goed als flandria met Vantyghem en Godefroot (4de en 5de) en Watneys met Walter Planckaert en Verbeeck (8ste en 9de).

De dag erop was er traditioneel de Ronde van Limburg. Die werd gewonnen door Jos Abelshausen. Berckmans werd derde, Collaer 5de, Vanroosbroeck 14de en Hermans, Houbrechts en Pintens ex aequo 15de. Op de deelnemerslijst stonden ook Van Linden, Vanlancker en Berckmans.

In Kuurne-Brussel-Kuurne was dan weer de HA-RO-ploeg van de partij. Hennie Kuiper werd er 22ste op meer dan 9 minuten van winnaar Walter Planckaert. Gaida werd 28ste, Muddemann 30ste, Merks 41ste, Gilson 47ste. Waarschijnlijk was ook de 42ste een HA-RO want Hennie Kuiper kreeg zowel de 22ste als de 42ste plaats toegekend.

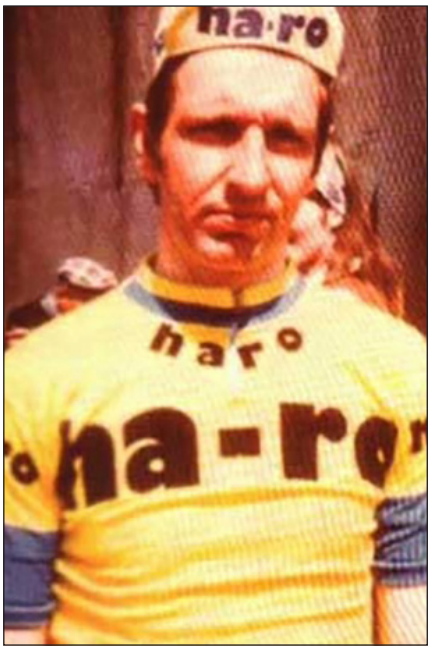

Dieter Puschel (Foto Eigen collectie)

Ondertussen was de zesdaagse van Antwerpen nog aan de gang met een paar ROKADO- en HA-RO-renners aan het werk. Het leverde zowel positieve als negatieve verhalen op.

Erwin Tischler (Foto Eigen collectie)

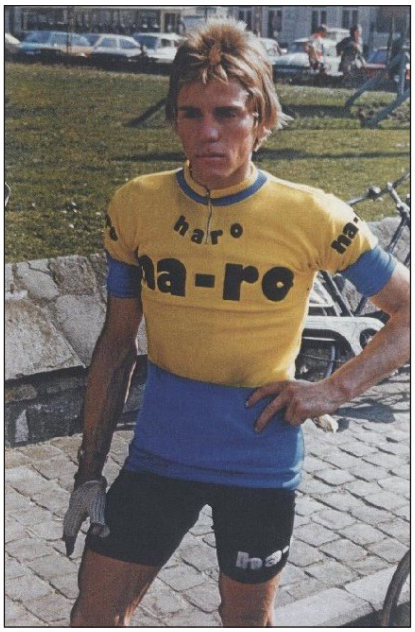

Emil Merks (Foto Eigen collectie)

Enerzijds was er Theo Verschueren die tijdens de zesdaagse weer zijn meesterschap toonde achter de derny en die gevraagd werd of hij geen ambitie had voor Bordeaux-Paris. In Het Belang van Limburg van 7 maart antwoordde hij als volgt:

"Om Bordeaux-Parijs te rijden, moet ge U uitstekend kunnen voorbereiden. Ik reed altijd in kleinere ploegen en dan krijg je niet zoveel kansen. Nu heb ik er al echt aan gedacht. Bij ROKADO ziet men op geen inspanning."

Verschueren nam al driemaal deel aan Vorst-Meulebeke, maar kon er zich nooit in waar maken. "Dat is het precies. Tussen een dernyrace op de weg en een op de wielerbaan ligt een groot verschil. Ik moest me altijd voorbereiden in kermiskoersen. Dat gaat immers niet." Verschueren verwacht een van deze dagen sportbestuurders Driessens en Vanvaerenbergh. "Ik ga de zaak eens opwerpen. Ik weet dat Vanspringel en Van Vlierberghe Bordeaux-Paris willen rijden, maar waarom zou ik het ook niet doen. Indien Guillaume en Florent me de kans willen geven me voor te bereiden in de Vuelta a España, dan doe ik het. Maar dat is de voorwaarde."

Het bleef te bezien of Theo zijn zin zou krijgen. Tenslotte ging ook Merckx naar de Vuelta en het was geweten dat Driessens besloten had het Eddy zo zuur mogelijk te maken, waar hij ook ging. Het zag er toen wel naar uit dat Bordeaux-Paris een ernstige kans op rehabilitatie maakte, nadat de wedstrijd al twee jaar moest geannuleerd worden wegens gebrek aan deelnemers. Immers ook Cyrille Guimard maakte er een van zijn hoofddoelen van, en meer moest Frankrijk op dat ogenblik niet hebben[22].

De dag erna stond opnieuw in Het Belang van Limburg een minder positief artikel over Gerben Karstens. Het toonde aan dat er binnen de HA-RO-ploeg naast Peffgen, die op het eind van 1972 al zijn twijfels had over de verandering van zijn ROKADO-contract, er nog renners waren die niet tevreden waren. Het waren de eerste barsten in het sprookje van Herr Kahl en zijn ambities.

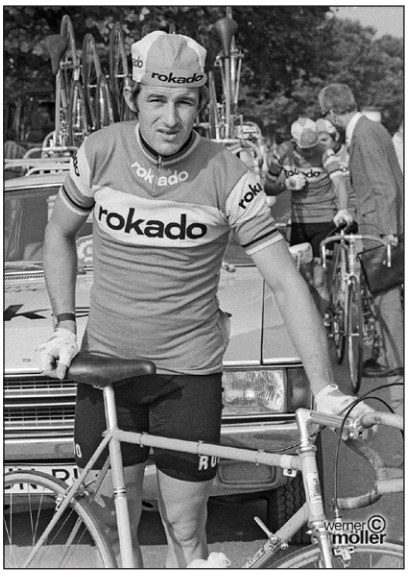

Albert Van Vlierberghe
(Foto Eigen collectie)

Gerben Karstens 1

Hij rijdt nog wel rond in ROKADO-trui, maar behoort, althans volgens de leiding van zijn ploeg, al enige tijd tot de HA-RO-kern. Men zou dus kunnen zeggen dat Gerben Karstens het eerste slachtoffer is geworden van de onverkwikkelijke geschiedenis, die op gang werd gebracht, de dag dat Robert Kahl besloot maar meteen twee wielerploegen te gaan sponsoren. Tot die dag was er voor Karstens geen donkere wolk aan de hemel. Hij had immers vorig jaar voor twee seizoenen bij ROKADO getekend en leefde in de beste verstandhouding met de Dortmundse firma. Maar dan kreeg hij plots een aangetekende brief, drie dagen voor de voorstelling van het HA-RO-team om daarbij aanwezig te willen zijn. "Het kwam aan als een donderslag", zegt Gerben. "Ik werd plots verplicht in de B-ploeg van ROKADO te gaan rijden. En dat neem ik niet. Het betekent immers dat ik zo aan veel minder grote wedstrijden kan deelnemen, dat ik in een zwakkere ploeg kom en daardoor heel wat minder zal verdienen. Toen ik om een onderhoud vroeg, werd er mij gezegd dat er bij ROKADO nog slechts af en toe koersgelegenheid zou zijn voor mij, maar daar geef ik niet om. Die enkele keren zou ik dan toch echt renner geweest zijn, terwijl ik me bij HA-RO toch altijd minderwaardig zal voelen." Het betekent echter allemaal niet dat Gerben koppig staat tegenover Herr Kahl. Hij is zelfs bereid alsnog de HA-RO-trui aan te trekken, indien men hem meteen kan garanderen dat hij ook voor 1974 een contract zal mogen tekenen. Maar die garantie kreeg hij tot hiertoe niet, zodat hij zijn standpunt niet wijzigt: "Ik heb een reglementair contract voor ROKADO en die trui wil ik dan ook dragen." Hoe de zaak zal evolueren, is nog lang niet duidelijk. Woensdag kreeg Karstens in het Sportpaleis immers een brief uit Duitsland waarin hem koudweg meegedeeld werd dat aangezien hij niet present was om voor HA-RO Gent-Gent te rijden, ook niet moet rekenen op een selectie voor Paris-Nice of Milano-Sanremo. Het betekent noch min noch meer dat Gerben vrijdagavond na afloop van de Antwerpse zesdaagse niet zal weten wat aanvangen. In de ROKADO-ploeg wil men hem geen plaatsje gunnen, bij HA-RO blijft hij liever weg en is er voorlopig toch geen selectie te verwachten. Wat hij dan gaat aanvangen? "Ach man", zucht hij, "ik kwam al zoveel tegenslagen te boven. Deze kan ik er nog wel bijnemen. Misschien ga ik een dezer dagen eens praten te Dortmund. Misschien zal ik vragen nu al een verbintenis voor 1974 bij HA-RO te mogen tekenen, ofwel het bestaande contract bij ROKADO te mogen vernietigen. Ik kreeg immers nu al een tip van een Belgische sportgroep dat ik altijd mag

22 In de Vuelta a España was er geen Verschueren aan de start, wel een zekere Robert Vanlancker. De logica zal wel een Driessens-logica geweest zijn. Het gevolg was dat er geen Verschueren aan de start stond van Bordeaux-Paris, noch Vanspringel, noch Van Vlierberghe. Cyrille Guimard was er wel en werd tweede na Enzo Mattioda.

komen praten. En als dat niet meevalt ... ja dan, weet je, volgende week begint men mijn huis te verbouwen, daar kan ik nog altijd metselaar gaan spelen. Dan heb ik tenminste weer wat te doen!"

Misschien werd Karstens, gekend voor zijn mondigheid wel geweerd bij ROKADO door Driessens die het niet zo had voor renners die voor zichzelf opkwamen?

De voorjaarsklassiekers

Het volgende objectief was de eerste grote klassieker van het seizoen, Milano-Sanremo, op 19 maart. Daarvoor waren er de twee klassieke voorbereidingskoersen Paris-Nice (11-17 maart) en Tirreno-Adriatico (13-17 maart). In Paris-Nice stond een ROKADO-ploeg aan de start bestaande uit Vanspringel, Hermans, Van Linden, De Geest, Houbrechts, Peelman, Vanroosbroeck en Van Vlierberghe. Er was eveneens een HA-RO-ploeg bestaande uit Kuiper, Muddemann, Tischler, Gilson, Küster, Gaida, Kunde en Puschel.

In de Tirreno-Adriatico kreeg ROKADO geen startgelegenheid of had er niet voor gesolliciteerd, dit in tegenstelling tot wat bij de ploegvoorstelling beweerd werd.

Herman Vanspringel werd 5de in de eerste rit, een individuele tijdrit over 7,2 km. In het eerste gedeelte van de tweede rit was Hennie Kuiper een van de eerste aanvallers. Tot drie keer toe probeerde hij weg te geraken, maar steeds kwam een Molteni hem terughalen. De laatste keer was het Vic Van Schil die hem toeriep: "Rustig aan menneke, uwen tijd komt nog wel." Vic was een helderziende. Aan de meet werd Rik Van Linden in de spurt geklopt door Jacques Esclassan. Eddy Peelman werd 10de.

Jacques Esclassan klopt Rik Van Linden en ploegmaat Eric Leman (Foto Miroir du Cyclisme)

In het tweede gedeelte werd Rik III weer geklopt, deze keer door Eric Leman. Tony Houbrechts werd 4de. In de derde rit was het wel prijs. Rik won voor Leif Mortensen en ploegmaat Vanroosbroeck. De derde ROKADO was Albert Van Vlierberghe die 8ste werd. In het eerste gedeelte van de 4de rit werd Rik slechts 4de na Godefroot, Jean-Luc Molinéris en Esclassan. In de namiddag was er een ploegentijdrit over 4,9 km die gewonnen werd door ROKADO voor Sonolor en Peugeot. HA-RO werd net achter Molteni 6de.

Rik Van Linden voor Eric Leman (Foto Miroir Sprint)

Rit 6 was opnieuw voor Rik Van Linden voor HA-RO-renner Hennie Kuiper. Staf Vanroosbroeck werd 7de. Ook het eerste gedeelte van de 7de rit was voor Rik Van Linden die deze keer Eric Leman en Frans Mintjens versloeg. Tony Houbrechts werd 4de.

In het tweede gedeelte, de traditionele klimtijdrit over 9,5 km op de Col d'Èze werd Herman Vanspringel 6de op 33"3/10de van Joop Zoetemelk, maar net voor Merckx.

Het eindklassement werd gewonnen door Raymond Poulidor voor Zoetemelk en Merckx. Vanspringel werd eerste ROKADO op de 8ste plaats op 1'. Houbrechts werd 12de, De Geest 24ste, Vanroosbroeck 25ste en Van Linden 44ste. Voor HA-RO was het logischerwijs minder succesvol. Gaida 30ste was de beste renner van de ploeg. Kuiper werd 35ste, Kunde 37ste, Puschel 59ste, Küster 68ste, Tischler 72ste en Gilson 75ste.

Op zich opnieuw geen slecht resultaat in een wedstrijd die toch al beter bezet was dan de kleine rittenwedstrijden in Spanje en Italië. Drie individuele overwinningen en de ploegentijdrit en verder 11 toptien-plaatsen en 2 renners in de toptwintig van het eindklassement. HA-RO moest het doen met 1 toptien-plaats en de 6de plaats in de ploegentijdrit. In elk geval toonde Rik Van Linden dat hij klaar was voor Milano-Sanremo.

Rik Van Linden

Het Belang van Limburg van 15 maart 1973

Van Linden geeft zichzelf een reuzenkans in de Primavera

Esclassan, Leman, Van Linden, Godefroot, vier spurters en evenveel winnaars van de ritten in lijn van de 23ste Paris-Nice. De man die zich het vaakst onderscheidde was de jongste: Rik Van Linden. De Antwerpenaar was op de tweede dag tweemaal tweede, hij won de onmenselijke rit naar Saint-Étienne en vandaag was hij slechts vierde. Van Linden kon vandaag als verontschuldiging laten gelden dat hij in tegenstelling met Godefroot en Leman verleden jaar niet startte in Paris-Nice, toen de koers naar de zon voor het eerst toekwam te Valence.

"Ik wist wel dat de aankomst vlak achter een bocht lag", aldus Rik, "maar toch was ik verrast toen het gebeurde." De vedette van Guillaume Driessens gaf verder geen commentaar rond zijn nederlaag. Van Linden zit immers met andere dingen in het hoofd. Hij heeft grootse plannen. De man, die ons tijdens de winter vertelde dat hij niet speciaal een bepaalde klassieker op het oog

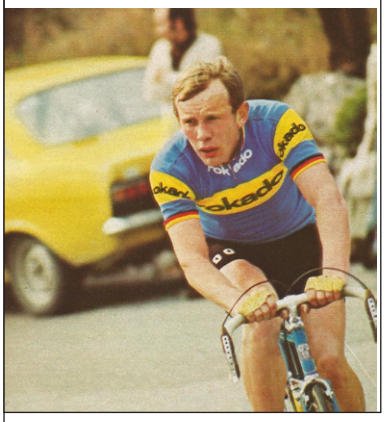

Rik Van Linden
(Foto Miroir du Cyclisme)

had, maar veeleer een ereplaats in de eindstand voor de Super Prestige, is inmiddels van koers gewijzigd. Hedennamiddag tussen de rit in lijn en de ploegentijdrit verzekerde hij ons dat hij na de Vuelta a Andalucía en de Giro di Sardegna honderd procent aan vertrouwen heeft gewonnen. Hij beweert dat hij nooit in zijn leven over een dergelijke conditie beschikte althans en dat hij zich ook nooit zo gezond heeft gevoeld. Het moet zijn dat Rik Van Linden dit vertrouwen al heeft kunnen overdragen op zijn ploegmaats. Anders is het immers niet uit te leggen dat al de dure vogels van ROKADO zich bereid hebben verklaard zich als een man achter Van Linden te willen plaatsen in Milano -Sanremo. Ook Herman Vanspringel heeft dat al gedaan. "Het betekent niet", aldus de gewezen luitenant van Eddy Merckx, "dat ik in de Primavera niet mijn eigen kans mag gaan, maar toch lijkt deze klassieker beter te passen bij Rik." Voor Van Linden staat het vast dat Milano-Sanremo de kans van het seizoen zal bieden. Hij houdt ook vol dat Eddy Merckx er niet zal in slagen zijn krachttoer van verleden jaar in de afzink van de Poggio te herhalen[23]. "Ditmaal zullen er alleszins vier renners van de partij zijn op de top. Dat worden naast ikzelf ook nog Vanspringel, Van Vlierberghe en Vanroosbroeck."

"En mocht het op de Via Roma ooit tot een massaspurt komen?"

"Dan zou ik in de eerste plaats natuurlijk Wereldkampioen Basso moeten vrezen, maar ook deze krijgt geen kans indien ik volgende maandag even sterk ben als vandaag.[24]"

"En Merckx?"

"Merckx zal natuurlijk weer te duchten zijn, maar ik veronderstel dat hij kwetsbaarder is dan verleden jaar."

"Een vroege ontsnapping?"

"Die kan er altijd tot stand komen, maar ik veronderstel dat er slechts tweedeklassers zullen vertegenwoordigd zijn. Die doven dan wel uit in de finale..."

Op 18 maart maakte Karstens een statement door de Omloop van het Waasland te winnen in een ... ROKADO-trui. Het conflict Karstens-HA-RO-ROKADO was zeker niet van de baan. De dag erop reed Karstens naar Dortmund om met Robert Kahl te spreken. Kahl wilde hem echter niet ontvangen en zijn secretaresse meldde dat hij eerst een afspraak moest maken, hetgeen de Karst dan ook maar deed. Niet om de lieve vrede, maar om te kunnen deelnemen aan de Tour de France. ROKADO had namelijk een uitnodiging ontvangen van Félix Lévitan die, de concurrentie vrezende van de Giro d'Italia en de afwezigheid van Eddy Merckx, dacht dat het deelnemersveld van zijn Tour de France te licht zou uitvallen. Het probleem voor ROKADO was dat ze zich al hadden ingeschreven voor de Giro d'Italia en dus onvoldoende frisse renners zouden hebben voor de Tour de France. Karstens rekende hierop en dacht dat Kahl hem daarom wel weer zou opnemen bij ROKADO.

Karstens in ROKADO-trui in Kemzeke (Foto Het Belang van Limburg)

23 Merckx kwam niet aan de start omwille van een keelontsteking.
24 Van Linden won inderdaad de spurt van het peloton, maar het was voor de 4de plaats. Basso werd 23ste, Van Vlierberghe 54ste en Vanspringel 57ste.

Er werd een constructie uitgedacht waarbij Karstens de Giro d'Italia zou rijden voor ROKADO, aangevuld met enkele jongeren van HA-RO (die dit mochten gezien HA-RO nog niet in Italië had gereden en dus de dubbele aanhorigheid kon gelden). Karstens zou ter voorbereiding de Vuelta a España rijden. Het wegvallen van het systeem van dubbele aanhorigheid (zie verder) zou echter alle op die basis gestoelde constructies overbodig maken.

Tony Houbrechts en Ole Ritter in de aanval in Milano-Sanremo
(Foto Miroir du Cyclisme)

Het grote werk kon beginnen en dat was met Milano-Sanremo. ROKADO stond met grote verwachtingen aan de start met Vanspringel, Van Linden, Van Vlierberghe, Vanroosbroeck, Hermans, Houbrechts, De Geest en Peelman, HA-RO met minder verwachtingen met Gaida, Gilson, Küster, Kuiper, Kunde, Muddemann, Puschel en Tischler.

Het werd een klassieke en 'saaie' wedstrijd. Op de Capo Cerva ontsnapte een zestal met Patrick Sercu, Ole Ritter, Tony Houbrechts, Ugo Colombo, Domingo Perurena en Emanuele Bergamo. Houbrechts kwam als eerste boven gevolgd door Ritter. De twee zetten door en op de Capo

Rik Van Linden kwam net te kort voor het podium van Milano-Sanremo

Berta hadden ze 50” voorsprong maar op een goede 20 km van de aankomst werden ze ingelopen. Vanspringel en ook Van Vlierberghe waagden, net zoals enkele anderen hun kans, maar tevergeefs. Na verschillende pogingen op de flanken van de Poggio rondde Roger De Vlaeminck als eerste de top. Wilmo Francioni ging hem meteen voorbij, Roger haakte zijn wagonnetje aan en de twee gingen er vandoor. De Vlaeminck die ter hoogte van de fontein Gimondi zag naderen lanceerde van ver de sprint op de Via Roma en won met 2” voorsprong op Francioni. Nog eens twee seconden later werd Felice Gimondi derde en nog eens twee seconden later won Rik Van Linden de spurt van het peloton. Jammer genoeg was het podium toen al volzet.

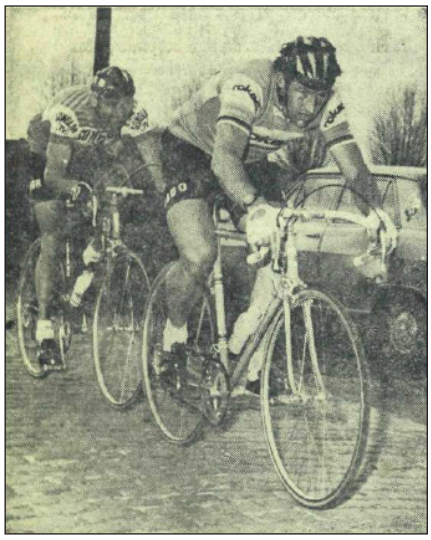

Van Vlierberghe in Liège-Tongrinne in de aanval met Gérard Besnard (Foto Sport’70)

Staf Vanroosbroeck werd 12de, Willy De Geest 18de, Houbrechts 37ste, Van Vlierberghe 54ste, Vanspringel 57ste, allen in dezelfde tijd. Staf Hermans werd 116de op 43”.

Bij HA-RO kwamen ze niet in het stuk voor. Gaida werd de beste van de ploeg als 22ste, Kuiper werd 58ste, Kunde 86ste op 43”, Küster 108ste, Tischler 117de op 1’06” en Gilson 134ste op 3’05”.

Het was dus net niet, maar goed, Milano-Sanremo was altijd een beetje gokken en tenslotte was Van Linden toch weer de rapste gebleken. Dat beloofde voor de toekomst.

Twee dagen na Milano-Sanremo was er Liège-Tongrinne, een wedstrijd die gewonnen werd door Albert Van Vlierberghe. Van Vlierberghe was echter niet echt gelukkig bij ROKADO. Na zijn overwinning klonk het: “Zijn er bij ROKADO wel sterkere kopmannen dan knecht Van

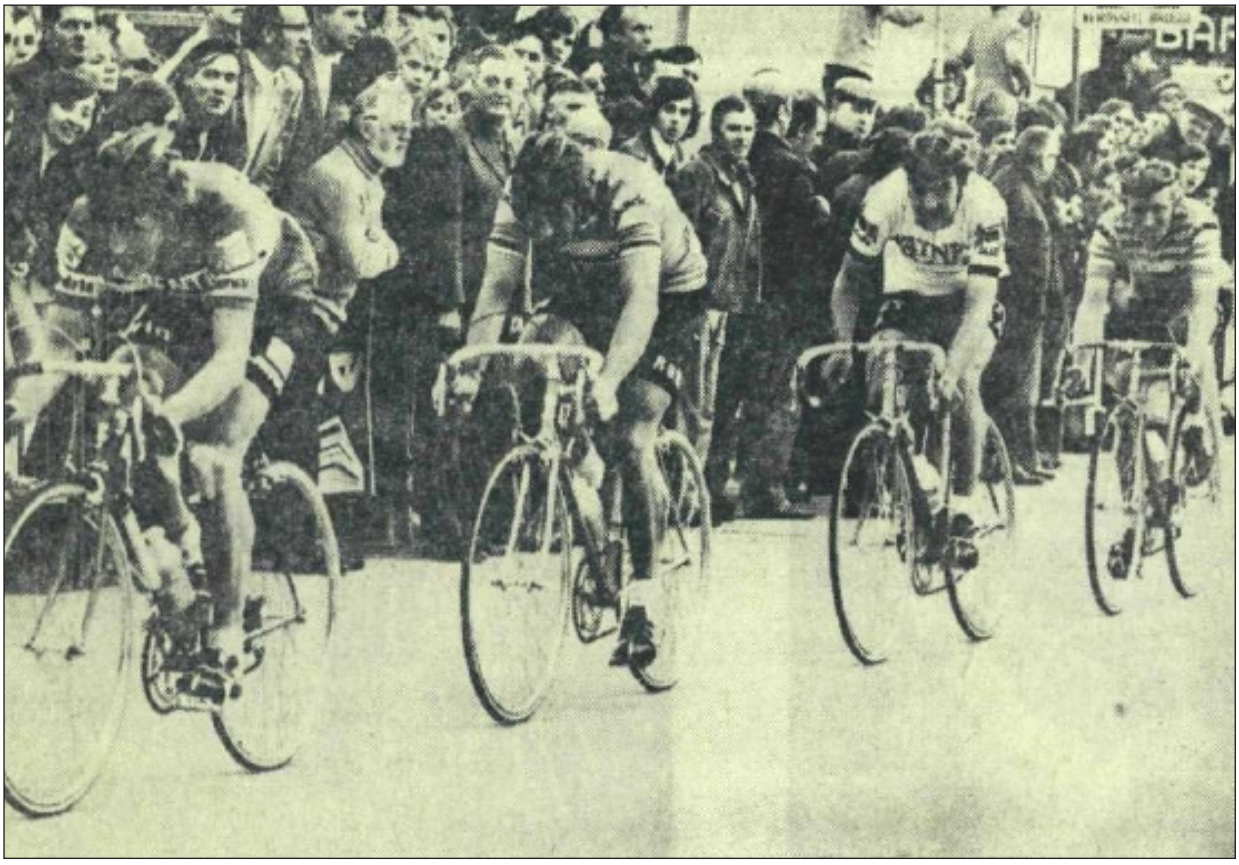

Freddy Maertens, Albert Van Vlierberghe, Walter Planckaert en Georges Pintens in de achtervolging op Willy In ’t Ven (Foto Sport’70)

Vlierberghe?" Innerlijke ruzies verpestten er volgens hem het geheel[25]. O.a. later op het jaar werd hem door de echtgenote van Herman Vanspringel het verwijt gemaakt dat die de Tour de Belgique verloren had door zijn schuld. Een beetje eigenaardig gezien Vanspringel eigenlijk de Tour de Belgique verloor in de afsluitende tijdrit zoals verderop zal beschreven worden.

Het volgende weekend stond dan de E3-Prijs Harelbeke en de Brabantse Pijl op het programma. In Harelbeke kwam ROKADO aan de start met Van Linden, Vanroosbroeck, De Geest, Houbrechts, Pintens, Van Vlierberghe, Pingeon, Schepers, Benaets en Peelman. HA-RO schreef Karstens in samen met Jansens, Gaida, Küster, Kunde, Muddemann, Peffgen, Puschel, Rasing en Tischler. Willy In 't Ven, ploegmaat van Merckx, won solo. Op 22" van de winnaar won Albert Van Vlierberghe, duidelijk in supervorm, de spurt voor de tweede plaats voor Walter Planckaert en Freddy Maertens. Ploegmaat Georges Pintens werd 5de, Rik Van Linden werd op 1'21" in de spurt voor de 9de plaats geklopt door Daniël Vanryckeghem. Willy De Geest werd 12de, Wim Schepers 18de, Tony Houbrechts 22ste en Staf Vanroosbroeck 24ste. Er beëindigde een HA-RO-renner de finish, Hennie Kuiper als 31ste.

In Harelbeke was er ook nog een wedstrijd voor individueel ingeschreven renners, Harelbeke-Poperinge-Harelbeke. Die koers werd gewonnen door Eddy Verstraeten voor Emiel Cambré. Pieter Nassen werd 11de, Roger Jochmans 30ste.

De dag erna, in de Brabantse Pijl kwam ROKADO aan de start met Vanspringel, Berckmans, Van Linden, Van de Wiele, Cambré, De Geest, Van Vlierberghe, Vanroosbroeck, Hermans en Benaets. HA-RO startte met Gaida, Küster, Kunde, Muddemann, Peffgen, Rasing, Tischler, Jansen, Kuiper en Merks. De wedstrijd werd gewonnen door Johan De Muynck, Herman Vanspringel werd derde op 12", Willy De Geest 7de op 15", Berckmans werd 17de, Vanroosbroeck 19de en Hermans 29ste. Beste HA-RO-renner was opnieuw Hennie Kuiper met een 13de plaats.

Karl-Heinz Kunde in het offensief samen met Joseph Bruyère in de Brabantse Pijl (Foto Sport'70)

Eigenaardig is dat Gerben Karstens als 21ste geklasseerd staat daar waar hij nergens op de deelnemerslijst stond. Of hij nu in een HA-RO-trui of een ROKADO-trui reed was niet te

25 'Albert Van Vlierberghe: "Het is mooi geweest."', door Marc Van Landeghem, drukkerij St. -Katharina - Typo-Ofsette - Sinaai, 1979.

achterhalen.

Op 28 maart toonde Albert Van Vlierberghe nogmaals dat hij de topvorm te pakken had met een 5de plaats in de Elfstedenronde na Patrick Sercu, Freddy Maertens, Frans Verbeeck en Ronald De Witte. Gerben Karstens, opnieuw in ROKADO-trui werd 6de.

Ondertussen was de ronde-ploeg afgezakt naar Catalonië voor de Setmana Catalana (26-30 maart). In de eerste rit werd Herman Vanspringel 7de, in de tweede rit werd hij 8ste. In de derde rit was het Jan Van de Wiele die 6de werd. In de 4de rit was het echter prijs met Eddy Peelman die won en Vanspringel die nog eens 7de werd. In de tijdrit, het eerste gedeelte van rit 5, werd Vanspringel derde. Het tweede gedeelte, tevens de laatste rit was opnieuw voor Eddy Peelman. Georges Pintens werd 5de en Jan Van de Wiele 8ste. Tijdens deze rit wou Roger Pingeon (33 jaar) schijnbaar op een eigenaardige wijze zijn verjaardag vieren. Amper lagen 17 km achter de rug of, hij zette een solovlucht op het getouw. Deze stunt hield hij zo maar eventjes 105 kilometer vol. Zijn maximum voorsprong, die hij bij mekaar kon fietsen, was tien minuten. Toen vond men het in het peloton welletjes en zette men de jacht naar de rebel in. Pingeon werd ingelopen en achtergelaten[26].

Luis Ocaña won de Setmana Catalana met 51" voorsprong op Merckx en 1'35" op Vanspringel. Eddy Peelman werd 26ste, Pintens 29ste, Houbrechts 31ste, Schepers 35ste, Peersman 36ste, Van de Wiele 59ste. Gastrenner Fritz Wehrli werd 51ste. Eddy Peelman was derde in het puntenklassement en ROKADO 4de in het ploegenklassement.

Opnieuw niet slecht met twee ritoverwinningen en 7 toptien-plaatsen. Maar wel maar een goed eindklassement met Vanspringel als derde. De massale successen van het begin van het seizoen bleven toch min of meer uit. Met de volgende klassiekers in het vooruitzicht misschien toch wel iets om zich zorgen om te maken.

De aprilmaand begon met de Ronde van Vlaanderen. Zowel ROKADO en HA-RO stond aan de start van de 57ste Ronde van Vlaanderen.

Wilfried Peffgen
(Foto Eigen collectie)

Karl-Heinz Kunde
(Foto Eigen collectie)

26 Tijdens de Vuelta later op het jaar zou Florent Vanvaerenbergh het volgende hierover verklaren: "Het moet wel zijn dat Pingeon geen geluk mag kennen in de Spaanse rittenkoersen. In de Setmana Catalana dit jaar, op het ogenblik dat hij ver vooruitreed en de basis ging leggen van zijn eindzege kreeg hij een steen in het oog zodat hij tot voor de start van de Vuelta tot inactiviteit was gedwongen geworden." Nochtans stond Pingeon op de deelnemerslijsten van de Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Gent-Wevelgem en Flèche Wallonne. In Paris-Roubaix zou hij gestart zijn. Of hij effectief de start nam in de andere wedstrijden is niet geweten, in elk geval reed hij al deze wedstrijden geen uitslag.

HA-RO met zijn klassieke tiental nl. Gaida, Gilson, Jansen, de drie Karl-Heinzen Küster, Muddemann en Kunde, Kuiper, Peffgen en Puschel en Tischler. Meer renners hadden ze eigenlijk ook niet. Karstens reed meer bij ROKADO dan bij HA-RO en verder was er enkel de zo goed als onbekende, op zijn naamgelijkenis na, Emil Merks, die dan toch de start nam in plaats van een van de geselecteerden[27].

ROKADO had ondertussen ook een basisteam met De Geest, Hermans, Houbrechts, Peelman, Pingeon (weliswaar meer als curiosum), Pintens, Schepers en de Van's: Van Linden, Vanroosbroeck, Vanspringel en Van Vlierberghe.

Merckx zorgde al voor een eerste zware schifting na 70 km waardoor slechts 29 renners vooraan overbleven waaronder een Peugeot, een zekere Eric Leman. Op de Kwaremont trok Merckx nog eens door om een terugkeer van een groepje met o.a. Vanspringel onmogelijk te maken.

Na nog eens de forcing gevoerd te hebben op de Kruisberg en de Muur van Geraardsbergen bleven enkel Leman, Maertens, Verbeeck en De Vlaeminck in zijn zog. Verbeeck reed lek en Willy De Geest nam zijn plaats vooraan in. Roger De Vlaeminck verdween eveneens uit de kopgroep en de rest ging naar de meet voor de sprint. Leman won voor de derde keer voor Maertens en Merckx. De Geest die heel de tijd, op bevel van Driessens, op het wiel van Merckx gereden had, had genoeg eerlijkheidsgevoel om hem in de sprint niet meer vooraf te gaan. Op 51" werd Vanspringel nog 8ste, op 1'45" werd Van Vlierberghe 14de, op 4'25" werd Vanroosbroeck 19de.

De eindsprint van de Ronde van Vlaanderen (Foto Miroir du Cyclisme)

27 Er kon niet achterhaald worden wie van de HA-RO-ploeg niet aan de start verscheen. Ook in 'La Merveilleuse Histoire Du Tour Des Flandres' van Michel Dargenton en Claude Degauquier, uitgegeven door Coups de Pédales (2004) staat hier niets van vermeld. Toch is er een vermoeden dat Jansen niet startte gezien hij ook twee dagen later in Gent-Wevelgem niet op de deelnemerslijst staat.

De HA-RO-troepen, of wat er van overbleef, sloten de uitslag. Muddemann 35ste op 19'30", Kuiper 36ste en Merks 37ste.

De dag erop was er een vergadering om de Ronde van Vlaanderen, waar toch meer van verwacht was, te evalueren. In Het Belang van Limburg van 3 april 1973 stond volgend artikel dat er toch op wees dat het soms niet boterde bij het 'grote' ROKADO.

ROKADO's hadden nog spoedvergadering

Het was gisterennamiddag te Berg, aan de vijvers, nog druk vergadering voor de ROKADO's van Guillaume Driessens en Florent Vanvaerenbergh. Driessens was niet te spreken over de manier waarop zijn renners de goede trein lieten vertrekken, met enkel De Geest en Hermans in de goede ontsnapping van de Ronde van Vlaanderen.

"Alleen Rik Van Linden moet zich geen verwijt maken", zei Lomme. "Die had vorkbreuk toen de poppen aan het dansen gingen. Maar al de anderen..."

Het zal voor enkelen geen prettig onderonsje geweest zijn te Berg. Gent-Wevelgem is evenwel wat anders. Iedereen begint met een mooie lei. Van Linden was er het hart van in dat hij precies toen de slag begon in de Ronde van Vlaanderen, vorkbreuk had geleden.

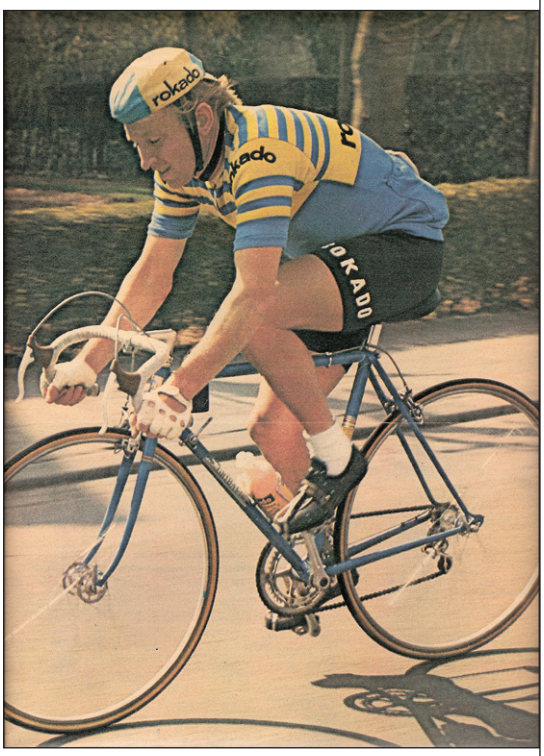

Georges Pintens (Foto ZIE-Magazine)

Op de wagen van ROKADO stonden fietsen gemonteerd voor Pintens en Vanspringel, echter geen voor Van Linden. Rik kreeg de fiets van Pintens in de handen geduwd, die veel te laag is voor hem. Onderweg zat hij nog te knutselen met een sleutel om het zadel omhoog te krijgen, maar veel hielp het niet. De mekanieker, die hem de fiets van Pintens in de handen had geduwd kreeg wat te horen. Hij had die van Vanspringel moeten geven, maar had zich vergist in het aangeven.

Jef Van Linden, Riks vader, zal het nu zover niet laten komen. Hij heeft Rik voor Gent-Wevelgem een reservefiets meegegeven.

"We nemen onze voorzorgen", zegt Jef terecht. "Tenslotte heeft Rik al tweemaal Gent-Wevelgem als amateur gewonnen."

Ook Herman Vanspringel won Gent-Wevelgem al, maar dan als prof. Ook hij heeft wat goed te maken, al klaagt hij er dan over dat hij het maar niet leert in waaiers te rijden. Met de wind, die gisteren over ons land blies en vandaag nog wel krachtig genoeg zal zijn, zou het wel opportuun zijn, mocht Herman het toch maar eens proberen. Het laat trouwens geen twijfel dat ook dat onderwerp te Berg zal zijn aangesneden.

Op 3 april was er dan Gent-Wevelgem met opnieuw de twee ploegen aan de start. HA-RO met zijn waarschijnlijk zelfde tiental nl. Gaida, Gilson, Merks, de drie Karl-Heinzen Küster, Muddemann en Kunde, Kuiper, Peffgen, Puschel en Tischler.

Bij ROKADO was Pingeon vervangen door Peersman en was Cambré erbij gekomen. Er werd gestart onder verschrikkelijke weersomstandigheden. In Blankenberge brak het peloton in drie delen, maar alles hergroepeerde. Vanaf Oostende werd er in waaiers gereden en brak

het peloton in verschillende delen met in de kopgroep slechts een ROKADO, Eddy Peelman. In Nieuwpoort had dat groepje al een voorsprong van 1'05." Van Vlierberghe probeerde nog wel de sprong te maken, maar werd teruggewaaid. Op de Rodeberg viel Merckx aan en enkel Verbeeck kon hem volgen. De twee stoomden door naar Wevelgem waar in de spurt Merckx Verbeeck versloeg. De achtervolgers waren nog in twee groepen gesplitst en Eddy Peelman werd, weliswaar op 6'44" nog tweede van die tweede groep, 10de in totaal. In dat groepje waren ook nog Rik Van Linden terecht gekomen die 16de eindigde en Staf Vanroosbroeck die 18de werd.

Hennie Kuiper was weer de beste HA-RO als 46ste op 10'35." Geen enkele van de andere Kahl-renners haalde de finish.

De sfeer bij ROKADO was zoals het weer buiten. De donderwolken stapelden zich op en wat niet kon uitblijven gebeurde, Robert Kahl was ontevreden en de ploegleiders moesten het ontgelden. Dit gebeurde op de persparking en dus stond alles 's anderendaags in de kranten. In Het Belang van Limburg van 4 april leverde dat volgend artikel op:

Het rommelt bij ROKADO deel 1: Woedende Kahl vloog uit op Driessens en Vanvaerenbergh

Voor de Duitse industrieel Robert Kahl had zich het seizoen bijzonder gunstig aangekondigd.

Na een experimenteel jaar onder leiding van Florent Vanvaerenbergh, dat hem toch een zege in de Rund um den Henninger Turm had bezorgd, kon hij nu rekenen op de ervaren diensten van Lomme Driessens en een stelletje Belgische renners die niet naamloos waren gebleven en aan het seizoen gingen beginnen. De inzet was effenaf ongelooflijk. In elke wedstrijd, in elke rittenkoers zaaide het team van Driessens grote verwoesting. Het grootste deel van de koek werd door de ploeg opgeëist. En Herr Kahl verloor er zowaar het hoofd bij. De successen in de aanvangskoersen hadden de Dortmunder zodanig in de wielerban gebracht dat hij ging denken dat zijn team onkreukbaar was geworden.

Inmiddels heeft hij moeten ervaren dat alles heel anders kan aflopen. Tot heden moest hij vrede nemen met een zege van Van Vlierberghe in Liège-Tongrinne. In de koersen met naam bleef zijn ploeg, op Willy De Geest na, sterk in gebreke. Van Linden was na zijn 10 successen nergens meer. Vanspringel al evenmin en Pintens ook niet. Kahl had gehoopt dat dit drietal, gewezen winnaars van Gent-Wevelgem zich toch nog eens zouden onderscheiden. Te Wevelgem telde hij niemand in de voorste gelederen. Zijn ploeg was aan de kuststrook deerlijk verrast geworden. Onbegrijpelijk zelfs.

Slechts Peelman reed mee vooraan. Van Vlierberghe heeft nog gepoogd een kloof van bij de twee minuten te overbruggen en Vanspringel reageerde nog maar eens toen het al lang te laat was.

Het onderhoud, na de Ronde van Vlaanderen, die al even catastrofaal was verlopen, had dus geen beterschap kunnen brengen. Het resultaat was nog meer ontmoedigend.

Na de wedstrijd, op de persparking heeft Herr Kahl zijn twee sportbestuurders tot de orde geroepen. Hij kon werkelijk zijn woede niet meer de baas. Eerst nam hij Florent Vanvaerenbergh onder handen. "Ik ben niet in dienst als sportbestuurder", vertelde Florent. "Je hebt me een andere functie willen geven. Je moet nu niet komen klagen. Het werk dat me voor het seizoen werd opgedragen, voer ik naar best vermogen uit. Daarmee is de kous af." Florent draaide zijn werkgever de rug toe.

"Ga de man ter verantwoording roepen die je als sportbestuurder hebt aangeduid", mompelde hij nog. "Volgend jaar zoek ik wel weer wat anders."

Kahl heeft nadien Driessens aangepakt. Lomme reageerde wijselijk niet. "Zweetdieven zijn het", zei Kahl. "Ik breng Van Linden en Vanroosbroeck achter de wagen terug tot op honderd meter van de groep. Ze zijn nog te lui dat ze dat laatste stukje dichtmaken." Toen verliet Kahl zijn Belgisch gezelschap en ging troost zoeken bij Rolf Wolfshohl, man die het bijkomende team van Kahl in de wielercompetitie onder zijn hoede heeft en blijkbaar zich mag klaar houden op een promotie volgend seizoen. Zo ziet Kahl het wellicht op dit ogenblik. Mogelijk komt er wel verandering indien Driessens team weer terug gaat loskomen. Het is nodig ook want heel wat renners hadden het seizoen toch bestempeld als dit van de laatste kans. En die laatste kans maak je niet alleen waar met het winnen van ingekorte liefhebberswedstrijden.

Het was duidelijk dat het niet snor zat bij ROKADO. Tussen de sportdirecteurs Driessens en Vanvaerenbergh was er een soort gewapende vrede. Voor Driessens telde er blijkbaar maar een renner, zoals gewoonlijk, meer bepaald Rik Van Linden. En als die het liet afweten of met pech had af te rekenen, viel natuurlijk het gehele plan in duigen.

Tijd dus om een en ander recht te zetten en dat kon al vier dagen later in de Amstel Gold Race. Bij HA-RO stonden de 12 effectieven aan de start, dus ook Jansen. Gerben Karstens stond als reserve aangeduid. Bij ROKADO t.o.v. Gent-Wevelgem geen Cambré maar wel Collaer en opnieuw Pingeon erbij.

De eerste vluchter van de dag, met weer verschrikkelijke weersomstandigheden, is HA-RO-renner Harrie Jansen. Hij wordt algauw weer ingelopen. Na de Keutenberg is er opnieuw afsplitsing en deze keer is het ROKADO-renner Ferdinand Peersman die met 2 andere renners

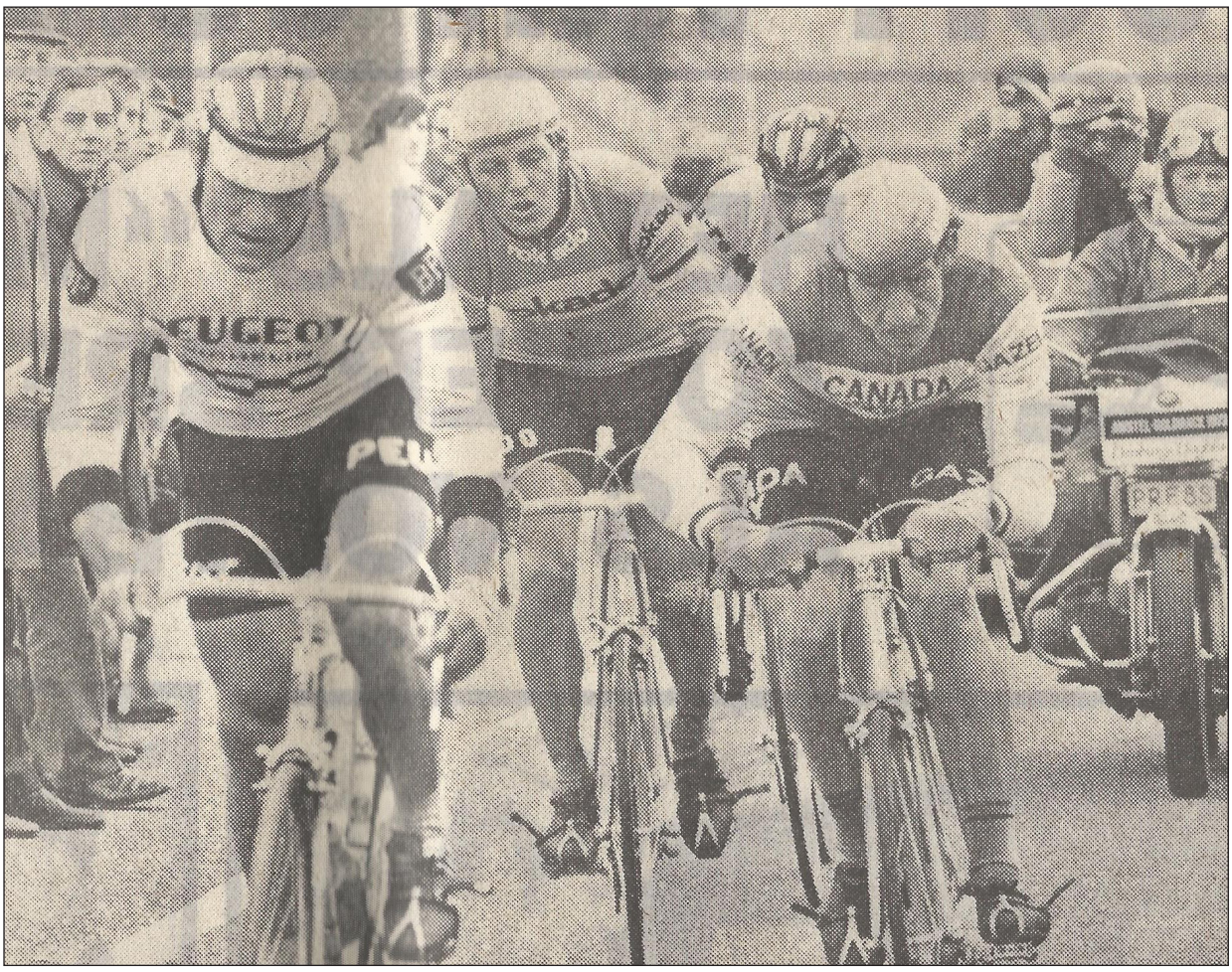

Ferdinand Peersman samen met Charles Rouxel en Theo van der Leeuw in de aanval (Foto Sport'70)

2'30" vooruit rijdt. Na 99 kilometer zet HA-RO-renner Hennie Kuiper de achtervolging in.

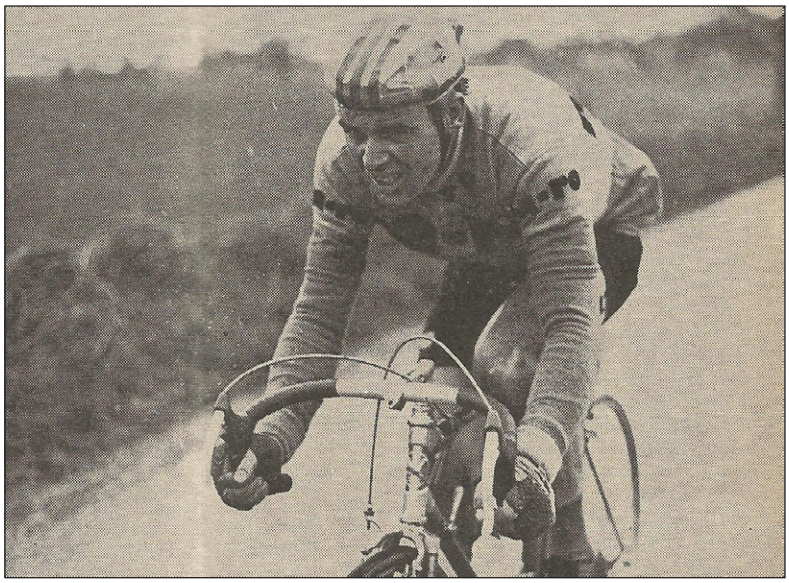

Hennie Kuiper forceert de beslissing (Foto Wielersport)

In de kopgroep valt Peersman weg door een lekke band. Ook medevluchter Theo van der Leeuw valt weg en de overblijvende Charles Rouxel wordt ingehaald door 15 renners. Daaruit springt opnieuw Hennie Kuiper weg op de Keutenberg. Hij wordt gevolgd door Joop Zoetemelk en op de Fromberg vervoegt Merckx het leidersduo. In het achtervolgende zestal zitten Vanspringel en Van Vlierberghe als ROKADO-vertegenwoordigers naast Verbeek, Dierickx, Maertens en de Spanjaard Santiago Lazcano.

Op de Siggergrubbe laat Merckx zijn twee kompanen achter en gaat voor een solo van 23 kilometer. Kuiper en Zoetemelk worden door de achtervolgers opgeslorpt. Merckx krijgt op 7 km van de meet nog een dipje dat hij echter snel kan doorbijten waarna hij, weliswaar getekend door de weersomstandigheden, wint met ruim drie minuten voorsprong op Verbeeck. Herman Vanspringel wordt mooi derde, Kuiper wordt 5de op 4'15" en Van Vlierberghe 6de op 5'35."

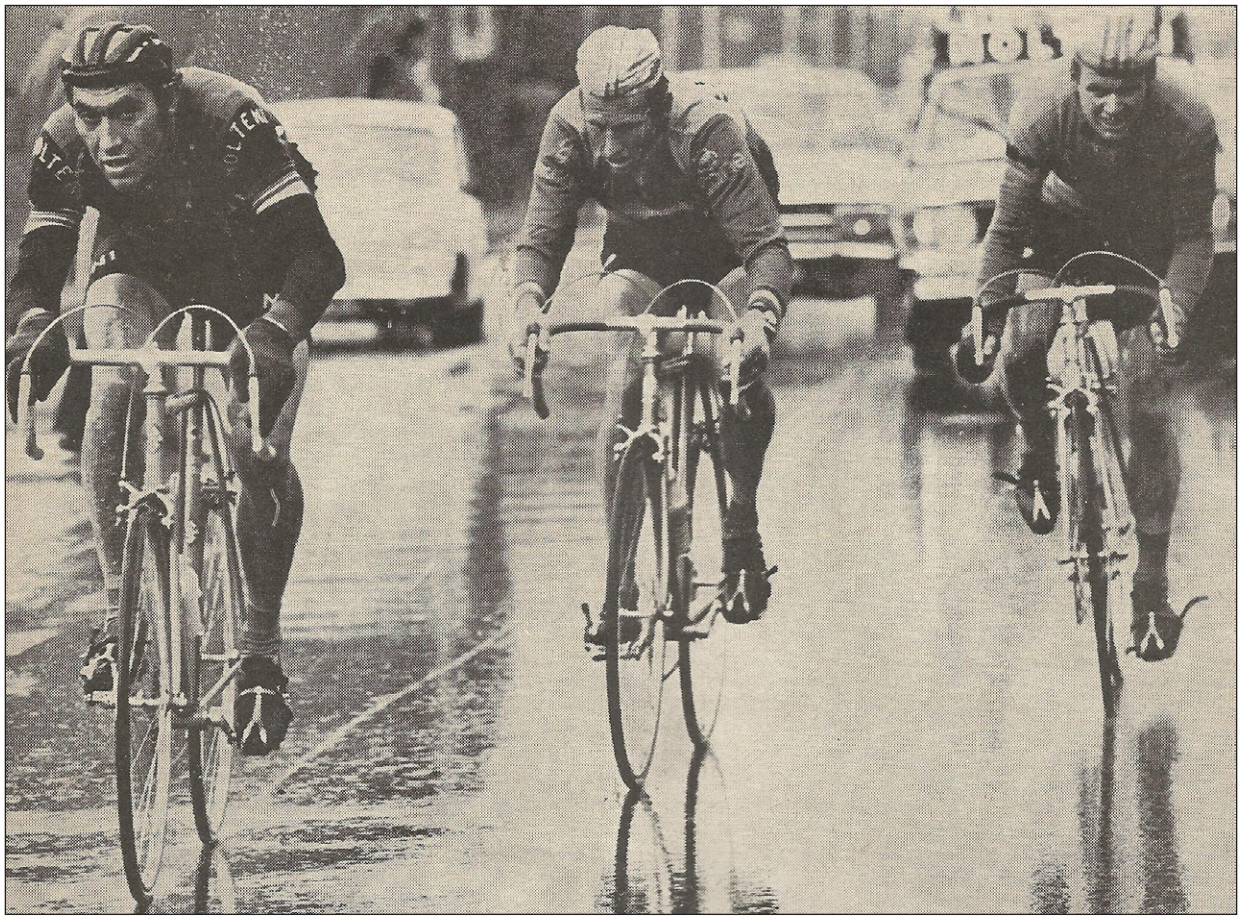

Merckx, Zoetemelk en Kuiper in de finale van de Amstel Gold Race (Foto Wielersport)

Georges Pintens wordt nog 11de op 8'10", Staf Vanroosbroeck 15de op 9'59", Tony Houbrechts wordt 16de. Roger Gilson wordt 26ste op 11'43" en Wim Schepers 28ste en laatste op 12'16".

De week erop stond dan Paris-Roubaix geprogrammeerd maar binnen die week was er ook de Tour de Belgique (8-13 april). ROKADO was er van de partij met De Geest, Hermans, Houbrechts, Schepers, Van Linden, Vanroosbroeck, Vanspringel en Van Vlierberghe. HA-RO deed niet mee, zij gingen van start in de Tour de l'Aude (8-11 april).

In de Tour de Belgique won ROKADO direct de ploegentijdrit, de proloog van 8 km, voor Watney-Maes en BIC.

De eerste rit werd gewonnen door Walter Godefroot voor Albert Van Vlierberghe. In de tweede rit werd diezelfde Van Vlierberghe derde na Roger Swerts en Merckx. In de derde rit, gewonnen door Walter Planckaert, werd Georges Pintens derde.

In rit 4, gewonnen door Ward Janssens, werd Vanspringel tweede en Van Vlierberghe derde. Herman Vanspringel werd tevens leider in het klassement.

Rik Van Linden in de leiderstrui in rit 1 van de Tour de Belgique (Foto Sport'70)

Alles zou beslist worden in rit 5a, een tijdrit over 22,3 km. Maar Herman Vanspringel en tijdritten op het einde van een ronde, dat heeft nooit goed samengegaan. Het liep in Frankrijk mis in 1968, het liep opnieuw mis in België. De Deen Leif Mortensen won de tijdrit, Herman werd 9de op 1'01" en verloor zo de Tour de Belgique met 19". Zo werd hij nog maar eens tweede na de Tour de France 1968 en de Giro d'Italia 1971[28].

Herman Vanspringel in de leiderstrui in de Tour de Belgique. Het lachen zou hem vergaan na de tijdrit (Foto Wielersport)

In het eindklassement werd Van Vlierberghe 4de op 1'16", Houbrechts 7de op 3'40", Pintens 16de, Van Linden 22ste en Vanroosbroeck 41ste. Albert Van Vlierberghe won het puntenklassement en ROKADO het ploegenklassement. In totaal niet slecht, maar of het voldoende was om de ontgoocheling over het Vlaamse voorjaar weg te wissen, was nog maar de vraag.

Ondertussen was ook de selectie voor de Vuelta a

28 Wat betreft de grote Ronden werd hij in de Vuelta a España in 1970 derde. Daarnaast waren er ook tweede plaatsen in Tour de Belgique 1967 en 1971 en derde plaatsen in de Tour de Suisse 1968, Tour de Belgique 1969 en Critérium du Dauphiné Libéré 1970.

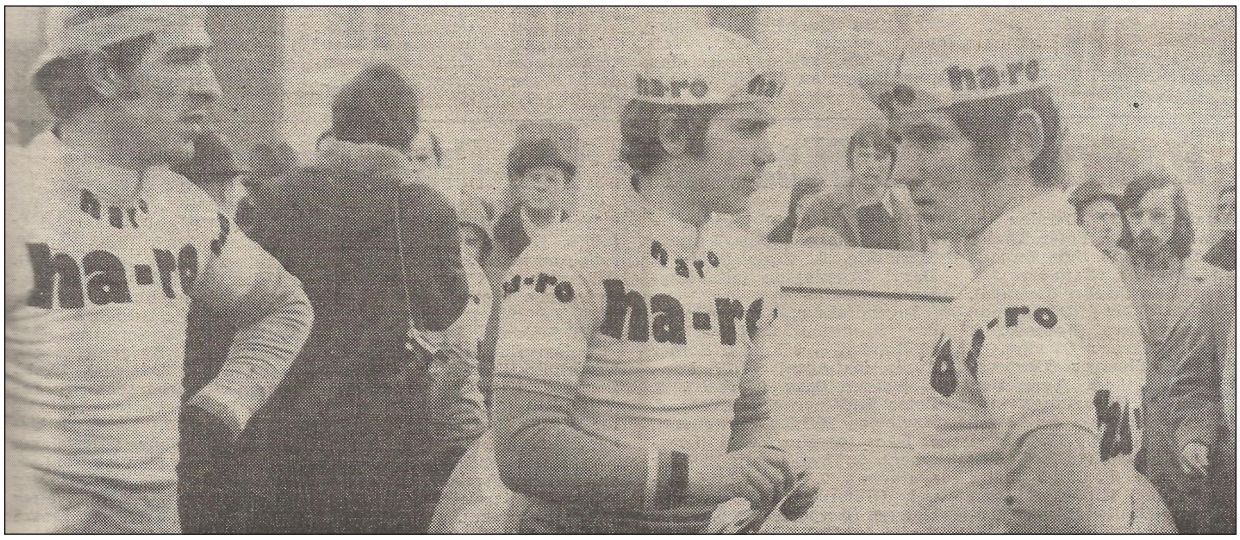

HA-RO-renners Roger Gilson, Karl-Heinz Küster en Alfred Gaida (Foto Radsport)

España bekend geraakt. Rik Van Linden, Eddy Peelman, Herman Vanspringel, Roger Pingeon, Georges Pintens, Tony Houbrechts, Wim Schepers, Pieter Nassen, Yvan Benaets en Ferdinand Peersman waren de gelukkigen. Staf Vanroosbroeck en Albert Van Vlierberghe waren de reserves.

In Frankrijk reed men ondertussen de Tour de l'Aude. Daarin reed HA-RO-ploeg met op zijn minst Gaida, Küster, Kuiper, Tischler en Puschel.

De eerste rit werd gewonnen door Bernard Thévenet en Erwin Tischler werd 5de. Hennie Kuiper won de tweede rit waarbij hij thuisrijder Pierre Martellozzo in een sprint van twee strijkijzers versloeg, waarna Hennie door het publiek uitgefloten werd. Alfred Gaida werd 5de. Diezelfde Gaida werd in de 4de rit nog eens tweede.

Karl-Heinz Kunde in Carcasonne (Tour de l'Aude)

Het eindklassement leverde een 9de plaats op voor Karl-Heinz Küster. Gaida werd 14de, Puschel 32ste, Kuiper 33ste en Tischler 37ste. Zeker niet slecht voor deze, op Puschel na, jonge ploeg.

Paris-Roubaix werd verreden op 15 april. Opnieuw stonden de twee Kahl-ploegen aan de start. ROKADO met Houbrechts, Peelman, Pingeon, Pintens, Schepers en de 4 Van's. HA-RO met een zevental bestaande uit Gaida, Kuiper, Puschel, Tischler en de drie Karl-Heinzen.

Charles Rouxel en Raymond Riotte mochten de debatten openen maar bij de doortocht in Arenberg barstte de echte strijd open. Op dat ogenblik waren er nog 4 ROKADO's in de frontlinie Van Linden, Van Vlierberghe, Vanroosbroeck en Vanspringel. Roger Rosiers zette de aanval in, Merckx en De Vlaeminck vervoegden hem vrij vlug en het drietal was weg, ook omdat Van Linden en Van Vlierberghe op dat moment letterlijk wegvielen. Op 45 km van de aankomst liet Merckx zijn compagnons in de steek en reed solo naar Roubaix. Godefroot werd tweede op 2'20" voor Roger Rosiers, een duo waar ook Vanspringel oorspronkelijk bij hoorde maar door een lekke band teruggevallen was. Ook Staf Vanroosbroeck kreeg met een lekke band af te rekenen waardoor hij vooraan uit de wedstrijd verdween. Eerste ROKADO was weer maar eens Herman Vanspringel, 8ste op 7'46." Pintens werd 17de en Vanroosbroeck 28ste. En dat was het voor het o zo machtige ROKADO-blok. Het

Hennie Kuiper (Foto Sprinters 73)

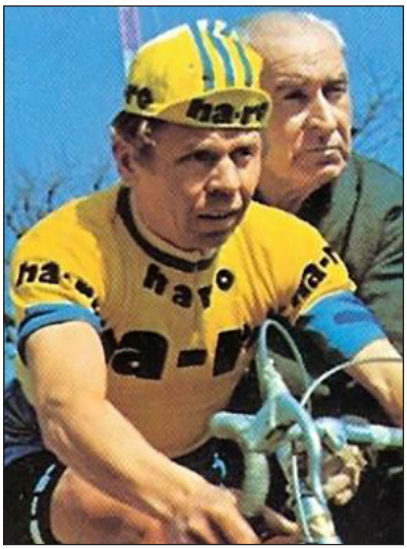

Karl-Heinz Kunde (Foto Sprinters 73)

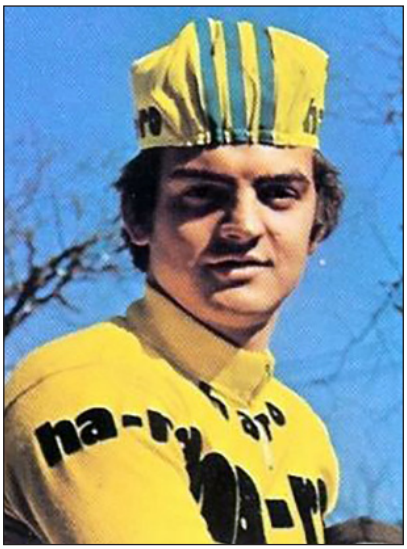

Karl-Heinz Muddemann (Foto Sprinters 73)

was bijna even goed (voor HA-RO), of even slecht (voor ROKADO) als bij HA-RO waar Kunde 19de eindigde, Kuiper 31ste en Gaida 34ste. Ware het niet van ouwe getrouwe Herman geweest, het was een compleet debacle geworden. Als het al een troost mocht zijn, op dezelfde dag won Staf Hermans de G.P. E5 te Heverlee.

Volgende halte in de rollercoaster van het voorseizoen was de Flèche Wallonne op 19 april met opnieuw de twee ploegen aan de start. Driessens behield grotendeels het vertrouwen in zijn klassieke kern. Pintens, Houbrechts, Vanspringel, Vanroosbroeck en Van Vlierberghe werden vervoegd door Schepers, Berckmans, De Geest, Nassen, Van de Wiele, Pingeon en Benaets. Bij HA-RO hadden ze niet te kiezen. Kuiper, Gaida, Kunde, Peffgen, Rasing, Gilson, Jansens en … Karstens stond op de deelnemerslijst.

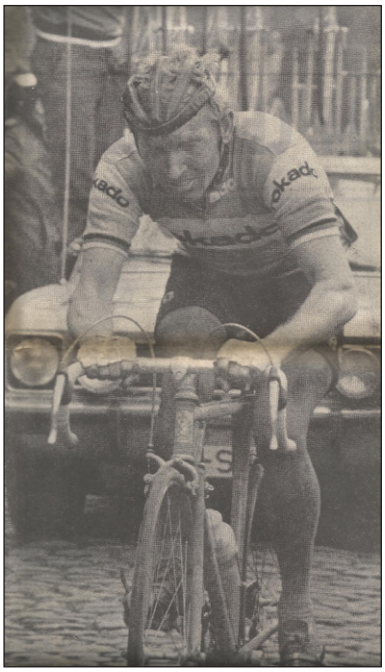

Georges Pintens in de aanval in de Flèche Wallonne (Foto Sport'70)

Het was koud die dag, het sneeuwde in het begin van de wedstrijd. Op de hellingen tastten de renners elkaars weerstand af. Pas na 110 km reed er een groepje weg met daarbij Hennie Kuiper. Het viertal bleef voorop tot aan de 200ste km. Toen ging een zestal ervandoor met daarbij Georges Pintens. Op het moment dat een groepje aansloot bij de leiders ging Pintens er alleen vandoor.

Op 15 km van Marcinelle werd Pintens bijgehaald door Merckx, Verbeeck, Poulidor en Guimard[29]. Maar Walter Godefroot

29 In een later interview verschenen in Het Belang van Limburg van 13 februari 1974 pagina 17, beweerde Pintens dat het feit dat hij bijgehaald werd te wijten was aan de 'oorlog' tussen Merckx en Driessens. "In de Waalse Pijl was ik zelfs op weg naar de overwinning, toen ik het slachtoffer werd van tribulaties waar ikzelf niets mee te maken had. Even voor de muur van Thuin was ik weggesprongen. Boven had ik nog altijd een voorsprong die liet vermoeden dat ik het tot Marcinelle zou kunnen uithouden. Maar achter mijn rug werd gereden alsof er 10 miljoen te verdienen was. Ik reed immers voor ROKADO, de ploeg die geleid werd door Guillaume Driessens. De geweldige achtervolging gold niet zozeer mezelf als wel mijn sportbestuurder van wie vooral de Merckx-ploeg niet wilde dat hij een grote wedstrijd won. Ik werd weer bijgehaald. Even later demarreerde André Dierickx en toen reageerde niemand…"
Ook tijdens het Belgisch kampioenschap zou deze 'oorlog' gespeeld hebben. In hetzelfde interview vertelt Pintens: "In het nationaal kampioenschap reed hij met Vanspringel in de kopgroep. Herman demarreerde en liep in de voorlaatste ronde tot een minuut uit. Iedereen dacht dat de trui voor hem was, maar weer kwam Merckx roet in het eten gooien. Hij alleen haalde Herman terug."

zorgde ervoor dat de rest van het achtervolgende groepje weer bij kwam. André Dierickx demarreerde op de Mur de Bomerée. De anderen keken naar elkaar en de vogel was gaan vliegen. Dierickx won met 1'10" voorsprong op Merckx die de sprint van het groepje won voor Verbeeck. Pintens werd 5de, Vanspringel 10de, Houbrechts 13de al op 3'20" en Wim Schepers werd 22ste. Slechts een HA-RO beëindigde de wedstrijd, alweer Hennie Kuiper die toen, wat door velen echter niet gezien werd, al blijk gaf van zijn potentieel, doorzettingsvermogen en karakter.

Nog eens drie dagen later was er Liège-Bastogne-Liège, de koers van Georges Pintens die er drie jaar vroeger Merckx bijhaalde en de complete wielerwereld verbaasde.

ROKADO kwam aan de start met zo goed als dezelfde ploeg als in de Flèche Wallonne. Enkel Berckmans, Pingeon en Nassen waren vervangen door Van Linden, Peelman en Hermans. Bij HA-RO werd Rasing langs de kant gehouden en kwamen Küster, Muddemann, Puschel en Tischler er weer bij. Van Karstens geen spoor.

Op de helling van Stockeu demarreerde Merckx. Enkel Verbeeck en Ocaña konden volgen, maar op de Haute Levée moeten ze de Kannibaal weer laten gaan. Merckx leek op weg voor weer een solo, maar hij bedacht zich en liet op de Côte des Rosiers Zoetemelk, Ocaña en Poulidor terugkomen. Nog andere renners volgden en de kopgroep breidde uit tot 25 man waarna de schifting helling na helling opnieuw begon. Uiteindelijk boden er zich 13 renners aan op de piste van Rocourt alwaar gesprint werd voor de zege. Merckx won met miniem maar duidelijk verschil van Verbeeck, die omwille van de Tv-beelden en de bijhorende reclame, zolang mogelijk bleef discussiëren over de uitslag. Wie herinnert er zich die beelden niet?

Georges Pintens spurtte zich naar een 8ste plaats, Vanspringel naar een 11de en Houbrechts naar een 12de. Toch weer drie ROKADO's in de kopgroep, maar ook weer geen winst. Schepers werd op 30" 13de, Berckmans 35ste[30] en Hermans 47ste.

Het einde van het voorseizoen naderde met rasse schreden en de grote overwinning voor ROKADO liet nog altijd op zich wachten. Enkel Rund um den Henninger Turm en Züri Metzgete bleven nog over alsook de Vuelta a España.

Op 23 april won Wilfried Peffgen een criterium in Krefeld. Een dag later werd Harrie Jansen 5de in Paris-Camembert.

Hennes Junkermann nam op paasmaandag 23 april 1973 afscheid van het wielrennen. Hij deed dat door deel te nemen aan de 'Klemens Grossimlinghaus Gedächtnis Rennen' te Krefeld, een derny-criterium over twee reeksen van 30 km, het zou in principe zijn laatste optreden op de weg zijn. Hij werd daarin derde. Hij kwam op zijn beslissing terug en kwam nog eenmaal in actie tijdens de 'Baden-Württembergische Radsportwoche' om de Paul Staiger Pokal, gehouden van 1 tot 8 juli 1973 in 8 verschillende plaatsen in de streek tussen Bruchsal en Ulm. Hij werd daarin gedeeld 8ste. Hij reed die wedstrijden ook in een ROKADO-trui.

Junkermann en Peffgen worden in de bloemetjes gezet (Foto Radsport)

30 Op het laatste moment moet Jean-Pierre Berckmans ingevallen zijn voor een ploegmaat. Wie dat echter was kon niet achterhaald worden.

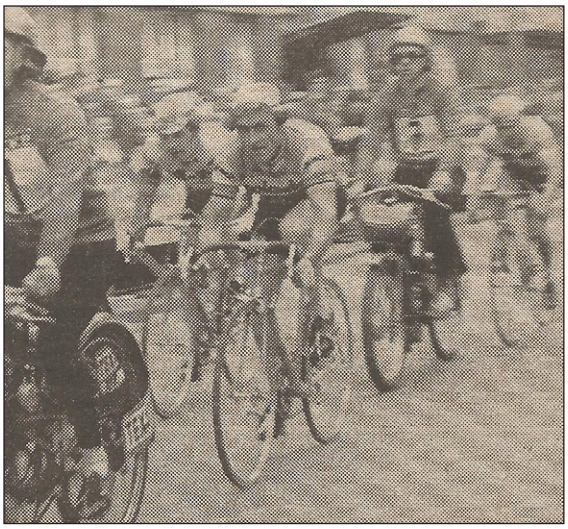

Junkermann achter de derny tijdens zijn afscheidscriterium (Foto Radsport)

De Vuelta startte op 26 april en liep tot 13 mei. ROKADO stond aan de start met Vanspringel, Collaer, Peelman, Pingeon, Nassen, Berckmans, Van de Wiele, Peersman, Robert Vanlancker en ... Gerben Karstens. Toch wel een rare selectie en sterk verschillend van de selectie die eerder bekendgemaakt was. Geen Van Linden, Pintens, Houbrechts, Schepers en Benaets of de reserves Vanroosbroeck en Van Vlierberghe.

Een en ander had te maken met het feit dat Rik Van Linden liever naar de Giro d'Italia wou gaan in plaats van naar de Vuelta. Nochtans zou hij daar te maken krijgen met meer snelle mannen dan in de Vuelta. Denken we maar aan Marino Basso, Franco Bitossi, Michele Dancelli, Patrick Sercu en Roger De Vlaeminck, allen ook nog eens rijdend voor een Italiaanse sponsor en dus dubbel gemotiveerd.

Maar ook Robert Kahl had weer zijn duit in het zakje gedaan door te eisen dat voor de Rund um den Henninger Turm de sterkste formatie aan de start zou staan. Het leidde tot een zware discussie tussen Driessens en Kahl waarbij beiden uiteindelijk water in de wijn deden. Vandaar wellicht de afwezigheid van Pintens, Houbrechts, Vanroosbroeck en Van Vlierberghe.

Anderzijds wel Peelman, Nassen en Karstens, drie sprinters. Het kon en zou problemen opleveren en de volgende vragen hielpen daar niet bij. Waren er nu twee kopmannen, Vanspringel en Pingeon, of zou de ene voor de andere rijden? Zo ja, wie voor wie? Collaer, Berckmans, Van de Wiele en Peersman konden als knecht aanzien worden. Maar wat Robert Vanlancker, wereldkampioen sprint in de Vuelta kwam doen, dat was toch wel een raadsel. Waren er te weinig effectieven? En wat met de vraag van Theo Verschueren om de Vuelta te rijden als voorbereiding op Bordeaux-Paris? En hoe zat dat nu met Gerben Karstens? Reed die voor HA-RO of voor ROKADO of voor beide? En wat was het gerommel in de achtergrond over het feit dat de tegenstanders steeds meer problemen hadden met de twee ploegen van Herr Kahl?

Veel vraagtekens dus, maar er zal eerst verslag gegeven worden over de Tour de l'Indre et Loire en de Rund um den Henninger Turm en de Züri Metzgete, de twee laatste toch twee 'thuiswedstrijden' voor de sponsor.

De Tour de l'Indre et Loire (26-29 april) zou de laatste rittenwedstrijd van HA-RO worden. De race werd aanzien als voorbereiding op de Duitse en Zwitserse klassiekers van begin mei. HA-RO stond aan de start met Gilson, Küster, Kuiper, Kunde, Jansen, Tischler, Peffgen en Puschel. De proloog was een ploegentijdrit waarin HA-RO 6de eindigde op 3" 9/10de van Gitane-Frigécrème, maar wel voor Peugeot, flandria, Watney en Raleigh. De eerste rit werd gewonnen door Régis Delepine. Harrie Jansen was de eerste HA-RO op de 16de plaats. De tweede rit was voor Cees Bal, deze keer was Roger Gilson, 10de, de beste van de ploeg. In het klassement was Jansen, 18de op 32" van Georges Vanconingsloo, de beste.

Het eerste gedeelte van rit 3 was voor Cyrille Guimard met Hennie Kuiper als 6de. Vanconingsloo bleef leider met Kuiper 19de op 35." Het tweede gedeelte, een tijdrit over 17 km, was voor Yves Hézard met Kuiper als 9de op 57". Hézard nam de leiderstrui over en won het eindklassement. Kuiper, werd 13de, op 1'07", Jansen 19de, Gilson 30ste, Puschel 33ste, Kunde 36ste, Küster 47ste en Tischler 59ste. Wilfried Peffgen was na de ploegentijdrit niet meer gestart.

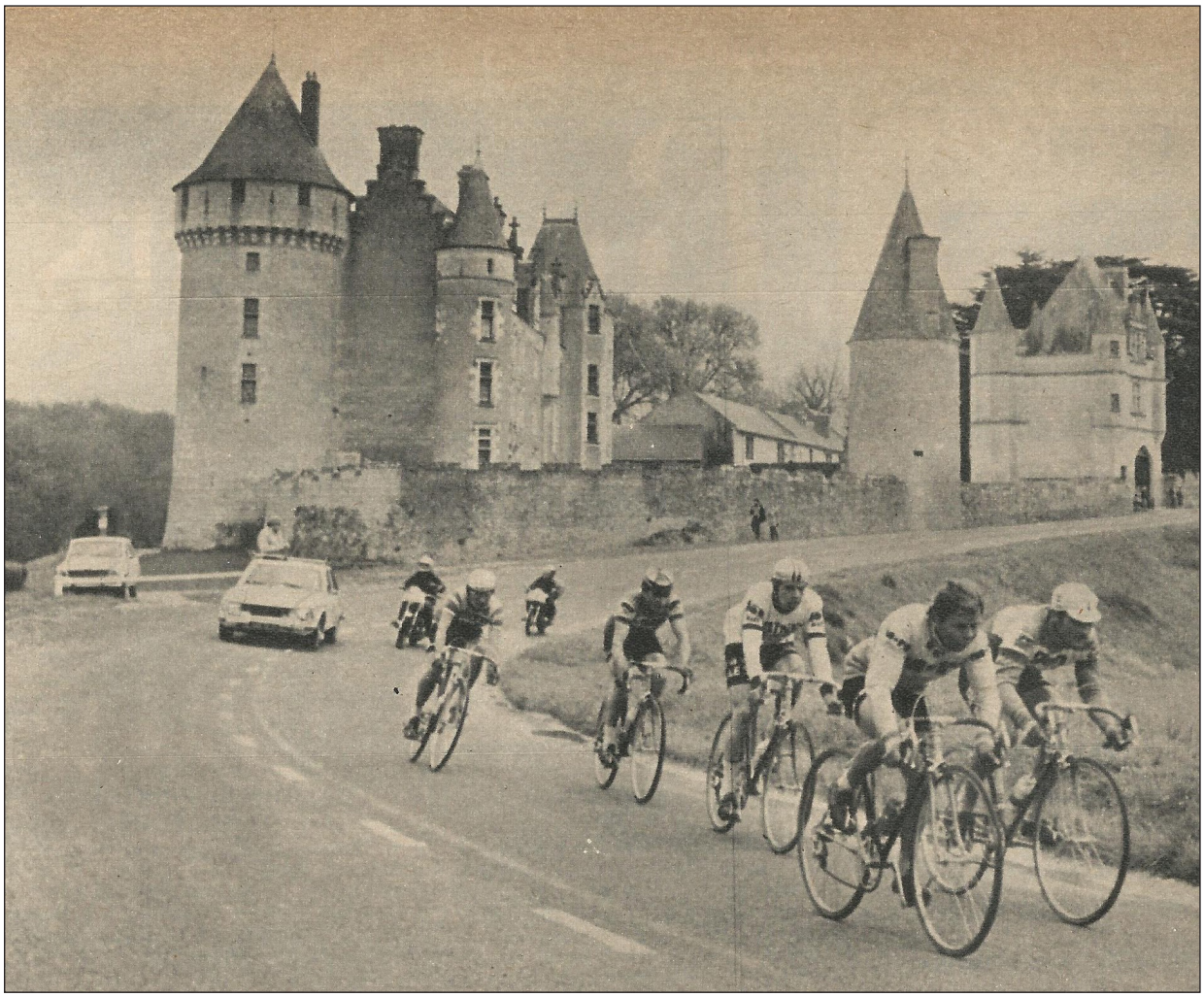

Karl-Heinz Kunde in de aanval in de Tour de l'Indre et Loire

Op 19 april verscheen in de pers dat ROKADO zou deelnemen aan de drie grote ronden. Dus zowel Vuelta, Giro als Tour voor de geel-blauwen. Daar waar vorig jaar nog moest betaald worden om te mogen deelnemen aan de Tour de France werd ROKADO nu uitgenodigd door Lévitan en Goddet maar wel met de voorwaarde de sterkst mogelijke ploeg af te vaardigen. Het gevolg was dat voor de Giro eerder een jongerenploeg zou afgevaardigd worden.

Niettemin lag Driessens zijn hoofd op het kapblok. In Het Belang van Limburg stond op 26 april het volgende:

Het rommelt bij ROKADO deel 2: Frankfurt en de Ronden moeten totale mislukking van Driessens voorkomen

Guillaume Driessens en Florent Vanvaerenbergh zullen niet met bijster veel genoegen terugdenken aan het voorbije klassieke voorseizoen. De ploeg, die destijds bij de officiële voorstelling te Dortmund beschouwd werd als een formatie die bijna niet te kloppen viel, mocht er collectief gereden worden, bleek die vaststelling enkel op papier te kunnen waarmaken. Het was nochtans uitstekend begonnen voor de ROKADO's, die in februari en begin maart van de ene zege naar de andere snelden. Rik Van Linden won kort na elkaar elf wedstrijden en werd aangezien als de grote waarde voor de klassiekers. Georges Pintens won de Vuelta a Andalucía, Willy De Geest had opnieuw zijn conditie van twee jaar geleden te pakken en Vanspringel was de man die begon te komen om in de klassiekers brokken te maken. Er werden acht klassieke of gelijkgeschakelde wedstrijden gereden. Eddy Merckx won er vijf van: Omloop Het Volk, Amstel

Willy De Geest (Foto Eigen collectie)

Gold Race, Gent-Wevelgem, Paris-Roubaix en Liège-Bastogne-Liège. Roger De Vlaeminck won Milano-Sanremo, Eric Leman de Ronde van Vlaanderen en André Dierickx de Flèche Wallonne. Voor de sterke en meest homogene ploeg vielen er zelfs geen kruimels van de tafel. Van Linden kende zijn hoogte punt in Milano-Sanremo, bracht het slechts tot een vierde plaats en viel daarna terug. Hij kon zich in geen enkele klassieker nog in de grote belangstelling fietsen. Herman Vanspringel liet het in mindere mate afweten, maar kon het allemaal ook nooit waar maken. Zijn dieptepunt kende hij in de Tour de Belgique, die hij niet meer kon verliezen, maar toch aan Leif Mortensen moest laten. Willy De Geest ligt in onmin met zijn werkgevers, Staf Vanroosbroeck werd een ontgoocheling en Georges Pintens zocht lang naar zijn peil uit de Vuelta a Andalucía, vond dat terug, maar net iets te laat om de situatie nog enigszins recht te kunnen zetten. Al bij al is het een totale mislukking geworden voor de ROKADO's. Driessens noch Vanvaerenbergh zullen dat tegenspreken, evenmin als de renners, die het voor Robert Kahl moeten rooien. Een balsem op de wonde kan de Rund um den Henninger Turm in Frankfurt worden, waarvoor Driessens zelfs enkele niet te onderschatten waarden uit de Vuelta a España hield. Tenslotte mag zijn ploeg er Belgisch uitzien, het kapitaal is Duits en een overwinning in Rund um den Henninger Turm zou door 'patron' Robert Kahl evenzeer op prijs gesteld worden als de zege in een Milano-Sanremo of een Paris-Roubaix. In Duitsland is Frankfurt de wielerblikvanger van het jaar. Georges Pintens, die de wedstrijd overigens al eens won, en Rik Van Linden worden uiteraard de lijsttrekkers van de ploeg. De kans zit er dik in, dat Driessens bij afwezigheid van Eddy Merckx zijn slag thuishaalt, vooral omdat Pintens in de Ardense klassiekers wel een en ander liet zien, dat op een terugkeer wijst. Overigens heeft Georges nog twee belangrijke objectieven voor dit seizoen: de 1 Mei Prijs te Frankfurt en daarna de Tour de France. Het staat zo goed als vast dat Pintens de Tour de France zal rijden, zoals hij zelf zegt, in de hoop te kunnen aanknopen met een standing, die hij er enkele jaren geleden kon in voeren[31]. In ieder geval moet Driessens proberen het belangrijk geïnvesteerde kapitaal rente te doen opbrengen in de grote ronden en in de enige klassieke wegrit die hem nog rest.

Dat Willy De Geest in onmin leefde met de ploegleiding kwam ook naar voor in een artikel in Sport'70 nr. 18 van 29 april - 5 mei p. 24-25. Daarin stond dat in de periode, net voor de Tour de Belgique, Willy De Geest door Marc Stassijns voor Radio Brussel geïnterviewd werd en tijdens dat radio-interview enkele opmerkelijke uitspraken had gedaan.

Het rommelt bij ROKADO deel 3: Willy De Geest

- Willy vertelde dat het gebrek aan succes van de ROKADO-ploeg misschien toe te schrijven was aan het feit dat sommige renners al teveel gereden en getraind hadden.

- Willy loste ook het woord 'doping' en zei o.m. dat het seizoen zo zwaar en zo lang was, dat de renners zich uiteindelijk genoodzaakt zagen zekere medicijnen te gebruiken.

- Vond De Geest de tactiek die Driessens hem opdrong in de klassiekers, namelijk op het wiel rijden van Eddy Merckx, verkeerd.

31 Vooruitlopend op het verhaal kan nu al gemeld worden dat op een 6de plaats in de proloog en een 10de plaats in rit 12b na, de Tour de France voor Georges Pintens een grote ontgoocheling werd.

Dit was eigenlijk ook al het geval aan het begin van het seizoen 1972 zoals blijkt uit dit verslag verschenen in Trouw op 15 april 1972

Geld is in de beroepswielrennerij de sleutel tot het succes. Wie de bonzen in de wielersport op financieel gebied dwars zit, moet daarvoor boeten. Zelfs al heet hij Eddy Merckx. De wereldkampioen zette eind vorig jaar zijn ploegleider Lomme Driessens buiten de Molteni-ploeg. Merckx en diens manager Jean Van Bruggenhout weigerden bovendien een financiële eis van de machtige Driessens in te willigen. Lomme zon op wraak. Hij beval als ploegleider van de Magniflex-Van Cauter-de Gribaldy-formatie aan Willy de Geest om in alle wedstrijden uitsluitend aan het wiel van Merckx te gaan hangen. Eddy Merckx had zijn eigen 'kwelgeest'. Driessens die als weinig anderen de mogelijkheden van de renners weet te taxeren, had met De Geest een uitstekende keus gedaan. De Geest kweet zich uitmuntend van zijn taak. Hij klitte in de Giro di Sardegna voortreffelijk aan het wiel van 's werelds beste wielrenner. Merckx voelde zich geremd. De persoonlijke bewaking door De Geest maakte het hem uiterst moeilijk om net zoals in het verleden, het rennersveld te knechten. Merckx won niet zoals het jaar daarvoor, de omloop op het Italiaanse eiland. Het was het eerste deel van de wraak van Driessens. In de opening van het Belgische wielerseizoen, de Omloop Het Volk, belette Willy de Geest opnieuw een prolongatie van een eerder behaald succes. Driessens' strategie zette Eddy Merckx en manager Jean Van Buggenhout aan het denken. Merckx en Van Buggenhout begrepen dat zij niet ongestraft de eisen van Driessens naast zich neer konden leggen.

Willy de Geest was in dat hele spel slechts een pion op het schaakbord. Een pion, die weerloos over het bord geschoven kon worden. "Ik vond hel verschrikkelijk Merckx te moeten schaduwen. Je krijgt niet dikwijls van dergelijke opdrachten, maar als je ploegleider zegt dat je het moet doen, kun je niet weigeren. Hij heeft immers de macht in handen. Het was gewoon een financiële kwestie tussen Merckx en Driessens. Ik stond daarbuiten. Maar ik werd wel, ongewild, in dat spel betrokken. Een dergelijke ontwikkeling heeft maar weinig met sport te maken." Eddy Merckx heeft zich van dat schaduwen uiterlijk althans weinig aangetrokken. Driessens dacht zeker dat Merckx kwaad zou worden. Eddy heeft op geen enkele wijze laten merken dat hij het vervelend vond. Hij heeft mij nooit wat gezegd." De reactie kwam van de zijde van de omvangrijke supportersschare van de wereldkampioen. De Geest werd uitgejouwd en hij kreeg dreigbrieven in de bus. "Dat waren uiteraard brieven zonder afzender. Er werd gescholden en ik werd uitgemaakt voor alles wat lelijk was. De dreigementen waren lang niet mals. Er werd gesteld dat mij een ongeluk zou overkomen wanneer ik door zou gaan met het schaduwen van Merckx. Werkelijk bang ben ik niet geweest. Maar ik was toch reuzeblij dat Driessens mij na de Omloop Het Volk verzekerde dat ik Merckx niet langer hoefde te schaduwen." Het is duidelijk dat het duo Merckx-Van Buggenhout tot een akkoord is gekomen met Driessens. De Geest: "Lomme is een zeer machtig man in de wielrennerij. Hij heeft meegewerkt aan de totstandkoming van verschillende andere formaties. Die wilde hij ook inzetten in de strijd tegen Merckx. Maar dat lukte niet te best. Je kunt als ploegleiders wel akkoord gaan (tussen Driessens en Vanvaerenbergh van ROKADO was er een overeenkomst), maar de sponsors eisen successen van hun eigen vertegenwoordigers. Dat gaat niet zo gemakkelijk. In Paris- Nice kreeg ik zekerheid dat Driessens en Merckx tot een akkoord waren gekomen[32]*. Na de laatste tijdrit waarin Poulidor Merckx voorbijstreefde, was Lomme erg begaan met de nederlaag van Eddy. Het leek erop alsof hij in tranen zou uitbarsten. Toen was het voor mij duidelijk dat het geschil was bijgelegd."*

32 Dit bleek dan toch niet te kloppen. Zie verderop in de tekst bij het gedeelte over de Vuelta a España.

De Geest werd door Driessens direct geweerd uit de ploegen die zouden deelnemen aan de Tour de Belgique en Paris-Roubaix. Ondanks het feit dat Willy toch 4de geworden was in de Ronde van Vlaanderen.

De repliek van Driessens op deze 'in feite schorsing' was: "Ik heb Willy geenszins gestraft. Vermits hij toch voorhoudt dat het programma te druk is, dat we geen resultaten halen omdat we teveel hebben getraind en al teveel hebben gereden, laat ik hem doodeenvoudig een paar weken thuis. Zo kan hij rusten met het oog op de volgende competities."

Zo kan je natuurlijk aan alles een uitleg geven en iedereen wist dat De Geest eigenlijk geschorst was. Driessens voelde het als een blaam dat een renner als De Geest zijn tactiek in vraag stelde, hij 'de grote' Lomme Driessens die al zoveel had gewonnen, terwijl het altijd de renners waren die verloren.

"Ik ben tegen het gebruik van verboden, opwekkende middelen", zei hij verder nog. "Ons beroep staat zo al slecht genoeg aangeschreven."

Maar tijd heelt alle wonden en het wereldje is klein, toch dat van het wielrennen. Verder zijn goede meesterknechten zeldzaam en dus werd er zonder veel poeha zand over het dispuut gestrooid en kwam Willy weer in de ploeg.

Jammer genoeg werd De Geest vervolgens geveld door een griepje waardoor de conditie toch niet meer optimaal was. Willy gaf ook toe dat hij ondertussen door verschillende ploegen benaderd was om het jaar erop over te komen[33]. Maar alles was weer koek en ei tussen hem en Driessens in zoverre dat hem beloofd werd mee te mogen gaan naar de Tour de France[34].

De Rund um den Henninger Turm, de belangrijkste wedstrijd van het jaar voor Robert Kahl ging door op 1 mei. ROKADO stond aan de start met Pintens, de grote, zo niet grootste favoriet, Schepers, De Geest, Van Vlierberghe, Vanroosbroeck, Van Linden, Houbrechts, Peersman, Collaer en Hermans.

HA-RO stond op zijn minst aan de start met Gaida, Gilson, Kuiper, Kunde, Küster, Jansen, Peffgen, Puschel en Tischler.

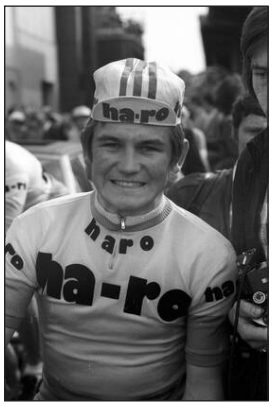

Alfred Gaida
(Foto Eigen collectie)

Roger Gilson
(Foto Eigen collectie)

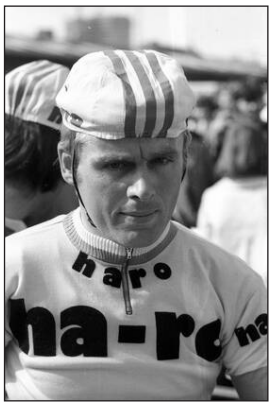

Hennie Kuiper
(Foto Eigen collectie)

Karl-Heinz Kunde
(Foto Eigen collectie)

33 Ook in 1974 zou Willy De Geest nog voor ROKADO rijden.
34 Willy De Geest zou inderdaad meegaan naar de Tour de France en daar in rit 1a op een zucht de ritoverwinning en de gele trui missen.

Karl-Heinz Küster
(Foto Eigen collectie)

Karl-Heinz Muddemann
(Foto Eigen collectie)

Wilfried Peffgen
(Foto Eigen collectie)

Dieter Puschel
(Foto Eigen collectie)

Erwin Tischler
(Foto Eigen collectie)

Het zal Robert Kahl bitter weinig kunnen schelen dat Frankfurt eens temeer niet die grote wedstrijd werd, die we in alle andere klassiekers wel te zien kregen. Hoofdzaak was dat daar een eigen man afgescheiden door de finish ging, na een wedstrijd die in feite pas op gang kwam vijftig kilometer voor het einde. Tevoren was het inderdaad heel weinig zaaks geweest.

Het lag er immers dadelijk vingerdik op dat de twee door Kahl gesteunde sportgroepen HA-RO en ROKADO voor de gelegenheid een stevige coalitie gingen vormen tegen iedereen, de flandria's in het bijzonder, en geen mens toelating gaven om iets te ondernemen. Dat lieten ze wel toe aan Alfred Gaida, in de trui van HA-RO getooid, die er al na vijf kilometer vandoor trok in het gezelschap van ploegmaat Karl-Heinz Muddemann. Het tweetal liep rustig uit tot 3'35" na 82 kilometer met Gaida vrijwel voortdurend aan de leiding.

Alfred Gaida en Karl-Heinz Muddemann in de aanval (Foto Eigen collectie)

Muddemann kende beslist zijn dagje niet en werd door Gaida uit de wielen gereden na honderd kilometer. Het peloton deed het heel rustig aan, te Wiesbaden na 120 km kwam

er, indien men het woord mag gebruiken, een tegenactie van Jacques Zwaenepoel en Julien Vangeebergen. Hoe kalm het er vooraan en achteraan wel aan toe ging bewijst het feit, dat die tandem binnen de tien kilometer de kloof naar de leider overbrugde. Blijkbaar was dat werkje echter te zwaar voor Zwaenepoel en Vangeebergen die het vooraan lieten afweten, wat Gaida weer opnieuw alleen aan de leiding bracht.

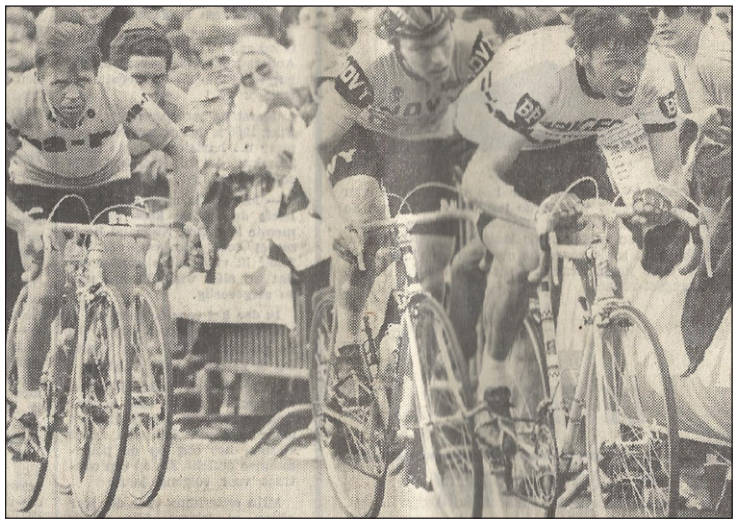

Jürgen Tschan jaagt op de ontsnapte Pintens. Kunde, Houbrechts en Baert volgen (Foto Sport'70)

Ondertussen achtte men het in de groep toch wel genoeg en werd het tempo de hoogte in gedreven met het onvermijdelijk gevolg dat Gaida praktisch onmiddellijk werd ingelopen. Vijftig kilometer voor het einde was meteen het ogenblik voor Georges Pintens, om er vandoor te gaan. De Duitser Jürgen Tschan, de man die eens Paris-Tours won, was nog met hem mee, deed heel wat minder werk dan Pintens, wat deed voorzien dat hij het niet te lang zou rooien. Het viel ook zo uit, want toen Frankfurt voor de eerste keer bereikt werd en nog drie rondjes van elk vijf kilometer dienden afgelegd, liet Georges de Duitser gewoon achter zich om onbedreigd aan de laatste vijftien kilometer te beginnen waarin hij nog een voorsprong van een minuut uitbouwde. "Ik was bang voor Tschan in een gebeurlijke spurt", vertelde Pintens naderhand, "maar ik had gezien dat de Duitser nauwelijks het wiel kon houden. Daarom duwde ik wat harder toen we de eerste keer de lange helling naar de Rund um den Henninger Turm namen, en weg was hij." Voor Pintens een groot succes na zijn uitstekende pogingen in de twee Ardense klassiekers, vooral omdat die overwinning de enige was, die zijn werkgever ook absoluut geëist had.

Voor ROKADO werd Wim Schepers 4de op 2'59", Willy De Geest 9de, Albert Van Vlierberghe 15de, Staf Vanroosbroeck 21ste, Staf Hermans 24ste en Tony Houbrechts 36ste.

Voor HA-RO werd Roger Gilson 7de, Hennie Kuiper 13de, Harrie Jansen 14de, Karl-Heinz Küster 17de, Dieter Puschel 26ste, Karl-Heinz Kunde 29ste en Erwin Tischler 43ste en laatste.

Er was ongetwijfeld een groot feest 's avonds in Frankfurt op kosten van Robert Kahl, maar buiten trokken donkere wolken zich samen boven de hoofden van ROKADO en meer bepaald HA-RO.

Tschan is tot bij Pintens geraakt (Foto Sport'70)

Georges Pintens de sterkste man aan kop (Foto Eigen collectie)

Twee zaken speelden HA-RO parten. Enerzijds was het de bedoeling dat zowel ROKADO als HA-RO zouden deelnemen aan de Giro d'Italia en de Tour de France. Maar dat bleek moeilijk. HA-RO met de vele jonge Duitsers werd door de organisatoren van beide grote ronden niet aanzien als een meerwaarde voor het deelnemersveld. Dus werd de inschrijving van HA-RO geweigerd.

De vluchtroute die aan het begin van het seizoen voorgesteld werd, namelijk gebruik van de mogelijkheid tot dubbele aanhorigheid van de Duitse renners werd door de U.C.I. afgesloten.

Oorspronkelijk was het dus de bedoeling om in bepaalde landen bepaalde HA-RO-renners te laten meerijden met de ROKADO-ploeg. Dat mocht tot voor kort op voorwaarde dat die renner(s) dan in dat land, steeds voor die ploeg uitkwamen. Het systeem heette dubbele aanhorigheid en werd in het verleden veel toegepast door Duitse, Zwitserse, Nederlandse en Spaanse renners. Renners van landen waar sponsoring van wielerploegen niet die omvang had zoals in België, Frankrijk en Italië.

Georges Pintens overschrijdt triomfantelijk de eindmeet in Frankfurt

Nu had recent de U.C.I. die regel afgeschaft waardoor de HA-RO-renners in het buitenland geen deel konden uitmaken van de ROKADO-ploeg om dan later weer bij HA-RO te rijden.

In België zou het sowieso niet meer mogelijk geweest zijn gezien de ROKADO-ploeg en de HA-RO-ploeg in verschillende wedstrijden samen aan de start hadden gestaan.

Waarom men dacht dat het in de Tour de France nog zou lukken is een raadsel want in Paris-Roubaix, de Tour de l'Aude en de Tour de l'Indre et Loire stond HA-RO reeds aan de start en dus moesten de HA-RO-renners in Frankrijk steeds voor HA-RO rijden. Enkel in Italië waar HA-RO nog niet aan de slag was geweest zou de mogelijkheid bestaan hebben.

Tino Tabak en Staf Hermans tijdens de Tour de l'Indre (Foto Miroir du Cyclisme)

Het gevolg van het niet inschrijven van de HA-RO-ploeg en de opheffing van de mogelijkheid tot dubbele aanhorigheid door de U.C.I. plaatste Robert Kahl voor een probleem. Zijn jonge Duitse talenten konden geen ervaring opdoen in een grote ronde[35].

Robert Kahl besloot dan ook om beide ploegen te fuseren. Of liever, HA-RO te laten opgaan in ROKADO. De Duitse pers was niet enthousiast. De renners leden wel geen financieel verlies, in tegendeel, ze konden eventueel mee profiteren van de winstpremies en prijzen die ROKADO veroverde. De pers was eerder bezorgd om het feit dat de jonge Duitse renners in de verdrukking zouden komen binnen de grote Belgische kern. Dat ze als het ware als jonge

35 HA-RO was ook in de Vuelta a España niet gestart.

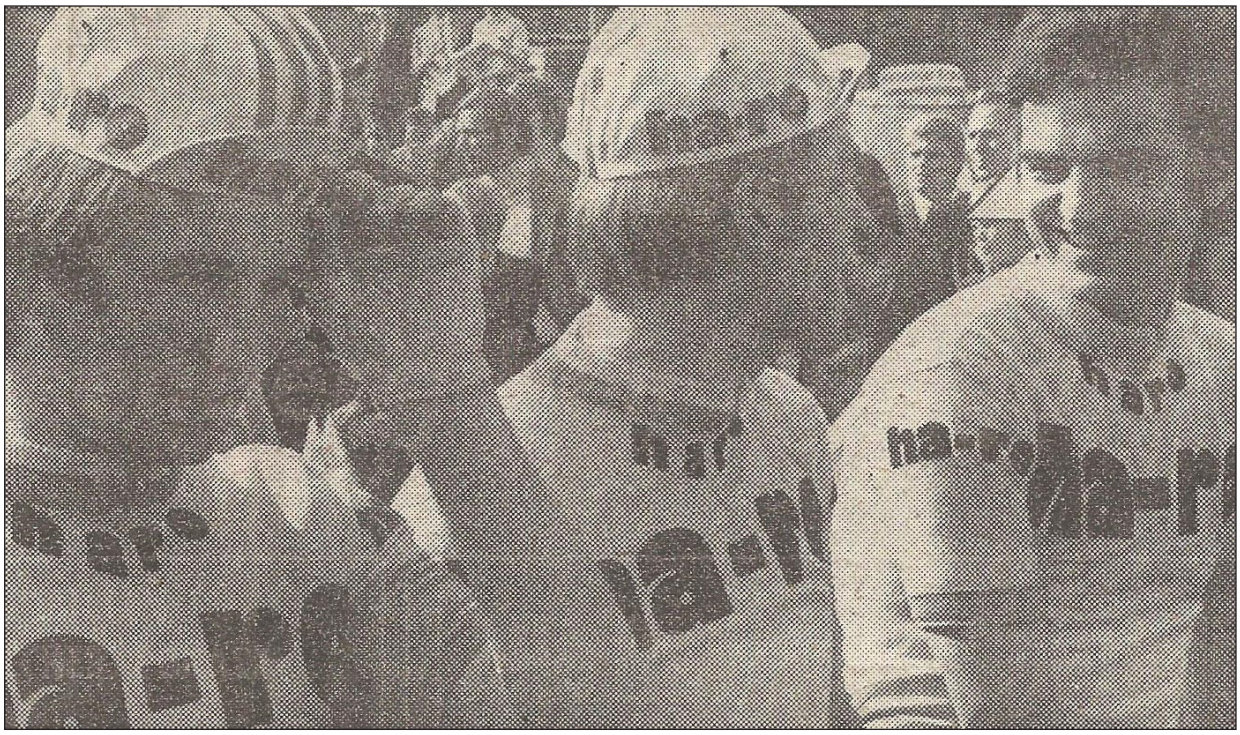

Alfred Gaida, Roger Gilson en Karl-Heinz Muddemann een van de laatste keren in een HA-RO-trui (Foto Radsport)

dienstboden zouden aanzien worden en dus zelf geen enkele kans meer zouden krijgen in de wedstrijden.

Robert Kahl beloofde echter hierop toe te zien en te maken dat de jonge Duitsers voldoende kansen kregen. Driessens en Vanvaerenbergh bleven de ploegleiders van het nieuwe ROKADO en Rolf Wolfshohl zou als assistent ervaring kunnen opdoen.

Het samensmelten van de ploegen zou ingaan op 15 mei hetgeen betekende dat de Züri Metzgete, op 6 mei, nog zou gereden worden met de twee ploegen.

De Züri Metzgete was dus de laatste wedstrijd van HA-RO. Slechts 68 deelnemers verschenen aan de startlijn. ROKADO stond met dezelfde ploeg als in Frankfurt aan de start maar waarschijnlijk zonder Collaer. Op het laatste ogenblik gaven Watney en Filotex forfait. Zeer vroeg viel de eerste ontsnapping te noteren. Na tien km ging de Spanjaard Francisco Galdos aan de haal en aan km 68 telde hij een voorsprong van 5'20." Doch de eenzaamheid woog hem waarschijnlijk te zwaar want zijn voorsprong verminderde zienderogen en aan km 126 werd hij door het peloton bijgehaald. Aan km 140 reed Wilfried David van flandria-Shimano-Carpenter alleen aan de leiding, toen was het de beurt aan ploegmaat Lucien De Brauwere en na 170 km had deze een voorsprong van 32" op Ludo Delcroix, André Dierickx, beiden ook van flandria-Shimano-Carpenter, Tony Houbrechts, Willy De Geest, beiden ROKADO, Hennie Kuiper van HA-RO en de Fransman Jean-Claude Baud van de ploeg De Kova-Lejeune. Aan km 201 werd De Brauwere bijgebeend door zijn achtervolgers. Jean-Claude Baud, Ludo Delcroix en even verder De Geest moesten loslaten in het kopgroepje zodat vier man zich klaarmaakten voor de spurt, knap gewonnen door Dierickx voor Kuiper, De Brauwere en Houbrechts.

Dus net geen afscheidscadeau voor HA-RO en Robert Kahl. Willy De Geest werd 6de op 5'29" voor Pintens en Gilson. Schepers werd 10de, Küster 17de, Gaida 18de en Berckmans 19de.

De truien van 1973

In het peloton op de weg circuleerden drie truien van ROKADO. Er zat niet echt structuur in. De ene keer reden de renners met het gestreepte bovenstuk met de Duitse kleuren als halsboord, al of niet met Duitse kleuren op de mouwboord[36], de ander keer reden ze met het 1972-exemplaar met vol blauw bovenstuk en met de Duitse kleuren mouw- en halsboord.

In de tijdrit van de Giro d'Italia reden ze met een witte ROKADO-trui met blauw-gele hals- en mouwboord.

Het is wel opvallend dat de renners die van HA-RO overkwamen en later een pubkaart kregen, allen op die foto de trui versie 1972 dragen. De oorspronkelijke pubkaarten, dus die van het begin van het jaar zijn die met de strepen, de gekleurde halsboord en blauwe mouwboord.

De vijfde trui is een trui die op internet gevonden werd en die zou toebehoord hebben aan Alfred Gaida. De trui kan dus van 1973, 1974 of 1974 geweest zijn en in principe ook van eind 1972.

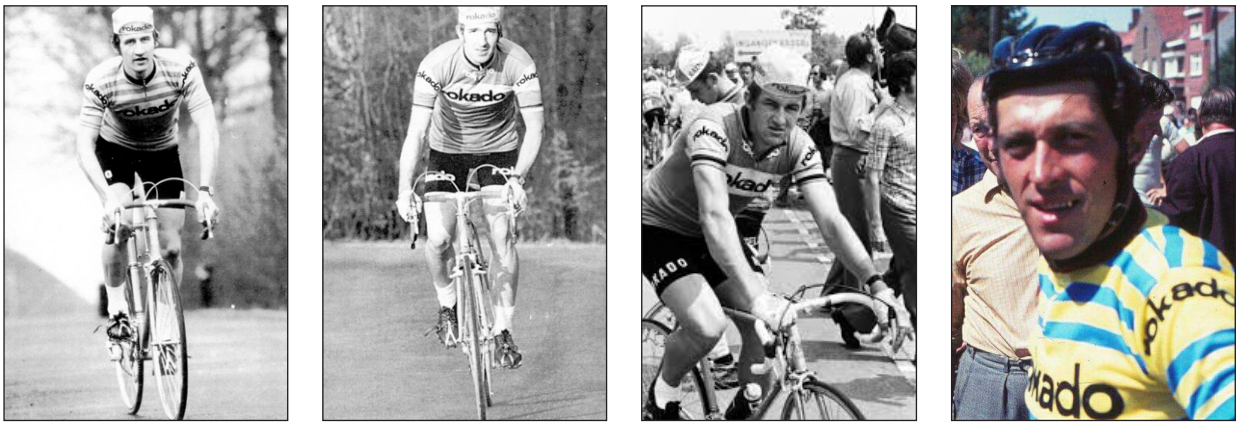

Staf Hermans, Roger Gilson, Albert Van Vlierberghe en Tony Houbrechts

36 De trui met de Duitse kleuren op de mouwboord kon nergens bevestigd worden door een foto. Alleen de truien met lange mouwen hadden een mouwboord met de Duitse kleuren.

Hennie Kuiper in de witte tijdrittrui

Roger Pingeon (Foto Miroir du Cyclisme)

HA-RO

Van HA-RO waren er twee modellen, half geel, half blauw, maar met verschillende hals- en mouwboorden.

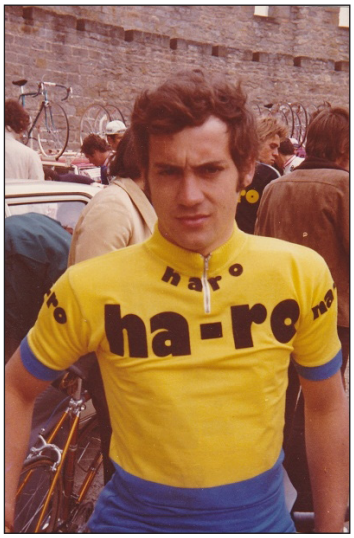

Karl-Heinz Küster (Foto Eigen collectie)

Erwin Tischler (Foto Eigen collectie)

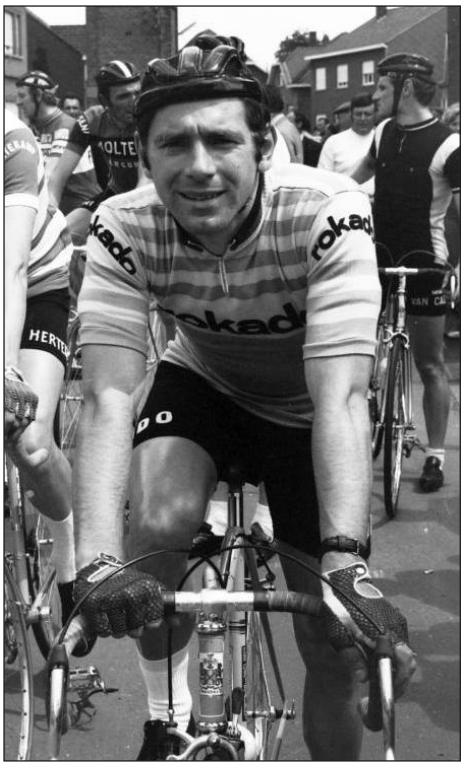

Roger Jochmans in de oorspronkelijke trui
(Foto Eigen collectie)

Piet de Wit (ex-HA-RO in de 1972-trui)
(Foto Eigen collectie)

Foto Jan De Smet

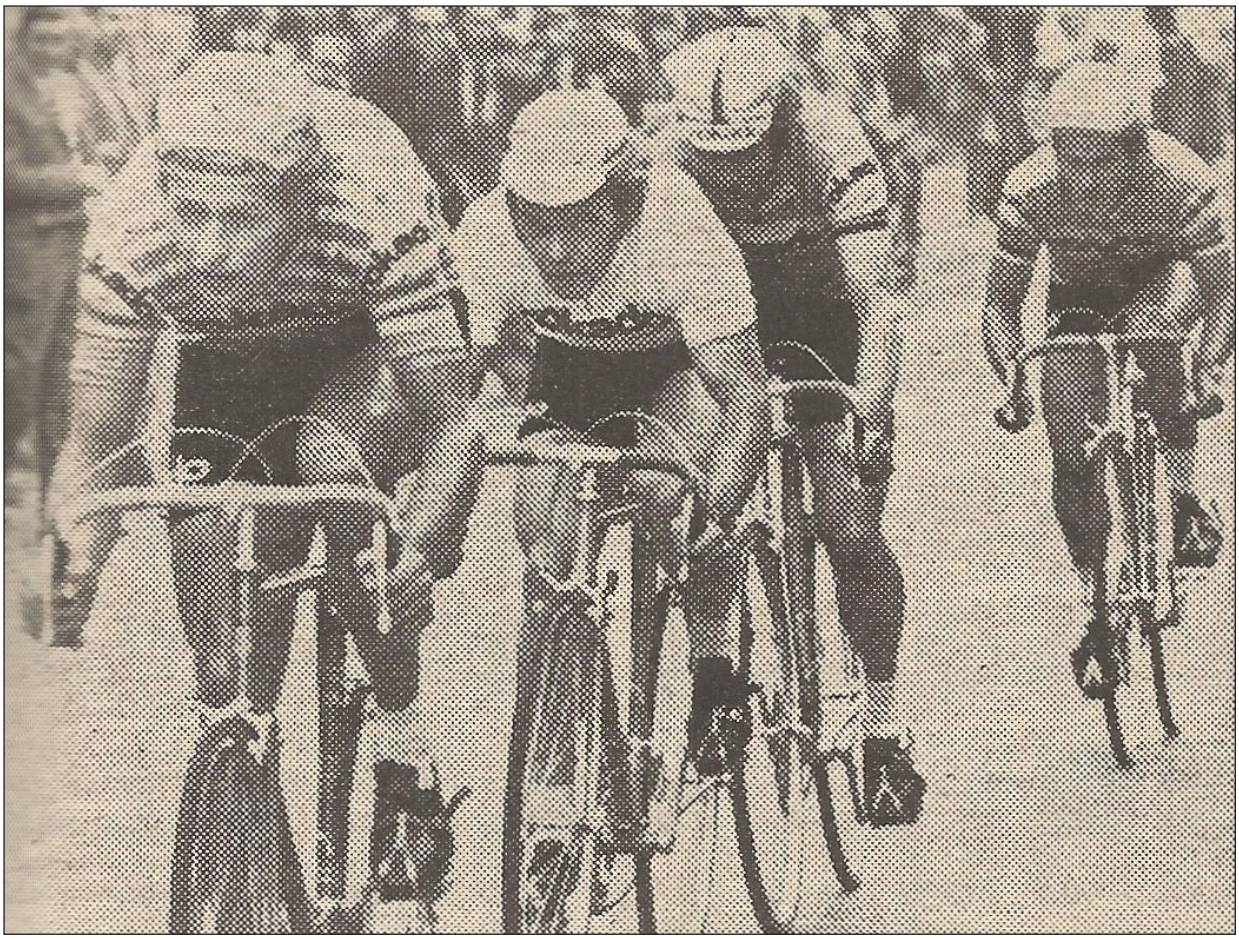

Een toch wel speciale foto uit Köln-Longerich. Tischler (ex-HA-RO) in een gestreepte ROKADO-trui, Peffgen in de Duitse kampioenentrui en Puschel en Küster (ook ex-HA-RO's) in een 1972-trui (Foto Radsport)

Roger Jochmans in de gestreepte trui en erachter Peffgen en Gaida in de 1972-versie (Foto Eigen collectie)

De Vuelta a España

Ondertussen was de Vuelta a España (26 april - 13 mei) volop aan de gang. De verwachtingen waren hoog gespannen maar er waren ook twijfels in de pers i.v.m. de selectie. In Het Belang van Limburg verscheen dan ook onderstaand stuk:

Florent Vanvaerenbergh met Pingeon en Vanspringel naar de Vuelta

Tot heden genegeerde Karstens loopt met wraakplannen in het hoofd

In de drie rittenkoersen door de ploeg ROKADO dit seizoen in Spanje betwist, werden door de renners heel wat successen behaald. De Spaanse Vuelta-inrichter Albinez, heeft daarenboven altijd een boontje gehad voor Guillaume Driessens en Florent Vanvaerenbergh. Daarom ook dat hij andere Belgische ploegen in de wind liet staan en er ei zo na zelf het slachtoffer van werd[37]*. Vandaag kon Albinez tevreden zijn. Florent Vanvaerenbergh was zopas met een niet onaardige ploeg in Calpe aangekomen. Alhoewel hij de afwezigheid van Rik Van Linden toch een spijtige zaak noemde*[38]*. "Ik had gehoopt dat er, naast het groot duel om de eindzege, ook een spurtersduel zou kunnen worden uitgespeeld", verklaarde Albinez. "Ik had gerekend op een tweestrijd Leman - Van Linden, vooral omdat laatstgenoemde samen met Pintens toch had geschitterd in de Vuelta a Andalucía."*

De repliek van Vanvaerenbergh kwam even rap. "Ogenblikje", riep Florent. "We hebben toch ook in de Vuelta a Levante gereden en de Setmana Catalana, waarin alle vedetten aanwezig waren. Ben je vergeten dat in eerstgenoemde koers Benaets twee ritten won. Dat Peelman evenveel overwinningen afdwong in de door Ocaña gewonnen Setmana Catalana. En dit tweetal is er wel. Er zou wel eens voor enkele verrassingen kunnen worden gezorgd. En pas maar op", besloot Vanvaerenbergh stout, "het is een ploeg met niet uitsluitend rittenkapers."

In de eerste plaats zal Vanvaerenbergh er nochtans naar streven enkele ritten in de Vuelta te kunnen winnen. Benaets noemt hij daartoe de geroepen man. "Ik heb altijd beweerd dat Benaets de evenknie van Van Linden mag worden genoemd", aldus de Leuvenaar. "Dat is duidelijk tot uiting gekomen in de jeugdreeksen. Benaets heeft trouwens met de grote trom zijn debuut gedaan bij de profs. Te goed naar mijn oordeel. In de Vuelta moet hij kunnen terugkeren. Ik wil dat hij bewijst dat hij de beste spurters aankan. Hij zal trouwens met Peelman worden beschermd." Wat laatstgenoemde betreft, die heeft in Spanje ook al een hele reputatie opgebouwd. Reeds vijfmaal won hij een rit in de Vuelta a España en naast zijn twee overwinningen dit seizoen in de Setmana Catalana won hij vroeger ook nog tweemaal in de Vuelta a Andalucía.

Peelman en Benaets zullen dus de spurters worden in het team van Florent Vanvaerenbergh, die hoopt dat vooral de neofiet aan de gestelde verwachtingen zal willen beantwoorden. Toen hem erop gewezen werd dat ook rekening moest worden gehouden met Pieter Nassen moest Vanvaerenbergh toegeven dat hij ook aan de Vlijtingenaar had gedacht. Verleden jaar immers won Nassen in de Vuelta een massaspurt. Nochtans zal hij zich nu tot een andere opdracht moeten beperken. Benaets en Peelman blijven de beschermde spurters. Nassen werd aangewezen om zich in de vliegende spurten te onderscheiden. En dat hij daartoe in staat is heeft hij in het verleden in de Tour reeds bewezen.

37 Hier wordt verwezen naar het dispuut tussen Driessens en Kahl betreffende de selectie voor de Rund um den Henninger Turm waar Kahl de sterkste renners in de ploeg wou.
38 Zoals eerder aangegeven had Rik Van Linden geopteerd om de Giro d'Italia te rijden.

Wat met Vanspringel, Pingeon en Karstens?

Herman Vanspringel (Foto Miroir du Cyclisme)

Meteen kan worden gesteld dat er in de ploeg van Vanvaerenbergh niet veel knechten over blijven. Muddemann[39], Van de Wiele, Berckmans en Cambré wellicht want Vanspringel, Pingeon en Karstens kan men moeilijk zulke rol toebedelen Het ziet er trouwens naar uit dat het ROKADO-team voor eenmaal eens echt gepland van start zal gaan. Vanvaerenbergh gaf immers te verstaan dat hij Vanspringel als uitgesproken kopman wenst. Dat zou ook betekenen dat hij de eeuwige verliezer als aanvoerder van zijn team heeft aangewezen. Want een winnaar is Vanspringel nog nooit geweest. Hij werd driemaal tweede in de Tour de Belgique, derde in de Tour de Suisse, derde in de Vuelta a España achter Ocaña, derde in de jongste Setmana Catalana (achter Ocaña en Merckx), tweede in de Giro di Sardegna (achter Merckx), tweede in de Tour de France en tweede in de Giro d'Italia. Een tweede plaats in de eindklassering van de Vuelta zou voor Vanspringel dus weer als een succes mogen worden beschouwd. Wat Pingeon betreft, deze zal wellicht nog enkel met de reputatie van gewezen winnaar van start gaan. Een winnaar die Ocaña dan toch van de eindzege heeft gehouden, net als Bracke dat twee jaar later deed. Tenslotte blijft er het raadsel Karstens. Gerben heeft sedert de aanvang van het seizoen heel wat moeilijkheden met werkgever Kahl, die vooralsnog zich door het met de Nederlander gesloten contract financieel verbonden ziet maar de notariszoon toch geen enkele selectie meer geeft[40]. Karstens was tot heden verplicht kermiswedstrijden te betwisten omdat hij weigerde op te treden voor de ploeg van Rolf Wolfshohl, waarin ook zijn landgenoot Hennie Kuiper is opgenomen. Toen Karstens van Vanvaerenbergh te horen kreeg dat hij voor de Vuelta a España was geselecteerd geworden, kon hij zijn oren niet geloven. "Man nu ga je iets zien, nu ga ik met de baas de rekening eens vereffenen", blijft Karstens antwoorden.

De proloog, een 6 km lange tijdrit werd gewonnen door Merckx. Eerste ROKADO was, verrassend, op de 18de plaats Roger Pingeon op 17". Wraaklustige Gerben Karstens werd 20ste op 18", kopman Herman Vanspringel 23ste op 21". Robert Vanlancker werd 80ste en laatste op 1'40".

De eerste rit was het echter al prijs. Pieter Nassen won de sprint voor Gerben Karstens en Eddy Peelman. Het volledige podium dus voor ROKADO. Nochtans was niet alles koek en ei.

---

39 Blijkbaar werd er op het laatst nog ferm gesleuteld aan de ploeg. Muddemann werd door de internationale jury geweerd voor de ROKADO-ploeg omdat hij al eerder op het jaar de HA-RO-trui had gedragen, in tegenstelling met Karstens die mocht behouden blijven. Evenmin Yvan Benaets aan de start. Benaets had al enkele dagen rugklachten. Een laatste onderzoek wees een spierscheur uit. Robert Vanlancker werd in extremis in de ploeg gehaald. Ook geen Emiel Cambré maar wel Paul Collaer en Ferdinand Peersman.

40 Karstens stond in de HA-RO selectie voor de Omloop Het Volk, de E3-Prijs Harelbeke, de Flèche Wallonne en als reserve voor de Amstel Gold Race. Geen enkele keer kwam hij in de uitslag voor, waarschijnlijk startte hij niet eens. In de Omloop van het Waasland en de Elfstedenronde reed hij in een ROKADO-trui (bewezen op foto), in de Brabantse Pijl, waar hij 21ste werd, is niet geweten welke trui hij droeg.

Pieter Nassen wint voor de ploegmaats Gerben Karstens en Eddy Peelman (Foto Sport'70)

Amper een kilometer van de meet gingen plots de slagbomen dicht en passeerde een goederentrein. Het leek erop dat de opgehouden karavaan door het aanstormende peloton zou worden overspoeld. In extremis kon zulks worden verhinderd. Van zeer ver werd dan Leman met Esclassan in het wiel door zijn ploegmaats gelanceerd. De tegenactie van Vanvaerenberghs renners werd nochtans succesvol. Ze overrompelden de tegenstanders en op het ogenblik dat iedereen op volle snelheid spurtte, katapulteerde Pieter Nassen zich vanuit zesde positie voorbij de wringende en elkaar hinderde tegenstanders.

"Mogelijk win ik een ritje", lachte Nassen bij de start van de rit, "maar dan wellicht vandaag nog niet. Peelman en Karstens zullen als spurters eerst hun kansen moeten krijgen." Enkele

Karstens wint de tweede rit (Foto Sport'70)

Gerben Karstens is leider in de Vuelta a España

uren later was Nassen juist uitgesproken die twee ploegmaats aan de meet voorafgegaan. Hij won een halsbrekende massaspurt. Een spurt die van zeer ver werd gelanceerd en waarin hij alle tegenstanders in de laatste meters als een wervelwind voorbij ging. Voor Nassen, die door zijn ploegmaats met geen al te best oog werd bekeken, betekende het heel wat.

De dag erna nam Gerben Karstens al wraak op Robert Kahl en Pieter Nassen door de tweede rit te winnen. Peelman werd derde, Nassen 4de en Vanspringel 10de. Gerben Karstens werd meteen ook leider. ROKADO draaide op volle toeren. Robert Kahl had zijn mannen extra gemotiveerd en dat was duidelijk te merken. Hij had beloofd dat voor elke ritzege de ploeg tien blauwe briefjes[41] meer zou gaan verdienen. Na het minder goed presteren in de tijdrit had Vanvaerenbergh de renners eraan herinnerd. Ze hadden het blijkbaar goed in de oren geknoopt.

De derde rit was weer voor Pieter Nassen. Karstens werd deze keer 4de en bleef leider. In die rit kwam Roger Pingeon ten val als gevolg van een slecht remmanoeuver in de regen. Gevolg, een barst in het bekken[42]. Hij werd afgevoerd naar een provinciaal hospitaal en volledig in het gips gestoken. Op het moment dat hij eindelijk, met de hulp van het Franse consulaat, gerepatrieerd kon worden merkte hij dat de ingedeukte velg van zijn wiel, eigenlijk niet nieuw was, maar ruwweg met een hamer gerecht was[43].

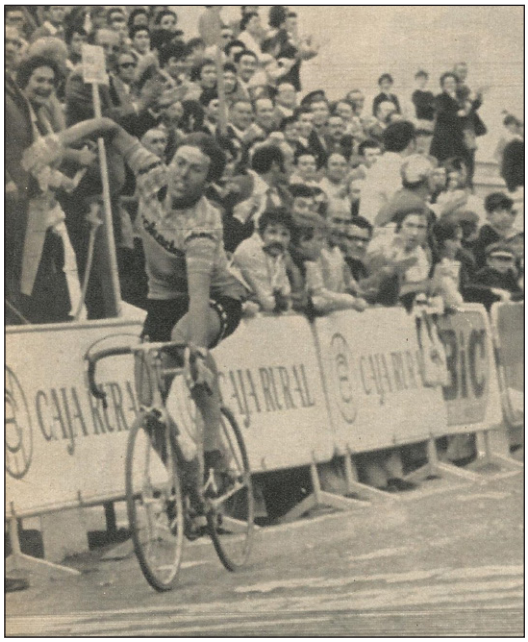

Karstens wint ook rit 5 (Foto Wielersport)

De vierde rit was geen massaspurt en dus won ROKADO eens niet, maar wel een Molteni nl. Jos De Schoenmaecker. Vanspringel redde de meubelen met een 7de plaats. In de 5de rit werd er weer gespurt en Karstens won opnieuw voor Merckx en … Nassen. De 6de rit was opnieuw voor Molteni, deze keer met Roger Swerts. Karstens werd derde op 2". Berckmans en Vanlancker gaven op. ROKADO-Molteni, het stond 4-3.

Robert Vanlancker was de enige wereldkampioen in deze Vuelta. De snelste pistier ter wereld had het er tot dan niet zo schitterend vanaf gebracht, alhoewel hij meestal zijn opdracht naar behoren had kunnen uitvoeren: Leman schaduwen. Hij werd slechts in laatste instantie door Vanvaerenbergh opgeroepen, omdat Florent had gehoopt dat Robert hem een ritoverwinning zou bezorgen. Maar alles liep zowat verkeerd. Als nummer tachtig op tachtig deelnemers mocht Vanlancker de eer opeisen de Vuelta te openen, in de proloog waarin hij ook als eerste aankwam maar de slechtste tijd van allemaal liet noteren.

Vanlancker deed het in de volgende ritten niet beter. Integendeel, hij vestigde een record. Driemaal na elkaar eindigde hij als allerlaatste en waar zijn ploegmaat Karstens leider was, bleef Vanlancker uiteraard rode lantaarndrager. Telkens werd hij gelost, kreeg een reservewiel[44] en fietsband toegestopt en mocht zijn plan trekken.

41 Ter verduidelijking voor degene die nog enkel in euro's denken, dat blauwe briefje was een biljet van 500 Bfr.
42 Verderop is er sprake van een breuk van het rechterbeen.
43 Dit is de versie van Roger Pingeon zoals meegegeven in 'Roger Pingeon Un maillot jaune qui a soif de vérité', door Bernard Duboux, uitgegeven door Éditions Beaudelaire (2012), pagina 38. Er dient wel vermeld dat Roger Pingeon nogal dikwijls de schuld van zijn falen ergens anders zocht dan bij Roger Pingeon zelf.
44 Dit stond letterlijk zo in de krant. Het lijkt mij toch wel vreemd dat een renner met een reservewiel op de rug of in de hand een etappe in de Vuelta zou uitrijden

Vanvaerenbergh moest eerlijk bekennen dat hij toch wel meer van de wereldkampioen had verwacht. Slechts een zaak hoopte de sportbestuurder van ROKADO: dat Vanlancker niet de eerste renner zou zijn die zou opgeven[45], alhoewel hij zulks toch vreesde.

Vanvaerenbergh weet alles aan het gebrek aan moreel en vreesde voor Vanlancker in de eerste grote ronde die hij betwiste. Ook Collaer en Berckmans hadden met zo'n complex te kampen: "Indien ik het drietal terug aan de Spaanse kust kan brengen", besloot Florent "geloof ik dat aan mijn verwachtingen zal worden beantwoord. Dat Vanlancker dan zal kunnen winnen."

Maar daarvoor zou hij in de eerste plaats over de Sierra de Cuenca moeten geraken, het dak van de Vuelta dat tijdens rit 6a, op weg van Cuenca naar Teruels, zou overschreden worden[46].

De ploegentijdrit in het tweede gedeelte van rit 6 was voor Molteni. ROKADO werd pas 5de op 1'44".

Rit 7 was weer voor Karstens en Paul Collaer[47] werd 5de en rit 8 voor Merckx met Karstens op de 5de plaats.

In de 9de rit was er eindelijk een Spanjaard aan het feest. In het eerste deel won Juan Manuel Sebastian. Karstens werd 4de, Nassen 5de. Jacques Esclassan versloeg Karstens en Nassen dan weer in rit 9b. In rit 10 werd hetzelfde duo 5de en 6de en kwam ook Peelman nog eens piepen met een 9de plaats. Paul Collaer gaf op[48].

In rit 11, gewonnen door Bernard Thévenet haalde Karstens nog net de toptien, in rit 12 was hij weer de winnaar voor Nassen.

In de 14de rit waren er weer toptien-plaatsen met Karstens derde en Nassen 5de.

Ook rit 7 was voor Karstens

Het rommelt bij ROKADO deel 4: Driessens gedegradeerd, Vanvaerenbergh in ere hersteld

Op 5 mei had Robert Kahl in Barcelona een blitzbezoek gebracht aan de ploeg. Dit was tussen de Rund um den Henninger Turm en Züri Metzgete, de periode dus waarin de fusie van

45 Die "eer" was weggelegd voor ploegmaat Roger Pingeon in de 5de rit. Pingeon had een bocht gemist tijdens een afdaling. Hij kreeg onmiddellijk medische hulp van Rondedokter Salinas en werd met de ziekenwagen naar Teruel gevoerd. Het onderzoek wees uit dat Pingeon, die vooral aan het bekken leed, een breuk aan het rechterbeen had opgelopen. Hij zou acht dagen ziekenkamer moeten houden. De val van Pingeon leek ook zware gevolgen te zullen hebben. De twee wagens van zijn sportbestuurder werden bij de gevallen Fransman opgehouden. Even verder leed Vanspringel bandbreuk. Hij kreeg het wiel van Berckmans die op zijn beurt door Vanlancker, Peersman en Van de Wiele werd opgewacht. Daarna konden eerstgenoemde drie weer aanpikken nadat ze eerst allen de strijd hadden willen verlaten. Ook Vanlancker bleef moedig verder gaan en haalde tijdig het einde wat van hem niet was verwacht.

46 Tijdens rit 6a gaven Robert Vanlancker en Jean-Pierre Berckmans op. Ze zagen dus de Spaanse kust niet meer terug. Paul Collaer zou het iets langer uitzingen. Hij gaf op tijdens rit 10.

47 Paul Collaer wilde eigenlijk naar huis omdat zijn kamergenoot Jean-Pierre Berckmans opgegeven had. Tijdens de eerste klim zette hij zich naast de weg. Emmers water zorgden voor een goede verfrissing en met minuten achterstand zette Collaer de achtervolging in. Iets wat lukte want hij werd uiteindelijk nog 5de.

48 Collard had klachten aan de knie en moest tijdens de hindernissen lossen. Hij kreeg doktershulp, maar omdat hij blijkbaar een kwetsuur aan de meniscus had opgelopen, kreeg hij van de Rondedokter verbod de strijd nog verder te zetten.

ROKADO en HA-RO gebeurde. Kahl had zich slechts even met zijn renners beziggehouden, daarna was hij onmiddellijk naar het hotel gegaan waar de ploeg van de sportbestuurders Albani en Lelangue was ondergebracht[49]. Enkele dagen later (10 mei) lekte uit dat het meer dan een beleefdheidsbezoek was geweest. Te Bilbao kon immers worden vernomen dat de Duitse industrieel heel wat orde had willen brengen in het huishouden waarin iedereen en niemand nog baas speelde. Er kon vernomen worden dat het gesprek tussen Kahl enerzijds en Ambrosio Molteni en Merckx anderzijds vooral betrekking had op het weer rechtzetten van een situatie die wat scheef was gegroeid sedert het begin van het seizoen. Vooral de kille verhouding tussen Eddy Merckx en zijn gewezen sportbestuurder Driessens was er aanleiding toe geweest[50]. Kahl had duidelijk willen stellen dat hij en niemand anders, het voor het zeggen had.

'Rat' Rolf Wolfshohl

In het Meson el Peredrino te Puenta la Reina had Florent Vanvaerenbergh ander nieuws mogen vernemen. De Leuvense sportbestuurder werd zowat in ere hersteld nadat hij verleden jaar de groep van de Duitse sportgroep had geleid, maar na de komst van Driessens op een zijspoor was gezet. Kahl had laten weten dat Vanvaerenbergh in de toekomst de wedstrijden zou leiden, ook waar Eddy Merckx in competitie trad. Dat betekende dat Florent in de Giro d'Italia de functie van sportbestuurder zou gaan uitoefenen en niet Lomme Driessens. Het was een eerste noemenswaardige beslissing van de ROKADO-werkgever. Een tweede was het opdoeken van de tweede sportgroep HA-RO, zodat vanaf dan nog alleen ROKADO in de wielercompetitie zou blijven.

Om tweeërlei redenen[51] werd die stap gezet. In de eerste plaats had iedereen zich zowat verzet tegen het oprichten van een dubbele Duitse sportgroep.

In de tweede plaats kwam het meer dan eens tot moeilijkheden tussen de renners en de rat[52] Rolf Wolfshohl, die de leiding had van de groep. Kahl heeft wellicht ingezien dat hij het hek terug aan de oude stijl zou ophangen. Zie ook de ruzie op de persparking na Gent-Wevelgem waar Kahl het aan de stok kreeg met Vanvaerenbergh die de handen in de lucht stak en antwoordde dat hij de hem opgelegde taak naar behoren bleef uitvoeren, al was het zelfs als waterdrager. Dat hij zich met de andere zaken niet inliet. Dat hij om het even welke beslissing van Kahl zou aanvaarden.

Dat Vanvaerenbergh evenwel zo vlug in ere zou worden hersteld, had hij wellicht zelf niet gedacht. In Bilbao lekte alles uit, alhoewel sedert lang duidelijk was dat de verhouding tussen Merckx en Vanvaerenbergh soepel was in tegenstelling met de andere partij die strak de koude oorlog was blijven voeren[53].

49 Ploegleiders bij Molteni.

50 Zie ook de perikelen met Willy De Geest die de opdracht kreeg steeds op het wiel van Eddy Merckx te rijden.

51 Hier werden heel andere redenen aangehaald dan in de Duitse pers.

52 Ik citeer hier letterlijk uit Het Belang van Limburg van 11 mei 1973 pagina 17 'Vanvaerenbergh sportbestuurder van enige Duitse sportgroep'. Nergens anders heb ik een verwijzing kunnen vinden als zou Rolf Wolfshohl een 'rat' zijn. Wat juist bedoeld wordt met deze term is ook niet duidelijk. Meestal wordt ze gebruikt voor een verklikker, een onderkruiper, een verrader.

53 Lomme Driessens zou in 1974 geen ploegleider bij ROKADO meer zijn. Hij zette een nieuwe ploeg op, Robot-Gazelle, die na enkele maanden al in financiële problemen zou geraken (voor uitgebreide informatie: Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, door Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer, 2015).

Eddy Peelman kon niet achter blijven en won dan maar rit 15a. Karstens en Nassen werden 7de en 8ste. Gerben Karstens gaf op in rit 15b[54].

Rit 16 leverde een 4de plaats op voor Herman Vanspringel. De laatste dag won Eddy Peelman voor Nassen rit 17a, Vanspringel werd 6de en in de afsluitende tijdrit over 10,5 km werd Herman nog eens 10de op 50" van Merckx.

Het eindklassement werd gewonnen door Merckx. Eerste ROKADO werd Herman Vanspringel op een ontgoochelende 11de plaats op 15'06" van zijn vroegere kopman. Nassen (43ste), Van de Wiele (52ste), Peelman (61ste) en Peersman (62ste) waren de andere ROKADO's in de uitslag. Pieter Nassen was derde in het puntenklassement en in het ploegenklassement werd ROKADO 8ste en laatste.

ROKADO behaalde wel 8 ritzeges maar moest de duimen leggen voor Molteni met 9 zeges. De twee ploegen verdeelden dus 17 van de 22 eerste plaatsen. Het prestigieuze BIC met Ocaña behaalde geen enkele zege.

De val van Roger Pingeon (Foto Miroir du Cyclisme)

54 Gerben Karstens was een kerel die altijd voor verrassingen zorgde. Al was het maar om zijn publiciteit te verzorgen. Nadat Kahl, zijn Duitse werkgever, hem in de wind had laten staan bij het begin van het seizoen, heeft de nukkige Nederlander zich allerminst dankbaar getoond tegenover zijn ploegmaats die hem in de Vuelta toch van het ene succes naar het andere hebben gebracht. Hij had in rit 15a nog voor de ereplaats gespurt, rit die werd gewonnen door zijn ploegmaat Peelman. Nadien vroeg hij aan sportbestuurder Vanvaerenbergh om zich in het hotel te gaan verfrissen. Terwijl iedereen in het stadion bleef om rit 15b voor te bereiden, verdween Karstens. Later kwam hij terug met de melding dat hij niet meer zou aanzetten in de tijdrit als protest tegen het onrechtvaardig reglement omdat hij wellicht in de bergrit van zaterdag toch zou worden uitgeschakeld.
N.v.d.a.: Om de puntentrui te kunnen winnen moest de drager ervan in de eerste twintig eindigen in het algemeen klassement. Gerben stond op dat moment 19de met een minieme voorsprong, 8", op nr. 20, José Luis Abilleira, 24" op nr. 21 Vicente Lopez Carril en nog 3 Spanjaarden binnen de minuut Er stonden nog vier ritten voor de boeg met daarin verschillende pittige beklimmingen. Gerben vreesde voor zijn 20ste plaats.

ROKADO behaalde naast de 8 overwinningen 28 toptienplaatsen waarvan 10 tweede en derde plaatsen. Wetende dat er enkel voor de eerste 3 van de rit en de leider in het klassement prijzengeld was, dan was de ploegkas toch wel redelijk gevuld.

Het was de bedoeling dat ROKADO een ploeg voor Bordeaux-Paris zou afvaardigen. Maar de ploegleiding kwam op hun besluit terug. “Indien Verschueren wereldkampioen halve-fond wordt, heeft hij zijn werk gedaan. Van Vlierberghe zal wellicht, na zijn val in Paris-Roubaix, niet meer de nodige tijd krijgen om te herstellen en Vanspringel heeft meer dan zijn deel met de Vuelta, en de Tour de Suisse”, aldus Florent Vanvaerenbergh.

Ondertussen was Rik Van Linden zich volop aan het voorbereiden op de Giro d’Italia. Dat hij in vorm was bewees hij met twee overwinningen. Hij won op 12 mei het criterium in Ulestraten en op 16 mei won hij in Belsele. Ook Eddy Peelman etaleerde zijn vorm die hij had verfijnd in de Vuelta met een zege op 20 mei in de Omloop van Midden Vlaanderen in Deinze.

ROKADO nam niet deel aan de Tour de Romandie (8-13 mei) die gelijk liep met de laatste week van de Vuelta a España. Maar de tweede grote ronde, de Giro d’Italia (18 mei - 9 juni) stond wel op het programma.

ROKADO stond aan de start met Gerben Karstens, Rik Van Linden, Staf Vanroosbroeck, Albert Van Vlierberghe, Jan Van de Wiele, Staf Hermans, Hennie Kuiper, Karl-Heinz Muddemann, Karl-Heinz Küster en Roger Gilson. Vijf echte ROKADO’s, vier ex-HA-RO’s en Gerben Karstens. De aanwezigheid van deze laatste was opmerkelijk gezien zijn vlucht uit de Vuelta. In de pers was geopperd dat Karstens mocht rekenen op zware straffen van Robert Kahl. De vier ritoverwinningen en het pleidooi van Florent Vanvaerenbergh (zie kader) hadden Herr Kahl blijkbaar mild gestemd en gemaakt dat de Karst toch mee mocht naar Italië.

Gerben Karstens 2

Berouwvolle Gerben Karstens wil in Giro zijn fout herstellen (Het Belang van Limburg van 17 mei 1973 pagina 13)

Te Miranda de Ebro was Gerben Karstens triomfantelijk rond de hals gevlogen van Eddy Peelman na diens succes in de rit in lijn. Geen uur later had de Nederlander de grootste ruzie met zijn sportbestuurder en zijn ploegmaats. U herinnert zich nog wel hoe Karstens ging vaandelvlucht plegen, naar het hotel trok en zich niet meer aanbood voor het betwisten van de tijdrit. Er vielen, in de eerste minuten van ontgoocheling en woede, harde woorden. Karstens heeft het aanvankelijk allemaal ongestoord aan zich laten voorbij gaan. Maar achteraf heeft hij zijn fout ingezien. En ze bleek niet onvergeeflijk. Dinsdagavond (n.v.d.a.: 15 mei), nadat Gerben Karstens tweemaal zijn verontschuldigingen had aangeboden voor zijn onbezonnen daad, werd hij te Dortmund door Florent Vanvaerenbergh bij werkgever Kahl verdedigd. “Ik kon moeilijk anders nadat Karstens me eerlijk de reden voor zijn onbegrijpelijk optreden via de telefoon nog maar eens had duidelijk gemaakt”, vertelde Florent, “Gerben had reeds dagen zitten piekeren over het feit dat hij de trui (n.v.d.a.: de trui van leider in het puntenklassement) niet zou kunnen houden tot San Sebastian. Hij verloor er zowaar het hoofd bij. Daarenboven heb ik ook wel enige schuld. Ik had het moeten zien aankomen. Ik had Karstens niet meer mogen betrouwen toen hij te Miranda de vrijheid vroeg. Ik had niet zo laks moeten optreden. De zaken zijn bijgelegd en Gerben heeft me gesmeekt om hem een kans te geven in de Giro zijn fout te herstellen. Gerben krijgt die kans. De laatste ditmaal. Hij zal daarenboven niet meer in staat zijn me te verrassen zoals hij dat te Miranda deed. Dat heb ik hem trouwens ook duidelijk aan het verstand gebracht. Karstens zal na de Vuelta dus ook de Giro betwisten. Hij reed gisteren nog een criterium te Kopenhagen. Ook

Jan Van de Wiele heeft niet geaarzeld onmiddellijk positief te antwoorden op de vraag of hij na de Vuelta in de Giro wil aanzetten. Verder maken deel uit van de ploeg: Muddemann, Tischler (n.v.d.a.: Erwin Tischler werd op het laatst nog vervangen door Karl Heinz Küster), Kuiper, Van Vlierberghe, Van Linden, Vanroosbroeck, Hermans en Gilson."

Vanvaerenbergh vertelde verder dat hij ditmaal niet zal in aanmerking komen voor een ereplaats in het klassement. Wel rekende hij erop dat zijn spurters zich ditmaal even sterk zullen onderscheiden zoals gebeurde in de Vuelta en in al de wedstrijden die hij heeft geleid. Slaagt hij erin enkele ritoverwinningen te behalen dan zal de Italiaanse campagne als geslaagd mogen worden beschouwd. Ons komt het nochtans voor dat Florent daarin moet slagen alhoewel zijn spurters ditmaal heel wat meer weerstand zullen ondervinden als zulks in de Vuelta het geval is geweest. Van de renners die de Vuelta reden en niet in aanmerking komen voor de Giro werd alleen Vanspringel verzekerd van een plaatsje in de Tourploeg, terwijl uit de ploeg van de Giro spurter Van Linden zal overblijven voor de Tour. Definitief is het team nog niet. Maar toch wil Driessens in de eerste plaats naar een eervol resultaat in de eindstand streven nu Merckx wellicht niet aan de start zal verschijnen. Naast voornoemd tweetal zullen wellicht De Geest, Houbrechts, Schepers, Pintens, Muddemann, Gaida, Küster en Peelman of Nassen deel uitmaken van de Tourploeg waarvan een groot gedeelte zich in de Tour de Suisse gaat klaarstomen.

Er was wel weer veel gepalaver aan vooraf gegaan. Karstens probeerde het door te drukken dat hij naar de Tour de France mocht gaan. Hij wou ook Bordeaux-Paris rijden. Maar na enkele hartige gesprekken ging hij toch overstag.

Gezien het artikel over ROKADO (en HA-RO) 1973 meer dan 112 blz. lang is, heeft de redactie beslist om uitzonderlijk dit artikel in twee te splitsen. Het vervolg komt dus in WAAIERS 3-2.

Max Wirth en de Zesdaagse van Zürich (slot)

door Jan Soens

1967 met Emiel Severeyns

De vijftiende editie van de zesdaagse ging van start met vier favorietenkoppels: Rudi Altig - Sigi Renz, Peter Post - Fritz Pfenninger, Palle Lykke Jensen - Freddy Eugen en Klaus Bugdahl - Patrick Sercu. Post en Pfenninger zijn normalerwijze de favorieten, maar Post kan op de navolgende zesdaagse van Amsterdam zijn 41ste overwinning in een zesdaagse laten optekenen[1]. Daarmee zou hij ook absoluut recordhouder worden en Rik Van Steenbergen met 40 overwinningen, onttronen. Maar ging Pfenninger ermee akkoord om in zijn thuisstad de overwinning aan een ander team te laten?

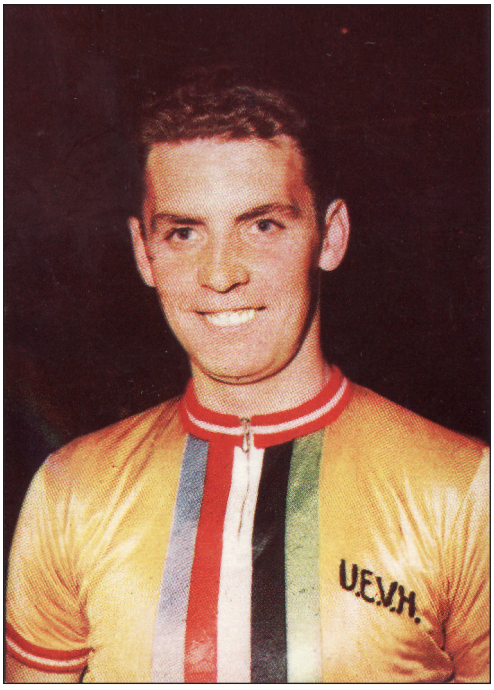

Miel Severeyns

Naast Sercu zijn er nog vier andere Belgen aan de start: Emiel Severeyns startte met onze vriend Max Wirth, Theo Verschueren en Norbert Seeuws vormden samen ploeg en Hubert Criel verving in laatste instantie Gerard Koel die wegens een verkoudheid niet kon starten en vervoegde de Nederlander Leo Duyndam.

Duitsland was goed vertegenwoordigd met Dieter Puschel - Ernst Streng en Wilfried Peffgen - Hans-Peter Kanters, Hans Oldenburg werd gekoppeld aan Louis Pfenninger en Klaus May aan Rolf Maurer. De Fransman Alain Le Grevès ging samen met Fernand L'Hoste. Er was een Engelse ploeg: Norman Hill en George Halls en Nederland was verder vertegenwoordigd door Piet van der Lans die samen reed met de Australiër Bill Lawrie. Tot slot was er de enige 100 % Zwitserse ploeg met Paul Zollinger - Dario Da Rugna.

De belangstelling was groot voor deze zesdaagse. Tienduizend man per dag, de derde dag met een record van dertienduizend. Zij hebben heel wat te zien gekregen.

Er was een handicap koppelrit gewonnen door Lykke - Eugen, voor Bugdahl - Sercu en Hill - Halls. De Denen hadden 1, en de Britten hadden 12 ronden voorsprong gekregen. De toenmalige leiders Bugdahl - Sercu konden dus de achterstand op de Denen niet inhalen. Daarnaast was er een afvallingsrace met een pony als inzet voor de winnaar en dat was voor het koppel R. Altig - Renz. Vervolgens kwam er een ploegkoers over een uur, gewonnen door Post-F. Pfenninger, die meteen ook de winnaarspremie van 5.000 CHF opstreken. Er waren ook dikke premies te winnen in diverse sprints, o.a. eentje van 4.000 CHF, gewonnen door Sercu die als eerste over de streep ging voor Fritz Pfenninger.

Afwisseling genoeg dus. Alhoewel de vier koningskoppels praktisch alles opstreken. De dichtste rivalen (Oldenburg - L. Pfenninger) volgden op zeker moment op niet minder dan 8 ronden. Severeyns - Wirth en Verschueren - Seeuws hadden 10 ronden aan hun broek. Op het einde van de derde dag konden ze dit reduceren tot 5 ronden voor Oldenburg - L. Pfenninger, 6 ronden voor Verschueren - Seeuws en 16 ronden voor Severeyns - Wirth op een tiende plaats. De laatste ploeg (Le Grevès - L'Hoste) telde 24 ronden achterstand!

1 Peter Post moest echter wachten tot 21 februari 1968 in Milaan voordat hij zijn 41ste zege behaalde.

Als tussendoortje werd in het weekend een recordpoging van Siegfried Adler op de 20 km voorzien. Maar de Duitser faalde. Toen hij na 12 km al een serieuze achterstand had op het schema, gaf hij op. Voor een bescheiden opkomst van 5.000 toeschouwers werd nadien een koppelrit gereden achter derny, en dit over een uur. Premie voor de winnende ploeg: 4.000 CHF. Voor de derde achtereenvolgende maal wonnen Post-F. Pfenninger deze ploegkoers, die evenwel niet meetelde voor het klassement. Lykke - Eugen en Bugdahl - Sercu werden tweede en derde op een ronde. R. Altig - Renz moesten drie ronden toegeven en eindigden slechts vijfde!

Peter Post-Fritz Pfenninger ergens tijdens een zesdaagse

Ondertussen werd er alle dagen dopingcontrole gehouden. Vijf beroepsrenners en vijf liefhebbers werden bij lottrekking aangeduid om een plasje te doen. De stalen werden geanalyseerd in Freiburg. De eerste resultaten waren negatief, met dien verstande dat er weliswaar geen amfetamines werden gevonden, maar wel stimulerende middelen van een andere soort bij drie renners. Wat de gevolgen zouden kunnen zijn, daar had iedereen het raden naar.

Op maandagavond werd de zaal gesloten met de vier gekende ploegen binnen dezelfde ronde, met Post - F. Pfenninger en Bugdahl - Sercu op amper 3 punten verschil. Lykke - Eugen zijn vierde maar tellen praktisch 200 punten achterstand. Op 6 staan Verschueren - Seeuws, op 6 ronden en Severeyns - Wirth op 10 op 12 ronden. Le Grevès- L'Hoste waren teruggekomen tot 18 ronden achterstand.

De vijfde avond zag een achteruitgang van het koppel Bugdahl - Sercu en zij sloten de avond af op een ronde van de leiders, zij het nog met de meeste punten. De ploeg Post - F. Pfenninger had heel wat kritiek gekregen de jongste dagen, omdat zij de Belg en de Duitser bij wijlen lieten voorgaan in de stand, zij het met een gering aantal punten. Zij repliceerden dat het moeilijk is om als koppel alleen een winstronde te nemen. Daarvoor was de baan van Zürich te groot. Toen hun repliek niet veel hielp om de lezers en toeschouwers te overtuigen van hun gelijk, gaven ze hun antwoord op de piste. Zij wonnen niet alleen de bijzondere ploegenwedstrijd over 100 minuten, en de daarbij horende premie van 4.000 CHF, maar kwamen in de jachten vinniger naar voor. Patrick Sercu en Klaus Bugdahl maakten zich evenwel geen zorgen over het verlies van hun leidersplaats. Zij repliceerden: "Dat wij in goede conditie en goede gezondheid verkeren, dat is het belangrijkste. Met al die verschillende nummers is de zesdaagse zeer hard en de finale wacht nog." Severeyns - Wirth behielden hun tiende plaats, maar toch al op 14 ronden.

De slotavond nam dan een aanvang met opnieuw vier ploegen aan de leiding in dezelfde ronde. Post - F. Pfenninger en Bugdahl - Sercu met praktisch hetzelfde puntenaantal (304 tegen 310). R. Altig - Renz op de derde plaats en Lykke - Eugen de vierde ploeg met amper 56 punten.

Deze vier ploegen hadden de zesdaagse vanaf de eerste dag gedomineerd en de andere deelnemers op meerdere ronden gereden. De verwachting was dat Post-F. Pfenninger in de

laatste en beslissende uren een ronde voorsprong zou kunnen nemen op de drie andere leidersploegen. Zij hadden die ronde nodig omdat Bugdahl - Sercu meer punten hadden gesprokkeld en de leiding bleven voeren. Maar P-P kon die ronde niet nemen want eens genomen werden zij terug tot de orde geroepen door de andere drie ploegen die hun ronde hernamen. En toen het laatste uur aanving, met de klassieke klassementsspurten, stonden nog steeds vier ploegen in dezelfde ronde. En toen gebeurde het: nadat Bugdahl - Sercu hun puntenvoorsprong geleidelijk hadden verhoogd, waren het Lykke en Eugen die op 12 minuten voor het einde nogmaals rondreden en een ronde namen. Geen van de andere koppels kon repliceren. De beslissing was gevallen.

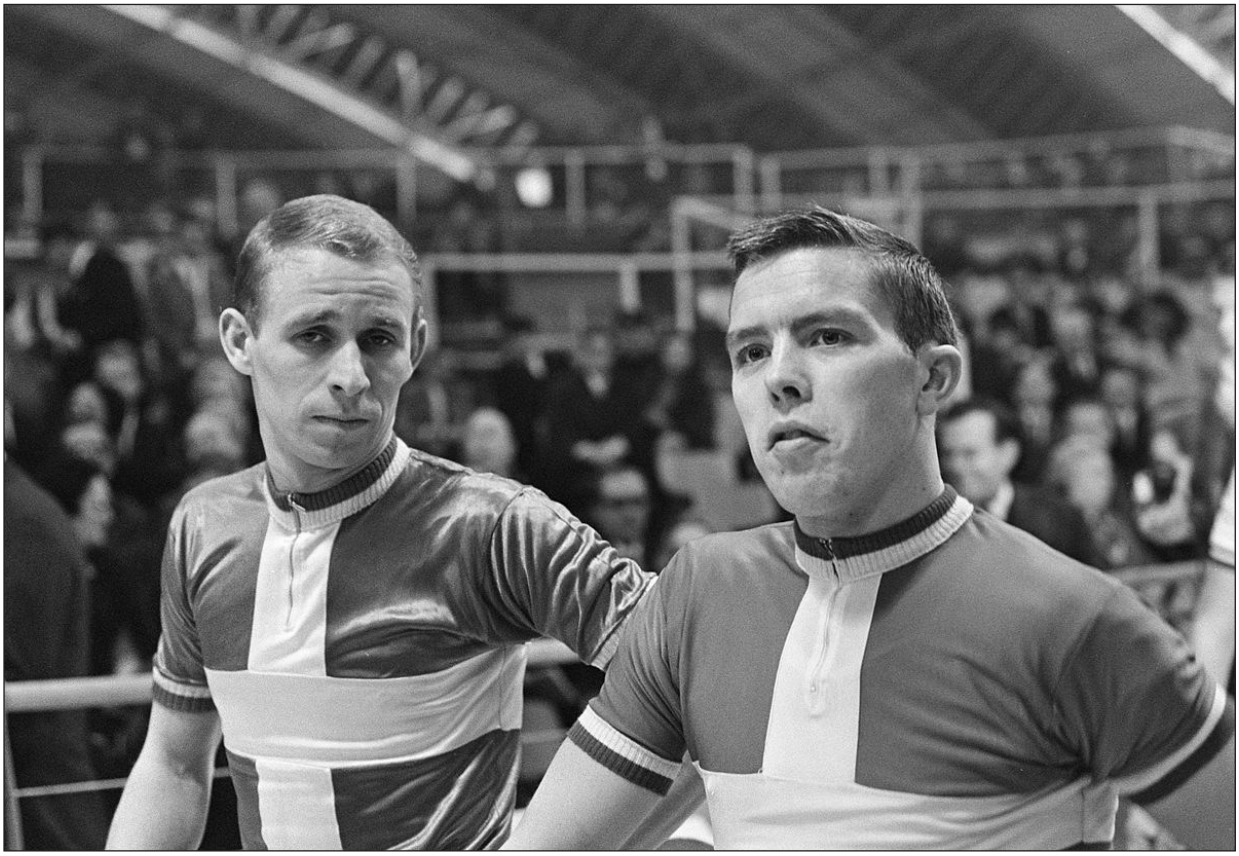

De verrassende winnaars Freddy Eugen en Palle Lykke tijdens een andere meeting

De eindstand:

1.	Lykke - Eugen		126 punten
2.	Bugdahl - Sercu	op 1 ronde	472
3.	Post - F. Pfenninger		450
4.	R. Altig - Renz		236
5.	Oldenburg - L. Pfenninger	op 2 ronden	189
6.	Verschueren - Seeuws	op 5 ronden	131
7.	May - Maurer	op 9 ronden	141
8.	Van der Lans - Lawrie	op 11 ronden	231
9.	Criel - Duyndam	op 13 ronden	296
10.	Severeyns - Wirth	op 18 ronden	210
11.	Puschel - Streng		54

1968 met Sigi Renz

Sigi Renz

Voor deze editie van de Zesdaagse van Zürich waren drie Belgen van de partij: Patrick Sercu die ploeg vormt met niemand minder dan Peter Post en Miel Severeyns die met de lokale Erich Spahn aantrad. Verrassing bij deze start was alleszins wereldkampioen stayers, Leo Proost. Op 35-jarige leeftijd startte hij voor het eerst in de Zesdaagse van Zürich en dit aan de zijde van de Australiër Bill Lawrie. Volgens de Gazet van Antwerpen kon hij als wereldkampioen praktisch geen contracten versieren in Duitsland, zelfs niet in zesdaagsen en was hij evenmin welkom in die van Gent of in Charleroi[2]. Hij werd aangekondigd met een andere wereldkampioen Hugh Porter, maar deze moest op het laatste ogenblik afhaken. Jammer want het was een ploeg die wat te verdedigen had. Naast de problemen van Proost is ook Porter niet zo geliefd. Hij werd immers onlangs door Rudi Altig als ploegmaat geweigerd in het Europees kampioenschap omdat hij niet zwaar genoeg zou wegen. Proost's nieuwe maat, Lawrie, was wel thuis in het zesdaagse gebeuren, maar een hoogvlieger was hij zeker niet, althans in het Europese circuit.

Een vierde (halve) Vlaming was Giovanni Jiménez Ocampo. De Colombiaanse renner woonde immers op dat moment in Ruisbroek. Hij werd gekoppeld aan de lokale en onervaren Zwitser Vicente Burgal.

Traditioneel waren ook de toenmalige favorietenkoppels aan de start: Klaus Bugdahl - Fritz Pfenninger, Palle Lykke - Freddy Eugen en Dieter Kemper - Hans Oldenburg.

Deze plejade werd aangevuld met Giuseppe Beghetto die uurrecordhouder Ole Ritter naast zich kreeg. Deze laatste moest evenwel in laatste instantie afhaken en werd vervangen door de Italiaan Carlo Rancati. Oud-wereldkampioen en recent Tourwinnaar Jan Janssen werd ploegmaat van Leo Duyndam. De Duitser Wolfgang Schulze trad aan met Louis Pfenninger. De Nederlander Piet de Wit werd ploegmaat van Rolf Maurer. Fransman Jean Raynal werd gekoppeld aan de Zwitser Fernand L'Hoste. Deze ploeg startte evenwel niet en werd vervangen door de Zwitsers Hans Stadelmann en Emil Zimmermann. De Duitser Albert Fritz reed samen met Otto Bennewitz. De Nederlander Piet van der Lans trad aan met de Zwitser Max Janser. Tenslotte kreeg onze vriend Max Wirth de gereputeerde Duitser Sigi Renz aan zijn zijde.

Het systeem van het zesdaagse gebeuren werd drastisch gewijzigd. Dit naar analogie met Amerika. Inrichter H. Haechler had immers beslist dat geen punten werden toegekend tijdens de zesdaagse. Een finale sprint op de slotdag moest uitsluitsel geven over de ploegen die zich in dezelfde ronde bevonden. Maar spektakel was er genoeg te verwachten:

- Op de eerste avond was een koppelrit van een uur voorzien. Het winnende koppel ontving een premie van 6.000 CHF

2 Nazicht in Radsport gaf aan dat er in 1968 toch minstens een tiental deelnames waren aan verschillende stayerswedstrijden in West-Duitsland, waarvan vier na het wereldkampioenschap. Er moet wel opgemerkt worden dat in die periode het stayeren al minder populair was en dus ook minder aan de bak kwam. Gezien hij ook niet echt een zesdaagsespecialist was, dit in tegenstelling tot bv. Romain De Loof of Theo Verschueren, kwam hij ook niet echt in aanmerking om in deze discipline opgenomen te worden in het deelnemersveld.

- De tweede avond waren er in totaal 5.000 CHF voorzien, 2.000 CHF voor de winnaar van de ploegkoers over 300 ronden en 3.000 CHF voor de eerste van een afvallingswedstrijd
- De derde avond was er een pony te winnen in een spurtnummer en was er 5.000 CHF voorzien voor de winnaar van een koppelrit over een uur
- De vierde avond traden de derny's aan en de winnaar ontving 4.000 CHF
- De vijfde avond was er dan terug een koppelrit over 100 minuten met 4.000 CHF voor de winnende ploeg
- De zesde avond werd dan gestreden voor de auto
- En op de finale dag stond de eindklassering op het menu met spurten voor de plaatsen van de ploegen in dezelfde ronde

De zesdaagse startte met een recordpoging van Xaver Kurmann over de afstand van 5 km (voor liefhebbers). Hij reed 6'06" rond en verpletterde daarmee het bestaande record op naam van Gert Bongers met meer dan 2 seconden. Hij strandde bovendien op slechts 4/10de van een seconde van het bestaande profrecord van Ferdinand Bracke.

Xaver Kurmann tijdens zijn recordpoging

De aanvang van de zesdaagse voor een publiek van meer dan 6.000 toeschouwers zag Post - Sercu en Kemper - Oldenburg de eerste winstronde nemen en dit na een spectaculaire jacht van praktisch een uur. Zij sloten uiteindelijk de eerste avond af aan de leiding met minstens een ronde voorsprong op de andere ploegen. Renz - Wirth beëindigen deze eerste avond op een elfde plaats op vier ronden van deze twee leidersploegen.

In de daaropvolgende avonden nam de ploeg Bugdahl - F. Pfenninger de rol van de Duitsers over. Samen met Post en Sercu overklasten zij de rest van de deelnemers. Zelfs Kemper - Oldenburg en Lykke - Eugen konden de leidersploegen niet bedreigen. Er werd ondertussen wel gegoocheld met ronden. De meer dan 12.000 toeschouwers waren getuige van harde en doorgedreven jachten waarbij de kleinere ploegen vlug op hun adem trapten en de ene ronde na de andere verloren. Op een gegeven ogenblik keken Stadelmann en Zimmermann tegen een achterstand van niet minder dan 50 ronden aan. Severeyns en zijn maat Spahn, toch een gedegen zesdaagserenner, kregen een dozijn ronden aan hun been. En Proost - Lawrie sloten de avond af met 24 ronden achterstand!

Renz - Wirth bleven op een elfde plaats maar met reeds 21 ronden achterstand.

In de vierde nacht, waar de derny's op het programma kwamen, onderging de algemene stand geen noemenswaardige schommelingen. De vier leidersploegen namen geen enkel initiatief en keken de kat uit de boom.

In de daaropvolgende avond kwam Patrick Sercu naar voor. Tijdens de jacht over 100 minuten, was hij de beste man van het lot. In die tijdspanne legde hij, samen met Peter Post, 85,370 km af, wat een gemiddelde betekende van 51,222 km per uur. Alleen Bugdahl - F. Pfenninger konden in dezelfde ronde eindigen. De andere deelnemers werden op vele ronden gereden. Door zijn zegevierende eindspurt tegen Fritz Pfenninger, streek Patrick Sercu de premie van 4.000 CHF op. Ondertussen was Palle Lykke tijdelijk uitgeschakeld met 39 graden koorts. De punten spelen geen rol meer maar de kleinere ploegen kijken tegen een immense achterstand

aan zoals Van der Lans - Janser op 42 en Stadelmann - Zimmermann op 73 ronden. Renz - Wirth rukten op naar de 9de plaats op 22 ronden.

Aan het begin van de slotavond stonden er drie ploegen aan de leiding. Gedurende de avond konden zij geen afstand nemen van elkaar en sloten de zesdaagse samen af.

De slotspurt moest derhalve uitsluitsel geven. Het kwam dus tot een treffen met Sercu, Fritz Pfenninger en Kemper. De Zwitser slaagde er tenslotte in, voor zijn thuispubliek, de aanval van Sercu af te slaan en de eindspurt te winnen, met Kemper op de derde plaats. De andere ploegen kwamen er in deze eindspurt niet meer aan te pas aangezien zij 5 ronden en meer aan de broek hadden. Het koppel Bugdahl - F. Pfenninger kon zo revanche nemen voor de verloren spurt om de auto, die gewonnen was door Patrick Sercu.

Pfenninger verslaat Sercu in de spurt

De eindstand:

1.	Bugdahl - F. Pfenninger	
2.	Post - Sercu	
3.	Kemper - Oldenburg	
4.	Schulze - L. Pfenninger	op 5 ronden
5.	Janssen - Duyndam	op 6 ronden
6.	Fritz - Bennewitz	op 12 ronden
7.	Beghetto - Eugen	op 15 ronden
8.	Severeyns - Spahn	op 30 ronden
9.	De Wit - Maurer	op 33 ronden
10.	Renz - Wirth	op 35 ronden
11.	Jiménez - Burgal	op 52 ronden
12.	Van der Lans - Janser	op 60 ronden
13.	Stadelmann - Zimmermann	op 96 ronden

De winnaars Klaus Bugdahl-Fritz Pfenninger, waren vroeger een vast koppel

1969 met Emiel Severeyns

De zeventiende editie van de Zesdaagse van Zürich startte met zes Belgen:

- Patrick Sercu die de Fransman Alain Van Lancker aan zijn zijde kreeg
- De neo-prof Willy Debosscher die aantrad met Jacky Mourioux
- Norbert Seeuws en Theo Verschueren die samen ploeg vormen
- Romain De Loof begon met de Duitser Rolf Roggendorf
- En tenslotte de onvergetelijke Miel Severeyns die met onze Max Wirth startte

Miel Severeyns

De favorietenparen waren Peter Post die gekoppeld werd aan de Zwitser Louis Pfenninger. Er was het Duitse koppel Klaus Bugdahl - Dieter Kemper. En een gemengde ploeg Freddy Eugen en Sigi Renz.

Verdere koppels werden gevormd door twee Nederlandse duo's: Harm Ottenbros - Piet de Wit en Gerard Koel - Leijn Loevesijn, de Australiërs Graeme Gilmore - Bill Lawrie, de Italianen Carlo Rancati - Luigi Roncaglia en de Zwitser Erich Spahn trad aan met de Duitser Albert Fritz. Er was ook een Tsjechisch-Nederlands koppel Jiri Daler en Piet van der Lans. En tenslotte was er het zuivere Helveetse duo Vicente Burgal - Emil Zimmermann. Dus uiteindelijk slechts vijf Zwitsers aan de start. Grote afwezige is Fritz Pfenninger.

Op het programma stond de eerste dag reeds een koppelrit over ongekende afstand met een premie van 5.000 CHF voor het winnende paar. 's Anderendaags werd een ploegkoers georganiseerd over 75 km met een premie van alweer 5.000 CHF voor de winnaars. Op zaterdag werd gesprint voor een pony en stond terug een koppelrit van een uur op het programma. Op maandag was er een ploegkoers over 100 km met 4.000 CHF voor de winnaars. En op dinsdag werd er dan gesprint voor de auto.

De eerste avond ging in mineur van start met een gematigde opkomst van 4.000 toeschouwers. De ploegkoers die op het programma stond werd gewonnen door het kersverse koppel Post - L. Pfenninger. De P-ploeg die deze race won met 51,991 km/u was trouwens het koppel van de avond. Tijdens deze eerste dag lieten zich ook de koppels Sercu - Van Lancker, Bugdahl - Kemper, Seeuws - Verschueren, Eugen - Renz en Gilmore - Lawrie kennen. De avond sloot af met Post - L. Pfenninger aan de leiding met een ronde voorsprong op de drie andere favorietenkoppels, Sercu - Van Lancker, Bugdahl - Kemper en Eugen - Renz. Onze vriend Max Wirth sloot met Miel Severeyns af op een elfde plaats op 5 ronden van de leiders. De leeftijd begon blijkbaar te spelen.

Nadat Post - L. Pfenninger de eerste koppelkoers wonnen, traden er nadien diverse ploegen op de voorgrond. Op vrijdagavond werden Bugdahl en Kemper het beste koppel in de handicapkoers van 75 km. Niettegenstaande dat zij met een ronde achterstand begonnen eindigden zij met een ronde voorsprong op Post - L. Pfenninger en Sercu - Van Lancker. Tijdens deze rit verbeterden zij bovendien niet minder dan zeven records: over 30-40-50-60-70 en 75 km alsook over een uur.

Op zaterdagavond was het dan de beurt aan Sercu - Van Lancker. Zij wonnen de koppelrit en de premie van 5.000 CHF Een andere opgemerkte winnaar was de jonge Erich Spahn. Hij won de klassieke afvallingskoers met de pony van het Circus Knie voor de winnaar, alhoewel hij deze hoofdprijs nadien inruilde voor een geldelijke premie van 1.000 CHF.

Patrick Sercu en Alain Van Lancker

Voor de rest verliep de zesdaagse op zondag iets minder groot. Niet dat het publiek zich daarover verwonderde, het was de aanloop naar een schitterende finale enkele dagen later. Aangezien geen grote prijzen te winnen waren, verliep de zondag eerder eentonig met de klassieke spurten voor punten en de jachten waarin de klassering regelmatig wijzigde. Wat echter niet wijzigde waren de kopploegen die tot een drietal herleid werd. Renz - Eugen zakte verder weg en kwam op het niveau van Seeuws - Verschueren. Max Wirth was met zijn maat Emiel Severeyns ondertussen teruggezakt naar de voorlaatste plaats op 25 ronden, met enkel Burgal - Zimmermann na hen, maar dan al op 39 ronden! Aan wie lag het? Max Wirth in zijn vijftiende zesdaagse of Miel Severeyns die na een contract met Goldor-Gerka in 1968[3], nu als

3 Dat Severeyns voor Goldor-Gerka reed in 1968 is niet 100% zeker. Tijdens de ploegpresentaties op 3 januari en 1 maart werd zijn naam niet vernoemd. In Het Belang van Limburg van 2 maart 1968 stond hij wel als nr. 69 bij de ploeg Vanvaerenbergh op de deelnemerslijst van de Ronde van Limburg. Daarnaast is er de foto in de Gazet van Antwerpen van 1 maart 1968 van Renz-Verschueren-Severeyns na hun overwinning in de Zesdaagse van Antwerpen waarop ze alle drie in een Goldor-Gerka-trui staan. Dit bewijst echter niks gezien Sigi Renz ook niet bij Goldor-Gerka reed.
Verder dient er opgemerkt te worden dat Miel Severeyns op 30 maart door de rechtbank veroordeeld werd tot 4 maanden (april t.e.m. juli) schorsing wegens dopinggebruik. Of dit een reden was om Severeyns contract met Goldor-Gerka, als dat er al was, te verbreken is nog maar de vraag. Severeyns mocht buiten België wel rijden.
De kernvraag blijft echter of Goldor-Gerka Severeyns wel een contract heeft aangeboden gezien de belangen van Goldor-Gerka (voornamelijk (kermis)koersen in België) en die van Severeyns (pistemeetings in Europa) niet met elkaar strookten.

individueel rondreed op de pistes op het einde van zijn carrière? Op maandagavond zakten deze ploegen terug tot op respectievelijk 31 en 46 ronden.

Op diezelfde maandagavond wonnen Sercu - Van Lancker een ploegkoers over 100 km en de daar bijhorende premie van 4.000 CHF Bugdahl en Kemper werden tweede en wisten dankzij dit goede resultaat de kop in de algemene rangschikking te veroveren. Deze twee ploegen konden in de 100 km race een ronde uitlopen op Post - L. Pfenninger, twee op Eugen - Renz, drie op De Loof - Roggendorf, Seeuws - Verschueren en Gilmore - Lawrie. Een situatie die niet zomaar aanvaard werd door de twee P's, die 's anderendaags de situatie rechtzetten en zich aansloten bij de twee leidersploegen en met hun groter puntenaantal terug de eerste plaats bekleedden. Bovendien bleef het een spelletje voor de overwinning tussen deze drie ploegen.

Renz en Eugen sloegen terug op vier ronden, terwijl de andere ploegen tegen een achterstand van 13 ronden en meer moesten aankijken. Severeyns - Wirth moesten al 42 ronden goedmaken!

Deze situatie bleef zo op de vooravond van de finaledag, alhoewel Renz en zijn maat Eugen, die met enige moeite als Zwitser kon aangezien worden door zijn woonplaats in Basel, op twee ronden terugkwamen.

De premiespurt voor de auto was er eentje met veel peripetieën. Een val op drie ronden voor de eindsprint bracht alle tellers terug op nul. Deze val werd uitgelokt door Albert Fritz en hij sleepte Van Lancker, Roncaglia en Burgal mee. De koers werd dus geneutraliseerd, afgebeld en stilgelegd. Een nieuwe poging vond plaats en Patrick Sercu toonde zijn sprinterscapaciteiten. Als een kampioen zuivere snelheid won hij voor 4.000 toeschouwers, voor Gilmore, Spahn, Fritz, Van Lancker en Burgal. Samen met de vijfde plaats van Van Lancker, won de ploeg derhalve de premie. De premie ging immers naar de twee ploegmaats die minst punten verzamelden in deze spurt. Spahn en Fritz kwamen een puntje te kort. Zes voor Sercu - Van Lancker, zeven voor Fritz - Spahn. De avond sloot dus af met de drie leidersploegen met minstens twee ronden voorsprong op Renz - Eugen (en 42 op Severeyns - Wirth).

Zoals trouwens ook in de Duitse zesdaagsen werd vastgesteld, liep de belangstelling terug in Zürich. Slechts op twee avonden mocht van een drukke opkomst gesproken worden tijdens de "Ronde van Zürich", met name op vrijdag- en zaterdagavond, met respectievelijk 8.000 en 10.000 toeschouwers. Maar op de finale-avond op woensdag was er maar een duizendtal toeschouwers aanwezig! Met vergelijking naar de vroegere zesdaagsen waar gemiddeld in totaal een 50.000 aanwezigen waren, liep het nu op tot amper 25.000. De oorzaak voor deze verminderde publieke belangstelling lag uiteraard in het gebrek aan Zwitserse kampioenen. Voor deze zesdaagse was Fritz Pfenninger afwezig, maar niemand kon dit opvullen. Het was in Zwitserland wachten op een opvolger, genre Patrick Sercu.

Klaus Bugdahl-Dieter Kemper, een vast koppel

Sercu zelf, kon aan de zijde van de jonge Fransman Van Lancker, moeilijk op eenzelfde niveau komen als de doorgewinterde Duitsers Bugdahl - Kemper. Peter Post was eveneens gehandicapt door Louis Pfenninger. Met hun jeugdige maats konden de doorwinterde Sercu en Post, waarbij de ene routine miste en de andere klasse, niet optornen tegen de Duitsers. En toen deze op de slotavond voor de ultieme ronde voorsprong gingen konden de beide koppels enkel toezien.

De eindstand:

1.	Bugdahl - Kemper		132 punten
2.	Post - L. Pfenninger	op 1 ronde	295
3.	Sercu - Van Lancker		167
4.	Eugen - Renz		104
5.	Gilmore - Lawrie	op 9 ronden	277
6.	Seeuws - Verschueren		135
7.	Spahn - Fritz	op 11 ronden	244
8.	Koel - Loeveseyn	op 33 ronden	192
9.	Daler - Van der Lans	op 35 ronden	159
10.	Rancati - Roncaglia	op 36 ronden	211
11.	Mourioux - De Bosscher	op 37 ronden	177
12.	Ottenbros - De Wit	op 48 ronden	
13.	Severeyns- Wirth	op 50 ronden	
14.	Burgal - Zimmermann	op 80 ronden	

Baggerbox

Robert Hagmann en de mislukte Tourstart

door Jan De Smet

In Sport'68 nr. 27 p. 10 vond ik volgend klein berichtje met foto:

"Reeds de tweede dag verloor Ferdi Kübler (links) een van zijn voornaamste vertegenwoordigers. Hoewel Hagemann (sic) de Ronde van Zwitserland verliet in een buitengewone conditie, verkeerde hij reeds in moeilijkheden van bij het vertrek van de Tour. De eerste dag diende hij de kleine tijdrit te Vittel opnieuw te rijden ten gevolge van een vergissing. Volkomen uitgeput, diende Hagemann (sic) de strijd te staken."

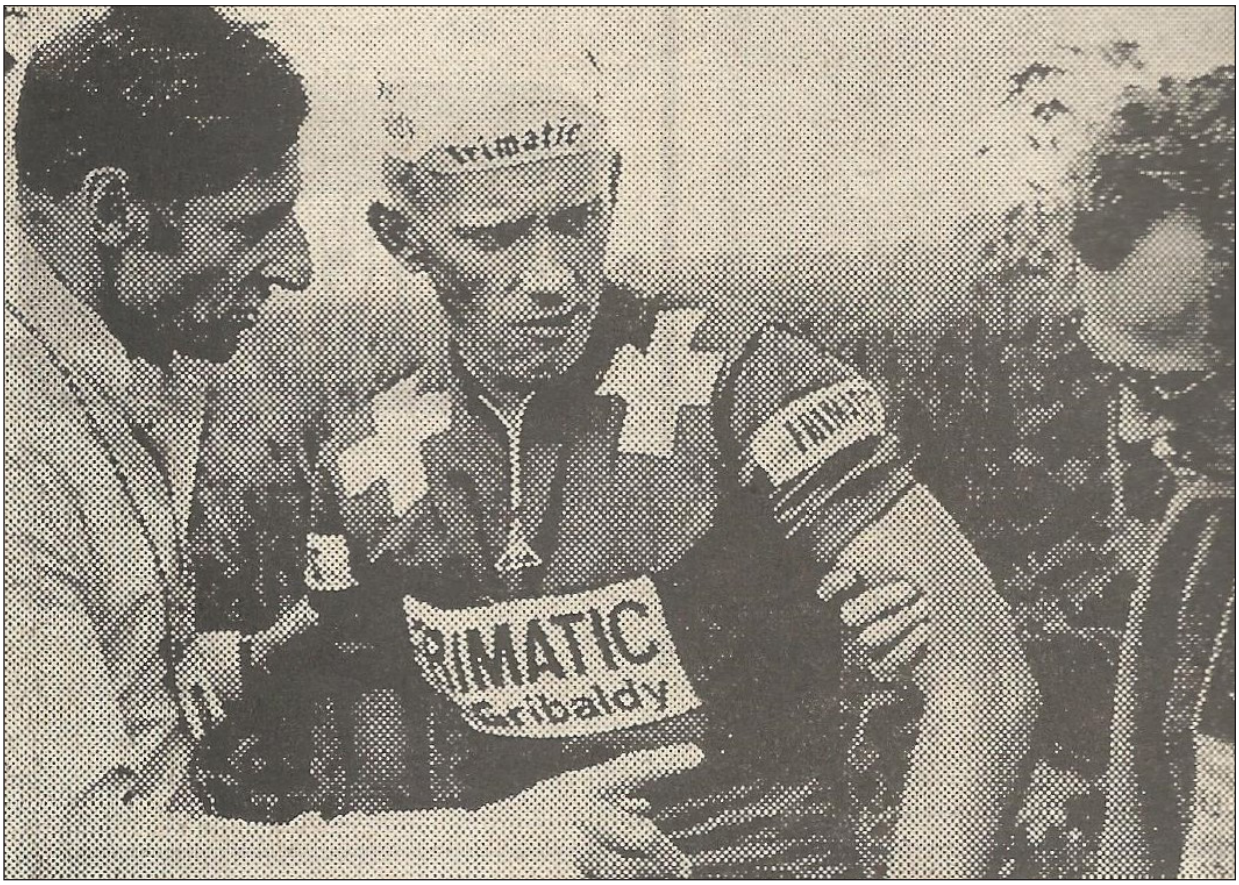

Robert Hagmann na zijn val met naast hem Ferdi Kübler

Het bericht intrigeerde mij omdat ik nog nergens gelezen had dat Robert Hagmann (en dus niet Hagemann) de proloog van de Tour de France 1968 opnieuw mocht rijden. Wat was er gebeurd? Welke vergissing was er begaan? En hoe zat dat met Robert Hagmann?

Robert Hagmann (° 2 april 1942 in Zuchwil) had rugnummer 103 in de Tour de France van 1968 en maakte deel uit van de gemengde Zwitsers-Luxemburgse ploeg. De andere Zwitsers waren Francis Blanc, Karl Brand, Albert Herger, Paul Köchli en Willy Spuhler. De Luxemburgers waren Josy Johanns, Johnny Schleck, Edy Schutz en Roland Smaniotto. Enkel Brand en Spuhler zouden het einde van de Tour halen. Karel Brand werd 35ste op 47'56" van Jan Janssen en eindigde net na de Belg Frans Brands. Willy Spuhler werd 59ste op 58'18".

Veel zal er niet in de kassa van de ploeg gezeten hebben. Karl Brand behaalde een 3de en een 4de plaats, Edy Schutz een 9de plaats, Smaniotto een 10de plaats en Spuhler een 3de plaats.

Hagmann gaf dus op in de 2de rit, Johanns kwam buiten tijd aan in dezelfde rit, Herger gaf op in de 3de rit, Köchli gaf op in rit 5a waarin ook Blanc buiten tijd aankwam. Schleck, Schutz en Smaniotto gaven op in rit 12.

De proloog ging door op 27 juni in Vittel en had een afstand van 6,1 km. Hagmann staat in de uitslag op de 46ste plaats op 34" van winnaar Charly Grosskost. Ook Jacques Cadiou, Jean Monteyne en Georges Chappe behaalden dezelfde tijd.

In Het Belang van Limburg van 28 juni vinden we Robert Hagmann vermeld in een interview met Tony Houbrechts: *"Hagmann was er (Ronde van Zwitserland) de beste, naast Herman Vanspringel. De Zwitser zou een kandidaatwinnaar zijn indien hij beter was bestand tegen de hitte."*

Vinden we hier al een aanwijzing waarom Hagmann opgaf in de tweede rit?

Over een opnieuw rijden van de eerste rit was in Het Belang van Limburg nergens iets terug te vinden.

In Het Belang van Limburg van 29 juni staat betreffende het tweede deel van rit 1 het volgende: "Onze bedrijvige landgenoot Eric Leman kwam eerst boven op de Côte de Briey (4de cat.) met een kleine voorsprong op Colombo en de groep, waaruit Bracke, Porter, Vander Vleuten en Hagmann wegens een val waren gelost."

Verderop in het verslag staat: *"Die harde strijd werd Vander Vleuten fataal. Hij was reeds gelost geworden en verdween definitief uit de strijd terwijl de Fransman Stablinski, de Luxemburger Johanns, de Nederlander Dolmans en de Duitsers Glemser en Grossimlinghaus eveneens uit de groep werden gelost, terwijl even later ook Hagmann in moeilijkheden verkeerde."*

Dus toch niet het warme weer, maar wel een val of de combinatie van beiden kon de aanleiding zijn van de opgave van Hagmann.

In deze rit gaf enkel Jos van der Vleuten op en kwam Hagmann als 109de binnen op 18' en 25" van alweer Charly Grosskost maar ook op 6'03" van de voorlaatste Hugh Porter. Daardoor stond hij laatste in het klassement op 18'59" van Charly Grosskost.

In Het Belang van Limburg van 1 juli staat in het wedstrijdverslag van de rit gewonnen door Eric De Vlaeminck: *"De beklimming eiste een slachtoffer: de Zwitser Robert Hagmann werd definitief gelost."* Even later zou hij dan opgeven.

In het Algemeen Dagblad van 28 juni vond ik echter de uitleg voor het opnieuw rijden van de proloog. "De goede Zwitserse tijdrijder Robert Hagmann, nog onlangs als tweede geëindigd in de Ronde van Zwitserland, werd als openingsrijder meteen al naar een foutief parkoers verwezen en kwam in het stuk niet meer voor. De Belgische wereldkampioen cycle cross (sic) Eric De Vlaeminck verscheen te laat aan de start, maar mocht toch nog vertrekken." Dus toch wel wat problemen voor deze eerste tijdrit in 1968.

De Volkskrant van 28 juni gaf meer toelichtingen: *"De anders zo feilloze organisatie had dit keer moeilijkheden met de start. De Zwitserse tijdrijder Hagmann, die als eerste van start ging en Jos van der Vleuten die hem op één minuut volgde, werden door de chaos in de straten een verkeerde weg ingestuurd. Het tweetal mocht later overrijden. De Tourdirectie had veel clementie met de Belg Eric De Vlaeminck, de wereldkampioen der cyclo-crossers, die in geen velden of wegen te bekennen was toen voor hem de chronometer begon te lopen. De Vlaeminck had zich een vol uur in het vertrekschema vergist. De al drie kwartier lopende klok werd stilgezet; de Belg is er met een kleine geldboete (25 Franse frank) vanaf gekomen. Ook hij mocht tegen het einde normaal starten."*

Dus Hagmann en Van der Vleuten mochten hun rit ook (tegen het einde?) overdoen, samen met Eric De Vlaeminck.

De Waarheid van 28 juni gaf de volledige waarheid. *"Om onder de negen minuten te komen heeft Jos van der Vleuten twee keer moeten rijden. Net als de voor hem gestarte Zwitser Robert Hagmann, die als eerste van de 110 renners wegging, werd hij door de politie de verkeerde weg opgestuurd. Het Nederlandse protest werd toegewezen en de Brabander startte als een van de laatste rijders opnieuw. Zijn enige opmerking hierover was, dat hij door deze tweede start bijna twee uur later aan tafel kwam en dat, terwijl hij met een weer in orde komende maag, juist zo'n trek had ..."*

In Trouw van 29 juni stond dan nog te lezen dat Hagmann na zijn dubbele tijdrit ook nog naar de dopingcontrole moest *"Zeven renners moesten zich bij de dopingcontrole melden: De drie eersten: Grosskost, Zilioli en Vanspringel, drie door het lot aangewezen profs: Colombo, Chiappano en Huysmans en een door de wedstrijdcommissaris aangewezen uitgeputte Zwitser Robert Hagmann, de revelatie van de onlangs verreden Ronde van Zwitserland."*

En zo is het mysterie over Robert Hagmann opgelost. De Zwitser, in Frankrijk rijdend voor Frimatic-Viva-De Gribaldy, in Zwitserland voor Tigra en Tigra-Neue Presse en in Italië voor Max Meyer, werd door de politie tijdens de tijdrit de verkeerde weg opgestuurd. Hij mocht de tijdrit op het einde opnieuw rijden en moest zich achteraf nog aanbieden bij de dopingcontrole. Hagmann nog steeds vermoeid na een zware Tour de Suisse waar hij 2de eindigde (met winst in de 6de, 8ste en rit 9b, de laatste twee, tijdritten) kreeg dus een zware en lange eerste dag van Tour de France voorgeschoteld waarbij hij in rit 1b nog eens betrokken werd bij een valpartij, daardoor gelost werd en op ruim 18' na de winnaar binnen kwam.

Het was dan ook niet verwonderlijk dat hij er in de tweede rit de brui aan gaf. Die extra 6,1 km was er blijkbaar te veel aan voor de reeds vermoeide Hagmann, de val ook en waarschijnlijk de hitte in Tour de France eveneens.

Of zat er wat anders tussen?

Van de oersterke Robert Hagmann was geweten dat hij een van de vreemdste racers in het Zwitserse team was. Maar naast de verzorgers van het team deed ook vader Hagmann zijn duit in het zakje, iets wat niet altijd op prijs werd gesteld. Dat kwam onder meer omdat vader Hagmann zijn zoon op mystieke wijze wou voorbereiden op belangrijke wedstrijden. 'Röbu' moest het bos in en goed kijken naar mierenhopen. De drukte van de mierenkolonie moest motiverend werken en zelfs een energiestroom opwekken. Het werkte soms en dan haalde 'Röbu' ware krachttoeren uit, misschien niet altijd met het juiste koersinzicht. 'Röbu' rommelde altijd met zijn zadelhoogte en was soms wereldklasse en soms reed hij als een nieuweling. Je wist gewoon nooit wanneer wat up-to-date was met hem. (vrij vertaald uit: http://www.radrennclubbasel.ch/hochs-und-tiefs-einer-profikarriere.html)

Het verhaal toont ook aan dat in 1968 nog eerder naar de geest van het reglement gekeken werd. In principe worden de renners verondersteld het parcours te kennen en is verkeerd rijden hun eigen schuld. De wedstrijdleiding toonde hier dus begrip. Wat betreft Eric De Vlaeminck, ook hier toonde wedstrijdleiding clementie. Pedro Delgado, Stephen Roche en Fons De Wolf zullen het graag lezen dat Eric De Vlaeminck zonder tijdverlies mocht vertrekken om uiteindelijk 38ste te worden op 31".

Wel opvallend is dat de drie hoofdrolspelers in dit drama de volgende ritten weer een (hoofd) rol zouden spelen. Jos van der Vleuten was de eerste opgever van de Tour, Robert Hagmann de tweede en Eric De Vlaeminck won de tweede rit.

Enkele foto's van Robert Hagmann

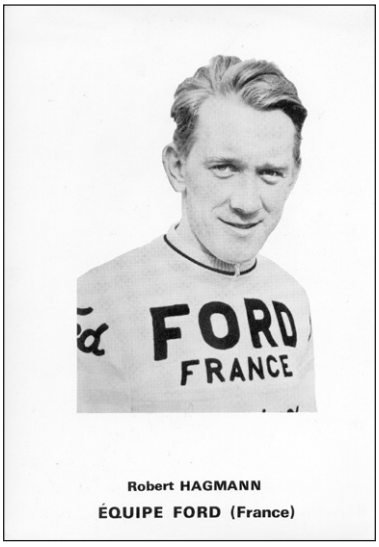

HAGMANN Robert (SUI)

° 02/04/1942 Zuchwil

LOOPBAAN

1962 Tigra / Gritzner-Veith (?)
1963 Tigra-Meltina
1964 Tigra-Meltina
1965 Tigra-Meltina (Zwitserland)/ Filotex (Italië)
1966 Ford France (Frankrijk)/ Tigra-Meltina-de Gribaldy (Zwitserland) / Filotex (Italië)
1967 Tigra-Meltina-Enicar
1968 Frimatic-Viva-De Gribaldy / Tigra (in Zwitserland) en Tigra-Neue Presse (in Tour de Suisse) / Max Meyer (in Italië)
1969 Eliolona (Italië)/ Tigra (Zwitserland) / Frimatic-Viva-De Gribaldy (Frankrijk)
1970 Frimatic-de Gribaldy (Frankrijk) / Tigra (Zwitserland)

OVERWINNINGEN (14):

1964: (3)
o.a.: Rit in de Tour de Suisse

1965: (2)
Rit in de Tour de Suisse
Kampioenschap van Zwitserland

1966: (1)
Eschenbach

1967: (2)
Kampioenschap van Zwitserland
Rit in de Tour de Romandie

1968: (5)
o.a.: Rit in de Tour de Romandie
3 ritten in Tour de Suisse

1969: (0)

1970: (0)

Ge hadt erbij moeten zijn ....

Het petje van Hennes

door Hans Vandeput

Het petje van Hans Junkermann

In 1969 vonden de wereldkampioenschappen op de weg plaats op het autocircuit van Zolder. Op 10 augustus waren de profs aan de beurt. Ik was pas 13 geworden en het zou mijn eerste grote wielerwedstrijd worden die ik life kon bijwonen. Nonkel Jos had mij een tijdje op voorhand ingelicht dat we er samen zouden naartoe gaan en ik begon de dagen af te tellen. Ik zou die dag waarschijnlijk ook mijn idool Hans 'Hennes' Junkermann in actie zien en zo geschiedde. Ik herinner me een snikhete dag. We stonden opgesteld aan wat ik nu de 'pitstops' zou noemen van de autoraces en dat in de buurt van de aan Duitsland toegewezen locatie. Omwille van de drukke toeloop op de wegen naar het circuit hadden we de start gemist, maar geen nood. Tijdens elke doortocht hield ik het nr. 98 bijzonder in de gaten, dat van Junkermann, met afwisselend succes. Op een bepaald ogenblik zat hij in een groepje met Guimard, Steevens, Van Looy en Vanspringel dat jacht maakte op de hoofdmacht.

Mijn hart bonsde: zou hij Wereldkampioen worden vroeg ik mij af in mijn jeugdige naïviteit? Natuurlijk niet. Eigenlijk was hij in die periode al op zijn 'retour'. Maar nadat de renners de aankomstlijn overschreden hadden, beleefde ik de dag van mijn leven! Ik zag Junkermann in de Duitse pitstop toekomen. Hij zag er vermoeid uit en vleide zich neer op een stoel, ontdeed zich van zijn schoenen en kousen en werd de benen gewassen door een Duitse begeleider, Wolfgang Gronen, eveneens ploegleider van Junkermann bij Batavus. Toen hij volledig klaar

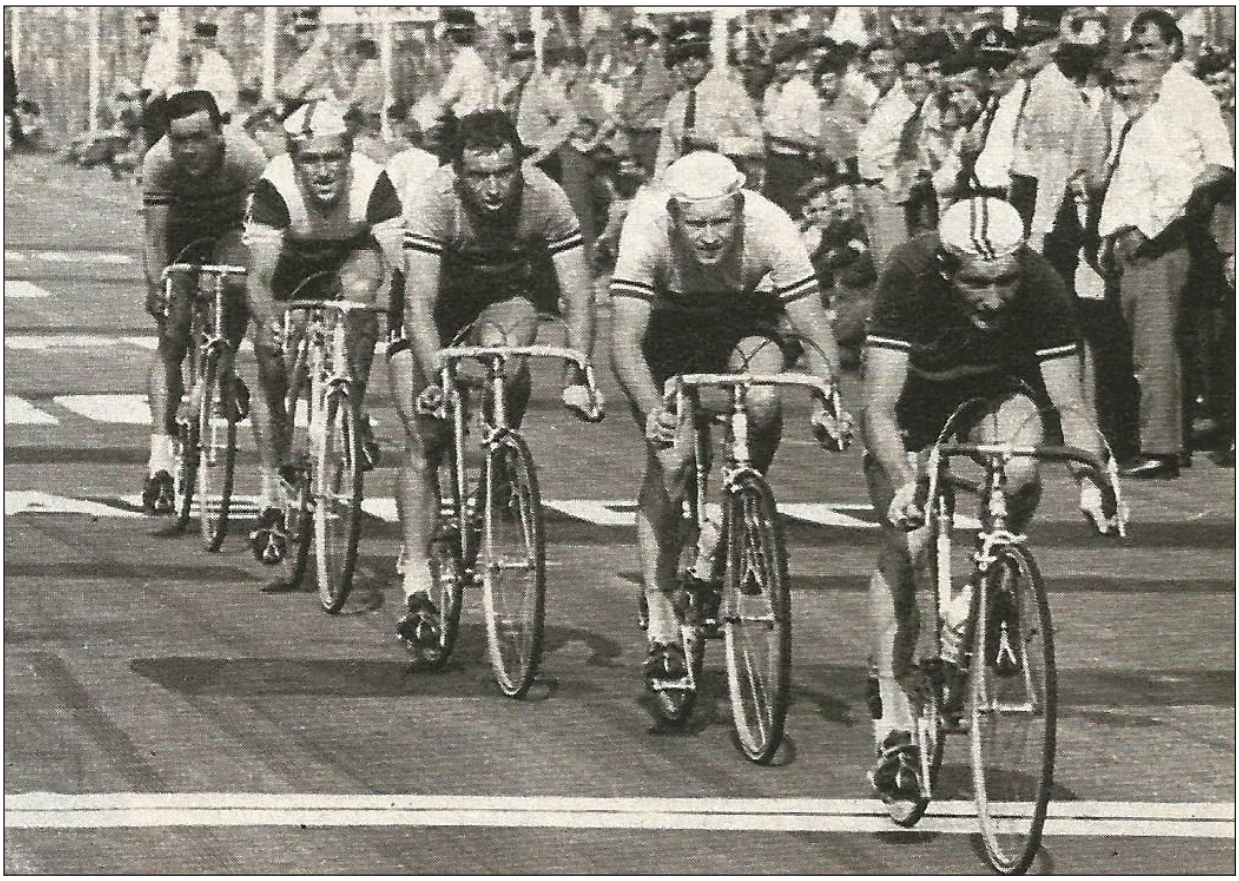

Cyrille Guimard, Harry Steevens, Rik Van Looy, Hans Junkermann en Herman Vanspringel in de aanval tijdens het wereldkampioenschap in Zolder

was wuifde ik hem toe en riep tegelijkertijd Hans. Hij richtte zich op en kwam naar me toe. Ik vroeg een foto en warempel: hij greep er eentje uit zijn reistas en overhandigde die mij en bovendien "Petje ook?" vroeg hij. Ik knikte ja en hij raapte het petje dat toen naast zijn stoel op de grond lag op en duwde het in mijn handen. "Dank u" antwoordde ik. Mijn geluk kon die dag niet meer op. Ik had een foto en een petje van mijn jeugdidool. Het toen met zweet doordrongen en stoffige petje koester ik nog steeds. Ik deed er de volgende jaren mijn fietstochtjes mee en borg het nadien veilig op. Toen ik op 11 april jongstleden het overlijden van Junkermann vernam via de media heb ik het petje opnieuw te voorschijn gehaald. Het was mijn manier om even stil te staan bij het heengaan van iemand die me nauw aan het hart lag. Het zal misschien opvallen dat het petje uit 1969 met Alpecin bedrukt is, tegenwoordig hoofdsponsor van de ploeg van Mathieu van der Poel, maar in 1969 was Alcina, de producent van Alpecin, co-sponsor van de Duitse ploeg Batavus, vandaar dat toen reeds reclame gemaakt werd voor Alpecin in het wielrennen. Ik nam van Junkermann ook een foto in de pitstop met mijn toenmalig 'kodakje'.

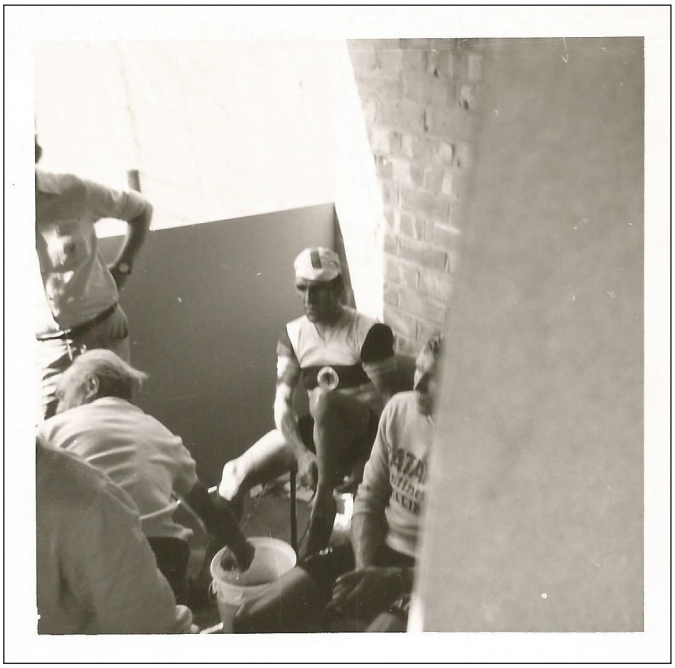

Hans Junkermann uitgeteld in de 'landenbox'

Richard Kemps in London-Bath-London

door Hans Vandeput

De Belg Richard Kemps, afkomstig uit het Vlaams-Brabantse Bekkevoort, was een middelmatige profrenner die tussen 1937 en 1950 vijf zeges behaalde[1]. In 1939 werd Kemps aangeworven door de Britse rijwielfirma Hercules. Hercules had zich tot doel gesteld in datzelfde jaar de bestaande recordtijden in verschillende individuele Britse lange-afstandsproeven te verbeteren[2]. Het Hercules team werd hiervoor onder leiding van Frank Southall klaargestoomd[3].

Een 5-koppig gezelschap vormde deze groep: Cyril Heppleston, Harry 'Shake' Earnshaw, Richard Kemps, Célestin Riga en de dame Marguerite Wilson, allen met een vergunning als prof[4].

Nadat Kemps op 16 april 1939 het record van Liverpool-London had gebroken, vestigde hij op 21 mei 1939 een nieuw record voor Hercules. Ditmaal ging het om London-Bath-London, 210 miles (338 km)[5].

Frank Southall

1 Richard Kemps: ° 14/05/1911 Bekkevoort, † 05/03/1983 Haaltert.

2 Het Britse wielrennen had zo zijn eigen bijzonderheden en kende tot juni 1942 met het inrichten van Llangollen-Wolverhamton op 7 juni 1942 als eerste van stad tot stad wedstrijd op Engelse bodem een geschiedenis van tijdrijden, pistewedstrijden, competities op grasvelden en het vestigen van individuele recordtijden over lange afstanden tussen bepaalde steden op vooraf uitgestippelde routes door de R.R.A. (Road Records Association). Het was het cliché van het klassieke Britse wegwielrennen in zijn vooroorlogse vorm met vooral de strijd van mens en fiets tegen de klok en afstand op open wegen met doorgaand verkeer in alle weersomstandigheden en alle seizoenen. De tijd ook van een volledige, verplichte, zwarte fietskledij in alpaca jackets, zwarte lange broeken, zwarte sokken, zwarte fietsschoenen en met onderweg helpers, tijdopnemers, waarnemers en verzorgers 'avant la lettre'.
De R.R.A., opgericht in 1888, was en is nog steeds binnen de officiële Britse Wielerbond verantwoordelijk voor het homologeren van deze prestaties en omvat heden 21 vooropgestelde trajecten.
Het meest prestigieuze traject in deze competitie is dat van Land's End (het uiterste Zuidwestelijke punt van Groot-Brittannië gelegen in het Graafschap Cornwall) naar John O'Groats (het uiterste Noorden van Schotland in het Graafschap Caithness) via Exeter, Bristol, Wolverhampton, Preston, Lancaster, Carlisle, Edinburgh, Perth, Inverness en omvat een afstand van 866 miles (1694 km). Het huidige record staat op naam van Michael Broadwith die op 17 juni 2018 de afstand aflegde in 1 dag, 19h25'19".

3 Frank Southall was tussen 1925 en 1933 een begenadigd tijdrijder in Groot-Brittannië en vestigde er meerdere records: 29 nationale records, wereldtijden op 4 lange afstanden en brak 9 RRA-records in een tijdspanne van twee jaar als prof bij Hercules. Hij behaalde een zilveren medaille in de wegrit van de Olympische Spelen in 1928 te Amsterdam, verreden onder de vorm van een 165 km. lange tijdrit, en gewonnen door de Deen Henry Hansen. De Britten eindigden eveneens tweede in de landenrangschikking. Hij verwierf op dezelfde Spelen nog brons met de baanploeg op de 4.000m. ploegenachtervolging samen met de gebroeders Frederick, Leonard en Percy Wild. In 1931 werd hij 7° op het WK voor amateurs in Kopenhagen en in 1932 behaalde hij opnieuw een bronzen medaille met de Britse ploeg in het onderdeel ploegenachtervolging tijdens de Olympische Spelen in Los Angeles. De Britse ploeg bestond uit Frank Southall, Ernie Johnson, Bill Harwell en Charles Holland.

4 Tussen 4 april en 24 mei 1939 vestigde het Hercules team 13 nationale records in 7 weken. Marguerite Wilson nam er zes voor haar rekening in de categorie dames: 50 miles, 12 uur, London-York, London-Brighton-London, Edinburgh-London en London-Portsmouth-London. Harry Earnshaw kwam aan drie records: 50 miles, Edinburgh-Liverpool en London-Portsmouth-London. Richard Kemps (Liverpool-London en London-Bath-London) en Cyril Heppleston (Edinburgh-London en 24 uur) elk twee.
De prestaties van onze landgenoot Célestin Riga binnen dit project blijven voorlopig in het ongewisse en konden niet achterhaald worden. Hij vestigde in alle geval geen record. Riga trok in september 1944 bij de bevrijding van de stad Luik mee op met het Amerikaanse leger richting Duitsland. Nadien werd er nooit meer een spoor van hem teruggevonden en werd hij opgegeven als vermist.

5 In dit artikel wordt voor de omzetting van Britse landmiles de verhouding 1 mile = 1,609344 kilometer gehanteerd.

De Herculesploeg uit 1939. V.l.n.r.: Kemps, Earnshaw, Wilson, Riga en Heppleston

Het vorige record stond op naam van de Australiër Hubert Opperman met een tijd van 10u14'42"[6]. Kemps nam op die zondag in mei een vlugge start, maar een bandbreuk aan km 96,5 zorgde ervoor dat hij op zijn keerpunt in Bath een vertraging van 10' opliep op zijn vooropgestelde uurschema. Op dat ogenblik scheen het al een verloren zaak voor Kemps. De taaie Kemps dacht er anders over en trapte op de pedalen alsof zijn leven ervan afhing en bij het binnenrijden van Reading op 17,7 km van de finish lag hij terug op schema. Van hieruit 'spurtte' hij eigenlijk naar London om het record van Opperman te breken.

Richard Kemps

Hubert Opperman

6 Hubert Opperman: Australiër die zich in 1928 in Europa vestigde en er een mooie loopbaan uitbouwde als renner. Hij beëindigde de Tour bij zijn twee deelnames in 1928 (18de) en 1931 (12de), won o.a. Parijs-Brest-Parijs in 1931, werd 8ste op het WK in 1935 en vestigde meerdere lange-afstandsrecords. Na zijn loopbaan als wielrenner ging hij in de politiek en was in de eerst helft van de jaren '60 Australisch Minister van Transport en Arbeid en Migratie.

Kemps werd die 21ste mei om 1 uur 's nachts aan mijlpaal 28 in de buurt van Maidenhead afgeduwd door tijdopnemer W. Best. De weersomstandigheden waren gunstig en er waaide geen wind. Langs de Great West Road legde Kemps in het eerste uur 37,8 km af.

Hij reed vervolgens door de Londense straten om vanaf Hyde Park Corner de tocht richting Bath verder te zetten na 1h12', dit was 4' beter dan het voorziene tijdschema. Hij hield zijn cadans aan en bereikte Reading (106,2 km) in 3h58' en weer liep hij 6' verder uit op zijn planning, maar 27,3 km verder waren zijn begeleiders verrast toen hij 1' achterlag! Een bandbreuk in Woolhampton bleek hiervan de oorzaak te zijn, maar Kemps zijn snelheid verminderde eveneens. Hij doorkruiste Hungerfield na 4h17', terwijl hier 4h14' vooropgesteld werd. In de eerstvolgende 16 km naar Marlborough werkte Kemps hard om zijn achterstand op te halen en de eerste 100 miles (160,93 km) werden afgelegd in 4h45'. Kemps worstelde nog steeds met een achterstand op zijn marstabel. Te Calne (183,4 km) won hij weer 1' in om deze opnieuw te verliezen bij de doortocht van Chappenham waar hij ondertussen voor 193,12 km 5h45' nodig had, daar waar zijn tijdschema 5h40' voorzag. Hij zou op het keerpunt Bath na 214 km moeten doorkomen om 7h17' in de morgen, maar het werd 7h25'!

Alvorens de terugrit naar London aan te vatten verloor hij te Bath nog eens 2' bij het aannemen van drank en voedsel en vertrok er dus met een achterstand van 10' en lag 5'18" achter op de tijd van Opperman.

De weersomstandigheden voor de terugrit waren dezelfde als bij de heenrit: geen wind of neerslag, ook geen rugwind in zijn voordeel. Met nog 80,5 km te gaan had Kemps nog een overschot van 2h24' om eenzelfde tijd als Opperman neer te zetten. In de volgende 21 km won hij een halve minuut terug. Op de top van een helling bij het buitenrijden van Marlborough nam hij twee drinkbussen en sandwiches aan van een volger. De hellingen lagen nu achter de rug en Kemps bereidde zich voor op het laatste traject richting London. Na Hungerford (281,6 km) en Newbury te zijn doorgereden lag hij nog steeds een 7-tal minuten achter op zijn schema.

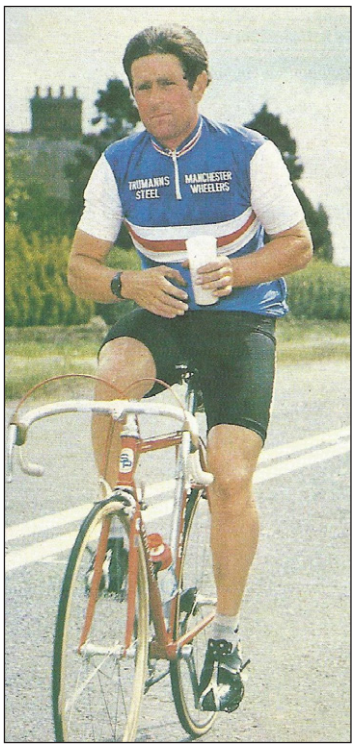

John Woodburn

Kemps kwam door te Theale waar een omvangrijke groep renners van de plaatselijk wielerclub 'The Belgian' massaal aanmoedigde. Deze aanmoedigingen gaven Kemps, die het applaudisseren gewoon was, een ware adrenalinestoot en hierna volgde de meest memorabele prestatie van zijn rit door Reading te doorkruisen na 321,8 km in 9h41', nog steeds 4' later dan zijn marstabel, maar met het record nu binnen handbereik. De laatste kilometers waren een machtsvertoon van een groot renner: met krachtige pedaalstoten perste Kemps er alles uit en won seconde per seconde in. Een korte bries kon zijn inspanning niet tegenhouden en de laatste 17,7 km legde hij af in 26'.

Tijdopnemer Best klokte Kemps af om 11h07'36" met een tijd van 10h07'36" waardoor hij Opperman's record met 7'06" brak. Het record van Kemps werd door de jaren heen teruggebracht tot op een tijd van 9h03'07" gevestigd door John Woodburn in 1981[7]. Ongeveer een uur minder, maar materiaal, kledij, voeding en wegeninfrastructuur hebben hierin alvast het grootse aandeel gehad.

7 John Woodburn was als amateur een uitstekende tijdrijder begin jaren '60. In 1963 nam hij deel aan de Vredeskoers en eindigde 14de en eveneens 2de in de 352km lange London-York achter Albert Hitchen. Vanaf de jaren '70 legde hij zich uitsluitend toe op tijdritten en het verbeteren van records en bleef actief tot op 75-jarige leeftijd in de categorie Veteranen. In 2001 ontving hij uit handen van Eddy Merckx de trofee voor Beste Veteraan in het Britse tijdrijderscircuit.

Tommy Godwin

Een andere merkwaardige gebeurtenis binnen het Britse wielerbestel deed zich eveneens voor in 1939. De Britse amateur Tommy Godwin[8] had zich voorgenomen een ander record te vestigen: de langste afstand per fiets in de tijdspanne van een kalenderjaar afgelegd.

Dit record stond sinds 31 december 1937 op naam van de Australiër Oserick 'Ossie' Nicholson[9] die een afstand van 62.627 miles (100.788 km) had afgelegd. Godwin had voor zijn project financiële steun nodig en vond deze bij zijn werkgever Ley Cycles.

Hij diende zich hiervoor een profvergunning aan te schaffen want als amateur was het verboden zich te laten sponsoren op straffe van intrekking van de licentie. Godwin bekwam zijn proflicentie in november 1938 en ging van start op 1 januari 1939. In de loop van april 1939 kwam zijn sponsor Ley Cycles in financiële problemen waardoor hij afzag van verdere steun aan Godwin's recordaanval. Raleigh kwam dit ter ore en sprong gretig in als vervanger van Ley. Zij zagen er publicitair het nut van in en zeker als concurrent van Hercules dat al een klad records op zijn naam had staan[10]. Vanaf 27 mei 1939 reed Godwin op een spiksplinternieuwe Raleigh, uitgerust met een Sturmey-Archer versnelling, tot op het einde van zijn succesvolle poging.

Pubkaart van Sturmey- Archer met Charlie Holland, 'Sid' Ferris en 'Bert' James

8 Niet te verwarren met de andere Britse renner Tommy Godwin die in 1948 als liefhebber derde eindigde in de km met staande start tijdens de Olympische Spelen op de wielerbaan van Herne Hill in London en eveneens de bronzen medaille behaalde in de ploegenachtervolging tijdens deze spelen samen met Dave Ricketts, Alan Geldard en Wilf Waters. Godwin werd coach van de Britse baanrenners tussen 1963 en 1971.

9 'Ossie' Nicholson maakte in 1931 eveneens deel uit van een gemengd Australisch-Zwitsers team dat de Tour betwistte en naast hem samengesteld was uit Hubert Opperman, Richard Lamb en Frankie Thomas voor Australië en Jules Gillard, Roger Pipoz, Georges Antenen en Albert Buchi voor Zwitserland. Tijdens de 206 km lange derde rit van Dinan naar Brest kwam hij ten val waarbij een pedaal afbrak. Nicholson diende dan achttien km te voet af te leggen met de fiets aan de hand alvorens een nieuwe pedaal te kunnen monteren. Vervolgens zette hij zijn weg verder om als 70ste en laatste aan te komen te Brest, doch buiten de toegestane tijdslimiet en hierdoor niet meer startgerechtigd voor de volgende etappe.

10 Tussen 1936 en 1940 had Raleigh - Sturmey Archer een profteam bestaande uit Sid Ferris, Herbert James, Charles Holland en Tommy Godwin (vanaf mei 1939). Raleigh was een rechtstreekse concurrent van Hercules bij het neerzetten van lange-afstandsrecords en had tussen 1937 en 1939 negen van de toen vijftien erkende R.R.A. records op zijn naam staan met Ferris, James en Holland.

Hij telde na 9 maanden en 26 dagen 62.700 miles (100.905,8 km). Zijn uiteindelijke teller stond op oudejaarsavond 1939 op 75.065 miles (120.805,4 km) wat neerkomt op een gemiddelde van ongeveer 331 km. per dag. Nog niet tevreden ging hij door op zijn elan met als ultiem streefdoel de 100.000 miles (160.934,4 km) te halen halverwege 1940 en bereikte de kaap van 100.012 miles (160.953,7 km) op 13 mei 1940, toen hij bij aankomst op de Londense wielerbaan van Paddington een warm onthaal te beurt viel. Godwin en Raleigh hadden hun slag thuisgehaald. Raleigh-Sturmey Archer gaf er zelfs een speciale publiciteitskaart voor uit.

Charles Holland

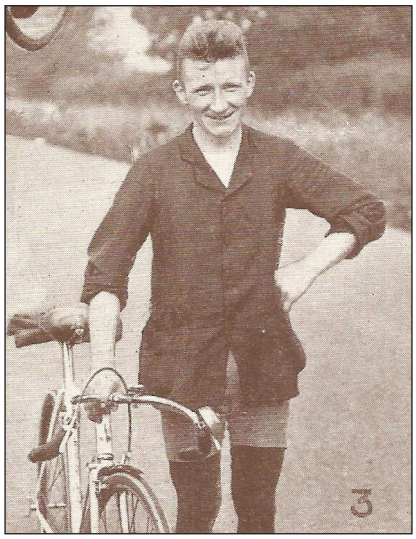

Herbert James

Bronnen

- FROM THE PEN OF JOCK WADLEY, door Adrian Bell, uitgegeven door Mousehold Press in 2002.
- THE BICYCLE van 20/12/1944.
- UNSURPASSED, THE STORY OF TOMMY GODWIN door Godfrey Barlow, uitgegeven door Mousehold Press in 2012.
- DAYS of GOLD AND GLORY van en door Mike Price uitgegeven in 2000.
- AUSSIE AUSSIE AUSSIE OUI, OUI, OUI door Rupert Guinness, uitgegeven door Random House Australia in 2003.
- Foto's uit privé-collectie.

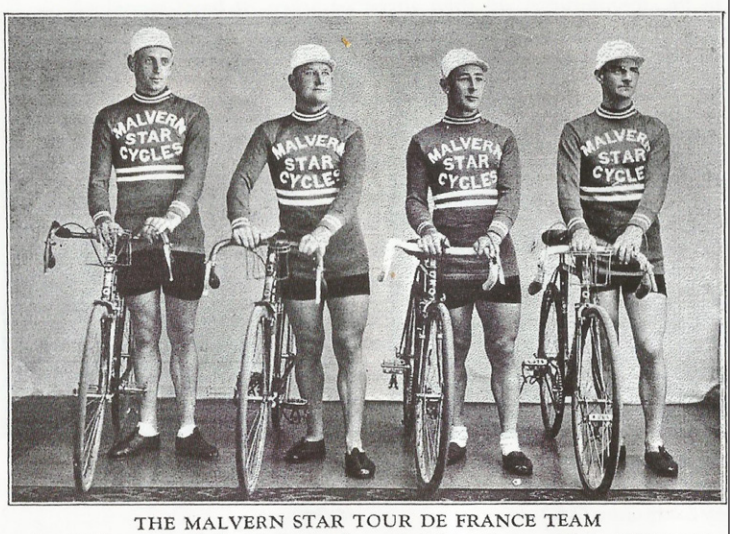

De Australische deelnemers aan de Tour 1931 met v.l.n.r.: Frank Thomas, R.W. (Fatty) Lamb, Ossie Nicholson en Hubert Oppermann

Een fiets, een trui en een broek (deel 2)

Compilatie van de bijdragen van Kristof Debecker, verschenen in de dagbladen Het Laatste Nieuws–regionale edities LEUVEN en HAGELAND–tijdens de Ronde van Frankrijk 2007, aangevuld met persoonlijke nota's.

Deze ietwat nostalgische reis naar een vervlogen jongensdroom herinnert ons aan jonge generaties die met hun krachten op de pedalen bewezen dat zij, één tegen allen, respect afdwongen en hun eigen identiteit zochten.

Deze jongens ontdekten het leven al wriemelend aan de aankomstlijnen een slaagden erin zich desondanks te integreren door zichzelf te overtreffen, zichzelf pijn te doen zonder rancunes te creëren. Voor hen was de wielersport de open deur naar het geluk.

De meesten stelden zich tevreden met een regionaal palmares, anderen slaagden erin nationale of internationale bekendheid te verwerven, een beroemde trui te dragen, hun naam op een erelijst te plaatsen, krantenkoppen te halen.

Het waren geen übermenschen, geen buitenlandse wezens afkomstig van een andere planeet. Het waren ook geen laboratoriumprodukten ergens ontwikkeld in een onderzoekcentrum. Het waren gewoonweg jonge mannen die zich op een koersfiets en met de pedalen populair maakten.

Langs deze weg wil ik auteur Kristof Debecker bedanken om WAAIERS toelating te geven zijn teksten te mogen publiceren . Kristof vindt het positief dat zijn teksten 15 jaar later een nieuw leven gaan leiden.

door Hans Vandeput

originele teksten Kristof Debecker

SCHEYS Alfons

° 29/03/1947 (Binkom) Lubbeek

CARRIERE

1969 Goldor-Hertekamp-Main d'Or

1970 Hertekamp-Magniflex-Novy

1971 Watney-Avia

1972 Goldor-IJsboerke

1973 IJsboerke-Bertin

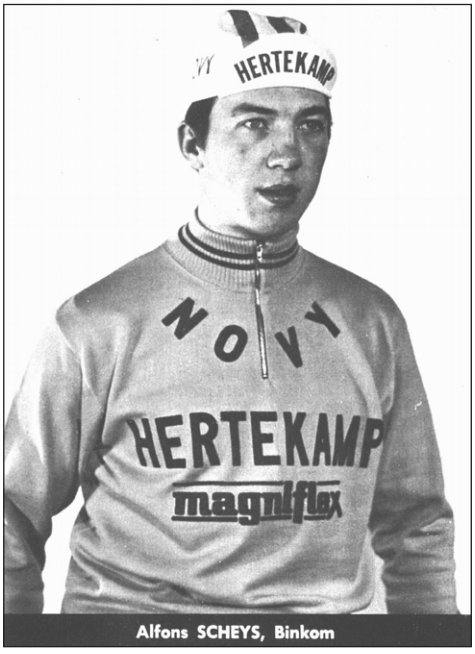

Alfons SCHEYS, Binkom

"We leefden geen 200 procent voor onze job"

KAPELLEN -Nadat Fons Scheys in 1965 de Belgische driekleur veroverde bij de junioren, werd hij in zijn thuisgemeente Binkom (Lubbeek) als een held ontvangen. De sprinter loste de hoge verwachtingen aanvankelijk ook in. Scheys maakte de overstap naar de beroeprenners, maar bleef daar in de subtop steken. Met een zege in Tienen ('69) en vier overwinningen voor Hertekamp-Magniflex een jaar later bleef de teller uiteindelijk op vijf staan.

De Hagelander, in zijn piekperiode bij de liefhebbers tot de drie snelste renners uit het peloton gerekend, kon geen echte doorbraak forceren. "Ik heb pas veel later beseft dat we

veel harder hadden moeten trainen. In de jeugdreeksen ging het allemaal veel te gemakkelijk. We domineerden met een kliek van pakweg vijf renners de koersen. Dat leverde spannende confrontaties op, maar door het succes vergaten we dat er veel meer nodig was om de echte top bij de profs te bereiken", zegt Scheys. "We leefden geen 200 procent voor onze job en trainden misschien zelfs minder fanatiek dan voorheen. Uiteindelijk hoeft het niet te verbazen dat we in de finale steeds tekort schoten tegen de kleppers. Als je bovendien als knecht moet werken voor een kopman en van de ploegleiding maar beperkte steun ervaart, kan je zelfs met goede sprintersbenen niet veel bereiken bij de profs."

In het najaar van 1973 stopte Fons met koersen. Met mijn technische opleiding kon ik aan de slag bij de firma E.M.E (Electro Mechanic Equipment, een familiebedrijf uit Glabbeek). Overal in het land gingen we elektrische installaties plaatsen. Eind 1977 stapte ik over naar de Tiense Suikerraffinaderij. Daar moesten we als techniciens machines vernieuwen, depanneren of installeren op plan. Geen eenvoudige opdracht. Na 24 jaar in de ondernemingsraad en bijna dertig jaar dienst bij Suiker Tienen ging ik twee jaar geleden op brugpensioen. Ik koester die periode en heb er heel wat vrienden aan over gehouden."

De ex-renner uit Glabbeek bouwde in zijn thuisgemeente ook een politieke carrière uit. Na zes jaar in de OCMW-raad is hij al aan zijn tweede termijn als gemeenteraadslid bezig. "Het reilen en zeilen in de gemeente interesseert me enorm. Toch blijft ook de wielersport me bezighouden. Na mijn profcarrière heb ik alvast enkele mooie kansen gekregen."

Fons Scheys reed de voorbije decennia geregeld als motard van journalisten, tijdsaanduiders of cameramensen mee in wielerwedstrijden. "Voor het vijfde jaar op rij ben ik nu actief als motard bij het-Shimano-team van neutrale wagens. Wij depanneren renners die lek rijden of materiaalpech kennen. We zijn zowat de tegenhanger van de gele wagens en motorrijders van Mavic tijdens de Tour. Het leuke is dat we bij Shimano aanwezig zijn in bijna alle klassiekers en kampioenschappen. Een paar weken geleden zaten we zelfs nog op het WK voor B-landen in Zuid-Afrika. Volgend jaar mogen we dan weer naar de Olympische Spelen. Het is zonder twijfel een fantastische hobby die ik nog jaren wil blijven doen."

VERMAELEN Francis

° 05/08/1960 Leuven

CARRIERE

1983 Reynolds

1984 Tönissteiner-Lotto

1985 Teve-Blad-Perlav-Merckx

"Profcarrière na vijf weken voorbij door ongeval"

HAASRODE- Francis Vermaelen kwam in 1983 langs de grote poort binnen bij de beroepsrenners. De Belgisch kampioen en vicewereldkampioen bij de liefhebbers maakte in zijn eerste wedstrijden bij de Spaanse Reynolds-ploeg meteen indruk. Hij opende het seizoen met een ritzege en een tweede plaats in de Ronde van Valencia en won het bergklassement in de Ruta del Sol. Maar op de eerste training in eigen streek, na enkele weken in Spanje, sloeg het noodlot toe.

Op een kruispunt in Overijse reed een wagen Vermaelen aan. Hij vloog over de auto en liep heel wat verwondingen op. “Uiteindelijk mag ik gelukkig zijn dat ik het ongeval overleefd heb. Maar voor mijn wielercarrière betekende de aanrijding zo goed als het einde. De knieschijf van mijn rechterbeen was deels verbrijzeld. Bovendien mislukte de operatie, die op vraag van de ploeg in Spanje gebeurde, helemaal. Ik was meteen voor de rest van het seizoen buiten strijd en heb bijna anderhalf jaar moeten revalideren. In die periode zat ik meer in het ziekenhuis in Pellenberg dan op de fiets”, herinnert ‘Cisse’ Vermaelen zich. “Ik heb nog twee jaar aangemodderd, maar veel meer dan meerijden met de rest zat er niet meer in. Ik raakte gedemotiveerd. Officieel ben ik in 1985 gestopt als beroepsrenner, maar in mijn hoofd was het twee jaar eerder al voorbij”, bekent Vermaelen. De man uit Haasrode werkte na zijn drie seizoenen als profrenner eerst zes maanden in het magazijn van Caterpillar (de firma Intraco) in Sint-Stevens-Woluwe.

Nadien ging hij aan de slag bij Clock-O-Matic, een bedrijf in klokkeninstallaties en uurwerksystemen, dat toen nog in Herent was gevestigd. Negen jaar later stapte Vermaelen over naar de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (V.M.W.) in Heverlee. “Ik werk er al veertien jaar als onderhoudsschilder, een leuke en gevarieerde job. Zowat overal in de provincie moeten we gebouwen, burelen, watertorens, pompstations opvolgen en een nieuw laagje verf geven. Hoe mijn carrière was verlopen zonder het ongeval zullen we nooit weten, maar ik had zeker mijn mannetje gestaan in de klassiekers en etappekoersen. Het spijtigste is dat ik in 1982 net geen wereldkampioen ben geworden. Met een beetje hulp van mijn ploeggenoten had ik die beeldschone regenboogtrui zeker gewonnen.”

Pas vorig jaar begon Vermaelen weer recreatief te fietsen. “Mijn hart ligt tegenwoordig bij het voetbal. Ik was jaren een vurige supporter van Stade Leuven. De fusie met Oud-Heverlee vond ik verschrikkelijk. Het leek wel dat ze me mijn ziel afnamen”, zegt Francis met de glimlach.

VERBEECK Frans

° 13/06/1941 (Langdorp) Aarschot

CARRIERE

Onafhankelijke

1962 onafhankelijke

1963 M. Kint-Reno

Profrenner

1963 M. Kint-Reno

1964 Wiel’s-Groene Leeuw

1965 Wiel’s-Groene Leeuw

1966 Wiel’s-Groene Leeuw-Gancia

1967 inactief

1968 OKAY Whisky-Diamant

1969 OKAY Whisky-Diamant-Geens

1970 Geens-Watney-Diamant

1971 Watney-Avia

1972 Watney-Avia

1973 Watney-Maes

1974 Watney-Maes

1975 Maes Pils

1976 IJsboerke-Colnago

1977 IJsboerke-Colnago

"Ik kende eigenlijk niets van de fiets af"

WEZEMAAL Frans Verbeeck (66) is met voorsprong de meest succesvolle renner aller tijden uit de Leuvense regio. De karakterman uit Wilsele behaalde, ondanks de tegenstand van Eddy Merckx, liefst 165[1] zeges op het hoogste niveau. Naast het Belgisch kampioenschap (1973) won Verbeeck ook topkoersen als de Amstel Gold Race, Omloop Het Volk (2x), de Waalse Pijl, E3-Prijs Vlaanderen en Brabantse Pijl. In de Tour de France van 1972.eindigde hij knap zestiende.

Nochtans leek de carrière van Frans Verbeeck aanvankelijk geen hoogvlieger te worden. Na vier bescheiden seizoenen hing hij de fiets in 1967 bijna anderhalf jaar aan de haak. Hij werd melkboer, maar begon na een tijd opnieuw te trainen als nooit tevoren. Na zijn 'herstart' groeide Verbeeck tussen 1969 en 1977 uit tot een van de absolute toppers van zijn generatie. Aangezien heel wat talentvolle gouwgenoten de kans kregen om te 'knechten' bij de ploeg van Frans Verbeeck, beleefden wielerfans uit de regio dan ook hoogdagen. Na zijn loopbaan ging hij aan de slag in de fietsenzaak van zijn vader in Wilsele. "Maar ik kende eigenlijk niets van een fiets af", geeft Frans nu toe. "Toen ik koerste, sleutelde mijn vader steeds aan mijn fiets. Ik heb me nooit met wielen, kaders, pedalen en remmen bezig gehouden. Bovendien kon ik er helemaal niet tegen als ze op mijn vingers stonden te kijken. Ik moest dus wel een andere kostwinning zoeken."

Verbeeck verhuisde in 1977 naar het naburige Wezemaal en begon een handeltje in wielertruien. "Ik begon met twee dozen truitjes die ik opkocht en nadien weer doorverkocht. Alles speelde zich af in mijn garage. Met een oude Mercedes - met maar een zetel in - ben ik beginnen rondrijden om mijn waar aan de man te brengen. Mijn naambekendheid en goede contacten met de eigenaar van het Nederlandse fietsenmerk Gazelle betekenden de doorbraak. In dertig jaar tijd is Vermarc Sport enorm gegroeid. Nu hebben we in onze stock zo'n 20.000 wielertruitjes en -broeken, en nog eens zoveel winterjassen, handschoenen, kousen en andere kleding. Bovendien leveren we in alle hoeken van de wereld: Europa, Scandinavië, Amerika, Australië, Japan, Korea en zelfs Nieuw-Zeeland. Hoewel ik op pensioen ben, blijf ik de werking van het bedrijf van kortbij volgen. Mijn zoon Marc heeft de feitelijke leiding al enkele jaren in handen. Hij doet dat goed, maar je neemt niet zomaar afstand van iets wat je zelf hebt opgebouwd", besluit Verbeeck .

1 In de Encyclopédie du Monde du Cyclisme staan er 159 overwinningen vermeld (1963: 1, 1964: 3, 1965: 2, 1966: 1, 1969: 6, 1970: 22, 1971: 27, 1972: 20, 1973: 15, 1974: 20, 1975: 12, 1976: 18 en 1977: 12). Maar daar staat ten onrechte de Omloop Het Volk 1974 bij. En in 1973 is de overwinning in de Tour de France een ploegentijdrit. Hetgeen de individuele overwinningen op 157 brengt. In het boek Frans Verbeeck Kampioen van de wilskracht van Danny Desair, 1998, komen daar nog bij overwinningen bij in 1972: +1, 1973: +1 zodat het totaal op 159 uitkomt.

Rik Van Steenbergen en de Giro van 1951

Alleen tegen allen of hoe “Grote Rik” (bijna) geschiedenis schreef.

door Marcel Baetens

Wanneer thans over Rik Van Steenbergen gesproken/geschreven wordt, heeft men het vooral over zijn drie wereldtitels op de weg, zijn kwaliteiten als rasspurter in eendagswedstrijden of over zijn onvergetelijk palmares op de piste.

Wat te vaak uit het oog verloren wordt, is het feit dat Rik - als hij het echt wilde - ook meer dan zijn mannetje stond in het rondewerk. Hij gaf het grootste staal van zijn kunnen hiervan in de Giro 1951, die - om het op zijn zachtst uit de drukken - veel inkt heeft doen vloeien en dat om velerlei redenen.

Een korte situatieschets vooraf

De Belgen en de Giro tot 1951

Het dient gezegd dat de rol van onze landgenoten, en van de buitenlanders in het algemeen, tot 1950 vrij beperkt was. De Giro was zeer lang het monopolie van de Italianen en er was ook weinig buitenlandse belangstelling voor de wedstrijd, sedert haar ontstaan in 1909. Tussen 1909 en 1949 waren alle winnaars Italianen en zonder onze landgenoten Marcel Buyze (derde in 1919) en Jef Demuysere (tweede in 1932 en 1933) was het volledige podium zelfs steeds Italiaans geweest.

Tot de tweede wereldoorlog beperkte het buitenlands deelnemersveld zich trouwens tot een paar enkelingen en ook de eerste naoorlogse Giro’s kenden weinig bijval in het buitenland.

De eerste buitenlanders die men na de oorlog kon aantrekken waren de Belgen in 1947. Good old Sylvère Maes slaagde er zowaar in om een vijfde plaats uit de brand te slepen met de hulp van zijn landgenoten Roger Desmet en Lucien Vlaemynck.

In 1948 waren er zowaar een Belgische en een Franse ploeg aan de start, maar ook nu ging het hier om renners uit de zogenaamde tweede lijn. Voor ons land bestond de selectie uit Albert Ritserveldt, Jérôme Dufromont, Frans Gielen, Karel Leysen, Hilaire Couvreur, Guillaume Cappelmans en Albert Daenekynt. Geen van hen slaagde er trouwens in om de finish te bereiken.

Hetzelfde lot was trouwens de Belgische delegatie in 1949 beschoren. Zij bestond uit Pino Cerami, Albert Dubuisson, Jean Lesage, Roger Missine, Marcel Buyze 2, Jef Van der Helst (de vader van Etienne) en Jos Van Stayen.

Een kentering kwam er in 1950 toen de beste Zwitsers en een degelijke Franse ploeg zich aanboden aan de start. Voor het eerst werd de Italiaanse hegemonie doorbroken. Hugo Koblet (“Le Bel Hugo”) won deze Giro voor Gino Bartali en Ferdi Kübler eindigde vierde.

Rik Van Steenbergen in 1951

Met op zijn palmares een wereldtitel (1949), twee nationale titels (1943 en 45), twee zeges in de Ronde van Vlaanderen (1944 en 46) en overwinningen in Parijs-Roubaix (1948), de Waalse Pijl (1949) en Parijs-Brussel (1950), aangevuld met twee ritzeges in de Tour (1949), behoorde Rik bij de start van de Giro 1951 onmiskenbaar tot de wereldtop in het wielrennen.

Het was wel zo dat hij in het seizoen 1951 nog geen enkele grote koers had gewonnen toen de Giro van start ging. In Milaan-Sanremo liet hij zich verrassen door een uitval van Louison

Bobet en eindigde hij in het peloton, in de Ronde van Vlaanderen werd hij zoals iedereen overklast door Fiorenzo Magni en eindigde hij zesde op meer dan 12 minuten en ook in Parijs-Roubaix liet hij Antonio Bevilacqua te ver vooruitrijden alvorens te reageren en eindigde hij derde, terwijl hij Parijs-Brussel afsloot als tiende en de Waalse Pijl als dertiende. Rik had dus zijn 'jaarlijkse' grote zege nog niet op zak en dit betekende dat hij nog lang niet zeker was van een selectie voor het WK 1951 in Varese op het ogenblik dat hij van start ging in de Giro.

De Giro 1951 start met een deelnemersveld van wereldformaat

De acht beste renners van de wereld aan de start

De organisatoren van de Giro o.l.v. signore Giuseppe Ambrosini, zagen in dat ze het roer moesten omgooien indien ze de concurrentie met de Ronde van Frankrijk wilden aangaan. Men deed alle moeite van de wereld om een aantrekkelijk internationaal deelnemersveld aan de start te krijgen, dat de concurrentie met de Tour kon doorstaan. Men spaarde hiervoor geld noch moeite: er werd met duizenden lires prijzengeld gezwaaid, de renners werden materieel in de watten gelegd en logeerden in de beste hotels, dit in tegenstelling tot de Tour, waar men meestal in krakkemikkige stationshotelletjes of in slaapzalen van scholen diende te overnachten.

De aanpak had resultaat want we kunnen zeggen dat de 8 beste renners uit het begin van de jaren 50 op 19 mei aan de start stonden. Het publiek in Milaan applaudisseerde bij de voorstelling van de renners enthousiast voor Fausto Coppi, Gino Bartali en Fiorenzo Magni, maar evenzeer voor de Fransman Louison Bobet, de Zwitsers Hugo Koblet en Ferdi Kübler en de Belgische tenoren Briek Schotte (regerend wereldkampioen) en Rik Van Steenbergen. Met andere woorden, de fine fleur van het internationale wielrennen zou strijden voor de zege in deze Giro.

Een uitzonderlijk beeld uit de Giro 1951 (19de etappe): de 7 beste renners van de wereld wiel in wiel. Koblet, gevolgd door Bobet, Coppi, Van Steenbergen, Kübler, Bartali en Magni (Foto: Rik I Van Steenbergen, uitg. De Eecloonaar, 1999, pag. 105)

Een Belgische topploeg aan de start, na de nodige perikelen

Met de nummers 92 tot 98 kwam de ploeg “Girardengo-Ursus” aan de start, die bestond uit:

92 Schotte Brik (BEL)

93 Van Steenbergen Rik (BEL)

94 Impanis Raymond (BEL)

95 Kint Marcel (BEL)

96 Hendrikx Marcel (BEL)

97 Depredomme Prosper (BEL)

98 Giacchero Franco (ITA)

Een volledig Belgische ploeg dus, of toch bijna. Om te begrijpen waarom de 26-jarige Italiaan Franco Giacchero deel uitmaakte van het team, moeten we vele maanden terug gaan.

Reeds op 20 december 1950 was de gewezen campionissimo Costante Girardengo naar België afgereisd, officieel om nog eens kennis te maken met zijn vroegere rivalen, zoals Jules Van Hevel, René Vermandel, Philippe Thys e.a.

In werkelijkheid was Girardengo hier als sportbestuurder van een gereputeerde Italiaanse wielerploeg en wanneer een sportdirecteur op reis gaat, dan gaat dit meestal niet om een plezierreis.

‘Gira’ was dus naar ons land afgereisd om te komen onderhandelen met verschillende van onze beste wegrenners in het vooruitzicht van het komende wegseizoen. Men kende de namen van de renners die zijn aandacht trokken : Rik Van Steenbergen, Briek Schotte, Raymond Impanis en Stan Ockers.

De eerste drie reden in 1950 reeds voor hem in Milaan-Sanremo en Stan leerde hij later kennen.

De bejaarde campionissimo tussen Van Steenbergen en Ockers tijdens de rustdag in de Giro 1952 (Foto De miljoenenfiets van Rik Van Steenbergen, uitg. De Brauwere, Wilrijk,1966)

Op donderdag 21 december werden de onderhandelingen te Mechelen gevoerd (in aanwezigheid van Jean Van Buggenhout) en het moet zijn dat Girardengo met veel geld voor de dag was gekomen, want het onderhoud leidde tot een volledig akkoord.

Men had eerst gedacht dat Schotte zou twijfelen tussen het merk Girardengo en dit van Bartali, waarvan hij eveneens lucratieve voorstellen had gekregen voor wedstrijden in Italië, maar uiteindelijk gaf Briek dan toch de voorkeur aan de firma, waarvoor hij in 1950 reeds Milaan-Sanremo had gereden en die hem ook als wereldkampioen in haar dienst wilde behouden.

Wat Rik Van Steenbergen betreft, deze had steeds vol lof gesproken over Girardengo en daar Rik dezelfde zeer aantrekkelijke financiële voorwaarden kreeg toegewezen als in 1950, toen hij regerend Wereldkampioen was, aarzelde hij niet lang om toe te slaan.

Raymond Impanis bewaarde eveneens het vertrouwen van zijn baas uit Milaan-Sanremo 1950 en kreeg eveneens een mooi contract voorgeschoteld, zodat nog Stan Ockers overbleef om het viertal compleet te maken.

Het grote dilemma van Stan bestond erin dat hij nog geen contract vernieuwd had met zijn Frans merk Terrot. Maar aangezien de te betwisten koersen in Italië vooralsnog geen beletsel vormden om zijn gebeurlijk contract bij Terrot na te komen, gaf ook Stan zijn jawoord aan Girardengo.

De vier renners tekenden voor vier klassieke koersen in Italië, waarvan reeds zeker Milaan-Sanremo en de Ronde van Lombardije, terwijl de overige twee later zouden ingevuld worden.

Er werd natuurlijk ook gesproken over de Ronde van Italië maar hierover werd nog geen vaste regeling getroffen.

Wel hield Girardengo er aan met een sterke ploeg te vertrekken in de Giro , maar ook hier zou rekening moeten gehouden worden met “het geval Ockers”, die voor Terrot verplicht aan de Tour moest deelnemen en die zelf trouwens Bordeaux-Parijs wou betwisten (voorzien in dezelfde periode als de Giro). In een principeakkoord werd echter overeengekomen om in blok aan de Ronde van Italië deel te nemen en de ploeg van vier dan nog met twee andere Belgen te versterken. Dan zouden we volgend Belgisch zestal mogelijk de Ronde van Italië zien rijden voor Girardengo: Ockers, Impanis, Van Steenbergen, Schotte, Roger Lambrecht, René ‘Kemper’ Janssens.

Maar … we waren nog lang geen 19 mei.

Op 25 januari verscheen het nieuws dat Ockers zijn contract met Terrot had verlengd en dat hij de toelating had van sportbestuurder Dion om alle koersen in België en Frankrijk te rijden voor Terrot, maar de Ronde van Italië voor Girardengo.

Op 13 februari meldde de Gazet van Antwerpen dat het viertal Schotte, Impanis, Ockers en Van Steenbergen op 8 mei aan de Ronde van Romagna zou deelnemen als voorbereiding op de Giro.

Op 21 maart kwam er uit Italië de bevestiging dat Girardengo in de Ronde van Italië met een volledige Belgische ploeg zou starten: Ockers, Schotte, Impanis, Van Steenbergen, René ‘Kemper’ Janssens, Marcel Hendrikx en nog een zevende aan te duiden renner, misschien Roger Decock. Uiteindelijk werd Marcel Kint aangeduid i.p.v. René Janssens en werd de ploeg aangevuld met Prosper Depredomme i.p.v. Roger Decock.

So far, so good zou men denken, maar op 26 april, amper 2 weken voor de Ronde van Romagna, kwam de kat op de koord. Hoewel de contracten al weken getekend waren, hadden de renners en Costante Girardengo zonder de waard gerekend, in dit geval de B.W.B. De B.W.B. die voor iedere buitenlandse ronde een woordje wilde meespreken en zelf de renners wilde aanduiden.

Natuurlijk lieten noch de aangeworven renners, noch de oude campionissimo het hierbij. Dus werd er weer onderhandeld en omdat de Giradengo-renners evenals 'Dis' Keteleer en Léon Jomaux (aangeworven door andere ploegen) op 8 mei wensten af te reizen, begon de tijd te dringen om de knoop door te hakken. Maar . . . de knoop bleef. De officiële versie luidde dat de onderhandelingen tussen dhrn. Arnold Standaert (B.W.B.), Costante Girardengo (sportbestuurder der Belgen) en Giuseppe Ambrosini (inrichter van de Giro) onverdroten werden voortgezet. Men verwachtte dat eerstdaags de ... knoop toch zou doorgehakt worden, maar ... ondertussen moesten Ockers en co nog wachten om hun treintickets voor Milaan te bestellen.

Wat er niet bij gezegd werd, was het feit dat de inrichters van de Ronde van België (de krant La Dernière Heure) zwaar aan het lobbyen waren bij de B.W.B. om 1 of meerdere van deze renners als deelnemer te hebben aan de Ronde van België, die verreden werd in dezelfde periode als de Giro.

Uiteindelijk kregen de renners van de B.W.B. toch hun akkoord, maar net voor de afreis naar Italië gingen ook twee Franse sponsors op de rem staan. Er ontstond een conflict tussen Impanis en Alcyon en bovendien verscheen het bericht dat dhr. Dion van Terrot niet geneigd was, na de afwezigheid van 'zijn' Belgische renners voor Dijon-Troyes, om Ockers vrijaf te geven voor de Giro tijdens welke periode ook Bordeaux-Parijs verreden werd.

En zo kwam het dat van de zeven geselecteerden alleen Kint, Schotte, Van Steenbergen, Marcel Hendrikx en Depredomme twee dagen voor hun vertrek naar Italië, zeker waren van deelname aan de Giro. Grote problemen dus. Er was zelfs sprake om Impanis en Ockers in extremis te vervangen door René Janssens en Roger Lambrecht.

Op 9 mei kreeg Impanis dan toch de toestemming van Alcyon om deel te nemen aan de Giro, maar dhr. Dion, sportbestuurder bij Terrot, hield voet bij stuk en Stan kon thuis blijven en ... deelnemen aan de Ronde van België. Hij werd in extremis vervangen door de 26-jarige Italiaanse neoprof Franco Giacchero.

De Girardengo-ploeg bij de ploegvoorstelling in Milaan
V.l.n.r.: Giacchero, Hendrikx, Depredomme, Kint, Schotte, Impanis en Van Steenbergen
(Foto Rik I Van Steenbergen, uitg. De Eecloonaar, 1999)

Het dient gezegd dat Girardengo zich al meermaals beklaagd had dat hij zoveel moeite had gedaan om een Belgisch team aan de start te krijgen.

Rik Van Steenbergen wordt voorgesteld aan de menigte in Milaan
(Foto Rik I Van Steenbergen, uitg. De Eecloonaar, 1999)

Het verloop van de Giro

Etappe 1 tot 5: het verhaal van de zes Belgen

Ondanks alle voorafgaande perikelen kon Girardengo dus toch een topploeg in lijn brengen met Wereldkampioen Schotte en 'eeuwige belofte' Impanis als klassementsrijders, Rik Van Steenbergen als rittenkaper en Kint (in zijn laatste jaar als renner), Depredomme, Hendrikx en Giacchero als helpers.

Maar … na 5 ritten bleven er van de 7 renners nog twee over: Van Steenbergen en Giacchero. De overige vijf Belgen waren 'gevallen als vliegen' en hadden het strijdtoneel verlaten. Op het hoe en waarom van deze verrassende wending gaan we nu iets dieper in.

Etappe 1 Milaan-Turijn: Rik Van Steenbergen wordt de eerste Belgische roze truidrager in de Giro

De Giro kon niet beter starten voor de Belgische ploeg. De beslissing van de eerste etappe viel te Biella aan km 107. Daar ontsnapte Giancarlo Astrua. Dit was het sein voor een offensief dat 13 renners aan de spits bracht: Rik Van Steenbergen, Marcel Kint, Raymond Impanis, Ferdi Kübler, Silvio Pedroni, Alfredo Martini, Giulio Bresci, Luciano Maggini, Renzo Soldani, Loretto Petrucci, Donato Zampini, Fiorenzo Magni en de eerder genoemde Astrua.

Hoe hard Hugo Koblet, Louison Bobet, Jacques Marinelli en Fausto Coppi, ook zouden jagen, de 13 waren weg en bleven weg.

Bij km 200 telden de vluchters reeds 1'40" winst op de groep Coppi, 6' op Bevilacqua en 8'45" op Bartali, beiden slachtoffer van bandenpech op het slechtst mogelijke moment.

Bij de leiders vielen Maggini, Astrua en Zampini door bandbreuk weg, terwijl Petrucci en … Kübler dicht bij het einde gelost werden, juist voor de beklimming van de laatste helling waarop

Van Steenbergen zich losrukte, terwijl achter hem Impanis en Kint voorbeeldig afstopten. Rik hield prachtig stand in de afdaling en bereikte de aankomst met 28" voorsprong op de achtervolgers.

De zegevierende aankomst van Rik. De anderen moeten nog een volledige ronde afleggen op de velodroom. Uiterst rechts met de pet, sportbestuurder Girardengo (Foto Rik I Van Steenbergen, uitg. De Eecloonaar, 1999)

Euforie alom dus met als enig minpuntje het feit dat Prosper Depredomme met een achterstand van 25' binnen kwam.

Maar de sfeer in de ploeg was dus opperbest en Girardengo had vooral woorden van lof voor ouwe taaie Marcel Kint, zoals we konden lezen in de Gazet van Antwerpen.

Constante zeer tevreden, en het meest over Kint

Constante Girardengo was Zaterdagavond uiterst voldaan over de prestaties van zijn Belgen. Hij was tevreden om de performatie en ritzege van Rik Van Steenbergen, om de flinke rit van Impanis, om het geleverde werk van Schotte, M. Hendrickx en Pros Depredomme. En hij was vooral in de wolken over de verrichtingen van de ouwe taaie Marcel Kint, welke op de campionissimo nr 1 het meest indruk maakte.

Nu het is zo, Kint reed geweldig in die eerste Giro-étappe. Hij was niet alleen zeer sterk in de aanval, maar toen hij gevallen was, kreeg hij het ook voor mekaar om na 'n achtervolging van 7 km. terug bij de eersten te geraken. Dat was onvervalst kampioenen-werk van een onverslijtbare en steeds even talentvolle «Zwarte Arend».

Etappe 2 Turijn-Alassio: Rik verliest de leiderstrui, maar Raymond Impanis verovert de groene trui

Na het succes van de vorige dag, dachten de Girardengo's enkel aan het verdedigen van de roze trui van Van Steenbergen. Men liet daarom een groep van 9 renners, die vrij ver stonden in de stand, wegrijden. Uit deze groep ontsnapte de Italiaan Antonio Bevilacqua die de rit ook zo winnen. Maar op 20 km van het einde sloeg het noodlot toe en kreeg Rik een lekke band. Dit gebeurde in de afzink van de eerste col van deze Giro, de Nava en Rik verloor om en bij de twee minuten door het feit dat het reglement stipuleerde dat de renner bij bandbreuk zelf moest herstellen. Hij werd opgewacht door Kint, Hendrikx en Giacchero, maar de vier slaagden er net niet in om terug aansluiting te krijgen bij het peloton, vooral omdat de Ganna-ploeg van Fiorenzo Magni de forcing voerde in het peloton om Magni in het roze te krijgen, wat hen trouwens lukte. Van Steenbergen viel terug naar de zesde plaats op iets minder dan een minuut van Magni.

Als troost mocht Raymond Impanis, derde in de stand met dezelfde tijd als Magni en Renzo Soldani, wel de groene trui aantrekken als best gerangschikte buitenlander. En het voornaamste was: het moreel in de ploeg bleef uitstekend, althans volgens de kranten[1].

Etappe 3 Alassio-Genua: een rit zonder geschiedenis maar een eerste Belgische opgave

In de lange rit van 252 km liet het peloton twee mindere goden ongemoeid en de Italiaan Rodolfo Falzoni won de rit voor zijn landgenoot Luciano Pezzi, de latere sportdirecteur van Felice Gimondi bij Salvarani. In de spurt voor de derde plaats werd Rik netjes gevloerd door Bevilacqua.

Bij de Girardengo's viel wel de opgave te betreuren van Prosper Depredomme, die al sedert de eerste rit last had van zweren aan het zitvlak.

Bovendien reed Marcel Kint twee keer lek en kwam hij binnen met 10' achterstand. Marcel Hendrikx, die eerst op Kint had gewacht kreeg 7' aan de broek.

Een donderslag bij heldere hemel voor de start van de vierde etappe: Marcel Kint weigert om nog te starten

Consternatie alom aan de startlijn bij de Belgen. Niemand deed zijn mond open en allen keken naar de grond in het bijzijn van een razende Costante Girardengo, die zopas vernomen had dat de 'Zwarte Arend', de man van zoveel oorlogen, Marcel Kint, niet meer wenste te starten. Marcel had er na de aankomst van de derde rit met geen woord over gesproken en wilde er ook 's morgens bij de start geen uitleg over geven. Al wat hij zei was: "Ik start niet meer en ga met Depredomme naar huis". In de kranten - zowel de Vlaamse als de Waalse - sprak men over vaandelvlucht.

Belgen zullen niet opgeven

Na de opgave van Depredom-
ue en Kint hebben de andere
elgen aan hun patroon beloofd
n geen geval te zullen opgeven.
Vel integendeel, zij hopen met
nkele flinke verrichtingen en
itslagen het moreel in de ploeg
eer op te drijven. En... degelijk
erodeerd voor het Belgische
egkampioenschap de Giro te
ndigen.

De Belgen zouden niet meer opgeven (GVA d.d. 23 mei 1951)

Girardengo vroeg terstond aan de rest of zij misschien ook wilden opgeven, maar allen beloofden plechtig dat ze er niet aan dachten om op te geven, zoals we lezen in de Gazet van Antwerpen. Maar ... " 't kan verkeren" zei Bredero.

Etappe 4 Genua-Firenze: de miserie stapelt zich op voor de Belgen

Kort na de start deed Marcel Hendrikx een zware val. Hij viel met zijn rug op een boordsteen en klaagde van zware pijn in de nierstreek. Hij zou moedig volhouden en de rit met grote achterstand beëindigen.

Tot overmaat van ramp reed kopman Impanis lek na 175 km, net toen Dino Rossi vooraan demarreerde. Ook Raymond moest zelf herstellen[2] en ondanks de hulp van Schotte en Giacchero verloor hij steeds meer terrein op de grote groep en na een zware jacht van 15 km lieten de Girardengo's de armen zakken en verachterden ze steeds meer. Naar het einde toe werden ze zelfs bijgehaald door de eerder gevallen Hendrikx en kort voor de aankomst werden ze nog opgehouden door de menigte die na de doortocht van het peloton de straat had ingenomen. Resultaat van dit alles: Impanis, Schotte en Hendrikx kwamen buiten tijd aan, maar de wedstrijdjury hield rekening met het oponthoud door de menigte en trok acht minuten van de achterstand af. En zo stond Impanis na deze rit op 10 minuten van leider Magni.

1 Gazet van Antwerpen van 21 mei 1951

2 Zowel Gino Bartali als Louison Bobet hadden tegen dit punt in het reglement geprotesteerd, maar het reglement bleef ongewijzigd (ook in de Tour de France was er een zelfde reglementering).

Alsof dit nog niet genoeg was, had ook Van Steenbergen bandbreuk op 45 km van het einde en daar hij geen enkele helper meer had, moest hij 20 km lang tot het uiterste gaan om zijn achterstand goed te maken.

De rit werd gewonnen door de Italiaan Guido de Santi, die zijn medevluchter Rossi in de spurt versloeg. Fiorenzo Magni bleef leider.

Etappe 5 Firenze-Perugia: en toen … bleef er nog 1 Belg over.

Na de aankomst van de vierde rit pakte Raymond Impanis … zijn koffers, ontgoocheld als hij was door zijn nederlaag. Voor hem hoefde het niet meer. Maar toen schoot de oude Girardengo in zo'n Italiaanse colère dat het 'bakkertje van Berg' terstond zijn bagage weer uitpakte en toch startte in de vijfde rit. Maar de 'moral' was weg en Impanis bereikte de aankomst met een achterstand van bijna 20' op de winnaar.

Onderweg had de Girardengo-ploeg alweer twee eenheden verloren, want zowel Marcel Hendrikx als Briek Schotte gaven op in deze vijfde rit.

Onze andere landgenoot, Rik Van Steenbergen toonde nog maar eens zijn grote 'forme'. Hij lanceerde een tegenaanval op een groepje met Fritz Schär en Bevilacqua en reed zo het hele peloton aan flarden. Door zijn inspanning klom hij naar de tweede plaats in de rangschikking op iets meer dan een minuut van de Zwitser Schär. De rit werd gewonnen door de Italiaan Pietro Giudici, nadat men kort voor de aankomst koploper Bevilacqua een verkeerde richting had uitgestuurd.

Maar, we waren nog niet aan het einde van ons lijdensverhaal voor de Belgen. Deze keer kon ook Girardengo Impanis niet meer ompraten. Raymond besloot definitief om niet meer te vertrekken in de zesde rit en verliet samen met Schotte en Hendrikx de Giro 1951.

Het was dus echt zoals in het gekende verhaal "En toen waren er nog…". Toen was er nog maar 1: 'Enrico' Van Steenbergen.

Een vermoeide Rik Van Steenbergen na de aankomst van de vijfde rit waar hij moest vaststellen dat hij als enige overbleef (Foto G.V.A. d.d. 24 mei)

Op zoek naar de oorzaken van de afgang van de Belgen uit de ploeg Girardengo

Het feit dat er van de zes Belgen na vijf ritten nog een overbleef zorgde voor de nodige commotie in ons land en niet in het minst bij de sportjournalisten. Kon men nog enigszins begrip opbrengen voor de opgaves van Depredomme en Hendrikx, dan moesten de drie anderen het serieus ontgelden. Volgens de kranten hadden die drie geen enkele geldige reden om de wedstrijd te verlaten. Vooral Kint en - nog meer Impanis - moesten het ontgelden. Het probleem was echter dat, behalve Briek Schotte, alle actoren de lippen stijf op elkaar hielden en weigerden om een verklaring af te leggen.

De enige renner die tegenover de pers inderdaad een verklaring aflegde was de immer eerlijke Briek Schotte. Hij gaf toe dat hij de Giro zwaar had onderschat en dat deze minstens even zwaar was als de Tour, vooral door het ploegenspel van de merkenploegen (dat niet bestond in de Tour). Bovendien wilde hij zich tonen aan de Italiaanse tifosi als een waardige wereldkampioen en daar dit duidelijk niet lukte wilde hij de eer aan zichzelf houden en hij

deelde dit zo ook in alle eerlijkheid mee aan Girardengo.

Laten we nu de andere opgevers even onder de loep nemen:

Men kon zeker begrip opbrengen voor de opgave van een geblesseerde Depredomme, al was het de volgers al opgevallen dat hij en Kint zich duidelijk afzijdig hielden van de andere Girardengo's en dat geen van beiden afscheid kwam nemen alvorens terug te keren naar België.

Dat Marcel Kint hardnekkig bleef zwijgen was meer dan eigenaardig. Hij reed goed, had geschitterd in de eerste rit en … plots niets meer. Zo kende men Marcel niet.

Over de opgave van Marcel Hendrikx werd er in "Le Soir" op een wel zeer geheimzinnige manier verslag uitgebracht. We citeren hier letterlijk: "… par son abandon, le jury international mettra aux archives une affaire qui le concerne et plus personne n'en parlera. Cet abandon est, si l'on veut, heureux pour lui, pour sa carrière et, à la réflexion, pour le renom du cyclisme belge. Excusez-nous, si nous ne nous expliquons pas davantage. Il vaut mieux ne plus en parler." Dit is een impliciete beschuldiging van doping.

In het geval Impanis namen vele journalisten na zijn opgave geen blad voor de mond en hadden ze het over een verwend joch dat jaloers was op de goede prestaties van Rik Van Steenbergen en weigerde om voor hem knecht te spelen en dan maar liever opgaf. Een journalist ging Impanis de vrijdag na zijn opgave zelfs opzoeken in zijn café in Kampenhout Berg, maar Raymond liet zich niet zien. Enkele aanwezige supporters wisten te vertellen dat hij hen verteld had dat hij zich bedreigd voelde door de Italiaanse tifosi en dat ook Van Steenbergen zou opgegeven hebben uit angst voor de Italianen indien hij niet zo goed gerangschikt was geweest. Tot een andere aanwezige plots liet vallen: "Er was daar niet genoeg te verdienen" wat tot een doodse stilte in het café leidde.

En zo komen we bij een fundamenteel aspect in dit hele onsmakelijke verhaal. In zijn boek "De miljoenenfiets van Rik Van Steenbergen" lichtte Achiel van den Broeck 15 jaar na datum een tipje van de sluier op toen hij schreef: "Wat er gebeurd was, werd nooit bepaald onthuld. Zeker is echter dat de kopman Van Steenbergen geldelijk gefavoriseerd en de knechten automatisch benadeeld waren en deze gaven op".

Ook een brief van Impanis aan "Le Soir" (die het schrijven niet wilde publiceren omdat het "derden" vernoemde) wees op een financieel geschil binnen de ploeg.

Laten we niet vergeten dat bij de onderhandelingen in december 1950 Jean Van Buggenhout aanwezig was geweest. Jean Van Buggenhout is gedurende de hele profcarrière van Van Steenbergen, diens mentor en engelbewaarder geweest in wie "grote Rik" een blindelings vertrouwen had. En het was algemeen geweten dat Van Steenbergen bij contractbesprekingen steeds tot het uiterste ging. Het gerucht deed dan ook al snel de ronde dat Rik - naast de getekende overeenkomst - via Van Buggenhout voor zichzelf bij Girardengo nog een dik extraatje had bedongen. Vooral Marcel Kint zou daar zwaar aan getild hebben (er was ook sprake van een premie die nog moest betaald worden voor zijn hulp aan Rik in Parijs-Brussel 1950), maar ook de anderen zouden hier moeilijk vrede kunnen mee nemen hebben en zouden bij het minste excuus de kans schoon gezien hebben om de plaat te poetsen.

En zo eindigde deze onfrisse episode uit ons vaderlands wielrennen begin jaren 50.

Het vervolg van de Giro

Bijna werd het onmogelijke waar: een bewonderenswaardige Rik plooit slechts in de 18de van 20 etappes voor de overmacht

Na vijf ritten stond Rik er dus quasi alleen voor en kon hij alleen nog rekenen op de steun van zijn Italiaanse ploegmaat Giacchero. Maar zoals we in zijn carrière vaak zagen: een geprikkelde Van Steenbergen was als een getergde leeuw en hij wou en zou aan iedereen tonen welke grote kampioen hij was.

Etappe 6 Perugia-Terni: Wie anders dan Fausto Coppi in de tijdrit?

In deze 88 km lange tijdrit over een heuvelachtig parcours demonstreerde de grote Coppi dat hij en hij alleen, de meester was tegen de chrono. Hij klopte met duidelijk verschil Louison Bobet en Hugo Koblet. Rik Van Steenbergen eindigde als niet-tijdrijder eervol dertiende, maar kon geen tijd goed maken op Schär, die na een knappe prestatie zevende was in de tijdrit. De top 5 zag er na de tijdrit als volgt uit: 1 Schär 2 Van Steenbergen 3 Magni 4 Coppi 5 Astrua.

Etappe 7 Terri-Rome Enrico Van Steenbergen maglia rosa

Deze 7de rit over een afstand van maar liefst 290 km was een soort Strade Bianche avant la lettre en liep over een reeks kiezelstroken en verraderlijke kronkelpaden, waardoor het lekke banden regende. Alle renners kregen hun deel, maar hier leerden we nog maar eens de meester tacticus in Van Steenbergen kennen: toen hij lek reed en hersteld had zag hij dat ook Bartali lek gereden was en dat diens hele ploeg hem opwachtte. Hij haakte zijn treintje aan bij de Italianen en voerde mee de forcing om Schär die ook lek was gereden, op afstand te zetten. Dat lukte perfect en dat er nog een groep van 7 ontsnapte kon Rik niet deren. Angelo Menon won de rit, maar onze landgenoot trok voor de tweede keer de roze leiderstrui aan met bijna een minuut voorsprong op Schär en Magni.

Etappe 8 Rome-Napels: een gebrek aan ploegmaten kost Rik de roze trui

Zoals zo vaak in de Giro werd het grootste deel van de rit in wandeltempo afgelegd. Wanneer op 50 km van de finish een grote groep met enkel Italianen ontsnapte was er voor leider Van Steenbergen geen vuiltje aan de lucht, maar iets voorbij Capua deed Fiorenzo Magni een machtige uitval en met een aantal anderen kwam hij bij de leiders op 25 km van de streep. Rik had zijn koers afgestemd op Coppi en Koblet, die ook goed gerangschikt stonden. Een logische beslissing als men weet dat hij nog slechts 1 ploegmaat had en niet alle aanvallen kon beantwoorden. Maar de achtervolgers slaagden er niet in om de kloof te dichten en zo kwam Fiorenzo Magni als leider uit de debatten en werd Rik in de stand ook voorbij gestoken door Astrua, Kübler en Bobet. De rit werd gewonnen door Luigi Casola.

Etappes 9-11: weinig wijzigingen aan de top

De drie lange ritten o.a. door de Apennijnen verliepen in de grootste passiviteit en brachten geen grote wijzigingen in de stand. Het leek wel of de favorieten bang waren voor elkaar. Het was duidelijk dat Louison Bobet sterk verbeterde naarmate de wedstrijd vorderde, dat ook Astrua in goeden doen was en dat Rik bij elke pech de vingers moest kruisen om via anderen terug te kunnen aansluiten. Het gebrek aan helpers deed zich telkens weer voelen. De ritten werden gewonnen door Giovanni Corrieri (9), Giuseppe Minardi (10) en Serafino Biagioni (11). Voor de tweede tijdrit zag de stand er als volgt uit:

1 Magni 2 Astrua 3 Kübler 4 Bobet 5 Van Steenbergen 6 Schär 7 Coppi 8 Koblet 9 Zampini 10 Brasola.

Etappe 12 Rimini-San Marino (tijdrit over 24 km): een verrassing van formaat. Astrua klopt Coppi en pakt de roze trui.

Over zo'n korte afstand kon men moeilijk grote verschillen verwachten, maar Giancarlo Astrua slaagde er toch in om Coppi te verslaan en Magni uit het roze te rijden. Rik eindigde 23ste en werd in de stand voorbijgestoken door Fausto Coppi.

Etappe 13 Rimini-Bologna: de sfinx Van Steenbergen herrijst uit zijn as en staat weer in het roze.

In deze rit over 249 km zagen we een magistrale Rik Van Steenbergen. Hij reed als enige na amper 20 km het gat toe op de ontsnapten Antonio Bevilacqua, Luigi Casola en Jacques Marinelli en nam direct zijn verantwoordelijkheid. Hij deed het merendeel van het kopwerk en regisseerde a.h.w. een soort ploegentijdrit. De vier werden nog bijgehaald door Luciano Pezzi, Luciano Maggini, Dante Rivola en Giulio Bresci. Met acht zetten ze hun inspanningen verder en hoe er in het peloton ook gereageerd werd, ze bouwden hun voorsprong steeds verder uit. Om het met de woorden van Marcel Van Bergen van de Gazet van Antwerpen te zeggen: "Rik was magistraal" en was in een buitengewoon begenadigde dag, die Van Bergen vergeleek met zijn exploten in de Ronde van Vlaanderen 1946 en in het wereldkampioenschap 1949.

Het bilan was niet min. Na de 13de rit stond Rik aan de leiding met 4'05" voorsprong op Astrua en Magni en meer dan 5' op Kübler. De ritoverwinning moest Rik aan Maggini laten.

Maar iedereen was er van overtuigd dat Rik de trui zeker moest kunnen houden tot de Dolomieten.

Een trotse Girardengo poseert naast zijn poulain die weer de roze trui nam (Foto G.V.A. d.d. 4 juni 1951)

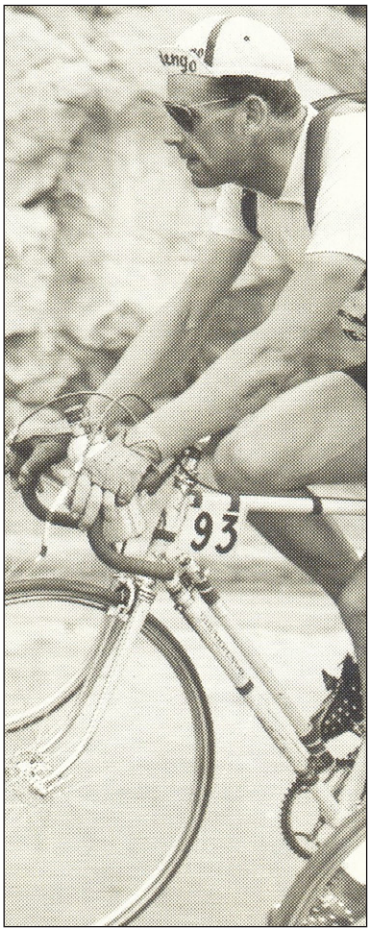

Rik, soeverein in zijn roze trui (Foto Rik I Van Steenbergen, uitg. De Eecloonaar, 1999)

Etappe 14 Bologna-Brescia: Rik wordt niet verontrust

Een rit zonder geschiedenis, met een ontsnapping van een kleine groep. Rit gewonnen door Adolfo Leoni

Etappe 15 Brescia-Venetië: Rik geeft zijn roze trui nog wat meer glans met een tweede ritzege

Om zijn goede vorm nog wat meer te onderstrepen gaf 'Enrico' spurtles en zorgde voor een tweede zege. In een machtige pelotonspurt vloerde hij Bevilacqua en de andere Italianen. De stand bleef uiteraard ongewijzigd.

Een fiere roze trui met GVA journalist Marcel Van Bergen (Foto G.V.A. d.d. 6 juni 1955)

Etappe 16 Venetië-Triëste: een val kost Rik 1'26" van zijn voorsprong.

Rik kon het niet slechter treffen. Net voor de eerste Dolomietenetappe kostte een massale valpartij in de afzink naar de aankomstplaats Trieste hem bijna anderhalve minuut op zijn rechtstreekse tegenstrevers Magni en Kübler, die het snelst recht kwamen na de tuimelperte. De rit werd gewonnen door Luciano Frasini. Rik hield aan de val schaafwonden over aan armen en dijen. Hij zou de rustdag voor de lastige Dolomietenritten goed kunnen gebruiken. Wat stond er nog op het programma? Drie lastige ritten met beklimmingen van de Mauria en de Misurina in de 17de rit, de Costalunga en de San Lugano in de 18de rit en tenslotte de Fuorn (Ofenpas) van 2148 m hoogte in de rit naar Sankt Moritz.

We schetsen nog even de situatie op dat moment

1. R. Van Steenbergen
2. F. Magni op 2'57"
3. G. Astrua op 4'05"
4. F. Kübler op 4'06"
5. F. Coppi op 7'36"
6. L. Pezzi op 9'39"
7. H. Koblet op 10'07"
8. L. Bobet op 10'35"
9. A. Padovan op 12'42"
10. P. Fornara op 12'42"

Etappe 17 Triëste-Cortina : Rik verliest terrein maar redt zijn roze trui tegen een ontketende Bobet en Coppi en tegen de supporters van Magni.

De wedstrijd barstte pas los bij de beklimming van de 1300 m hoge Passo della Mauria. Halverwege de col demarreerde de Italiaan Angelo Menon en Louison Bobet ging in de reactie. Bobet trachtte herhaaldelijk weg te geraken, maar bereikte hier alleen mee dat er zich een grote groep afzonderde met alle favorieten, behalve Rik Van Steenbergen en Antonio Bevilacqua. Op 3 km van de top volgde Rik op 45" van de groep Bobet.

Op de top van de Mauria was de situatie als volgt : 1) Coppi 2) Bobet; 3) Giovanni Roma, op 5" 4) Magni en Kübler, op 20" 6) Silvio Pedroni, op 25" verder Elio Brasola en Fornara op 30", Donato Zampini op 40", Koblet en Vincenzo Rossello op 45", Arrigo Padovan en Giancarlo Astrua op 50" en Rik met groep 2 op 1'05".

Na 10 km dalen was Rik teruggekomen tot op 1 minuut van de kopgroep en aan km 210 kwam hij in zijn eentje aansluiten bij Bobet, Coppi en co.

Ondertussen was men aan de klim van de 1756 m hoge Misurina begonnen. Ondanks een poging van Bevilacqua ging het in groep naar boven tot op 3 km van de top. Daar demarreerde Bobet uit alle macht en hij kreeg onmiddellijk Coppi in zijn spoor. Achter deze twee konden Magni en de andere Italianen volgens de Belgische kranten op "alle steun" van de tifosi rekenen, die hen bijna letterlijk naar boven duwden. Slachtoffers hiervan waren Kübler en Van Steenbergen zodat we op de top deze doortocht hadden: 1) Bobet 2) Coppi 3) Bartali, op 22" 4) Magni, op 30" 5) Roma 6) Kübler en Rik op 1'35".

In de afzink sprong Magni alleen naar de leiders. Hij naderde tot op 25", terwijl Kübler en Rik lichtjes verachterden. Bobet won de etappe voor Coppi. Van Steenbergen eindigde 7de en slaagde erin om zijn leidersplaats te behouden. Zijn voorsprong op Magni was echter geslonken tot 1'30".

Het leidersduo Coppi en Bobet

Etappe 18 Cortina-Bolzano: het einde van een droom. Magni onttroont Rik Van Steenbergen

In zijn boek "De miljoenenfiets van Rik Van Steenbergen" schrijft Achiel Van den Broeck over deze rit het volgende: "Zelfs in de lastige Dolomietenritten wist hij die leiderstrui te behouden ... tot boven op de laatste col van de rit Cortina-Bolzano. Hij moest niets anders meer doen dan mee te durven dalen als een waaghals, maar toen gebeurde het. Ik laat Rik aan het woord. "Toen ik met Magni gelijk boven kwam op de laatste col, zegde ik bij mezelf: ik win de Giro! Maar dan zag ik de afzink, een echte afgrond! De bladeren en twijgjes dwarrelden over de slijkbanen. Ik zag daar een renner die wegslipte en verder een auto die te pletter sloeg tegen de borstwering. En daar slingerde Magní zich lijk een baksteen naar beneden. Hoe die het durfde, ik weet het niet, maar hij deed het! Op dat ogenblik dacht ik, zowaar als ik hier sta, aan mijn vrouw, mijn drie kinderen en... die tweeling die al besteld was en ik hield me in! Ik durfde Magni niet meer volgen. Hij nam nog 2'50" op mij en vermits ik maar 1'04" voorsprong had nam hij de leiding met 1'46" voorsprong. Zo is de stand gebleven. Magni had me nooit kunnen lossen als klimmer. Hij won de Giro echter regelmatig, vermits hij meer durfde en meer risico's durfde nemen dan ik, als daler !""

We weten allemaal dat Achiel Van den Broeck naast een gewaardeerd journalist ook een fervente bewonderaar van Rik was en we kunnen niet uitmaken of Rik deze woorden ooit heeft uitgesproken en of ze niet uit de koker van Achiel komen.

Wat wel vast staat is dat dit geenszins klopt met de werkelijkheid. We hebben hiervoor Belgische, Franse, Spaanse en Italiaanse kranten geraadpleegd, die “in tempore non suspecto” verslag uitbrachten over deze rit en overal vinden we dezelfde informatie over het koersverloop zoals we het hieronder geven.

Aan km 155 begint de beklimming van de Passo San Lugano. Na 3 km valt Koblet aan met Bruno Pasquini en Roma. Coppi reageert met Bobet en dit heeft een eerste afscheiding voor gevolg.

Na 164 km rukken Koblet, Coppi, Bobet en Fornara zich los. Ze nemen 30” voorsprong op Magni, Kübler, Roma, Giuseppe Minardi en nog enkele anderen. Op 1’45” volgen Rik en wat overblijft van het peloton.

Boven op de top van de San Lugano krijgen we deze doortocht: 1 Bobet, 2 Fornara, 3 Coppi, 4 Koblet, 5 Bartali op 45”, verder Kübler, Magni en een aantal anderen. Rik komt boven in gezelschap van Keteleer (die de Giro reed voor de formatie Bianchi in dienst van Coppi) op 3’05”.

In de afzink springt Magni tot bij het viertal Coppi en alles valt vooraan stil zodat er zich een groep vormt van 15 renners. Na 10 km. dalen zit een tweede groep, met aan het hoofd Bresci, op 1’50”. Groep Rik zit op 3’. Bij km 193 smelten de pelotons Bresci en Van Steenbergen echter samen en bij km 200 sluiten ze ook aan bij de eerste groep.

Op dat moment had Rik dus zijn roze trui voorlopig gered.

Bij de beklimming van de tweede col, de Costalunga, roeren de toppers zich pas op 3 km van de top achter de ontsnapte Rossello en we noteren volgende doortocht op de top: 1 Rossello, 2 Bartali, op 25”, 3 Kübler, 4 Bobet, 5 Coppi, 6 Magni gevolgd door Barducci, Astrua, Salimbeni op 1’. Op 2’ de groep met Rik.

Wat Achiel Van Den Broeck ook moge beweren, Rik had dus een minuut goed te maken op Magni en had dus virtueel nog een voorsprong van 30” in de stand.

Ondertussen was het fel beginnen te regenen. Dat maakte de afdaling inderdaad zeer gevaarlijk. In die afdaling vormde zich de kopgroep van acht man die zou spurten voor de zege zonder Bobet en Van Steenbergen, die (uit schrik?) kostbare tijd verloren.

Rik voor het laatst in de roze trui (Foto G.V.A. d.d. 11 juni 1951)

Het verdict aan de streep was duidelijk. Rik had 3’16” verloren op

Magni en diende zijn roze trui af te staan. Hij was nu tweede in de stand op 1'46" van Magni. Als derde volgde Kübler op 2'36".

De vraag was nu of Rik in de laatste Dolomietenrit zijn positie in de stand zou kunnen handhaven, want niemand rekende erop dat hij tijd zou terugnemen op Magni. Er was veeleer de vrees dat Kübler en eventueel ook Astrua en Coppi hem nog van het podium zouden duwen.

Etappe 19 Bolzano-Sankt Moritz: Rik wordt zowaar 4de in een bergrit en behoudt zijn tweede plaats

In deze laatste Dolomietenrit had Rik het geluk dat de top van de Fuorn (Ofenpas) op Zwitsers grondgebied, zich op respectabele afstand van de finish bevond, zodat hij zijn achterstand van iets meer dan 2' op de kopgroep nog kon goedmaken in de afdaling. Op 20 km van de eindmeet ontsnapte Hugo Koblet en aangezien de aankomst zich in 'zijn' Zwitserland bevond, werd er niet fanatiek achter hem gejaagd, zodat hij met meer dan 4' voorsprong de rit won. In de spurt van de achtervolgers moest Rik alleen Kübler en Bartali laten voorgaan. Dat er niet fanatiek gereden werd, bewijst trouwens ook het daggemiddelde van 29,18 km/u over 165 km.

Laatste etappe Sankt Moritz-Milaan

De laatste rit bracht geen wijzigingen meer en het was Antonio Bevilacqua, die op de Vigorellibaan de laatste rit won voor eindwinnaar Fiorenzo Magni.

De top 10 zag er als volgt uit:

1. Fiorenzo MAGNI 4153 km in 121h11'37" (gem.34,217 km/u)
2. Rik Van Steenbergen op 1'46"
3. Ferdi Kübler op 2'36"
4. Fausto Coppi op 4'04"
5. Giancarlo Astrua op 4'07"
6. Hugo Koblet op 6'05"
7. Louison Bobet op 9'45"
8. Arrigo Padovan op 14'41"
9. Vincenzo Rossello op 14'49"
10. Gino Bartali op 21'12"

Magni, in het roze, rijdt zijn ereronde

Besluit

Wat kunnen we nu onthouden van deze memorabele Giro 1951?

1. Het meest uitzonderlijke is dat in de top 10 vrijwel alle toprenners uit die tijd staan. Zelfs de Tour de France heeft zelden of nooit zo'n serie toppers in de top 10 gehad.
2. Tussen al deze gereputeerde ronderenners vinden we de naam terug van een man die door iedereen beschouwd werd als een spurter en een pistier, Rik Van Steenbergen. Rik heeft hier duidelijk een van de mooiste prestaties uit zijn carrière geleverd. Zelfs als hij geholpen werd door de omstandigheden (vrij laag gemiddelde, de groten die slechts laat aanvielen en geen aankomsten op de top) dan nog blijft het een fantastisch exploot.
3. De vraag zal ook altijd blijven wat het eindresultaat zou geweest zijn indien Rik gedurende de hele Giro over voldoende helpers had kunnen beschikken. Vergeten we immers niet dat hij vanaf de zesde rit slechts 1 ploegmakker[3] meer had, die hem weinig van dienst heeft kunnen zijn. Beelden we ons even in wat een hulp een gemotiveerde Kint of een Schotte in vorm voor hem hadden kunnen betekenen.
4. We moeten er echter direct aan toevoegen dat Rik zelf schuldig moest pleiten bij de voortijdige aftocht van zijn ploeggenoten. Het spreekwoord "De gierigheid bedriegt de wijsheid" was in deze Giro zeker van toepassing en mits klaardere en betere financiële afspraken waren de opgaves er waarschijnlijk niet gekomen.
5. Maar in elk geval, de reputatie van 'Enrico' in Italië was gemaakt. Hij werd er voortaan op handen gedragen en het "Viva Rik" klonk over het hele schiereiland. En dat zal zijn hele carrière zo blijven.
6. En … Rik bleef de eeuwige 'zakenman'. Ter illustratie hiervan besluiten we met een foto, genomen de dag na de Giro. Ogenschijnlijk neemt Rik op zijn kamer nog eens rustig de kranten door bij het nuttigen van een biertje, maar we zien op de achtergrond duidelijk een aantal flessen bier in beeld van de Aalsterse brouwerij 'De Blieck', die verwoede pogingen deed om haar pilsbier 'Golden Tiger' op de markt te brengen in Italië.

3 Franco Giacchero die uiteindelijk 50ste werd op 1h44'41".

Een gesponsord pintje na de Giro (Foto Verz. Stadsarchief Aalst, bruikleen W. Ghysels)

N.v.d.a.: Wat de foto's betreft uit het boek Rik 1 Van Steenbergen uitgegeven door de Eecloonaar, werd via mail geprobeerd om contact op te nemen met medeauteur Hugo De Meyer ten einde toestemming te krijgen tot het gebruik van de foto's. Op de mails kwam spijtig genoeg geen antwoord.

Waaiers op papier

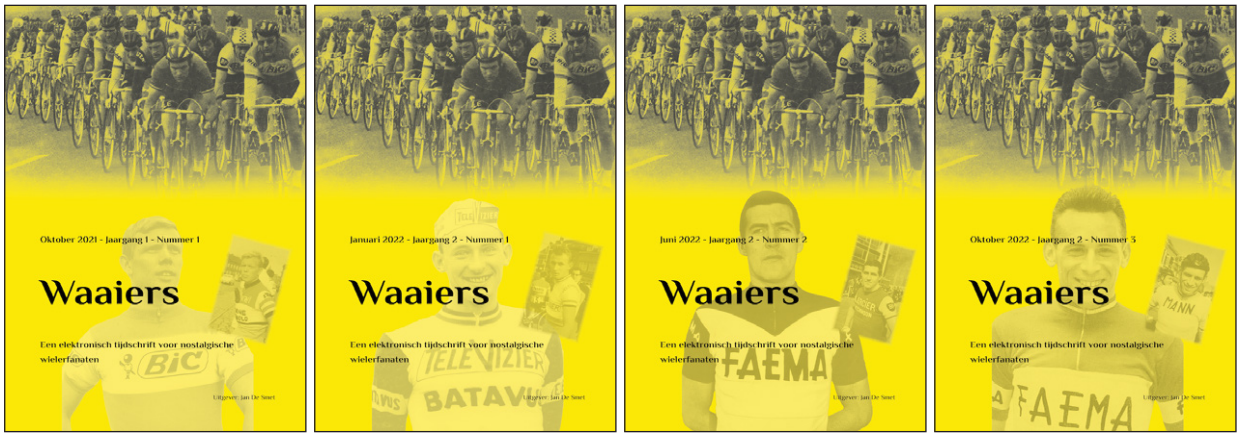

Op vraag van meerdere lezers van WAAIERS bieden we vanaf 1 februari 2023 ‘papieren’ versies aan van de reeds verschenen nummers.

We zijn van plan dit ieder jaar te herhalen, namelijk de vorige jaargang beschikbaar stellen op papier.

De reden waarom we dit zo doen is om de lezer de mogelijkheid te geven een volledige jaargang te bestellen en slechts eenmaal verzendingskosten te betalen.

We werken namelijk met een POD (Print On Demand)-firma uit Nederland die, qua drukwerk, de beste voorwaarden aanbood. Onze uitgaven zijn, kijkend naar het aantal bladzijden, bijna boeken. Nadeel is dan weer dat de verzendingskosten iets hoger liggen. Maar wijzelf hebben niet de mogelijkheden, noch de tijd om ons bezig te houden met de verkoop.

Wij hebben voor elk nummer twee versies in het aanbod. Een iets goedkopere versie met soft cover en een iets duurdere versie met harde cover. Voor de rest zijn beide versies identiek.

De exemplaren van WAAIERS 1-1, 2-1, 2-2 en 2-3 kunnen besteld worden op de volgende site (leveringstermijn is ± 14 dagen): https://print.24bookprint.com/shop/ (zoeken op WAAIERS).

Prijzen:

	Soft cover	Hard cover
WAAIERS 1-1 (103 blz.)	20,00€	23,00€
WAAIERS 2-1 (175 blz.)	25,00€	28,00€
WAAIERS 2-2 (164 blz.)	25,00€	28,00€
WAAIERS 2-3 (251 blz.)	28,00€	32,00€

We hopen dat we hiermee de vraag naar ‘papieren’ exemplaren tegemoet gekomen zijn. In de toekomst blijft WAAIERS via PDF steeds gratis ter beschikking.

FAEMA (deel 5a)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

1959: G.S. FAEMA, G.D. FAEMA en G.S. EMI

De renners van G.S. FAEMA

1. BAUDECHON Roger (BEL) ° 17/02/1934
2. COEKAERTS Raymond (BEL) ° 05/06/1938
3. COUVREUR Hilaire (BEL) ° 22/09/1924
4. DESMET Gilbert (BEL) ° 03/02/1931 - *tot 31 augustus*
5. EVERAERTS Richard (BEL) ° 30/05/1937 - *onafhankelijke, Giro di Lombardia*
6. FISCHERKELLER Friedhelm (DEU) ° 03/01/1935
7. HOEVENAERS Joseph (Jos) (BEL) ° 30/11/1932
8. IMPANIS Raymond (BEL) ° 19/10/1925 - *vanaf oktober*
9. JUNKERMANN Hans (DEU) ° 06/05/1934
10. KERCKHOVE Norbert “Schotje” (BEL) ° 21/10/1932
11. MICHIELS Guillaume (BEL) ° 23/05/1935 - *onafhankelijke*
12. SCHILS Jozef (Jos) (BEL) ° 04/09/1931
13. SORGELOOS Edgard (BEL) ° 14/12/1930
14. THEUNS Jozef (Jos) (BEL) ° 08/09/1931
15. TIMONER OBRADOR Guillermo (ESP) ° 24/03/1926 *
16. VAN LOOVEREN Frans (BEL) ° 22/06/1932
17. VAN LOOY Henri (Rik) (BEL) ° 20/12/1933
18. VAN MEENEN René (BEL) ° 14/01/1931 $
19. VERPLAETSE Roger (BEL) ° 24/10/1931
20. VLOEBERGS Jozef (Jos) (BEL) ° 15/11/1935

DS: DRIESSENS Guillaume (BEL) ° 04/05/1912

Commentaar

*: Ook dit seizoen vermelden wij Guillermo Timoner Obrador bij zowel G.S. FAEMA als G.D. FAEMA.

$: Het is niet helemaal duidelijk welk contract René Van Meenen exact bij FAEMA had. Wij vinden hem nog op de deelnemerslijst van Paris-Bruxelles (in werkelijkheid reed en won hij de satellietkoers voor individuelen, dat jaar Bruxelles-Mons-Bruxelles in plaats van Bruxelles-Charleroi-Bruxelles) bij Ghigi (waarvoor hij in 1958 al actief was). Anderzijds hebben we elders gevonden dat hij niet langer een contract met Ghigi had. Verder hebben we een vage krantenfoto gevonden die enkel toelaat te besluiten dat hij zomin een Ghigi- als een FAEMA-trui droeg. We vermoeden daarom dat hij op dat moment merkloos was. Vermits FAEMA met een tekort aan renners voor de Vuelta zat (de onafhankelijke Guillaume Michiels had al moeten inspringen voor de gekwetste Jos Schils), gaan we ervan uit dat hij een tijdelijk contract voor deze wedstrijd kreeg om op het laatste moment de vermoeide (of onwillige) Gilbert Desmet te

vervangen. Hij presteerde zo goed in de Vuelta dat hij ook aangeduid werd voor de Giro en zijn contract verlengd werd tot het einde van het seizoen en nadien ook voor 1960.

De renners van GRUPO DEPORTIVO FAEMA

1. BERTRÁN PANADÉS Antonio (ESP) ° 18/11/1933
2. BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929
3. CAMPILLO GARCÍA Juan (ESP) ° 16/08/1930
4. COMPANY BAUZÁ Gabriel (ESP) ° 16/05/1930
5. ESCOLÁ Juan (ESP) ° 26/12/1927
6. GALDEANO PORTILLO Jesús (ESP) ° 06/01/1932
7. LOROÑO ARTEGA Jesús (ESP) ° 10/01/1926
8. MAS ARBONA Gabriel (ESP) ° 09/03/1933
9. MASIP LLOP Francisco (ESP) ° 6/8/1926 - *G.P. Ayuntamiento Aposta*
10. MITJÁ José (ESP) ° ? - *Vuelta a Andalucía*
11. MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930
12. PACHECO FONT Miguel (ESP) ° 05/09/1931
13. PÉREZ ZABAL Carlos (ESP) ° 16/11/1934
14. QUESADA NORTES José Martín (ESP) ° 26/05/1935 - *Vuelta a Andalucía*
15. ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937 - *Volta a Catalunya*
16. TIMONER OBRADOR Guillermo (ESP) ° 24/03/1926
17. UTSET PRADO Aniceto (ESP) ° 21/01/1933

DS: RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (ESP) ° 08/01/1925
TORELLÓ Miguel (ESP)

De renners van G.S. EMI

1. BOLZAN Aldo (ITA) ° 06/09/1933
2. CHITI Marcello (ITA) ° 04/09/1934
3. DURLACHER Richard (AUT) ° 06/06/1932 - *Weekend Ardennais*
4. ERNZER Marcel (LUX) ° 23/03/1926
5. FORNARA Pasquale (ITA) ° 29/03/1925
6. GAUL Charly (LUX) ° 08/12/1932
7. GUARGUAGLINI Carlo (ITA) ° 02/01/1933
8. GUAZZINI Paolo (ITA) ° 27/02/1935
9. MAGNI Oreste (ITA) ° 03/03/1936
10. METRA Giovanni (ITA) ° 02/08/1933
11. MOSER Aldo (ITA) ° 07/02/1934
12. PELLEGRINI Armando (ITA) ° 03/06/1933
13. PINTARELLI Giuseppe (ITA) ° 21/01/1931
14. TADDEUCCI Duilio (ITA) ° 27/04/1936

DS: GUERRA Learco (ITA) ° 14/10/1902

Truien

1

2

3

4

5a

5b

6a

6b

7

8a

8b

9a

9b

10

11a

11b

12a

12b

13a

13b

14a

14b

14c

15a

15b

16

17

18

1. Belgische FAEMA-ploeg in de Vuelta a España.
2. Spaanse FAEMA-ploeg in de Vuelta a España, ook nog deels gebruikt in het Critérium du Dauphiné Libéré.
3. Gebruikt door de internationale (hoofdzakelijk Belgische) ploeg met vooraan op de rechterborst “G.S”.
4. Alternatieve versie, zeker door Van Looy gedragen in 1960, bestond dus al bijna zeker ook in 1959 (gezien de 1960 truien normaal GD waren). Hier staat op de rechterborst “G.S.” en niet “G.S”.
5. Gebruikt door de internationale (hoofdzakelijk Belgische) ploeg, maar alleszins ook door Loroño. Op de rugzijde staat “G.S”.
6. Variante van trui 5, onder meer gebruikt in de Giro. Op de rugzijde staat “G.S”.

7. Traditionele FAEMA-trui, gebruikt door de internationale en de Spaanse ploeg.
8. Gebruikt door de Spaanse ploeg, op de rugzijde staat “G.D”.
9. Gebruikt door de Spaanse ploeg, op de rugzijde staat “G.D”.
10. Trui gedragen door Rik Van Looy in de Vuelta.
11. Een van de eerste versies van de EMI-trui, alleszins gebruikt door EMI in de Giro di Sardegna, in Sassari-Cagliari en in Paris-Nice, maar niet meer in Milano-Sanremo. De rugzijde is verschillend.
12. Tweede variante van de EMI-trui uit het seizoensbegin, gebruikt door EMI voor de eerste (verder niet gebruikte) persfoto’s, en alleszins gedragen in Paris-Nice. De rugzijde is identiek aan de voorzijde.
13. Eerste versie van de “klassieke EMI-trui” gebruikt doorheen het seizoen en vanaf Milano-Sanremo, op de rugzijde staat de ruit met EMI lager en groter. Vooraan witte G en S, op de rug zwarte G en S in de tweede witte band, bovenaan de ruit. Wij hebben geen informatie die toelaat een tweede rugversie te veronderstellen.
14. Tweede versie van de gestreepte EMI-trui gebruikt tijdens het seizoen en alleszins al in Milano-Sanremo, met vooraan zwarte G en S. Van deze trui bestaan twee verschillende rugzijden. De eerste rugzijde is dezelfde als van de vorige trui en is zeker gebruikt in 1959, dus met zwarte G en S in de tweede witte band, bovenaan de ruit. De tweede versie heeft witte G en S in de eerste blauwe band. Van deze hebben we geen formeel bewijs van gebruik tijdens 1959, maar gezien deze variante gebruikt werd in 1960 vermoeden we dat dit ook in 1959 het geval was.
15. Derde versie van de gestreepte EMI-trui, waarschijnlijk gebruikt later tijdens het seizoen en zeker in 1960. Vooraan zijn er zwarte G en S, op de rugzijde witte G en S, in de tweede blauwe band, rond de punt van de ruit. Opvallend is dat de trui bovenop de schouders wit is, en niet blauw zoals de voorgaande versies. We hebben geen informatie die toelaat een variante versie (met zwarte letters op de rug) te vermoeden.
16. Speciale maglia rosa voor Charly Gaul, gebruikt in de slotfase van de Giro.
17. Speciale maglia rosa gedragen door Charly Gaul tijdens de eerste periode dat hij in deze Giro roos droeg. De publiciteit is niet opgestikt, maar opgeborduurd en daarom aanzien we dit als een “echte” EMI-trui.
18. Trui gedragen door Rik Van Looy tijdens het Belgisch kampioenschap (we zijn echter niet 100% zeker van de kleuren, alhoewel rood en wit ons logisch lijkt).

Overwinningen

De renners verbonden aan FAEMA behaalden in totaal 117 overwinningen (waaronder twee ploegentijdritten), met op de eerste plaats Rik Van Looy (40 overwinningen). Hiervan kunnen minstens 106 zeges met quasi zekerheid aan FAEMA toegewezen worden en minstens zeven aan een andere ploeg. Van deze overwinningen waren er 82 voor rekening van G.S. FAEMA en 24 (waaronder de twee ploegentijdritten) voor G.D. FAEMA.

De renners verbonden aan G.S. EMI behaalden in totaal 18 zeges, vooral door Charly Gaul (negen overwinningen). Al deze zeges kunnen aan EMI toegewezen worden.

Nevenklassementen of baanwedstrijden worden in deze telling niet meegerekend, maar desgevallend wel vermeld bij de voornaamste overwinningen. Indien een nationaal kampioenschap toegekend werd via een klassement over verschillende wedstrijden worden zowel deze wedstrijden als het totaalklassement als een aparte zege aanzien.

De voornaamste zeges van G.S. FAEMA

Ronde van Vlaanderen (Rik Van Looy)
Paris-Tours (Rik Van Looy)
Giro di Lombardia (Rik Van Looy)
Flèche Wallonne (Jos Hoevenaers)
Antwerpen-Harelbeke-Antwerpen (Norbert Kerckhove)
Sassari-Cagliari (Edgard Sorgeloos)
Puntenklassement Vuelta a España (Rik Van Looy)
Ploegenklassement Vuelta a España (FAEMA België)
4 ritzeges Vuelta a España (4 Rik Van Looy)
4 ritzeges Giro d'Italia (4 Rik Van Looy)
Giro di Sardegna (Rik Van Looy)
Vuelta a Levante (Rik Van Looy)
Wereldkampioenschap Stayers (Guillermo Timoner Obrador)

De voornaamste zeges van G.D. FAEMA

1 ritzege Vuelta a España (Gabriel Mas Arbona)
Volta a Catalunya (Salvador Botella Rodrigo)
Vuelta a Andalucía (Miguel Pacheco Font)
Eibarko Bizikleta (Antonio Bertrán Panadés)

De voornaamste zeges van EMI

Kampioenschap van Luxemburg (Charly Gaul)
Giro d'Italia (Charly Gaul)
4 ritzeges Giro d'Italia (3 Charly Gaul, 1 Armando Pellegrini)
Bergklassement Giro d'Italia (Charly Gaul)
1 ritzege Tour de France (Charly Gaul)
Tour de Luxembourg (Charly Gaul)
G.P. des Nations (Aldo Moser)
Trofeo Baracchi (Aldo Moser, samen met Ercole Baldini van Ignis)

Een G.S FAEMA-trui met lange mouwen

(Foto Jan De Smet)

Van Looy en Gaul krijgen elk hun eigen ploeg

De ruggengraat van de nieuwe EMI-ploeg, Fornara, Moser en Gaul (Foto Lo Sport Illustrato)

Heel wat veranderingen voor dit nieuwe seizoen. De internationale G.S. FAEMA-ploeg werd opgesplitst in twee ploegen. Enerzijds koos G.S. FAEMA voor hoofdzakelijk Belgen in dienst van Rik Van Looy. Deze ploeg bestond uit dertien Belgen en zou later nog versterkt worden met René Van Meenen, en twee Duitsers, Hans Junkermann en Friedhelm Fischerkeller, welke vooral aangetrokken waren voor de grote rittenkoersen. Van Looy werd meer en meer uitgespeeld als de absolute kopman, na Germain Derycke vorig seizoen was met Leon Vandaele dit seizoen een andere rivaal vertrokken[1] en Guillaume Driessens was nu de enige sportbestuurder[2]. De ploeg werd verder occasioneel aangevuld met enkele (Belgische) onafhankelijken. Ook de topstayer Guillermo Timoner had, naast zijn Spaans contract, een verbintenis bij de internationale ploeg. Daarnaast was er een nieuwe, Italiaanse ploeg gevormd rond Charly Gaul, G.S. EMI[3], onder directie van Learco Guerra. FAEMA bleef zijn rood-witte kleuren trouw, EMI was in blauw en wit uitgedost[4]. De ambities waren groot, vooral bij FAEMA en Rik Van Looy, die al vanaf begin januari, samen met Edgard Sorgeloos, het seizoen ging voorbereiden aan het Gardameer.

De rest van de Belgische kern van de ploeg zou hen daar een maand later vervoegen. De Spaanse G.D. FAEMA-ploeg ging ook verder door, maar zag er, zeker op papier, serieus verzwakt uit. Federico Bahamontes was door Fausto Coppi aangetrokken als kopman van zijn

1 Eigenlijk bleef enkel Gilbert Desmet als enige stoorzender over. Jos Hoevenaers had ook eigen ambities, maar aanvaardde wel een rol in de schaduw van de kopman.

2 Ook Willy Schroeders, over het geheel van zijn carrière nochtans een van de voornaamste steunpilaren van de zogenaamde “Rode Garde” van Rik Van Looy, vertrok na een minder 1958 voor een seizoen naar Groene Leeuw. Guillaume Driessens had niet veel vertrouwen meer in zijn beroepsernst en bruikbaarheid omdat hij samen met zijn echtgenote een café in Leuven had geopend. Renners-cafébazen moeten zich immers aan de klanten vertonen én een verhaal te vertellen hebben, dus zelf prestaties leveren. En voor Lomme was het enkel Van Looy die daarvoor moest zorgen, terwijl er van Schroeders in 1958 zomin prestaties als gedegen knechtenwerk gezien was.

3 EMI was, althans volgens de familie Valente, een aparte firma, die (toevallig) dezelfde apparaten maakte als FAEMA, maar dan onder de naam EMI. Carlo Ernesto Valente, “Signor FAEMA”, was er noch eigenaar, noch directeur van, enkel aandeelhouder, terwijl zijn zoon Paolo de directeur was. Volgens hen dus duidelijk twee verschillende firma’s en ploegen, de concurrentie had daar wel haar twijfels bij.

4 EMI begon het seizoen in twee varianten van een witte trui met blauwe afboording van mouwen en kraag en blauwe letters, wat misschien wat verwarring kon geven met de roodgeel afgeboorde truien van Ghigi. Van deze originele truien bestaan volgens ons weten geen kaarten, wel zijn er van een van deze modellen persfoto’s, in ieder geval van Gaul en Pellegrini. Vanaf Milano-Sanremo stapte EMI echter over op een witte trui met blauwe banden, vreemd genoeg hierin gevolgd door Ghigi, dat voor een zeer gelijkende trui koos (ingekleurde foto’s die een Ghigi trui tonen met roodgele banden zijn, hoe “logisch” ook, fout, de banden zijn, nogal onbegrijpelijk, blauw). De verwarring werd dus eerder groter, en zelfs zo groot dat Lo Sport Illustrato de ploegfoto van EMI aan de start van de Giro miste. Van die gestreepte truien hebben we voor 1959 en 1960 samen minstens vier varianten kunnen identificeren, waarvan er zeker drie en waarschijnlijk vier in 1959 gebruikt werden. Wegens het gebrek aan voldoende en duidelijke foto’s, en dan vooral van de rugzijden, kunnen we het bestaan van andere versies niet uitsluiten. De met quasi zekerheid geïdentificeerde truien zijn zoals gebruikelijk afgebeeld in het deel “Truien”.

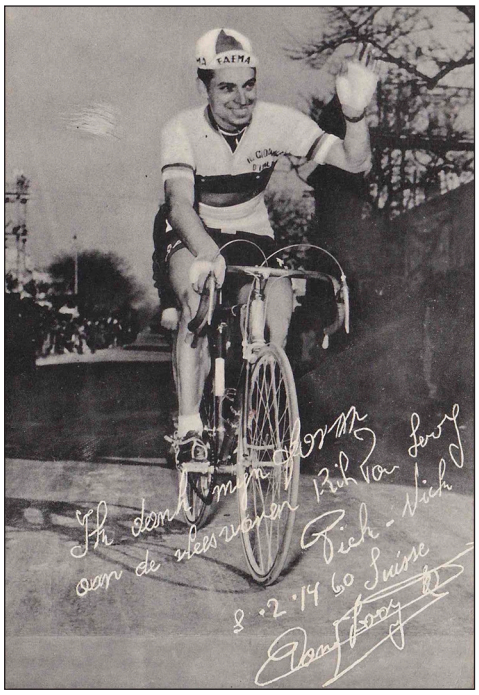

Rik Van Looy domineert de Giro di Sardegna

nieuwe Tricofilina-Coppi-ploeg[5], terwijl de opkomende ster Fernando Manzaneque zijn geluk bij Licor 43 ging beproeven. Bernardo Ruíz was dan weer gestopt na zijn zware val in de Volta van het vorig seizoen en vervoegde Miguel Torelló als sportbestuurder[6]. Zo bleef van de leiders van vorig seizoen enkel Jesús Loroño over.

Ook nu werd de ondersteuning van liefhebbers voortgezet. In Spanje ging het in eerste instantie over de volgende aan G.D. FAEMA gelieerde renners: Fidel García, Norberto Ferrer, Amador Mestres, Angelino Soler, Esteban Ruíz Parra, José García Coma, David Durán, Vicente Luque, Juan Peiro en Manuel Bellès. Daarnaast was er ook een Castalia-FAEMA met o.a.: V. Rubert, S. Martínez, Vicente Miralles, Rovira, Esbrí en M. González. Ook in Italië ging de samenwerking met amateurclubs verder en nog altijd onder de naam FAEMA, ook al waren de Italiaanse beroepsrenners ondertussen ondergebracht bij de G.S. EMI. Bij de G.S. FAEMA Preneste ging het in 1959 om Benito Aleotto, Renato Bocedi, Gianfranco Bosono, Giorgio Ceroni, Oliviero Gori, Michele Maggini en Giovanni Sensi en bij de G.S. FAEMA Bottegone om Mario Mosi, Pierluigi Bassi, Giuseppe Borgi, Ivano Capecchi, Amulio Galetti, Natalino Gori, Luigi Grazioli, Vincenzo Mariotti en Armando Paolieri. Verder was er heel waarschijnlijk vanaf dit seizoen ook de G.S. FAEMA Milano, waarbij de nieuwste ontdekking van Learco Guerra, de piepjonge Gianni Motta, nog bij de "esordienti" (nieuwelingen) en amper 16, zijn eerste zeges boekte.

Verzwakt of niet, het was de Grupo Deportivo FAEMA die voor de eerste triomf zorgde, Miguel Pacheco won de Vuelta a Andalucía. De twee andere ploegen konden uiteraard niet achterblijven en zetten de Giro di Sardegna naar hun hand. Rik Van Looy won drie ritten en het eindklassement voor FAEMA, terwijl EMI zich ook goed uit de slag trok met een ritzege voor Armando Pellegrini en een tweede plaats in het eindklassement voor Aldo Moser. Aansluitend won Edgard Sorgeloos nog Sassari-Cagliari.

Van Looy gehuldigd als eindwinnaar

De Belgen gingen op hun elan door in de Vuelta a Levante. G.D. FAEMA won dan wel de inleidende ploegentijdrit en mocht met Antonio Bertrán en Gabriel Company even de leiderstrui dragen, de volgende ritten werden allemaal door de Belgen gewonnen, met achtereenvolgens Jos Schils, Rik Van Looy, Frans Van Looveren, Hilaire Couvreur, opnieuw Jos Schils en nog tweemaal op rij Rik Van Looy. Enkel in de laatste rit, een soort criterium over 58 km in de straten van Valencia, kregen de Spanjaarden

5 In Spanje zou hij voor KAS rijden, Spaanse renners mochten nog altijd nationaal voor een (of meerdere?) lokale ploeg(en) en internationaal voor een (of meerdere) buitenlandse ploeg(en) rijden.

6 Ook José Saura en José Martínez werden vermeld als mogelijke sportbestuurders, maar hiervan vonden we geen bevestiging. Saura zou de staf wel later vervoegen.

Gianni Motta, 16, bij een van zijn eerste zeges

vrijgeleide, Miguel Poblet won, Van Looy werd als eerste Belg 11de. Rik Van Looy werd ook eindwinnaar, voor Edgard Sorgeloos, Gilbert Desmet, Salvador Botella, Hilaire Couvreur en Gabriel Company, allemaal G.S. of G.D. FAEMA. Ook het puntenklassement werd door Rik Van Looy gewonnen en het ploegenklassement was, uiteraard, voor G.S. FAEMA.

De EMI-ploeg was ondertussen actief geweest in Paris-Nice-Roma, waar de snelle Armando Pellegrini, goed in vorm in dit seizoensbegin, twee ritten won, een in zowel het deel Paris-Nice als in het traject Menton-Roma. In het eindklassement speelde de ploeg dan weer geen rol. Jean Graczyk won zowel de "eigenlijke" Paris-Nice als Paris-Nice-Roma, voor Gérard Saint, die zelf het "bijgevoegde" Menton-Roma won.

FAEMA, en dan vooral Van Looy, leken de grote favorieten voor Milano-Sanremo, maar het werd een ontgoocheling. De wedstrijd kende een eerder monotoon verloop, geen enkele ontsnappingspoging droeg echt ver of leek kans op slagen te hebben en een nieuwe massasprint was onvermijdelijk. Deze verliep woelig en werd gewonnen door Miguel Poblet voor Rik Van Steenbergen en Leon Vandaele. Jos Schils (11de) en Armando Pellegrini (22ste) waren nog de best geklasseerden van hun respectievelijke ploegen, Rik Van Looy, ingesloten, werd slechts 35ste, ex aequo met 55 andere renners. Ook Vannitsen, 7de, en Darrigade, 25ste, hadden klachten na de sprint, ze zaten ingesloten of werden aan de trui getrokken.

Het eerste objectief was dus gemist, de revanche moest er komen in de Ronde van Vlaanderen. Rik Van Looy was hier wel degelijk op de afspraak, al liep het ook hier nog bijna mis. FAEMA

Van Looy, eindwinnaar van de Vuelta a Levante, hier met Bahamontes en Poblet (Foto Archivo Las Provincias)

Twee ritzeges voor Jos Schils in de Vuelta a Levante

nam de koers direct in handen en zorgde voor een hoog tempo, dat op de Muur van Geraardsbergen fataal werd voor Noël Foré en Willy Vannitsen. In eerste instantie vormde zich op initiatief van Rik Van Looy een kopgroep met de FAEMA's Van Looy, Sorgeloos en Desmet, de Peugeots Fred De Bruyne, Frans Schoubben en André Vlayen en de Groene Leeuw Arthur Decabooter.

Op 40 km van de aankomst ging Van Looy opnieuw in de aanval en enkel De Bruyne kon volgen. Laatstgenoemde werkte amper mee, maar deze keer trapte de Belgische kampioen niet in de val en matte zijn gezel met sterke kopbeurten af. Toch werden ze nog ingelopen en een kopgroep van een twintigtal zou voor de zege strijden op de plaatselijke omloop in Wetteren.

Na een mislukte passage bij Mercier hoopt Roger Baudechon zich te herpakken in dienst van Rik Van Looy (Foto Hector Mahau met dank aan Guy Crasset)

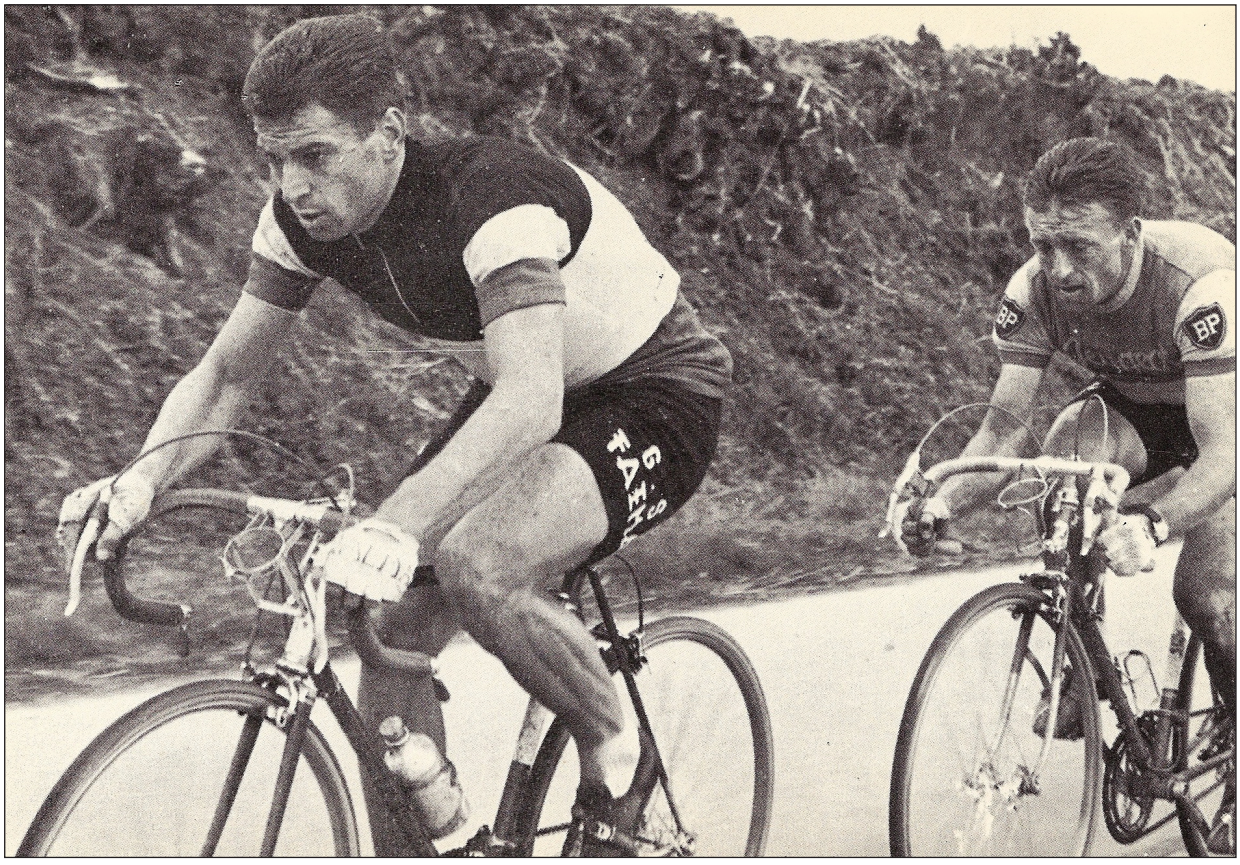

In de aanval in de Ronde van Vlaanderen met De Bruyne in het wiel

Gilbert Desmet rook, net als in Paris-Tours het vorig seizoen, zijn kans en demarreerde, hopende dat de rivalen Van Looy en De Bruyne elkaar zouden neutraliseren. De Bruyne was echter uitgeteld en verder waren er nog rekeningen te vereffenen. Desmet lag niet zo goed

Kan je niet meer Fred of durf je niet?

in de ploeg, enerzijds had hij na Paris-Tours 1958 geweigerd de gewonnen prijzen en premies te delen en anderzijds had hij niet bepaald mee afgestopt toen Van Looy met De Bruyne in de aanval was. Vooral Edgard Sorgeloos nam hem dat laatste kwalijk en ging daarom onmiddellijk in de reactie. Frans Schoubben reageerde vervolgens en kon wat later samen met Rik Van Looy bij Gilbert Desmet aansluiten[7]. In de sprint haalde Rik het met overwicht op zijn beide gezellen, Schoubben werd tweede, Desmet derde. Decabooter won 10" later de sprint van de achtervolgers voor de 4de plaats.

Vervolgens kwam de tweedaagse Trofee van Vlaanderen, met op de eerste dag Gent-Wevelgem. FAEMA reed een zeer aandachtige koers, met daarbij een zeer actieve Jos Hoevenaers. Rik Van Looy leed echter tweemaal bandbreuk op een slecht moment, eerst wanneer hij deel uitmaakte van een kopgroep met onder meer Hoevenaers, Kerckhove en Aerenhouts, vervolgens wanneer hij samen met Willy Vannitsen, die niet meewerkte, op een tiental kilometer van de aankomst tot op 45" teruggekomen was van de nieuwgevormde kopgroep met Vandaele, Hoevenaers, Anquetil, Mies Stolker en Armand Desmet. Daarmee kwam een einde aan zijn kansen en de vijf koplopers mochten sprinten voor de zege. Leon Vandaele haalde het voor Jos Hoevenaers, Van Looy werd 12de.

De volgende dag werd de Omloop Het Volk, in de vorm Wevelgem-Gent, betwist. De FAEMA-renners speelden geen rol van betekenis, Seamus Elliott klopte, enigszins verrassend, Fred De Bruyne in de sprint voor de zege. Ook al won hij hier het duel met Van Looy, Fred was toch wel duidelijk op zijn retour na ook al een ontgoochelende 51ste plaats bij de ex aequo de dag voordien. Leon Vandaele, 5de en winnaar van de sprint van het peloton, won de Trofee van Vlaanderen, voor Hoevenaers.

Gilbert Desmet gooide bijna roet in het eten in de Ronde van Vlaanderen

Een week later volgde Paris-Roubaix. De Fransen Jacques Anquetil en Roger Rivière kwamen met ambities aan de start, maar de favoriet was opnieuw Rik Van Looy. De wedstrijd viel al vlug in een beslissende plooi toen zich iets voor halfweg een kopgroep van een vijftiental renners vormde, met als grote namen Miguel Poblet en Germain Derycke, maar ook gevaarlijke outsiders als Noël Foré, Gilbert Desmet, Henry Anglade, Jean Graczyk, Joseph Groussard, Pierre Everaert en Marcel Janssens. Pech en falende krachten dunde de kopgroep meer en meer uit, zodat uiteindelijk enkel Foré, Desmet en Janssens overbleven. Van Looy probeerde nog alles om vanuit de achtergrond terug te komen, maar werd door een val en een bandbreuk afgeremd. Noël Foré won de sprint voor de zege, voor Gilbert Desmet en Marcel Janssens. Van

7 Gilbert Desmet heeft altijd beweerd dat Rik Van Looy Frans Schoubben gevraagd had achter hem te rijden, zodat hijzelf mee achter zijn ploegmaat Desmet kon. Desmet heeft dit Rik steeds kwalijk genomen en zou per 1 september de ploeg verlaten en overstappen naar Carpano. Wat hiervan waar is weten we niet, maar Sorgeloos ging in ieder geval volgens eigen zeggen achter Desmet aan zonder daarvoor instructies van Rik Van Looy nodig te hebben.

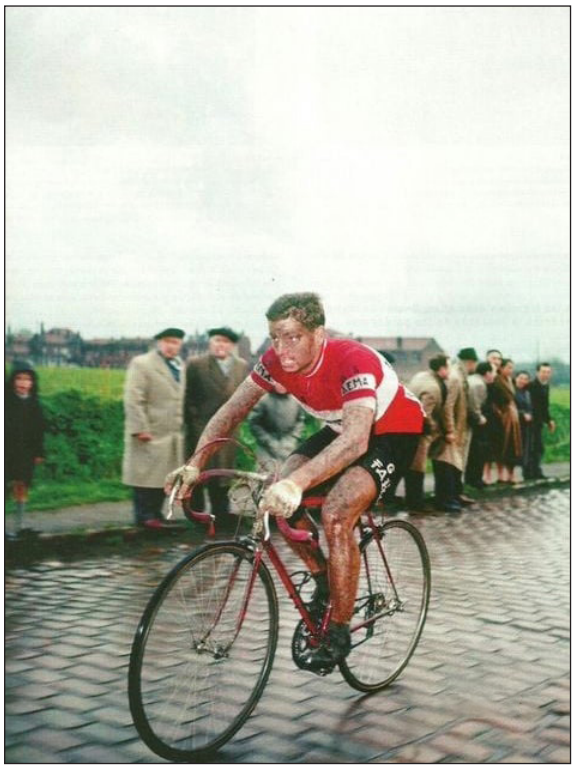

Rik Van Looy probeert vruchteloos de bakens te herzetten in Paris-Roubaix, het zal ook voor dit jaar niet zijn

Looy werd een kleine minuut later 4de, voor Tino Sabbadini, Fred De Bruyne, die dan stilaan toch de goede conditie leek te vinden, en Frans De Mulder. Nog wat verder volgden Leon Vandaele, Frans Aerenhouts, Raymond Impanis en veteraan Briek Schotte, tien Belgen bij de eerste elf.

In Spanje werd ondertussen de Eibarko Bizikleta betwist, waarin Antonio Bertrán FAEMA een derde zege in een Spaanse rittenwedstrijd bezorgde, vooral dankzij een zege in de ploegentijdrit.

Een week na Paris-Roubaix volgde Paris-Bruxelles. Rik Van Looy, die volgens velen zonder zijn tegenslagen Paris-Roubaix zou gewonnen hebben, was opnieuw de grote favoriet en mikte op een derde zege. De wedstrijd leek op een herkansing van Milano-Sanremo af te stevenen toen zich een kopgroep vormde met, op uitzondering van de niet gestarte André Darrigade, alle snelle mannen. Louison Bobet zag echter weinig heil in een dergelijke sprint en ging in het offensief, gevolgd door zijn "vriend" De Bruyne, en verder Van Looy, De Mulder en Planckaert. Wat later wisten ook Gilbert Desmet en Frans Schoubben aan te sluiten. Miguel Poblet probeerde de achtervolgers terug bij te brengen en leek daarin te slagen toen vooraan Frans Schoubben wegsprong. Van Looy ging in de achtervolging met De Bruyne, die uiteraard de vlucht van zijn ploegmaat afschermde, in het wiel. Rik had echter voorheen te zeer met zijn krachten gewoekerd en kon het gat niet dichtrijden. Terwijl Frans Schoubben standhield en zegevierde, werden Van Looy en De Bruyne bijgehaald door de achtervolgers. Willy Vannitsen won de sprint voor de tweede plaats, voor Poblet, Vandaele, Van Looy en De Bruyne.

Noël Foré sprint sneller dan Gilbert Desmet in Paris-Roubaix, die voor de tweede keer op rij naast een grote klassieke zege grijpt

Voor Van Looy (en eigenlijk voor FAEMA), zat daarmee het klassieke voorseizoen erop. De volgende doelwitten waren de Vuelta en nadien de Giro, die Van Looy allebei zou betwisten. Rik kreeg immers uitzonderlijk de toelating om niet deel te nemen aan het Weekend Ardennais en toch de Vuelta te mogen rijden. Daarmee gaf hij ook zijn zegekansen in de Trophée Laurens (een regelmatigheidscriterium over de vier Belgische klassiekers) op, Frans Schoubben al tweede in de Ronde van Vlaanderen was na zijn zege in Paris-Bruxelles virtueel zeker dit klassement te winnen (en zou het ook doen). In zekere zin had Van Looy in die rittenkoersen iets recht te zetten, na een voor hem toch tegenvallend voorseizoen, ondanks de sterke start met Giro di Sardegna, Vuelta a Levante en Ronde van Vlaanderen. "Slechts" een klassieke zege was toch minder dan verwacht en minder dan in 1958. Verder was er ook de vraag, na zijn opgave in de Vuelta vorig jaar, of Rik een lange rittenkoers aankon en wat hij nu eigenlijk waard was in het gebergte.

Roger Verplaetse, een betrouwbaar lid van de Rode Garde

De samenstelling van de ploeg voor de Vuelta had wat voeten in de aarde, zeker toen Schils (knieperikelen na een val in Paris-Roubaix) en Desmet (vermoeid, of geen zin om voor Van Looy te knechten) ultiem nog forfait gaven. In laatste instantie werden ze vervangen door de onafhankelijke Guillaume Michiels en de pas aangeworven René Van Meenen[8]. Deze twee vervoegden Rik Van Looy, Hilaire Couvreur, Edgard Sorgeloos, Frans Van Looveren, Jos Theuns, Jos Vloebergs en de Duitsers Hans Junkermann en Friedhelm Fischerkeller, die net hun debuut voor FAEMA in Bruxelles-Mons-Bruxelles gemaakt hadden.

Daardoor kwam FAEMA maar met een noodploeg aan de start van het Weekend Ardennais. Ingeschreven waren enkel Jos Hoevenaers, Roger Baudechon, Norbert Kerckhove, Roger Verplaetse, Gilbert Desmet en Jos Schils. Ook EMI had vier renners ingeschreven, Charly Gaul, Marcel Ernzer, Aldo Bolzan en Richard Durlacher. Volgens ons namen hiervan zeker Charly Gaul[9] en mogelijk ook Jos Schils niet de start[10]. Jos Hoevenaers was thuisgelaten van de Vuelta en mocht zijn kans gaan in de Flèche Wallonne om vervolgens via de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni Giro en Tour voor te bereiden. Maar eerst kwam de Flèche Wallonne en Hoevenaers startte hier met ambitie. Hij ging al na een veertigtal kilometers in het offensief. Hij had hierbij het gezelschap van Raymond Impanis, Alex Close, Angelo Conterno, Aldo Moser, Raymond Vrancken en Eddy Pauwels.

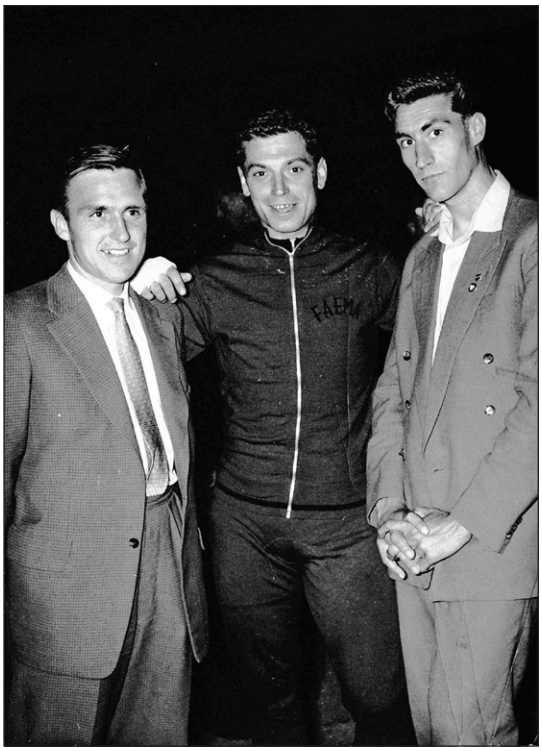

Met Junkermann en Fischerkeller Duitse versterking voor Rik Van Looy in de Vuelta (Foto Belga Sport)

De kopgroep verloor al snel Impanis na bandbreuk, maar kon zijn voorsprong tot 6 minuten uitbouwen. Op zowat 35 km van de aankomst begaven Close en Vrancken. Hoevenaers testte zijn overblijvende gezellen een eerste keer op de Mont Theux waar hij als eerste doorkwam. Het peloton naderde ondertussen tot op een minuut, zodat Jos alleen doorging en op de Côte des Forges aan de terugkeer van de frisse(re) mannen uit het peloton weerstond. In de laatste 15 km hield hij stand en bereikte de meet met 15" voorsprong op een groepje waarvan Marcel Janssens de sprint won, voor Frans Schoubben, Armand Desmet en Gilbert Desmet[11].

8 René Van Meenen was voor het seizoen 1958 aangetrokken door Ghigi, in de Belgische kern rond Willy Vannitsen voor de klassiekers. We vinden hem terug aan de start van de Ronde van Vlaanderen en van de Trofee van Vlaanderen en bij de forfaits voor Paris-Roubaix, aan de Giro nam hij niet deel. Voor 1959 werd hij eveneens aangekondigd bij Ghigi, maar werd na de Trofee van Vlaanderen al snel aan de kant geschoven. Hij werd niet opgesteld in de Ronde of in Paris-Roubaix en werd enkel nog aangekondigd op de deelnemerslijst van Paris-Bruxelles, maar betwistte (en won) uiteindelijk, net zoals het jaar voordien, de (individuele) B-wedstrijd, Bruxelles-Mons-Bruxelles. We weten niet in welke trui hij reed, alleszins geen merkentrui van FAEMA of Ghigi. Hij werd in dezelfde periode op het laatste moment door FAEMA aangetrokken om Gilbert Desmet in de Vuelta te vervangen.

9 Gaul werd waarschijnlijk vervangen door Aldo Moser, die niet ingeschreven was, maar wel beide wedstrijden reed en beëindigde.

10 Geen van beide komt alvast voor in de uitslag of het wedstrijdverslag. Gezien zijn knieproblemen die hem thuishielden van de Vuelta zou een forfait van Schils niet verwonderlijk zijn.

11 Dit lijkt te bevestigen dat zijn forfait voor de Vuelta eerder een kwestie van niet willen dan van niet kunnen was.

FAEMA België aan de start van de Vuelta, v.l.n.r.: Michiels, Vloebergs, Couvreur, Fischerkeller (in Altenburger trainingsvest), Sorgeloos, Driessens, Van Looy, Van Looveren, Theunis en Van Meenen, Junkermann valt net naast de foto, we zien nog zijn fiets.

Jos Hoevenaers zou niet starten in het tweede luik van het Weekend Ardennais, Liège-Bastogne-Liège. Hij vertrok immers al de dag nadien naar Italië om nog twee dagen later te starten in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni, waar hij zijn overwinning van het jaar voordien hoopte te herhalen en tegelijk de Giro ging voorbereiden. Wij hebben geen bevestiging kunnen vinden of FAEMA in La Doyenne aan de start kwam. EMI was er wel bij, met dezelfde vier renners van de Flèche Wallonne, die ook de wedstrijd zouden uitrijden. De wedstrijd werd gedomineerd door de Peugeot-tandem De Bruyne-Schoubben. Frans Schoubben reed als wederdienst voor Paris-Bruxelles deze keer in dienst van Fred, die zo voor de derde keer Liège-Bastogne-Liège kon winnen. Hun medevluchter Frans De Mulder werd derde, Marcel Ernzer 4de.

Galdeano in de speciale trui van de Spaanse FAEMA-ploeg

Ondertussen was ook de Vuelta a España, met een sterke buitenlandse bezetting, gestart. Naast de al vermelde Belgische FAEMA-ploeg, kwamen er ook twee Franse ploegen aan de start. Vooreerst was er St Raphaël-Géminiani met “Le Grand Fusil” in hoogsteigen persoon, en verder Roger Rivière, toe aan zijn eerste grote rittenkoers, Jean Brankart, Pierre Everaert en Brian Robinson, om het bij de voornaamste namen te houden. Ook Peugeot-BP was erbij, met Jan Adriaensens, Richard Van Genechten, de klimmer Marcel Rohrbach en de Spanjaard Luis Otaño. Er was ook een Italiaanse selectie, waarmee Fausto Coppi zijn laatste grote rittenkoers zou rijden, en die vooral op ritwinst mikte met onder meer Alessandro Fantini en Michele Gismondi.

Ook alle Spaanse sterren waren aan de start. Bij Licor 43 startten Fernando Manzaneque, Antonio Suárez, René Marigil, Vicente Iturat, Miguel Bover en Andrés Trobat, terwijl KAS kon rekenen op Federico Bahamontes, Antonio Karmany, José Segu en Antonio Jiménez Quíles. De

gebroeders Antonio en Cosme Barrutia waren samen met José Gómez del Moral de spitsen van Boxing[12] en tot slot was er nog FAEMA, dat ook een Spaanse ploeg aan de start bracht, met Antonio Bertrán, Salvador Botella, Juan Campillo, Gabriel Company, Jesús Galdeano, Jesús Loroño, Gabriel Mas, Francisco Moreno, Aniceto Utset en Miguel Pacheco. Om verwarring zoals in de Vuelta a Levante, waar beide FAEMA-ploegen in een identieke rood-witte trui reden, te vermijden, was de trui van de Belgische FAEMA-ploeg uniform rood, terwijl de Spanjaarden een variante op de klassieke rood-witte trui droegen, met een verticaal rood-wit gestreept in plaats van volledig rood bovenste deel.

De Vuelta startte direct op volle toeren. St Raphaël-Géminiani won alvast de openingsrit, een ploegentijdrit over 9 km, waarna Rik Van Looy de eerste rit in lijn won en er de gele leiderstrui bovenop kreeg. Hij kon er maar een rit van genieten, de volgende dag kregen Antonio Karmany, die de etappe won en de nieuwe leider werd, Juan Campillo en Edgard Sorgeloos een vrijgeleide van het peloton en mochten bijna vijf minuten voorsprong nemen.

Enkele protagonisten en smaakmakers uit deze Vuelta, van links naar rechts Suárez, Van Looy, Bahamontes en Van Meenen. Deze foto is in ieder geval bewerkt en bijgekleurd. LICOR 43 lijkt bijgeschreven op de trui van Suárez, Bahamontes had al opgegeven toen Suárez de amarillo trui veroverde, Bahamontes en Suárez werpen geen schaduw en lijken op de foto geplakt.

In de 4de rit toonde Federico Bahamontes zijn ambitie door de rit van Sevilla naar Granada te winnen en zo op te rukken naar de derde plaats in het klassement. De volgende dag klom hij zelfs naar de tweede plaats op amper 55" van de leider, zijn ploegmaat Karmany. Het was allemaal maar strovuur, een eerste grote omwenteling kwam er in de 7de etappe. In een door een harde zeewind geteisterde rit kreeg een groepje moedigen de vrije ruimte. Niemand reed achter hen, ook de KAS-ploeg niet, die nochtans de eerste twee plaatsen in de rangschikking bezette. Jos Vloebergs werd de nieuwe leider, voor José Gómez del Moral. Hun rijk was echter van korte duur. De volgende dag ging Van Looy al in het offensief[13] en kreeg daarbij het gezelschap van het St Raphaël-trio Roger Rivière, Pierre Everaert en Gilbert Bauvin. Ook zijn

12 In de Belgische wielerpers werd geklaagd dat Bahamontes hierdoor 19 helpers kreeg (het jaar voordien vormden KAS en Boxing een ploeg), en daarnaast via zijn kapitein-werkgever Fausto Coppi ook nog wel Italiaanse steun zou krijgen (Gazet van Antwerpen, 24/04/1959, p. 15, Internationale Ronde-periode start te Madrid Faema's kunnen reliëf geven aan de XIVe Ronde van Spanje waarin Van Looy, gewoontegetrouw, als "de" favoriet start niettegenstaande de concurrentie van Bahamontes, Loroño, Rivière, Geminiani, Brankart en Adriaensens, door Jos Van Landeghem).

13 Voor Van Looy was de leidersplaats van Vloebergs slechts een intermezzo zonder belang, en zonder invloed op zijn eigen ambities.

eigen ploegmaats Sorgeloos en Junkermann waren mee en de samenwerking tussen beide ploegen leverde een voorsprong van ruim tien minuten op. Everaert werd de nieuwe leider, maar Rivière en Van Looy stonden nog altijd ver in het klassement.

Rik Van Looy won ook de volgende rit, en mede door de bonificaties kwam hij zo de toptien binnen, weliswaar nog steeds op 17 minuten van Pierre Everaert, maar wel als best geklasseerde van de favorieten. Bahamontes zakte ondertussen verder weg in het klassement, en begon zijn klassieke cinema, hij sprak van opgeven, beschuldigde Van Looy en Rivière van combine (al ooit gehoord van gelijklopende belangen?) en eiste de uitsluiting van vijf Spaanse FAEMA's die te laat waren binnengekomen. Niemand lag er wakker van en de volgende dag won Antonio Suárez de rit, en was het zijn beurt om 16 minuten op het peloton te nemen. In zijn gezelschap waren ook René Van Meenen, Frans Van Looveren en Hilaire Couvreur en zo bezette FAEMA-België eensklaps de tweede (Van Meenen), derde (Vloebergs), 5de (Couvreur) en 9de plaats (Van Looveren) in het algemeen klassement.

FAEMA heeft op die manier met Hilaire Couvreur, net als het jaar voordien, een mooie kans op de eindzege, maar dat maakt de rekening van de eerzuchtige Rik Van Looy niet. De volgende dag gaat hij samen met Antonio Suárez, Roger Rivière (die al evenmin wakker lag van de leiderstrui van ploegmaat Everaert), José Segu, Emmanuel Busto en Jesús Galdeano in het offensief. Van Looy en Rivière hebben opnieuw gemeenschappelijke belangen en bundelen hun krachten. Maar dan slaat het noodlot toe voor Rivière. Wanneer hij een lekke band krijgt, moet hij zelf herstellen, zijn sportdirecteur Fred Olivieri is met de volgwagen bij de man in amarillo, Pierre Everaert, gebleven, maar Van Looy wacht op hem. Een nieuwe lekke band wordt hem echter fataal, hij heeft geen tweede reserveband en moet de anderen laten gaan. De opgave wenkt, tot Luis Bergareche, de inrichter en wedstrijddirecteur, tegen alle reglementen in, na een tiental minuten ingrijpt en aan de mecanicien van KAS opdracht geeft om Rivière te depanneren[14]. Het is echter te laat, Rivière kan nooit meer terugkomen en verliest 16 minuten op de koplopers, amper anderhalve minuut minder dan Pierre Everaert. Van Looy wint de rit, zijn vierde ritzege al, José Segu, gestart als helper van de zonet verdwenen Federico Bahamontes, staat nu in het amarillo, met een voorsprong van 3'20" op Antonio Suárez, 6'20" op Rik Van Looy en 7'50" op Pierre Everaert. Rivière staat ver in het klassement en is kansloos voor de eindzege.

Dan bleef het even kalm in afwachting van de 14de rit, een individuele tijdrit over 62 km. Roger Rivière demonstreerde en won met 1'54" voorsprong op Suárez. Luis Otaño werd derde op 3'26", terwijl Van Looy[15] en Segu voor hun doen knap voor de dag kwamen met een 4de en 5de plaats, op respectievelijk 6'46" en 6'50". Antonio Suárez, die slechts op 3'20" van Segu stond, werd daarmee de nieuwe leider. Gewonnen spel had hij echter nog niet helemaal. In de voorlaatste rit, een bergrit van Santander naar Bilbao zat hij tijdens de beklimming van de El Escudo samen met Jesús Galdeano en Emmanuel Busto alleen tussen de Franse ploegmaats Rivière, Geminiani, Everaert en Bauvin. Wanneer hij wat later samen met Geminiani en Bauvin ten val kwam en ook nog lek reed, en Geminiani en Bauvin uiteraard niet hielpen in de achtervolging op het leidende kwartet Rivière, Everaert, Galdeano en Busto, zag het er even beroerd uit toen zijn achterstand tot bijna vijf minuten opliep. Pierre Everaert had immers slechts 10'43" achterstand en kon misschien de amarillo trui heroveren.

14 Bergareche doet hier een wanhoopspoging om zijn Vuelta te redden, Bahamontes heeft immers net opgegeven en een opgave van ook Rivière kan hij missen als kiespijn. Toch zal dit hem nog zuur opbreken, Bahamontes zal dit allemaal niet vergeten en zal het de volgende Vuelta terug oprakelen.

15 Dus zo'n slechte tijdrijder was Van Looy, in ieder geval in zijn beste jaren, niet. Zijn probleem was volgens ons vooral eerder een vorm van demotivatie doordat hij, zelfs bij een heel goede prestatie, veel tijd verloor op de echte topspecialisten als Anquetil, Rivière en Baldini. Daarnaast paste tijdrijden ook niet echt met zijn manier van rijden. Van Looy hield van aanvallen, ritmeveranderingen en de tegenstanders doen lijden. Helemaal alleen een egaal tempo langere tijd aanhouden was aan hem veel minder besteed, wat hem ook in het gebergte soms parten speelde.

Redding daagde op in de persoon van Rik Van Looy, die, ziek, tijdens de beklimming had moeten afhaken en nu in de achtervolging ging om zijn podiumplaats te redden. Rik had zelf zijn helpers Van Looveren, Vloebergs, Couvreur, Van Meenen en Junkermann mee, evenals José Segu met diens ploegmaats Antonio Karmany en Francisco Moreno. Opnieuw waren er gelijklopende belangen, ook Segu had zijn klassement te verdedigen, terwijl de vier Spaanse FAEMA's, Jesús Loroño, Juan Campillo, Salvador Botella en Gabriel Company gewillig meehielpen, wat eigenlijk minder voor de hand liggend had moeten zijn. Wat er ook van zij, op die manier werd de achterstand beperkt tot slechts 2'24". Rivière behaalde, de twee ploegentijdritten niet meegerekend, zijn tweede ritzege, maar Suárez redde zijn leiderstrui en Segu en Van Looy hun podiumplaatsen.

De laatste rit was slechts een formaliteit, al moest Suárez nog wat moeite doen om het bergklassement mee in te pikken. Van Looy won het puntenklassement, Vicente Iturat het klassement van de vliegende sprinten en FAEMA-België het ploegenklassement. Hilaire Couvreur werd 7de in de eindstand, Vloebergs 9de, Van Looveren 14de en Junkermann 15de. René Van Meenen, die een verdienstelijke Vuelta reed, gaf in de laatste rit op, toen hij nog 12de in het klassement stond. Een boeiende en interessante editie, al konden Hilaire Couvreur en vooral Pierre Everaert vragen stellen bij het gebrek aan ploeggeest van hun respectievelijke kopmannen. Rivière kon wel argumenteren dat hij zonder die twee lekke banden en vooral de foute inschatting van Fred Olivieri, de Vuelta had kunnen winnen. Nu eindigde hij 6de op 17'30", maar die dag verloor hij, enkel door die lekke banden, 16'07".

Nu was het tijd om aan de Giro d'Italia te denken, die al zes dagen na het einde van de Vuelta zou beginnen. Tijdens de Vuelta hadden de voornaamste sterren van de Italiaanse ploegen zich traditioneel kunnen voorbereiden in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni, waar vooral Louison Bobet, met vijf ritzeges en de eindzege, zich liet opmerken. Deze zou er echter in de Giro niet bij zijn (zijn doel was Bordeaux-Paris), maar ook de andere tenoren toonden zich. Gastone Nencini won een rit en werd tweede in de eindstand, Jos Hoevenaers werd 4de in het eindklassement, Miguel Poblet won twee ritten en eindigde 5de, terwijl ook

FAEMA aan de start van de Giro, Van Meenen en Theuns zijn omgewisseld in het onderschrift (Foto Lo Sport Illustrato)

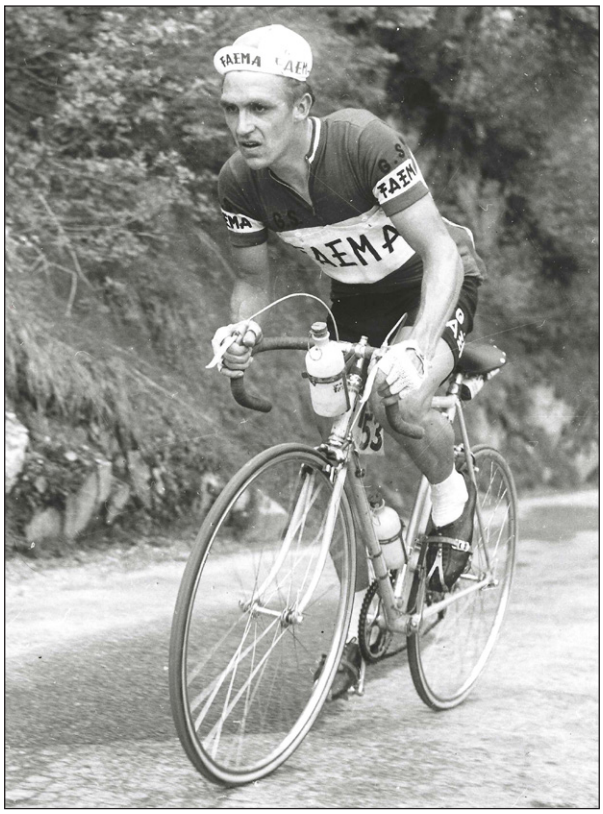

Hans Junkermann uit het zadel tijdens een beklimming in de Giro

Charly Gaul (12de in het eindklassement) een rit won. Jacques Anquetil, die zijn debuut in de Giro zou maken en zou trachten te realiseren wat Bobet en Geminiani niet gekund hadden, namelijk de Giro winnen, had zich in Frankrijk voorbereid en voor de tweede keer op rij de Quatre Jours de Dunkerque gewonnen. Enkel over de vorm van Wereldkampioen Ercole Baldini, herstellende van een heelkundig ingrijpen, was weinig geweten. De Giro leek op maat voor hem gemaakt met vier tijdritten, maar zijn hoofddoel dit seizoen was de Tour de France.

Voor Van Looy zou de Giro een nieuwe test worden om te zien hoe ver hij als ronderenner en klimmer kon komen. FAEMA kwam opnieuw met een sterke ploeg aan de start. Van de mannen uit de Vuelta werden naast Rik ook Hilaire Couvreur, Hans Junkermann, Edgard Sorgeloos, Frans Van Looveren, Jos Theuns en René Van Meenen geselecteerd en hierbij kwamen Jos Hoevenaers, Roger Baudechon en Jos Schils, waarvan de eerstgenoemde twee zich in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni hadden voorbereid. Ook “zusterploeg” EMI kwam aan de start. Charly Gaul zou bijgestaan worden door zijn luitenant Marcel Ernzer, en verder de Italianen Pasquale Fornara, Aldo Moser, Armando Pellegrini (op wie gerekend werd voor een ritzege in een vlakke rit en die zopas in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni met een tweede plaats in de eindstand zijn goede vorm getoond had), Aldo Bolzan, Carlo Guarguaglini, Oreste Magni, Giovanni Metra en Giuseppe Pintarelli.

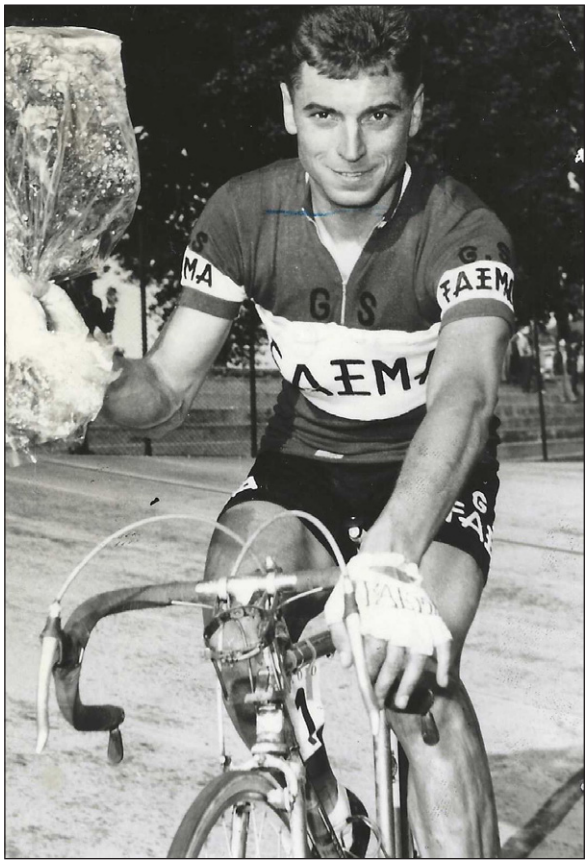

Rik Van Looy met de bloemen na een zege in Italië (Foto Giemme, Milano)

De Giro begon al direct schitterend voor FAEMA en Van Looy. Rik was sneller dan Vannitsen en Poblet in de massasprint na de eerste rit, en pronkte meteen in het roze. De volgende dag was er echter al een eerste tijdrit. Anquetil won en werd de nieuwe leider terwijl Van Looy ontgoochelde met een 17de plaats op bijna twee minuten, zelfs achter Willy Vannitsen. De volgende dag was het dan aan de derde van de drie protagonisten, Charly Gaul. De rit eindigde op een berg van eerste categorie, de Abetone (1388 m). Van Looy was al vooraf in het offensief gegaan in een groepje met ook Hoevenaers. Op de beklimming deed Hoevenaers een greep naar de ritzege. Charly Gaul kwam echter uit de achtergrond sterk terug, ging eerst op en

Zwoegend in het gebergte, Couvreur laat zich door Junkermann meetrekken, we herkennen net voor hen ook Vittorio Casati, waarschijnlijk Michel Vermeulin en verder nog een niet geïdentificeerde Helyett-Leroux.

over de groep Van Looy en vervolgens ook voorbij Hoevenaers. De Luxemburger won voor Hoevenaers (op 21") en Van Looy (op 42"). Anquetil verloor 2'57" en zijn leiderstrui. De grote verliezers waren echter de winnaars van de twee vorige edities, Ercole Baldini en Gastone Nencini, die respectievelijk zes en acht minuten, en meteen hun illusies over een eventuele eindzege, verloren. In het algemeen klassement was Charly Gaul de nieuwe leider, voor Van Looy, tweede op 1'08", en Anquetil, derde op 1'27". Ook Jos Hoevenaers stond gunstig geklasseerd, 5de op 2'12.

Charly Gaul slaat in de derde rit een eerste keer toe

Rustdag in Rimini, fans zijn niet altijd een last, en wat doe je als je geen foto of papier bij hebt?

De volgende rit ging het er wat kalmer aan toe, een groepje eerder ongevaarlijke renners mocht wegrijden. Armando Pellegrini vervulde zijn opdracht en bezorgde EMI een tweede ritzege, Nencini kon een deel van zijn achterstand inhalen, maar stond nog altijd buiten de toptien. De dag nadien was het echter opnieuw prijs. Deze keer ging Anquetil in de reactie op de al vroeg ontsnapte Ernesto Bono, die zelfs even virtueel leider was. Hij kreeg hierbij het gezelschap van Jos Hoevenaers die echter, in dienst van Rik Van Looy, weinig steun bood. Uiteindelijk konden Van Looy en Gaul, vergezeld van Edouard Delberghe, het gat toerijden. De aankomst was licht hellend, maar dat belette Van Looy niet een tweede ritzege te halen, voor ploegmaat Hoevenaers die in het klassement opklom naar de 4de plaats. Belangrijk detail, Nencini en Baldini verloren bijna 5 minuten.

De dag erna gebeurde er weinig, en zo kon ook Poblet zijn ritzege binnenhalen. Vervolgens waren er twee tijdritten. De eerste was over 8 km op de flanken van de Vesuvius. Gaul won zijn tweede rit. Anquetil, 5de, verloor 52", een tegenvallende Van Looy, 27ste, zelfs 2'07". Een tot dan ontgoochelende Wereldkampioen Ercole Baldini kon zich een eerste maal laten opmerken als 7de op 1'08". De volgende dag was er een nieuwe tijdrit, ditmaal over 31 km, met na enkele hellingen een 10 km lange, acrobatische afdaling naar de aankomst. De jonge Siciliaan Nino Catalano, al 4de de dag voordien, nam in tegenstelling tot de klassementsrijders alle risico's en zorgde voor de grote verrassing door met 52" voorsprong op Anquetil de rit te winnen. Anquetil nam wel 22" terug op Gaul. Van Looy, die naar eigen zeggen een tijdrit bergaf beter zag zitten dan een bergop, werd knap derde, op 1'07" van de winnaar. Na 8 ritten was Charly Gaul nog altijd leider, met 1'57" op Anquetil en 3'08" op Van Looy. Hilaire Couvreur was ondertussen tweede Belg geworden, als 6de op 6'06", terwijl Jos Hoevenaers verder afgezakt was naar de 10de plaats, op 9'38".

Een ster op bezoek bij een ster, Claudia Cardinale en Charly Gaul. (Foto Lo Sport Illustrato)

De volgende dagen gebeurde er eerder weinig en waren er ritzeges voor Gastone Nencini, Rino Benedetti en Rik Van Looy, zijn derde al. Na de daaropvolgende rustdag, was er een heuvelachtige etappe in San Marino. Gaul, in een mindere dag, en Van Looy hadden vooral oog voor elkaar en zo kon Anquetil tot op 34" seconden terugkomen in de stand, de rit werd gewonnen door Nino Defilippis. De volgende etappe was er een zonder geschiedenis, in de massasprint was

Poblet de snelste voor Rik Van Looy. Laatstgenoemde liet het daar niet bij en repliceerde onmiddellijk de volgende dag. Hij mengde zich in een ontsnapping en haalde zijn vierde ritzege binnen.

Dan was het eindelijk tijd voor de Dolomieten en de eerste rit zorgde al direct voor een verrassing. Leider Charly Gaul domineerde op de eerste twee beklimmingen en kwam op de laatste berg samen met de andere favorieten boven. Hij reed echter een zeer voorzichtige afdaling en reed bovendien nog lek. Terwijl Poblet opnieuw Van Looy in de sprint klopte en in de stand in ritzeges tot 4-3 terugkwam, verloor Gaul 2'33" en de leiderstrui. Jacques Anquetil heroverde de roze trui en had nu 1'37" voorsprong op Van Looy, tweede, en 1'48" op Gaul, derde. Diego Ronchini was als 4de op 3'13" de best geklasseerde Italiaan. Hoevenaers, die kort voordien de officiële bevestiging van zijn selectie voor de Tour de France gekregen had, gaf in deze rit op, om zich te sparen voor de Tour[16].

Het was nu wachten op de beslissende ritten, de 18de rit, een tijdrit over 51 km en de 20ste rit, de koninginnenrit door de Dolomieten tussen Aosta en Courmayeur. In afwachting waren er ritzeges voor Alessandro Fantini, die Pellegrini klopte, vervolgens voor Arrigo Padovan, in de sprint van een grote groep sneller dan Darrigade en opnieuw Pellegrini, en ten slotte voor Vito Favero, die daarmee een bleke Giro toch wat kleur kon geven. In de tijdrit stond er weeral geen maat op Anquetil. Baldini kon de schade tot 1'20" beperken, terwijl ook Gaul goed uit de verf kwam, met een 4de plaats op 2'01". Hierbij had hij wel een tijdlang, na bijgehaald te zijn, Anquetil als mikpunt kunnen gebruiken. Van Looy was de grote verliezer, hij werd slechts 11de op 4'11". In het klassement had de Normandiër nu 3'49" voorsprong op Gaul. Ronchini was derde op 5'22" en Van Looy 4de op 5'48". Een ruime voorsprong, maar toch niet echt geruststellend met nog een zware bergrit voor de boeg.

De volgende dag was er een soort wapenstilstand tussen de twee determinerende ritten en zo kon ook Alfredo Sabbadin zijn ritje meepikken. En dan kwam de beslissende grote Dolomietenrit, liefst 296 km over de Grand-Saint-Bernard (2473 m), de Forclaz (1527 m) en de Petit-Saint-Bernard (2188 m). Charly Gaul testte een eerste keer zijn rivalen op de Grand-Saint-Bernard en kwam als eerste boven, 20" voor de jonge Italiaanse klimmer Imerio Massignan. Ronchini kwam door op 1'45", Van Looy op twee minuten, Anquetil op drie. In de afzink kwam echter alles terug samen en ook op de Forclaz kwam er geen aftekening tussen de favorieten. Zonder echt aan te dringen, Junkermann mocht als eerste boven komen, nam Gaul ook hier een kleine twee minuten voorsprong op zijn voornaamste rivalen. In de afzink kwam ook nu alles samen.

De Petit-Saint-Bernard, een beklimming van liefst 31 km zou dus de beslissing moeten brengen. Charly Gaul ging van aan de voet in het offensief en terwijl hij de renners die op het gedeelte tussen de Forclaz en deze laatste beklimming ontsnapt waren, een na een bijhaalde, vergrootte hij stelselmatig zijn voorsprong. Op de top kwam hij als eerste boven, met 2'05" voorsprong op Massignan en 2'45" op Giovanni Battistini. Van Looy en Ronchini volgden op 5'05", Anquetil samen met Guido Carlesi op 6'20". Toch was alles nog niet verloren voor de roze trui. Gaul was immers een eerder slechte daler, terwijl Anquetil die specialiteit goed beheerste. Charly Gaul reed dit keer een prima afdaling, zelfs een bandbreuk kon hem niet remmen. Jacques Anquetil verloor nog meer terrein, door een combinatie van vermoeidheid na de drie beklimmingen,

16 Hoevenaers deed dit op aanraden van Georges Ronsse die hem telefonisch informeerde dat ploegleider Jean Aerts en de Bond op hem rekenden voor de Tour, waar hij een statuut van beschermde renner zou krijgen en dat hij best discreet zou opgeven. Jos liet zich eerst uit de toptien rijden om de volgende dag zonder veel uitleg op te geven. Vermits Van Looy op dat moment tweede op amper 1'37" van Anquetil stond, en alle hulp van zijn ploegmaats kon gebruiken, werd deze opgave noch door Guillaume Driessens, noch door Rik Van Looy goed onthaald. Hoevenaers kreeg dan ook in eerste instantie te horen dat hij maar best een nieuwe werkgever voor het volgende seizoen zocht, maar uiteindelijk werden de plooien enigszins glad gestreken en zou hij toch een nieuw contract aangeboden krijgen. Hij koos echter voor de veel lucratievere combinatie van Ghigi in Italië en Wiel's-flandria elders.

een lichte val en drie bandbreuken. Dat de laatste 5 km naar Courmayeur terug hellend waren, was natuurlijk ook in het voordeel van de Luxemburger.

Charly Gaul won de rit, met 36" op Massignan en 3'43" op Battistini. Nencini werd 4de op 3'57", Van Looy 5de op 5'18", Ronchini 8ste in dezelfde tijd. Een leeggereden Anquetil werd slechts 16de op 9'48" en verloor de Giro. De laatste rit, naar Milaan toe, was slechts een formaliteit. Rolf Graf kon het peloton nog verrassen met een demarrage net voor het binnenrijden van de Vigorelli wielerbaan en won de slotrit met kleine voorsprong op Rik Van Looy die de pelotonspint won, en dus nipt een 5de ritzege miste.

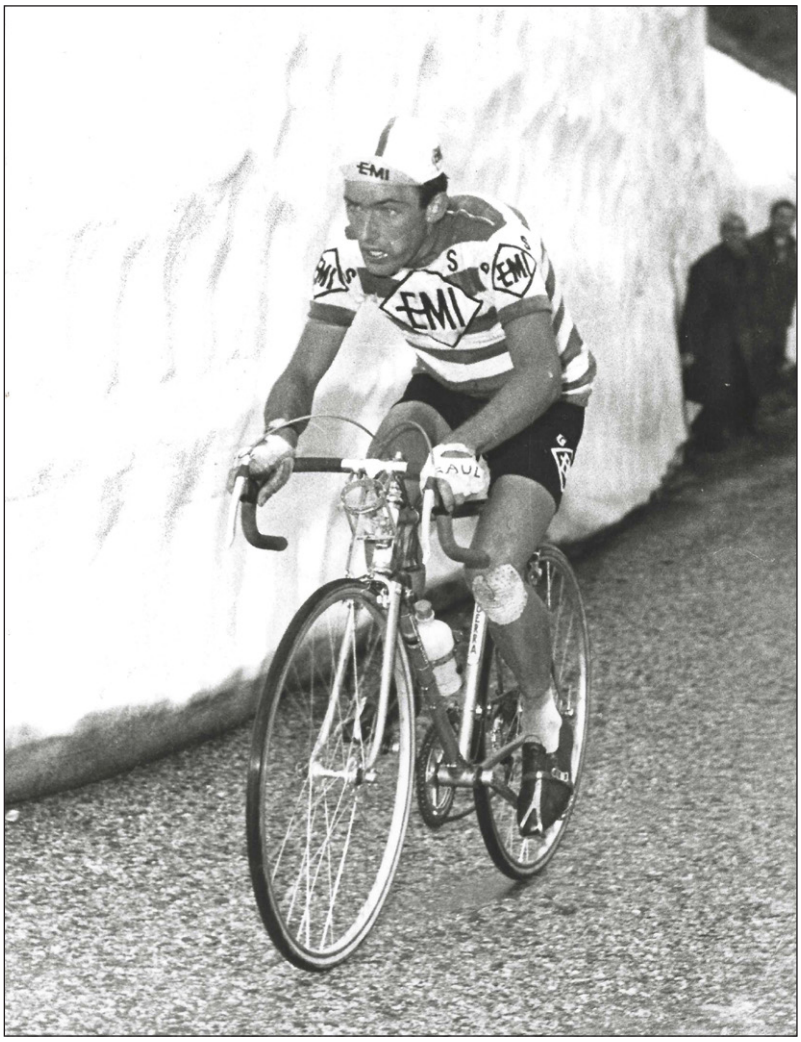

Charly Gaul tussen de sneeuwwanden in het offensief op de Petit-Saint-Bernard tijdens de koninginnenrit in de Dolomieten

In de eindstand werd Charly Gaul dus eerste, met 6'12" voorsprong op Anquetil, 6'16" op Ronchini, 7'17" op Van Looy en 7'31" op het opkomende klimtalent Imerio Massignan. Hilaire Couvreur werd na een verdienstelijke Giro 13de, twee plaatsen achter een andere FAEMA, Hans Junkermann, 11de. Gastone Nencini, 10de op 13'49" en vooral Wereldkampioen Ercole Baldini, 17de op 33'31" en niet eens een ritzege, ontgoochelden. Gaul won ook het bergklassement, voor Massignan, Atala het ploegenklassement, voor EMI en FAEMA. Een succes dus voor beide ploegen, al werd er vanuit de tegenstand gemopperd over samenwerking[17].

Deze Giro was sportief een absoluut succes geweest. Spanning tot de voorlaatste dag, afwisselende kansen, amper monotone ritten, allemaal ritwinnaars met naam, wat kan men meer vragen. Van Italiaanse kant, misschien toch een dagje een Italiaan in het roze? Rik Van Looy had hier getoond zeker een toekomst te hebben als ronderenner en zelfs een potentieel Tourwinnaar te zijn. De Giro was immers de ronde die hem in principe het minste lag, wegens het ontbreken van bonificaties aan de aankomst. Moesten er hier zoals in Tour en Vuelta telkens 1' en 30" te verdienen geweest zijn, had Rik 5'30" bonificatie binnengehaald, tegen 3' voor Gaul, 2' voor Anquetil en niets voor Ronchini. Het klassement had er dan als volgt uitgezien: eerste Gaul, tweede Van Looy op 4'47" en derde Anquetil op 7'12". Allemaal meer dan beloftevol voor een 25-jarige die het rondevak nog aan het leren was.

17 Dit lijkt ons toch twijfelachtig. Gaul klaagde trouwens dat Van Looy tegen hem reed, wat ons al dichter bij de waarheid lijkt. Van Looy was niet de renner om in dienst van een andere renner te rijden, zelfs al was het dan een halve ploegmaat. Rik reed deze Giro voor eigen rekening, waarbij de bondgenoot al eens kon wisselen tussen Gaul, Anquetil en Baldini. Van Looy speelde trouwens een belangrijke rol in het verlies van de roze trui van Gaul in de 15de rit.

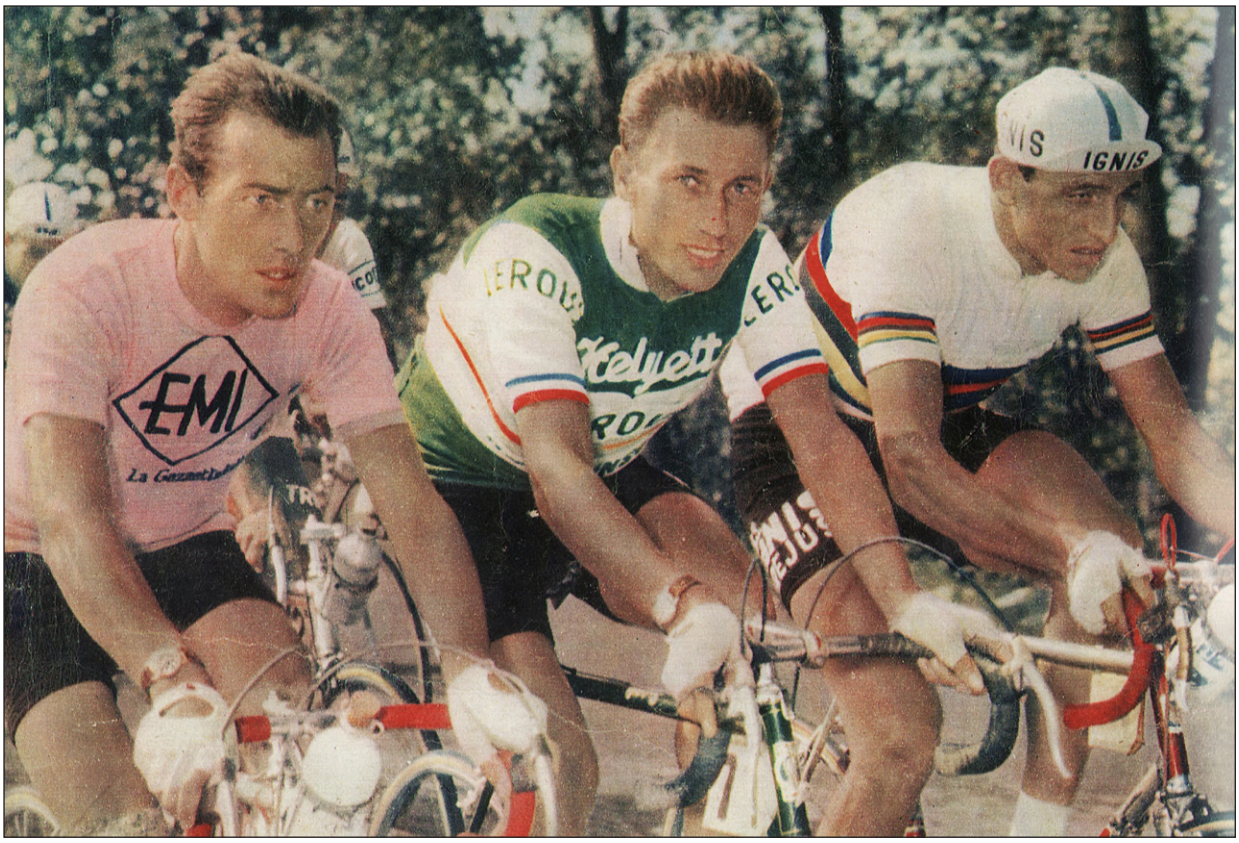

Charly Gaul in de slotrit geflankeerd door rivalen Jacques Anquetil en Ercole Baldini

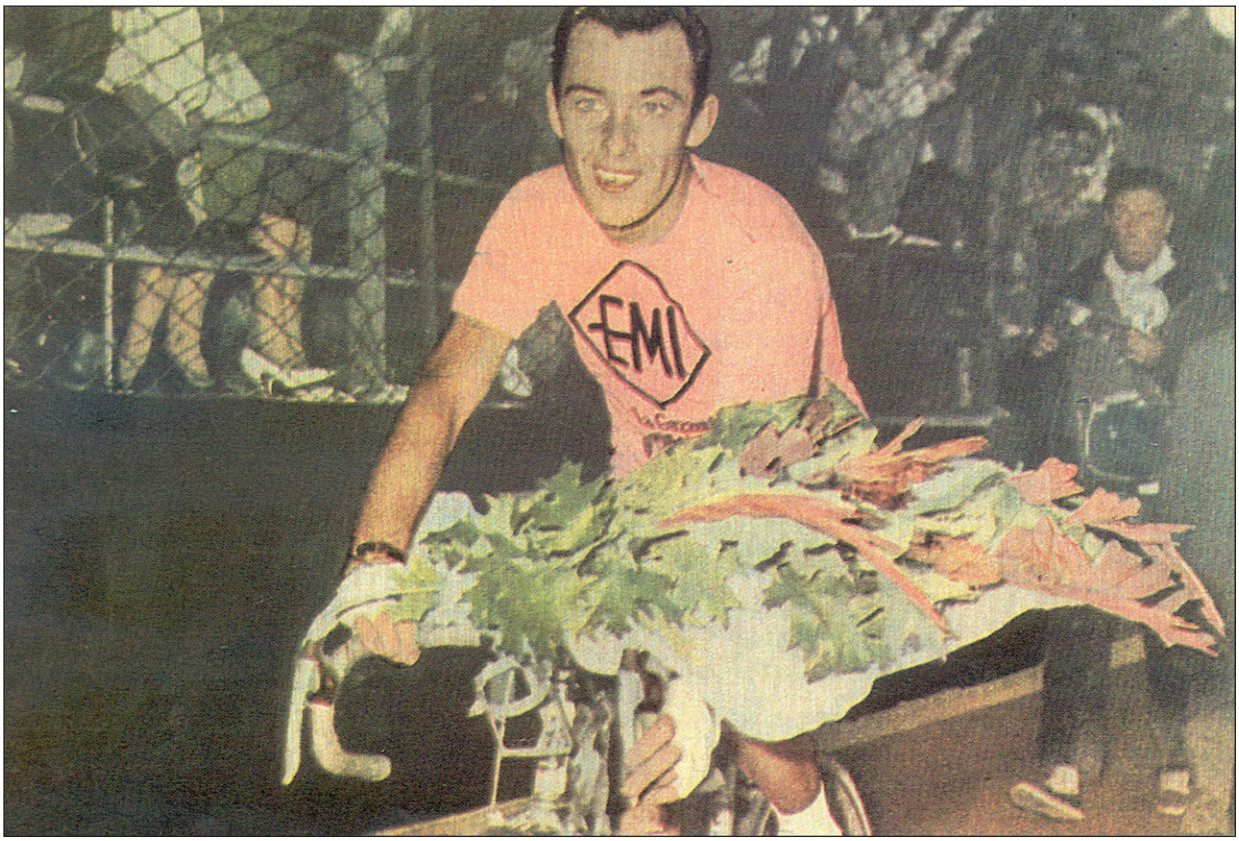

Charly Gaul gehuldigd als Giro-winnaar

Tijdens de slotfase van de Giro was ook het Critérium du Dauphiné Libéré, de traditionele Franse voorbereiding op de Tour, betwist. G.D. FAEMA was daar aan de start, maar met weinig succes. Meer dan een tweede plaats in de tweede rit voor Juan Campillo en een 4de plaats in de 6de rit voor Antonio Bertrán zat er niet in. Henry Anglade won, voor zijn landgenoot Raymond Mastrotto. Voor FAEMA bleef het bij een 15de plaats van Gabriel Company, een 17de van Antonio Bertrán, een 19de van Juan Campillo en een 20ste van Francisco Moreno. Jesús Galdeano kon de week nadien wat balsem op de wonde leggen met twee ritzeges en de eindzege in de Gran Premio de Torrelavega.

Vedetten op een post-Giro exhibitie, Charly Gaul, Rolf Graf, Louison Bobet, Gérard Saint, Rik Van Looy en Roger Rivière

Enkele dagen na de Giro werd de Tour de Luxembourg betwist. Geklopt in de twee voorgaande edities, kon Charly Gaul na zijn zege in de Giro het zich niet permitteren voor eigen publiek te falen. Na een eerste rit die op een massasprint, gewonnen door Vandaele, eindigde, begon de volgende dag het serieuze werk met een tijdrit over 55 km. Specialist Gérard Saint won, maar Gaul, die in de slotfase zelfs tijd terugnam, kon de schade beperken tot 30". In de zware derde rit van Bettembourg naar Diekirch kon een vroege ontsnapping met onder meer Pino

Cerami en Aldo Bolzan tot 14 minuten uitlopen, waardoor Bolzan comfortabel virtueel leider werd. Gaul ging echter in de tegenaanval en haalde de vluchters een na een bij, alvorens ze, op uitzondering van Cerami, ter plaatse te laten. Cerami kon Gaul in de sprint voor de ritzege kloppen, maar deze veroverde de leiderstrui. In de laatste rit gebeurde er niets meer en Gaul werd eindwinnaar, voor ploegmaat Bolzan en Cerami.

Gelijktijdig werd ook de Tour de Suisse betwist. FAEMA of EMI waren daar niet rechtstreeks aanwezig, maar FAEMA-renner Hans Junkermann won deze rittenkoers voor rekening van het Zwitserse FERU. Dauphiné-winnaar Anglade was tweede, Bahamontes derde. En dan was het tijd voor de nationale kampioenschappen, die vooral voor FAEMA tegenvielen. Charly Gaul kon voor EMI nog vrij makkelijk zijn Luxemburgse titel heroveren, maar in Spanje moest Jesús Galdeano, derde, zijn meerdere erkennen in Antonio Suárez en Federico Bahamontes. En in België liep het helemaal verkeerd voor Rik Van Looy.

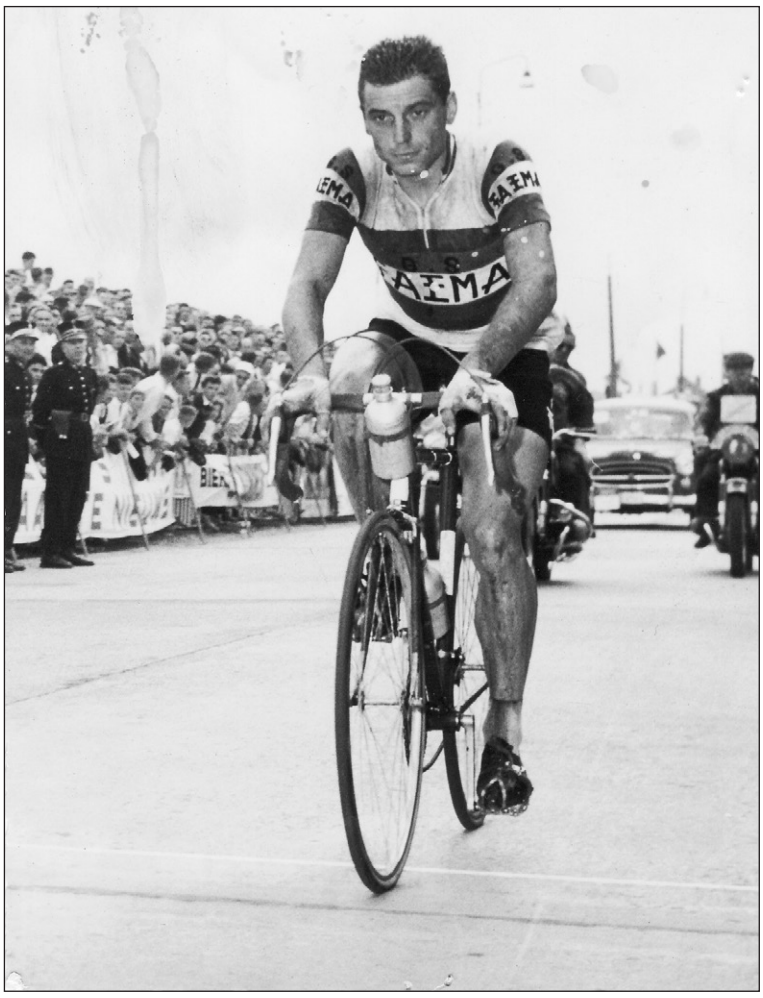

Rik Van Looy in eigen Herentals in het offensief in die speciale trui

Rik was na zijn puike Giro uiteraard de grote favoriet en zelf was hij er ook op gebrand zijn titel te hernieuwen, te meer daar de wedstrijd met drie plaatselijke ronden in zijn eigen Herentals eindigde. Hij startte in een speciale trui, voor zover we konden nagaan was hij de enige van zijn ploeg die deze trui droeg. Waarom (om beter op te vallen voor eigen publiek?) weten we niet en al evenmin waarom dit toegestaan werd (misschien omdat het om een individuele wedstrijd ging, waar de renners verondersteld werden voor eigen rekening te rijden en niet aan de belangen van hun merkenploeg te denken?). Onderweg liet hij een zeer sterke indruk. Even leek hij in de problemen te komen toen hij in het eerste gedeelte van de wedstrijd meer dan drie minuten achterstand had op een 34-koppige leidersgroep met daarin alle favorieten. In een moeilijke kasseistrook in Neerijse en Overijse overbrugde hij in 8 km die achterstand en dit met amper hulp van zijn gezellen Fred De Bruyne, André Vlayen en Willy Schroeders.

Van Looy kon zijn goede vorm en zegedrift niet intomen en vergat voor een keer alle goede raad van Hilaire Couvreur. Zegezeker ging hij op 50 km van de aankomst alleen in de aanval en 15 km later had hij bij het binnenrijden van Herentals al ruim twee minuten voorsprong op het peloton. En dan was het voorbij. Zijn pedaalslag werd minder soepel en toen de tweede plaatselijke ronde net was aangesneden werd hij bijgehaald door het peloton. Hiermee waren zijn zegekansen nog niet voorbij, Rik kon nog altijd op een overwinning in de sprint hopen. Hij was echter niet in staat te reageren op nieuwe uitvallen in de slotkilometers. Eerst toekomstig

kampioen Peet Oellibrandt en vervolgens Jan Adriaensens, Daniël Denys en Jos Van Bael konden ontsnapten. Rik won wel de pelotonspurt voor de 5de plaats.

En dan was het tijd voor de Tour de France. Ondanks de zege van Charly Gaul het jaar voordien hadden de bazen van FAEMA en EMI weinig interesse in deze wedstrijd, zij vonden dat het nu lang genoeg geduurd had met nationale ploegen en dat het woord moest zijn aan de echte werkgevers van de renners. Gaul kon slechts na lang aandringen de toelating van zijn bazen krijgen om zijn titel te verdedigen en, na 1956, een nieuwe poging te doen om net als Fausto Coppi de dubbel Giro-Tour te lukken. Hij trad opnieuw aan in een NeLux-ploeg en had Marcel Ernzer en Aldo Bolzan als merkgenoten mee.

Charly Gaul aan de start van de Tour in het geel als titelverdediger

Verder startte Hoevenaers in de Belgische ploeg, ook hij had grote klassementsambities. Daarnaast waren er nog in de Spaanse ploeg, als helpers van Bahamontes, Juan Campillo, Jesús Galdeano en Vicente Utset. Dus in totaal slechts zeven renners van FAEMA en EMI samen. Charly Gaul was wel de grote favoriet. Hij had Anquetil en Baldini duidelijk geklopt in de Giro en Rivière had niet kunnen overtuigen in de Dauphiné. In Bahamontes geloofde eigenlijk niemand.

De Tour begon ondertussen traditioneel met een zege van Darrigade in de openingsrit, al de 4de keer op rij. Vanaf de derde rit werd hij als leider afgelost door Robert Cazala, die stand zou houden tot aan de voet van de Pyreneeën. Vooral de Franse nationalen poogden Gaul tijdens de vlakke ritten op achterstand te zetten, maar goed ondersteund door zijn Nederlandse ploegmaats hield deze zonder veel moeite stand. Hij liet zelfs een prima indruk in de eerste tijdrit over 45 km, die hij als 6de beëindigde, op 1'36" van Rivière, op 1'15" van Baldini en op 38" van Anquetil. Ook zijn eeuwige vijand, de hitte, scheen hem niet te deren.

De Pyreneeën hadden geen grote invloed dit jaar, Gaul en Bahamontes toonden zich de beste klimmers en Michel Vermeulin droeg de gele trui. En dan kwam de rit van Albi naar Aurillac, doorheen het middengebergte. De rit werd onder een loden hitte betwist, maar Gaul scheen daar eerst goed aan te weerstaan. Plots kwam echter de inzinking, en niet eens op een echte beklimming, maar op het vals plat na de beklimming van de Col de Montsalvy (780 m). Gaul geraakte niet meer vooruit, werd voorbijgestoken door renners die hij eerst zelf gelost had en verachterde meer en meer. Na een verfrissing aan een fontein ging het terug iets beter, hij haalde Bobet en René Privat terug bij, maar het was veel te laat om de situatie nog recht te zetten. Bij de aankomst had hij 20'40" achterstand op de kopgroep, waarvan Frans kampioen Henry Anglade de sprint won.

De grote winnaars van de dag waren, naast de ritwinnaar, Anquetil, Bahamontes, Adriaensens en Baldini. Jos Hoevenaers werd de nieuwe leider, voor Charly Gaul was de Tour verloren, tenzij een nieuw mirakel als in 1958.

Gaul en Bahamontes op weg naar Grenoble, de ritzege voor de ene, geel voor de andere

Niemand geloofde daar echter in of rekende nog op een nieuwe eindzege, en allerminst zijn eigen ploegmaats. Jempy Schmitz en Daan de Groot hadden al in de 10de rit opgegeven, terwijl in deze voor Gaul fatale rit Piet van Est en Martin van der Borgh uitgeschakeld werden. De volgende dag gaven ook Piet de Jong[18], Abraham Kool en Gerrit Voorting op, zodat Gaul overbleef met enkel Marcel Ernzer, Aldo Bolzan, Piet Damen en Jaap Kersten, niet eens een halve ploeg. De Nederlanders klaagden dat er dit jaar onvoldoende te verdienen ging zijn door het falen van Gaul[19], Charly kon terecht menen dat zij hem al snel in de steek gelaten hadden en gewoon hun eigen mislukking wilden goed praten. Wat sommigen al het jaar voordien gevreesd hadden, werd nu bewaarheid. NeLux was enkel een verstandshuwelijk en zodra de kopman niet meer voor voldoende geachte inkomsten kon zorgen, lieten de Nederlanders hem in de steek. De NeLux-ploeg was daarmee dood en begraven.

De Tour ging verder en vooraan duelleerden de Belgen Jos Hoevenaers en Eddy Pauwels met wisselend succes voor de gele trui. Nadat hij al de 15de rit, een klimtijdrit van 12 km op de flanken van de Puy de Dôme, gewonnen had (met 1'26" voorsprong op Gaul), maakte Federico Bahamontes in de 17de rit naar Grenoble een eind aan het rijk, en de illusies, van de Belgen. Hij ging meerdere malen in het offensief en kon zich definitief afscheiden op de Col de Romevère (1074m). Enkel Gaul kon hem in de afdaling bijhalen. Zij werkten goed samen in de laatste 56 km en bereikten Grenoble met 3'42" op het eerste peloton. Gaul won de rit, Bahamontes nam het geel, met een comfortabele voorsprong, iets meer dan vier minuten, op Hoevenaers en Pauwels, 4'51" op Anglade, 9'16" op Anquetil, 10'46" op Adriaensens, 11'27" op Baldini en 11'36" op Rivière. Het zag er naar uit dat de beslissing van de Tour eigenlijk gevallen was in twee etappes doorheen het middengebergte, na de 13de rit ook de 17de rit.

18 Piet de Jong zou in latere jaren Gaul verwijten de Tour aan Bahamontes verkocht te hebben, in een ruiloperatie: zogezegd reed Bahamontes voor Gaul in 1958 en Gaul voor Bahamontes in 1959 (PCZ-nieuws, "De glorie en het verraad van Charly Gaul", www.ed.nl van 04/04/2017). Daarom zou Gaul zich in die fameuze 13de rit vrijwillig op twintig minuten achterstand laten rijden hebben. Hij vergat wel daaraan toe te voegen wat Bahamontes dan wel zo speciaal voor Gaul in de vorige Tour gedaan had. Als we hem willen geloven, moet Gaul bovendien een schitterend toneelspeler geweest zijn, want dat "vrijwillig op twintig minuten" was verder niemand opgevallen. Waarom zou Gaul trouwens de kans Coppi achterna te gaan met een dubbel Giro-Tour zomaar laten schieten en wie kon geloven dat Gaul zijn bazen gesmeekt zou hebben naar de Tour te mogen enkel om Bahamontes, niet langer zijn merkgenoot, te plezieren?
Dat Bahamontes en Gaul nadien in deze Tour in de Alpenrit naar Grenoble bondgenoten waren, is wel waar, maar dat was een gebruikelijke samenwerking, geel voor de ene, de rit voor de andere. En De Jong was er alvast geen getuige van, hij was toen al naar huis. Wat wel klopte was dat Gaul de ambities van Bahamontes voor het bergklassement in 1958 geen strobreed in de weg gelegd had. Maar dat was gewoon gezond verstand. Het was maar een nevenklassement en je creëerde welwillendheid bij een potentiële bondgenoot en plezierde tegelijk je sponsor die liever twee dan een renner in de publiciteit zag.

19 Kees Pellenaars, voorheen ploegleider van homogene Nederlandse ploegen en die door de Nederlandse wielerbond het jaar voordien met enthousiasme opzijgeschoven was als ploegleider bij het ontstaan van de NeLux constructie (Pellenaars was niet de gemakkelijkste en had geen respect voor de, dikwijls adellijke, bonzen van de bond) reageerde daarop met de retorische vraag wat zij dan wel zelf gedaan hadden om de kassa te spijzen.

De twee volgende grote Alpenritten gaven weinig. De eerste, over de Galibier (2556 m), de Iséran (met 2770 m het dak van de Tour, Bobet nam hier definitief afscheid van de Tour) en de Petit-Saint-Bernard (2188 m), met aankomst in Aosta, werd door Ercole Baldini voor zijn tifosi gewonnen. Gaul werd tweede, Anglade 4de, Bahamontes, Anquetil, Rivière en Adriaensens verloren 47".

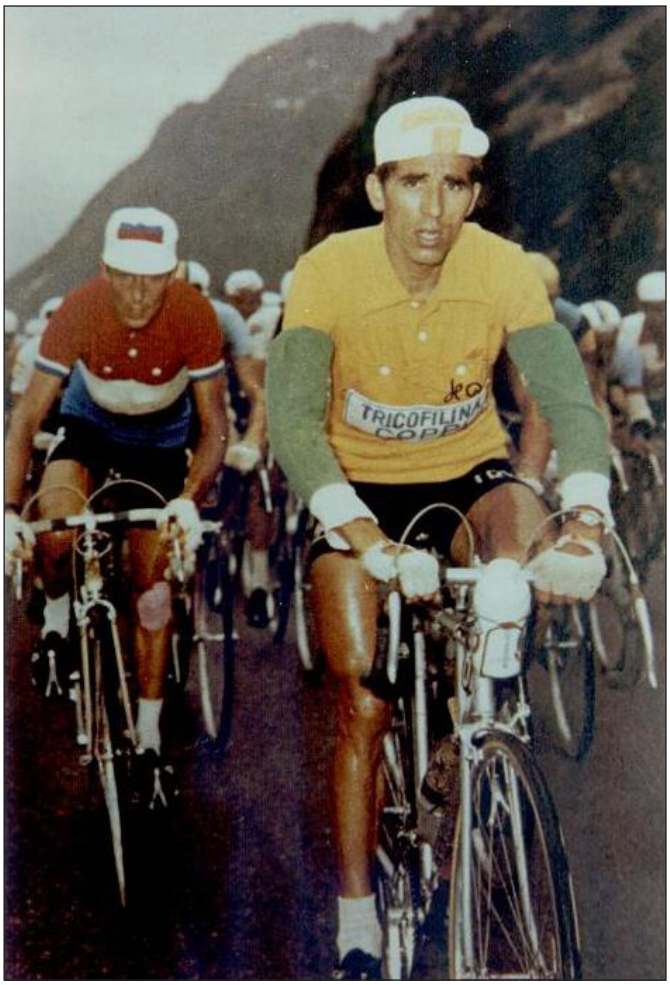

Bahamontes en Gaul na de machtsgreep van de Spanjaard

De volgende rit, met de Grand-Saint-Bernard (2473 m), de Forclaz (1527 m), de Col des Montets (1461 m) en de Zwitserse Forclaz de Montmin (1157 m) was helemaal een maat voor niets. Rolf Graf mocht een groot nummer opvoeren na een lang en boeiend duel met Gérard Saint, Gaul, met Bahamontes in zijn wiel, werd derde, de andere kanshebbers verloren een extra minuut. Er bleef dan nog enkel de grote tijdrit over 69 km. Gezien de grote tijdsverschillen ging het hier nog enkel om ereplaatsen en prestige. Roger Rivière won met 1'38" op Anquetil, Bahamontes beperkte met een 13de plaats de schade, terwijl Baldini, slechts 7de, ontgoochelde.

Daarmee lag meteen ook de eindstand vast. Bahamontes won de Tour, voor Anglade, Anquetil, Rivière en François Mahé, Adriaensens werd in extremis nog 6de , ex aequo met Baldini, en eerste Belg, net voor Hoevenaers, 8ste. Federico Bahamontes won ook het bergklassement, voor Gaul, de groene trui was voor Darrigade en België, met liefst vier renners binnen de eerste elf, won opnieuw het ploegenklassement. Charly Gaul beëindigde deze Tour als 12de, op 23'59" van Bahamontes.

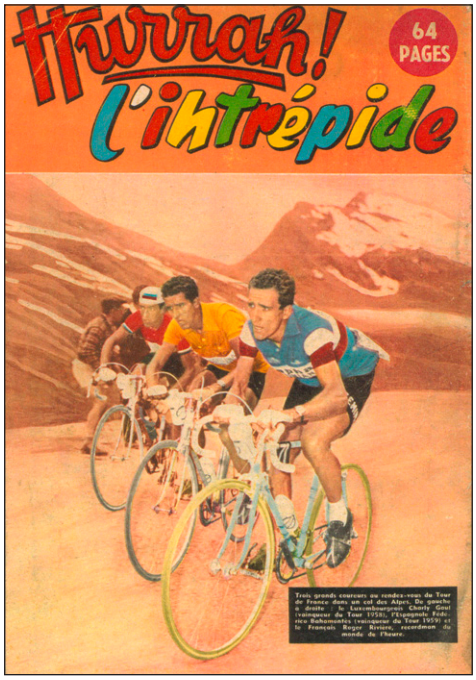

Drie tenoren in de Alpen, Rivière, Bahamontes en Gaul

Na de klassieke na-Tour criteriums, was zoals altijd het volgende groot evenement het wereldkampioenschap, dit jaar op een eerder vlakke omloop in Nederland, op het circuit van Zandvoort. Gezien de omloop was er geen grote vertegenwoordiging van FAEMA of EMI in de diverse selecties. Rik Van Looy en Gilbert Desmet maakten deel uit van de Belgische selectie, Armando Pellegrini van de Italiaanse en Salvador Botella en Miguel Pacheco van de Spaanse. Gaul en Ernzer waren geselecteerd voor Luxemburg (Aldo Bolzan was nog altijd Italiaan), maar namen de start niet.

Rik Van Looy was, weer eens, de grote favoriet, maar wist eigenlijk al vooraf dat hij zo goed als kansloos zou zijn. Niet alleen zou hij als de man in vorm publieke vijand nummer een zijn, de Belgische Wielerbond had

bovendien het briljante idee gehad 6 kopmannen (Rik Van Looy, Rik Van Steenbergen, Leon Vandaele, Noël Foré, Gilbert Desmet[20] en Petrus Oellibrandt) en twee helpers (Roger Baens en Frans Schoubben, merkgenoten van Rik I) te selecteren, een recept voor een catastrofe. En eigenlijk kon de brave Limburger Frans Schoubben zich evenzeer als de anderen als zegekandidaat beschouwen, zeker na zijn schitterend voorseizoen.

Zoals kon verwacht worden, werd het wereldkampioenschap dus een afgang voor de Belgische ploeg. Enkel Foré kon de eer redden met een derde plaats, André Darrigade was de beste van een vroege vlucht en werd Wereldkampioen. Na de wedstrijd werd aan de Belgen een gebrek aan initiatief verweten en Van Looy, Oellibrandt, Schoubben, Desmet en Vandaele werden op 19 augustus in eerste instantie voor onbepaalde tijd geschorst, en dit zonder mogelijkheid tot beroep. De uitleg van bondsvoorzitter Standaert werd bepaald lachwekkend toen hij verklaarde dat aan Van Steenbergen niets verweten kon worden omdat hij hem werk had zien doen dat normaal zijn helpers hadden moeten doen. Dhr. Standaert vergat hier wel te specificeren welke helpers. Over Roger Baens kon het alvast niet gaan, want aan die was volgens het Bondscomité immers ook niets te verwijten.

Dhr. Standaert liet het ook, wijselijkheidshalve, na om in te gaan op de dubieuze rol van sportcomitévoorzitter Jan Wauters tijdens dat wereldkampioenschap. Deze had Noël Foré immers formeel opdracht gegeven te stoppen met zijn aanval toen hij op drie ronden van het einde probeerde alleen weg te rijden van zijn gezellen waaronder de (te) snelle Darrigade. Foré gehoorzaamde, in de waan dat die instructie kwam omdat Van Looy of Van Steenbergen op komst waren, wat dus geenszins het geval was. Een valabele uitleg voor de gekregen instructie heeft Noël nooit gekregen[21]. Als troostprijs werd hem al wel de selectie voor het volgende wereldkampioenschap toegezegd[22].

Wat er ook allemaal van zij, al op 26 augustus, na de renners gehoord te hebben, werd aangekondigd dat de schorsingen op het einde van de maand zouden opgeheven worden[23]. Een jammere zaak, met enkel verliezers, maar vooral de wielerbond had boter op het hoofd. In de pers werd hun verweten dat ze al het jaar voordien hadden moeten ingegrepen hebben, toen een aantal Belgen in Reims ostentatief op het wiel van Rik Van Looy reden[24]. Zeker Van Looy kwam geprikkeld uit deze hele affaire, de najaarsklassiekers zouden een schitterende gelegenheid zijn om een en ander recht te zetten.

Ongeacht alle perikelen over en rond de titelstrijd in België (voor de familie Valente ongetwijfeld het zoveelste bewijs dat de tijd van nationale selecties echt voorbij was) was er toch een troostprijs voor FAEMA. Guillermo Timoner, al Wereldkampioen stayers in 1955, lukte erin zijn titel te heroveren. Het zag er nochtans lang naar uit dat hij weer naast de regenboogtrui ging grijpen[25]. De Italiaan Virginio Pizzali, al winnaar bij de liefhebbers in 1957 van de “proefversie” van de titelstrijd achter zware motoren, leek op weg naar de titel bij de profs, tot hij tegen

---

20 Gilbert Desmet reed op dat moment nog wel voor FAEMA, maar was serieus in conflict met Van Looy en claimde daar bovenop nog achterstallige betalingen van FAEMA. Hij zou trouwens twee weken na de titelstrijd overstappen naar Carpano.

21 “flandria, de 20 wondere jaren van een wielerploeg”, door Mark Van Hamme, de Eecloonaar 2006, pagina 92.

22 Een zoveelste onbegrijpelijke beslissing, je selecteert toch geen renner een jaar vooraf omdat hij toevallig een goed wereldkampioenschap gereden heeft, en dan nog op een parcours dat helemaal niet te vergelijken valt met dat van het komende wereldkampioenschap? Voor een Tour de France, die een specifieke voorbereiding vraagt, tot daaraan toe, maar voor een eendagswedstrijd?

23 Het Belang van Limburg, 27 augustus 1959, pagina 8, “De Zandvoort-renners mogen weer rijden”

24 Het Belang van Limburg, 22 augustus 1959, pagina 7, “Had het Sportcomité vorig Jaar ingegrepen dan zou te Zandvoort meer Discipline hebben geheerst - Teveel van onze renners beschouwden zichzelf als ‘favoriet’”

25 Na zijn titel in 1955 was Guillermo Timoner tweede geëindigd in 1956 en 1958 en had hij opgegeven in 1957. Hij stelde zich wel serieus vragen bij de rol van zijn gangmaker hierbij in 1957 en 1958. De carrière van Timoner en zijn perikelen op de wereldkampioenschappen worden uitgebreid belicht in Coups de Pédales nrs. 166-170, “Guillermo Timoner Obrador”, door Willy Anseeuw en Patrick Feyaerts.

zijn gangmaker aanreed, zwaar ten val kwam en zijn kansen verspeelde. Guillermo won, zijn tweede titel in een reeks van zes.

Tussendoor was ook de Trofeo Longines in Rimini betwist, een ploegentijdrit over 27 km[26]. De zege was voor de Helyett-Leroux-ploeg van Anquetil en Darrigade. In het definitieve klassement werden zowel de Rapha-Géminiani-ploeg van Rivière als de FAEMA-ploeg van Rik Van Looy gedeclasseerd, zodat de Ignis-squadra van Baldini tweede werd op 1'08". Vreemd genoeg vinden we dit definitieve klassement enkel in Velo60 (dat toevallig slechts jaren nadien gepubliceerd werd) terug, maar nergens in de destijdse kranten.

De declassering van Rapha was vrij voor de hand liggend, het reglement stipuleerde immers dat de tijd van de vierde renner telde, maar die mocht hoogstens 30 m achterstand hebben op de eerst aangekomen renner. Doordat Gérard Saint de bandbreuk van Tom Simpson niet gemerkt had, was deze alleen doorgegaan, terwijl Jo de Haan en Roger Rivière hun ploegmaat opwachtten. Ook al was de tijd van Simpson goed genoeg voor de tweede plaats, het reglement was onverbiddelijk[27].

FAEMA (met Van Looy[28], Van Looveren, Sorgeloos, Vloebergs en Kerckhove) werd eigenlijk tweede, op 1'01", maar werd, in ieder geval volgens Velo60, naar de 4de plaats gedeclasseerd. We hebben hierover en over de redenen geen uitsluitsel kunnen vinden in de toenmalige pers, die hen trouwens op de tweede plaats behoudt, maar het was wel zo dat ze ingelopen waren door de Helyett-ploeg en ze die vervolgens als mikpunt gebruikten en zo hun tijd aanzienlijk konden verbeteren. Dit is waarschijnlijk de reden voor de latere declassering, waarvoor twee argumenten kunnen aangebracht worden, ofwel een bestraffing voor het gebruiken van een andere ploeg als mikpunt na ingehaald te zijn, wat in principe verboden is in een tijdrit, ofwel een simpele declassering naar de laatste plaats (en dus naar de 4de plaats, door de uitsluiting van Rapha) wegens ingehaald te zijn, net zoals voor achtervolgingswedstrijden op de wielerbaan gold.

FAEMA en EMI konden met ambitie starten in het najaar, in Paris-Tours en de Giro di Lombardia met Van Looy, in de grote tijdritten met Aldo Moser en dan was er ook nog, voor de Spanjaarden, de traditionele Volta a Catalunya.

Het begon dus met die Volta. FAEMA liet hier geen overweldigende indruk, een ritzege zat er niet in, wel een aantal ereplaatsen. Zo werd Salvador Botella, heel regelmatig in deze rittenkoers, tweemaal tweede (derde en 6de rit) en ook tweemaal 4de (tweede en 5de rit b) en nog eens 6de (7de rit) en 9de (5de rit a, een tijdrit over 38 km), terwijl Miguel Pacheco voor twee 5de plaatsen tekende (derde en 6de rit).

26 Deze wedstrijd werd volgens een nogal ingewikkelde formule betwist. Tien ploegen van elk vijf renners namen deel. In eerste instantie werden twee reeksen van vijf ploegen gereden, waarbij zich de eerste twee van elke reeks samen met de beste verliezende tijd voor de finale kwalificeerden, de vijf andere ploegen reden de troosting, voor de plaatsen 6 tot 10. Hierbij werd telkens de tijd van de vierde renner van de ploeg genomen, voor zover die niet meer dan 30 m achterstand op de eerste had, was hij verder achter, werd de ploeg automatisch gediskwalificeerd en dus als niet aangekomen beschouwd. In elke reeks waren dus telkens vijf ploegen op hetzelfde moment op het circuit van 4.450 km, dat zesmaal moest afgelegd worden.

27 Roger Hassenforder was al voorheen met bandbreuk uitgevallen, zodat ze slechts met vier meer waren.

28 Van Looy kreeg voor deze wedstrijd een onderbreking van een dag van zijn schorsing, zogezegd om zijn ploegmaats toe te laten hun contract te honoreren en wat geld te verdienen. Een mooie aanleiding voor Het Belang van Limburg om nog eens een tirade af te steken tegen de wielerbond en hun incompetentie en vooringenomenheid, dit omdat ze Van Looy na het wereldkampioenschap gestraft hadden voor onduidelijke redenen, terwijl er de twee voorgaande edities ongestraft tegen hem mocht gereden worden, zie Het Belang van Limburg van woensdag 26/9/1959, pagina 8, "Rik Van Looy, voor één dag uit de boeien van de schorsing, onderscheidde zich in Italië - Hij werd tweede achter de ploeg Darrigade, maar vóór Rivière, Baldini, Bobet, enz."

Ook regelmaat kan echter lonen, Salvador Botella werd namelijk eindwinnaar, voor Fernando Manzaneque (op slechts 3") en José Herrero Berrendero (op 19"), terwijl zijn ploegmaat Pacheco 4de, op 1', werd. Botella behaalde ook nog de derde plaats in het bergklassement en, niet onverwacht gezien zijn regelmaat, de tweede plaats in het puntenklassement, het klassement van de vliegende spurten was dan weer voor Vicente Iturat die Aniceto Utset en ploegmaat Carlos Pérez Zabal vooraf ging.

De eindzege in de Volta voor FAEMA dankzij Salvador Botella

Uiteindelijk won G.D. FAEMA zo in totaal vier van de zes Spaanse rittenwedstrijden en G.S. FAEMA eentje. Enkel de voornaamste, de Vuelta, ontsnapte hen.

De eindzege in de Volta voor FAEMA, de technische staf is al aan het vieren

Tijdens de Volta was er in Parijs nog het traditionele Critérium des As geweest. Anquetil won, Van Looy was 5de. Vervolgens was het aan de tijdrijders. Het begon met de Grand Prix Martini in Genève, op de slotdag van de Volta. Jacques Anquetil won, voor de vijfde maal op rij (en daarmee was het meteen de laatste uitgave van de Grand Prix Martini) voor Gérard Saint (op 2'33") en Aldo Moser (op 3'31"). Girowinnaar Charly Gaul mocht er een mooi contract honoreren, hij werd 9de (en voorlaatste) op 8'51". De volgende week was het dan de Grand Prix des Nations, het officieuze wereldkampioenschap tijdrijden. Jacques Anquetil, winnaar van de zes voorgaande edities, was er deze keer niet bij, volgens sommigen uit vrees door Roger Rivière geklopt te worden.

Rivière begon met grote ambitie aan deze wedstrijd en wou niet alleen winnen, maar ook het wedstrijdrecord van Anquetil (43,160 km/uur) verbeteren. De omstandigheden waren ideaal en Rivière nam een zeer snelle start. Zo had hij iets over halfweg al 51" voorsprong op de Zwitser Alcide Vaucher en 2'01" op Aldo Moser.

De Chevreuse-vallei moest echter nog komen, en daar zou hij ten onder gaan. Rivière haalde in eerste instantie nog Michel Vermeulin bij en stak hem zelfs voorbij, om dan een klop van de hamer te krijgen, in die mate dat Vermeulin hem even terug kon inhalen en zelfs voorbij rijden. Vanaf dan ging het uiterst moeizaam voor de uurrecordhouder, over een recordgemiddelde ging het al lang niet meer, standhouden was de boodschap. Hij bereikte het Parc des Princes nog met

luttele voorsprong, maar in de twee baanronden was Moser[29] sneller om uiteindelijk een totaal uitgeputte Rivière met 4” te kloppen. Meteen ook een dubbele of zelfs drievoudige, morele overwinning voor Jacques Anquetil, zijn rivaal Rivière was geklopt, en dat door een Moser die Anquetil zelf een week geleden nog met 3’31” geklopt had, en verder was zijn wedstrijdrecord nooit echt bedreigd geweest, 41,869/uur tegen 43,160 km/uur was een meer dan duidelijk verschil.

Aldo Moser op weg naar de zege in de Grand Prix des Nations in die speciale trui

Daarna was het gedurende drie weken terug criteriumtijd, alvorens de laatste twee klassiekers te betwisten. Eerst kwam Paris-Tours. Dit jaar was er, om een zoveelste massaprint te ontwijken, een nieuwigheid, drie plaatselijke ronden met daarin telkens de Côte de l’Alouette, een beetje afgekeken van veel Belgische wedstrijden. Van Looy reed een zeer aandachtige en sterke wedstrijd. Na al na 84 km een eerste keer de neus aan het venster gestoken te hebben, ging hij op 50 km van de aankomst in de aanval, samen met Willy Schroeders, Jos Hoevenaers, Claude Colette, Oswald Declercq, Gilbert Desmet en Coen Niesten.

Bij de aanvang van de drie plaatselijke ronden van 5,5 km hadden zij een voorsprong van 40” op een jagend peloton. Bij de voorlaatste beklimming van de Côte de l’Alouette moesten Hoevenaers, Desmet, Declercq en Schroeders vooraan afhaken en werden al snel door het peloton opgeslorpt. Claude Colette kon standhouden tot op een kilometer van de aankomst boven op de Côte de l’Alouette en werd dan ook ingerekend door de grote groep. Van Looy en Niesten konden wel het peloton afhouden en behielden 4” voorsprong. Rik Van Looy klopte zijn medevluchter makkelijk in de sprint. Klassieker nummer twee was meteen binnen, de zegeteller had ondertussen de kaap van de 39 gehaald.

Van Looy was supergemotiveerd om er daar nog eentje aan toe te voegen, de Giro di Lombardia, die hij al in 1958 had kunnen winnen. Deze wedstrijd was nog maar eenmaal door een Belg gewonnen, door drievoudig Tour de France-winnaar Philippe Thys in 1917. Van Looy liet niets aan het toeval over en ging de klimmersbenen aanscherpen op de ons welbekende Monte Bondone. Tegenstand zou er genoeg zijn. Van Italiaanse zijde had Ercole Baldini net getoond eindelijk in vorm te zijn met een zege in de Giro dell’Emilia, terwijl de snelle Rino Benedetti de Coppa Sabatini op zijn naam geschreven had. Verder waren er Willy Vannitsen die er zijn seizoen hoopte te redden en Miguel Poblet, al winnaar van Milano-Sanremo, en uiteraard een sterke Franse delegatie die na een ontgoochelende Paris-Tours een en ander recht te zetten had.

In de wedstrijd zelf liet Van Looy weer een sterke indruk. De eerste belangrijke aanval kwam er van een groep van tien met onder meer Anglade, Saint en Graczyk. Zij liepen tot bijna

29 Vreemd genoeg reed Moser deze wedstrijd niet in een EMI-trui maar in een naamloze trui, met twee horizontale banden, waarschijnlijk zwart en rood. Blijkbaar (volgens Alfons Sweeck in een pas verschenen boek over hem, op pagina 66) had Moser zich aangeboden in een niet reglementaire, maar meer aerodynamische trui (zonder de traditionele borstzakken) en moest hij daarom een andere trui aantrekken. Zijn ereronde reed hij, uiteraard, wel in een EMI-trui.

Rik Van Looy haalt na het wereldkampioenschap zijn gram in Paris-Tours, we herkennen ook Frans Van Looveren (15de)

vier minuten uit, maar tijdens de beklimming van de Madonna del Ghisallo, de gebruikelijke scherprechter, ging Rik op en over iedereen om in een recordtijd als eerste boven te komen, 4 seconden voor Valentin Huot. In de afzink kwam alles terug samen en er ontstond een nieuwe kopgroep, bestaande uit oud-winnaar Cleto Maule, Rino Benedetti, Bruno Monti, Giovanni Metra en Germano Barale. Zij liepen uit tot 40" maar vooral onder impuls van Rik Van Looy werden ze op enkele kilometers van de Vigorelli, waar de aankomst opnieuw plaatsvond, ingelopen. Alessandro Fantini kwam als eerste de wielerbaan binnen gevolgd door Dino Bruni en Van Looy. In de voorlaatste rechte lijn demarreerde Willy Vannitsen en ging over iedereen naar de kop. Van Looy reageerde echter onmiddellijk, sprong in het wiel van de Limburger en ging hem in de bocht voorbij. Hij won met een lengte voorsprong. Poblet werd derde, Fantini 4de. Derde klassieke overwinning voor Van Looy, die hier alle snelle spurters, met uitzondering van Rik Van Steenbergen en Leon Vandaele, klopte.

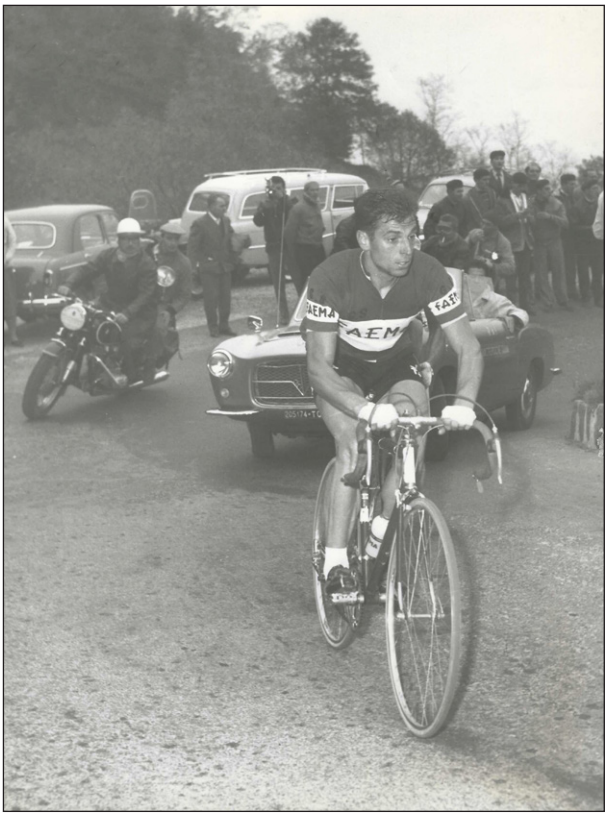

In het offensief op de Madonna del Ghisallo

Hiermee kregen we ook een duidelijk beeld over de hiërarchie bij de sprinters. Willy Vannitsen, Miguel Poblet en waarschijnlijk ook André Darrigade en Rik Van Steenbergen

waren misschien intrinsiek sneller, maar in een regelmatige sprint na een wat langere en moeilijkere wedstrijd was Rik Van Looy zo goed als onklopbaar.

Van Looy zet in het najaar nog eens de puntjes op de i, hier klopt hij Vannitsen aan het eind van de Giro di Lombardia

Daarmee zat het seizoen er bijna op, enkel een paar tijdritten bleven over. Een week na de Giro di Lombardia won Jacques Anquetil de Grand Prix de Lugano in een nieuwe recordtijd met 17" voorsprong op Ercole Baldini. Alcide Vaucher werd derde op 3'02", Fausto Coppi 4de op 4'23" en Aldo Moser dit keer slechts 5de op 4'47". En nog eens tien dagen later was er de absolute afsluiter in de Trofeo Baracchi. Hier was er een Italiaans succes, Ercole Baldini en Aldo Moser verlengden hun titel, een nieuw (half) succes voor EMI. Van Looy werd samen met zijn nieuwe merkgenoot Raymond Impanis vijfde.

Dit jaar was er geen Desgrange-Colombo meer, jammer voor Rik Van Looy die anders met overwicht en met het op een na hoogste puntentotaal uit de geschiedenis, de trofee zou gewonnen hebben. Hij zou wel in maart 1960 verkozen worden tot winnaar van de Trophée Edmond Gentil en won in België de Moyeu d'Or, een klassement opgemaakt door de Belgische sportjournalisten. Ondanks alle prestaties van Rik was de Challenge de l'A.I.O.C.C. dit keer niet voor FAEMA, maar voor Helyett-Leroux. Moest er echter nog een ploegenklassement van Desgrange-Colombo geweest zijn, had FAEMA dit echter wel gewonnen, vooral door alle punten gescoord door Van Looy (liefst 125).

De man(nen) van het seizoen

Rik Van Looy, de man van het seizoen

Over de man van het seizoen kon er geen twijfel bestaan: dat kon enkel Rik Van Looy zijn, heerser in de klassiekers met drie zeges (Ronde van Vlaanderen, Paris-Tours en Giro di Lombardia) en verder ereplaatsen in Paris-Roubaix (4de) en Paris-Bruxelles (5de), en meer dan degelijk in de grote ronden, met een derde plaats in de Vuelta en een 4de in de Giro. Na zijn beklimming van de Ghisallo werd hij zelfs door Gino Bartali als toekomstig Tourwinnaar getipt en zagen meer en meer kenners in hem een klimmer van topformaat. Desgrange-Colombo zou hij met overwicht gewonnen hebben.

Toch was er ook voor Rik een zeker gevoel van onvoldaanheid. Ondanks al zijn successen en ondanks alle lof had hij uiteindelijk zijn twee grootste objectieven, namelijk Paris-Roubaix en het wereldkampioenschap, gemist. Werk aan de winkel voor de komende seizoenen dus.

Niemand anders was regelmatig genoeg om met hem te rivaliseren. André Darrigade was wel Wereldkampioen en puntenwinnaar van de Tour de France, maar was redelijk onzichtbaar geweest in de klassiekers, Federico Bahamontes had de Tour gewonnen, maar had verder buiten een derde plaats in de Tour de Suisse weinig gepresteerd, zijn opgave in de Vuelta was op dat gebied veelzeggend, en Charly Gaul was schitterend geweest in de Giro, maar had gefaald in de Tour.

Qua regelmaat kwamen misschien enkel Jacques Anquetil en vooral Henry Anglade in zijn buurt.

Anquetil werd tweede in de Giro en derde in de Tour, en was winnaar van de Quatre Jours de Dunkerque, de Grand Prix Martini in Genève en de Grand Prix de Lugano, maar een echte uitschieter ontbrak bij hem. Henry Anglade was alleszins de revelatie van het seizoen. Hij werd tweede in de Tour de France en in de Tour de Suisse en won het Critérium du Dauphiné Libéré en het nationaal kampioenschap. Dat alles leverde hem de eindzege op in de tweede editie van de Super Prestige Pernod, een nieuw regelmatigheidscriterium dat de opvolger van Desgrange-Colombo moest worden[30].

Ercole Baldini had zijn statuut als de nieuwe Campionissimo niet kunnen bevestigen, enkel een zege in de Giro dell'Emilia en in de Gran Premio di Forli was veel te weinig voor hem, zeker met een toch wel mislukte Tour de France, zijn hoofddoel van dat seizoen. Ook de Giro was een tegenvaller, maar die zag hij, zeker na zijn heelkundige ingreep, vooral als een voorbereiding op de Tour.

30 Dit klassement was nog zeer Frans gericht, van de 11 weerhouden wedstrijden had enkel het wereldkampioenschap zijn start niet in Frankrijk. De 10 andere proeven waren Paris-Nice-Rome, Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles, Grand Prix Peugeot - Souvenir Stan Ockers, Bordeaux-Paris, Critérium du Dauphiné Libéré, Tour de France, Tour de l'Ouest, Grand Prix des Nations en Paris-Tours. Rik Van Looy werd samen met Noël Foré derde in het eindklassement, achter Anglade en Rivière.

De oude generatie was nu wel zo goed als uitgeteld. Van Steenbergen was nog tweede geworden in Milano-Sanremo en Bobet had de schijn kunnen redden met zeges in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni en Bordeaux-Paris, maar in de Tour was gebleken dat de grote ronden vanaf nu helemaal buiten zijn bereik lagen. Dat laatste gold ook voor Raphaël Geminiani, die in de Tour nooit in aanmerking kwam voor een goed klassement. Fausto Coppi had nog wat ereplaatsen, vooral in de grote tijdritten (4de in de Grand Prix de Lugano, 5de in de Gran Premio de Forli en 5de in de Trofeo Baracchi), behaald en wou nog een laatste seizoen bij zijn vroegere rivaal Gino Bartali, als wegkapitein van diens ploeg jongeren, rijden. Malaria opgelopen tijdens een trip naar het toenmalige Opper-Volta (Haute-Volta, nu Burkina-Faso) en te laat (of helemaal niet) als dusdanig herkend en behandeld zou er jammer genoeg anders over beslissen.

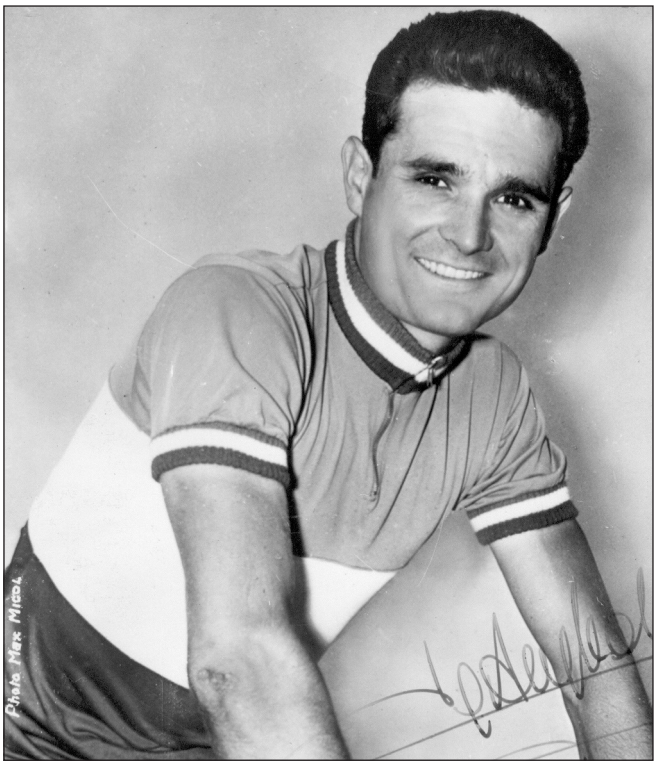

Henry Anglade de revelatie van het seizoen (Foto Max Migol)

Ook de “overgangsgeneratie” kreeg het moeilijk. Poblet kon nog Milano-Sanremo winnen, maar begon al de last der jaren (en vooral van de lengte van zijn carrière) te voelen, Fred De Bruyne kon nog een derde Liège-Bastogne-Liège binnen halen, maar moest in de klassiekers, met uitzondering van Paris-Bruxelles waar hij handig in het voordeel van zijn ploegmaat Frans Schoubben manoeuvreerde, zijn meerdere in Rik Van Looy erkennen. Daarentegen had Bahamontes eindelijk een grote ronde gewonnen, en wel de voornaamste, de Tour de France.

Nieuwe namen zochten ondertussen hun weg naar het voorplan. Frans Schoubben zegevierde in Paris-Bruxelles en won de Challenge Laurens als regelmatigste in de Belgische klassiekers. Noël Foré had zich met een zege in Paris-Roubaix en een derde plaats op het wereldkampioenschap laten opmerken en ook Jos Hoevenaers had een goed seizoen achter de rug.

Vragen

1. Rik Van Looy reed het Belgisch kampioenschap 1959 met een speciale trui, zo te zien een lichte achtergrond met twee donkerdere horizontale banden. Weet iemand meer over deze zaak: kleuren van de trui, waarom niet een gewone merkentrui en was dit eigenlijk wel reglementair?

Provinciale kampioenen tussen 1946 en 1979

door Jan De Smet

tekeningen: Jan Soens

Lijstjes, verzamelaars en archivarissen leven van lijstjes. Naslagwerken staan vol met lijstjes van renners met de meeste overwinningen in deze of gene wedstrijd, meeste dagen gele trui, groene trui, roze trui enz ...

Op een bepaalde dag zat ik mij echter af te vragen of er een lijst bestond met de Provinciale kampioenen bij de beroepsrenners. Het is weliswaar geen titel die op een palmares staat te blinken zoals een wereldtitel of een nationale titel, maar het blijft toch een titel.

Na wat speurwerk bleek zo een lijstje toch niet direct voorhanden. Een reden om dan maar zelf in de archieven te duiken en te proberen de erelijst op te stellen.

Dat bleek moeilijker dan verwacht. Een van de redenen was dat het Provinciaal kampioenschap geen wedstrijd is zoals het Belgisch kampioenschap, een aparte wedstrijd die een plaats krijgt op een wielerkalender. Het Provinciaal kampioenschap werd/wordt verreden tijdens een bestaande wedstrijd in die bepaalde provincie. Als je dan enkel digitaal Het Belang van Limburg en de Gazet van Antwerpen kan raadplegen, dan is het logisch dat het Provinciaal kampioenschap van bv. West-Vlaanderen heel wat minder aandacht krijgt dan dat van de eigen provincie. Meestal moest ik het doen met een klein artikeltje ergens in de hoek van een krantenbladzijde.

De Velo-jaargangen hielpen natuurlijk ook wel, maar toch was er altijd wel minstens een provincie waarvan het kampioenschap niet vermeld werd. Of, bijkomend probleem, er werd wel vermeld dat het een Provinciaal kampioenschap was, maar de uiteindelijke 'winnaar' werd niet vermeld. Want in tegenstelling tot de 'klassieke' kampioenschappen is het niet altijd degene die als eerste over de meet komt die de titel kreeg. Het is de eerste provinciegenoot die over de aankomststreep rijdt die de titel krijgt. En daar schort het soms wel eens. Want is het degene die in de provincie geboren is? Is het degene die in de provincie woont? Of is het degene die aangesloten is bij een club van de provincie?

De lezer zal zien dat er een aantal eigenaardige situaties optraden in het verleden. Ik schrijf wel degelijk verleden omdat ik mij, de filosofie van WAAIERS indachtig, enkel beperkt heb tot de periode 1946-1979. Normaal focussen we op de jaren '50, '60 en '70 maar ik heb de 4 jaren van net na de oorlog er bij genomen.

Na dagen opzoekwerk en met de hulp van Jef Thielemans, Kristof De Wulf en Bart Vancoillie heb ik uiteindelijk een complete lijst kunnen opstellen voor de Vlaamse provincies en het toen nog niet gesplitste Brabant.

De Waalse provincies zijn moeilijker te achterhalen. Henegouwen valt nog mee. Van de 34 mogelijke titels in de periode 1946-1979 ontbreken enkel die van 1946-47-59-75-77-78-79. Voor Luik en Namen ontbreken er meer. Luxemburg is volgens mij een speciaal geval. Ik heb het niet op papier kunnen achterhalen, maar ik vermoed dat de Luxemburgse Belgen mochten meerijden in het kampioenschap van Namen. Een andere mogelijkheid is dat alle Luxemburgse renners die Provinciale kampioen van Namen werden, misschien verhuisd waren naar de provincie Namen. Ik hoop dat een van de lezers duidelijkheid kan brengen.

Hier volgen de lijstjes[1] met hier en daar wat uitleg of een randbemerking.

1 Vetgedrukte namen zijn renners die effectief de wedstrijd wonnen. Het getal tussen ( ) geeft de plaats van de renner in de uitslag.

Antwerpen

Nest Sterckx en Marcel Janssens werden elk driemaal provinciaal kampioen. Rik Van Looy, Guillaume Van Tongerloo en Roger Rosiers elk tweemaal.

Van de 34 titels was die 18 maal voor de winnaar, 12 maal voor de tweede en driemaal voor de derde. Het 'slechtste' resultaat was een 4de plaats van Jan Palmans in 1960.

	Winnaar	Plaats	Datum
1946	**Stan Ockers**	Schoten	30 juli
1947	**René Mertens**	Schoten	29 juli
1948	Frans Knaepkens (2)	Schoten	27 juli
1949	Nest Sterckx (3)	Schoten	2 augustus
1950	Lode Poels (2)	Schoten	1 augustus
1951	**Nest Sterckx**	Schoten	31 juli
1952	Nest Sterckx (3)	Schoten	29 juli
1953	Leo Buyst (2)	Schoten	28 juli
1954	Marcel Janssens (2)	Schoten	27 juli
1955	Marcel Janssens (2)	Schoten	2 augustus
1956	**Rik Van Looy**	Schoten	31 juli
1957	**Rik Van Looy**	Schoten	30 juli
1958	Frans Van Looveren (2)	Schoten	29 juli
1959	**Willy Butzen**	Schoten	28 juli
1960	Jan Palmans (4)	Schoten	2 augustus
1961	Marcel Janssens (2)	Schoten	1 augustus
1962	Guillaume Van Tongerloo (2)	Schoten	31 juli
1963	Guillaume Van Tongerloo (2)	Schoten	30 juli
1964	**Jos Hoevenaers**	Schoten	28 juli
1965	Louis Proost (2)	Schoten	27 juli
1966	**Jos Spruyt**	Schoten	2 augustus
1967	Hugo Hellemans (2)	Berendrecht	11 mei
1968	**Roger Rosiers**	Wilrijk	12 augustus
1969	**Roger Rosiers**	Arendonk	31 augustus
1970	Julien De Locht (2)	Arendonk	30 augustus
1971	**Jos Abelshausen**	Lier	6 juni
1972	**Rik Van Linden**	Mortsel	27 mei
1973	**Louis Verreydt**	Mortsel	22 september
1974	**Engelbert Opdebeeck**	Mortsel	22 september
1975	**Frans Van Looy**	Mortsel	20 september
1976	**Eddy Verstraeten**	Booischot	5 augustus
1977	**Marcel Laurens**	Booischot	11 augustus
1978	Ludo Delcroix (3)	Brecht	16 juli
1979	**Staf Vanroosbroeck**	Zoersel	19 mei

De gevonden foto's:

1949 Nest Sterckx

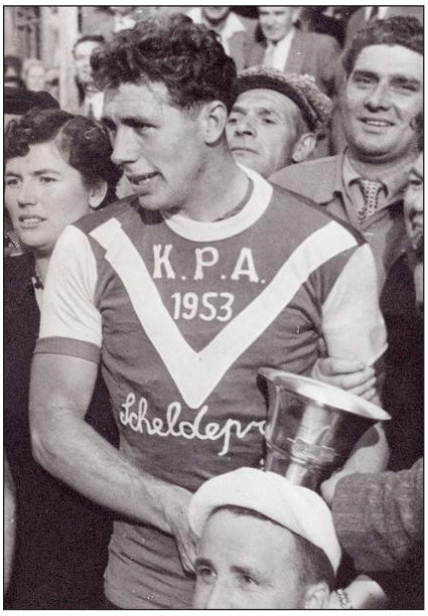

1953 Leo Buyst

1955 Marcel Janssens

1957 Rik Van Looy

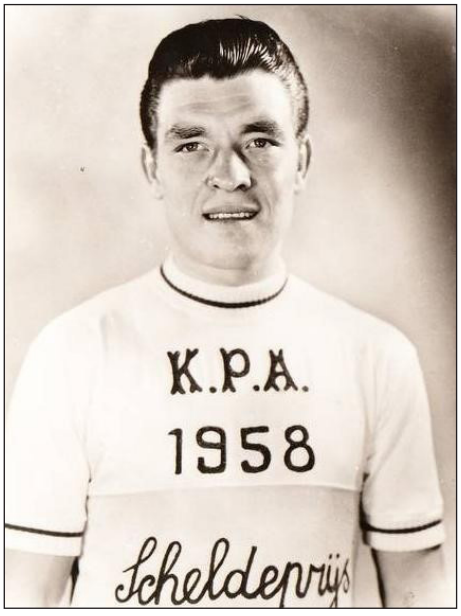

1958 Frans Van Looveren

1960 Jan Palmans

1961 Marcel Janssens

1964 Jos Hoevenaers

1962 Guillaume Van Tongerloo

1963 Guillaume Van Tongerloo

1965 Louis Proost

1967 Hugo Hellemans

1978 Ludo Delcroix

De getekende truien[2]:

1949

1953

1955

1956

1957

1958

1960

1961

1962

1963

1964

1965

2 Door de weinige informatie op de oude zwart-wit foto's is het soms gissen naar de uiteindelijke trui o.a. qua kleuren, lettertypes enz ...

1967

1968

1978

Brabant

Frans Verbeeck en Jan Storms werden viermaal provinciaal kampioen. Roger Baens en Eddy Merckx werden elk driemaal provinciaal kampioen.

Van de 34 titels was die 14 maal voor de winnaar, 8 maal voor de tweede en 4 maal voor de derde. Het 'slechtste' resultaat was een 10de plaats van Jan De Valck in 1953.

	Winnaar	Plaats	Datum
1946	**Frans Simaer**	Sint-Pieters-Leeuw	8 mei
1947	Jean Engels (5)	Waver	2 juli
1948	**Jean Bogaerts**	G.P. Brussel	5 juni
1949	Henri Van Kerckhove (4)	Hoegaarden	13 september
1950	Jan Storms (3)	Waver	26 augustus
1951	Petrus Van Verre (2)	Brussel-Bost	3 juni
1952	Jan Storms (2)	Vilvoorde	13 mei
1953	Jan De Valck (10)	Brussegem-Borsbeek	11 juli
1954	Staf Van Vaerenbergh (2)	Hoeilaart-Diest-Hoeilaart	4 juli
1955	**Lode Anthonis**	Kapelle-op-den-Bos	9 juni
1956	**Jos Schils**	Kapellen	29 juni
1957	Jan Storms (3)	Kumtich	7 september
1958	**Roger Baens**	O.L.V.-Tielt	17 augustus
1959	**Roger Baens**	Lubbeek	19 juli
1960	Jan Storms (4)	Vilvoorde	10 mei
1961	Willy Schroeders (3)	Brabantse Pijl	6 april
1962	Roger Baens (2)	Dworp	15 augustus
1963	Jos Wouters (2)	Eizer	14 april
1964	**Emiel Daems**	Dworp	15 augustus
1965	**Frans Verbeeck**	Assent	8 augustus
1966	Jan Lauwers (2)	Betekom	19 juni
1967	**Eddy Merckx**	Dworp	15 augustus
1968	**Eddy Merckx**	Maldegem	17 augustus
1969	Frans Verbeeck (2)	Overijse	3 september
1970	Julien Van Lint (3)	Malderen	22 augustus

	Winnaar	Plaats	Datum
1971	**Frans Verbeeck**	Diest	25 juli
1972	Raf Hooyberghs (2)	Diest	21 juli
1973	**Eddy Merckx**	Merchtem	22 juli
1974	**Frans Verbeeck**	Rebecq-Rognon	20 juni
1975	**Ward Janssens**	Sint-Pieters-Leeuw	24 augustus
1976	Willem Peeters (7)	Malderen	8 augustus
1977	Lucien Zelck (4)	Sint-Pieters-Leeuw	28 augustus
1978	Hendrik Vandenbrande (4)	Malderen	6 augustus
1979	Roger De Cnijf (4)	Malderen	9 september

De gevonden foto's:

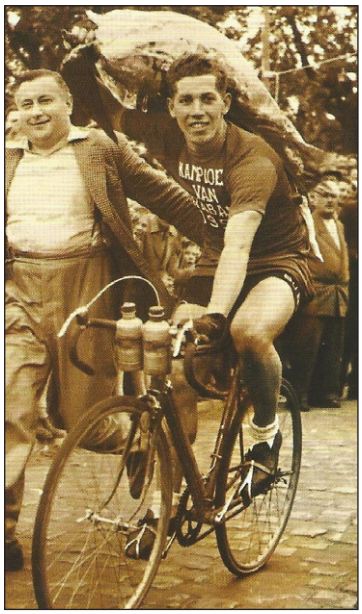

1953 Jan De Valck

1958 Roger Baens

1962 Roger Baens

1967 Eddy Merckx

1968 Eddy Merckx

1972 Raf Hooyberghs

1977 Lucien Zelck

1977 Hendrik Vandenbrande

De getekende truien[3]:

1947

1953

1954

1955

1956

1957

3 Door de weinige informatie op de oude zwart-wit foto's is het soms gissen naar de uiteindelijke trui o.a. qua kleuren, lettertypes enz ...

1958

1962

1963

1964

1967

1968

1972

1977

1978

Een originele Kampioen van Brabant-trui

Limburg

Frans Leenen, Leopold Schaeken en Rik Luyten werden elk driemaal provinciaal kampioen. Jean-Baptiste Verpoorten, Willy Vannitsen, Fernand Deferm en Roger Swerts werden elk tweemaal provinciaal kampioen.

Voor Willy Vannitsen kon dat driemaal geweest zijn, maar hij werd gediskwalificeerd in 1955 en de titel werd niet toegekend. Benny Schepmans kon ook tweemaal provinciaal kampioen geweest zijn zo hij het volledige parcours had afgelegd in 1975.

Van de 33 titels (1955 werd niet toegekend) was die 12 maal voor de winnaar, tweemaal voor de tweede en driemaal voor de derde. Het 'slechtste' resultaat was een 24ste plaats van Ludo Schurgers in 1978.

	Winnaar	Plaats	Datum
1946	Jef Didden (6)	Tongeren	8 mei
1947	Frans Leenen (5)	Houthalen	31 mei
	Winnaar	Plaats	Datum
1948	Jean-Baptiste Verpoorten (2)	Helchteren	17 mei
1949	Jean-Baptiste Verpoorten (17)	Wellen	27 juni
1950	Marcel Hendrikx	Overpelt	27 juni
1951	Frans Leenen (3)	Diepenbeek	18 juni
1952	Leopold Schaeken (3)	Herk-de-Stad	29 mei
1953	Leopold Schaeken (8)	Gingelom	9 juli
1954	Frans Leenen (5)	Peer	24 juni

	Winnaar	Plaats	Datum
1955	**Vannitsen** DSQ (titel niet toegekend)[4]	Jeuk	7 augustus
1956	**Rik Luyten**	Tessenderlo	10 juli
1957	**Raymond Vrancken**	Wellen	24 juni
1958	**Rik Luyten**	Lommel	4 september
1959	**Willem (Giel) Hendriks**	Sint-Truiden	29 juni
1960	Leopold Schaeken (4)	Tessenderlo	12 juli
1961	Willy Vannitsen (3)	Hoepertingen	23 juli
1962	**Rik Luyten**	Diepenbeek	18 juli
1963	**Jean-Baptiste Claes**	Hulst-Tessenderlo	18 augustus
1964	**Pierre Dekkers**	Koersel	13 juli
1965	Willy Vannitsen (2)	Lommel	26 juli
1966	**Fernand Deferm**	Beringen	8 augustus
1967	**Fernand Deferm**	Heusden	29 juni
1968	**Michel Jacquemin**	Overpelt	2 juli
1969	**Pieter Nassen**	Vlijtingen	16 augustus
1970	Roger Blockx (6)	Helchteren	21 mei
1971	Raymond Steegmans (6)	Koersel	24 mei
1972	Georges Claes (5)	Lommel	16 mei
1973	Roger Swerts (5)	Lommel	23 augustus
1974	**Roger Swerts**	Helchteren	6 juni
1975	Tony Houbrechts (6)[5]	Beringen	4 augustus
1976	Georges Barras (14)[6]	Lommel	26 juli
1977	Benny Schepmans (13)	Lommel	25 augustus
1978	Ludo Schurgers (24)	Stal-Koersel	10 juli
1979	Eric Thoelen (11)	Heusden	28 juni

4 Willy Vannitsen werd 14 dagen na het kampioenschap gediskwalificeerd omdat hij, toen hij bandbreuk leed, een ander wiel had aangenomen hetgeen reglementair verboden was.
5 Benny Schepmans eindigde voor Tony Houbrechts, maar had het opgelegde parcours niet volledig gevolgd.
6 Georges Barras werd 14de. Benny Schepmans 20ste. Georges Barras woonde sinds zijn huwelijk in Sluizen (Limb.) en moest dus als Limburger bekeken worden en in principe de titel krijgen. In Hannut, eerder dat jaar, kreeg hij de titel van Kampioen van Luik niet omdat hij niet in Luik woonde. Er was nogal wat heisa na de wedstrijd en aanvankelijk werd Benny Schepmans tot kampioen uitgeroepen. Maar later kreeg Georges Barras 'eerherstel'.

De gevonden foto's:

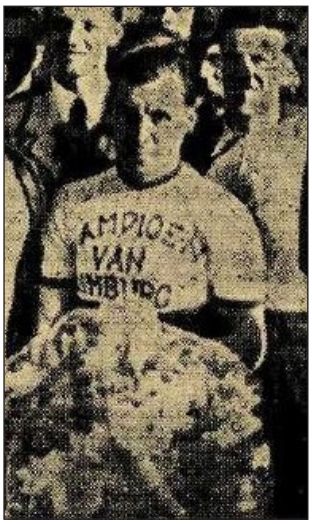

1948 Jean-Baptiste Verpoorten

1949 Jean-Baptiste Verpoorten

1951 Frans Leenen

1952 Leopold Schaeken

1954 Frans Leenen

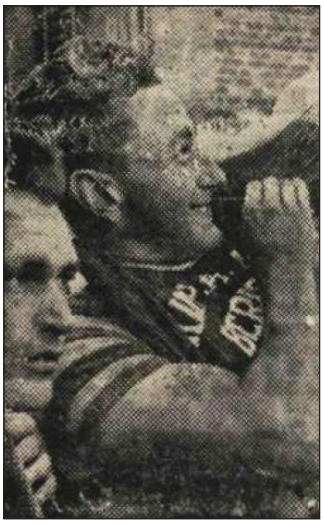

1955 Willy Vannitsen

1956 Rik Luyten

1957 Raymond Vrancken

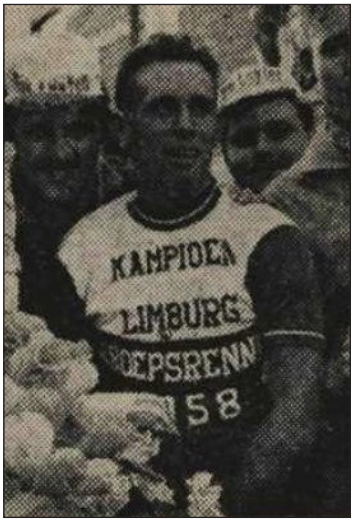

1958 Rik Luyten

1959 Giel Hendriks

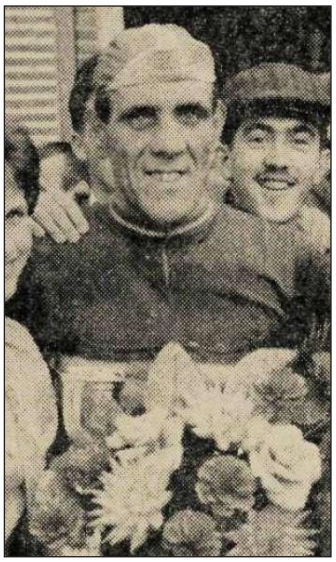

1960 Leopold Schaeken

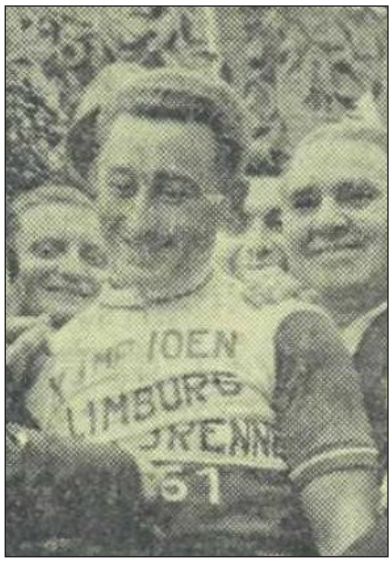

1961 Willy Vannitsen

1963 Jean-Baptiste Claes

1964 Pierre Dekkers

1966 Fernand Deferm

1967 Fernand Deferm

1968 Michel Jacquemin

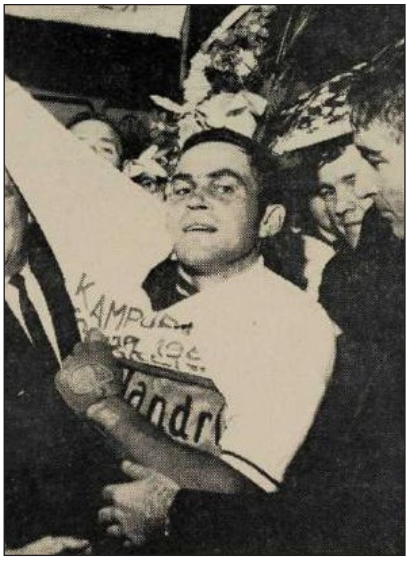

1969 Pieter Nassen

1970 Roger Blockx

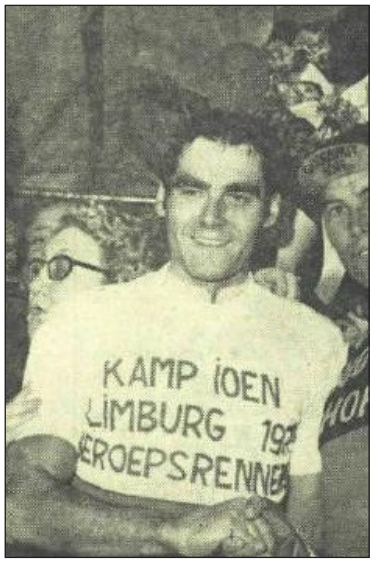

1971 Raymond Steegmans

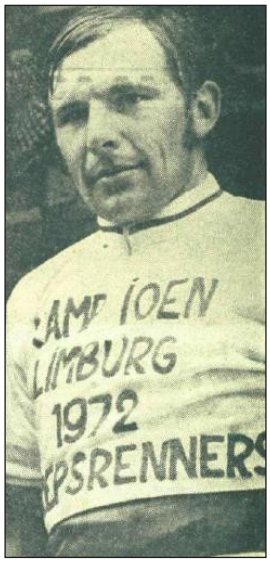

1972 Georges Claes

1973 Roger Swerts

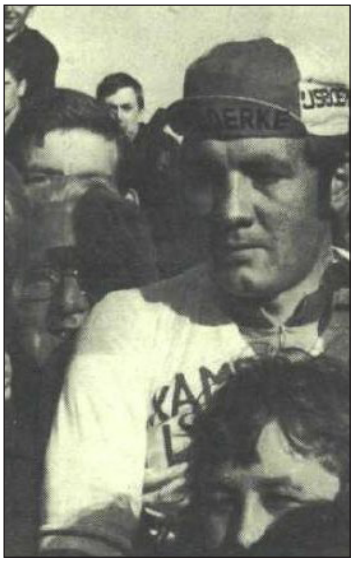

1974 Roger Swerts

1976 Benny Schepmans

1977 Benny Schepmans

De getekende truien[7]:

1948

1949

1951

1952

1954

1955

1956

1957

1958

1959

1960

1961

7 Door de weinige informatie op de oude zwart-wit foto's is het soms gissen naar de uiteindelijke trui o.a. qua kleuren, lettertypes enz ...

1963

1964

1966

1967

1968

1969

1970

1971

1972

1973

1974

1976

1977

Oost-Vlaanderen

Gerard Buyl, Fred De Bruyne, Gentiel Saelens en André Dierickx werden elk tweemaal provinciaal kampioen.

Van de 34 titels was die 22 maal voor de winnaar, 5 maal voor de tweede en tweemaal voor de derde. Het 'slechtste' resultaat was een 6de plaats van Gilbert De Smet in 1964 en Jos Schoeters in 1970.

	Winnaar	Plaats	Datum
1946	**Martin Van den Broeck**	Sint-Niklaas	3 augustus
1947	Gerard Buyl (2)	Sint-Maria-Latem	23 juni
1948	**Odiel Van den Meerschaut**[8]	Gavere	19 juni
1949	**Emiel Rogiers**	Sint-Lievens-Houtem	29 juni
1950	**Hector Smet**	Ertvelde	29 mei
1951	Gerard Buyl (5)	Mere	23 augustus
1952	Roger De Corte (3)	Erembodegem-Terjoden	23 juni
1953	**Roger Gyselinck (Wetteren)**	Temse	15 juli
1954	Fred De Bruyne (2)	Aalst (Omloop Dender-Leie-Schelde)	13 juni
1955	**Fred De Bruyne**	Lede	3 juli
1956	**Marcel Ryckaert**	Sint-Niklaas	27 juni
1957	**Noël Foré**	Nazareth	14 september
1958	**Gentiel Saelens**	Ninove	31 juli
1959	**Lucien Mathys**	Kalken	5 juli
1960	**Tuur Decabooter**	Aalst	11 juni
1961	**Gentiel Saelens**	Sint-Gillis-Waas	1 juli
1962	**Maurice Meuleman**	Asper	14 augustus
1963	Willy Raes (2)	Viane	16 september
1964	Gilbert De Smet (6)	Schellebelle	2 juni
1965	**Frans Melckenbeeck**	Erembodegem-Terjoden	21 juni
1966	**Staf De Smet**	Waarschoot	13 september

8 Gavere kondigde aan dat zij op 19/6 het Kampioenschap van Oost-Vlaanderen zouden organiseren. Er was echter een vergissing gebeurd op het (provinciaal) secretariaat want ook Aspelare mocht die dag een koers organiseren. Gavere kreeg als alternatieve datum 23/6 voorgeschoteld maar weigerde.

	Winnaar	Plaats	Datum
1967	**Willy Planckaert**	Deinze	26 juni
1968	**Emiel Coppens**	Nederbrakel	29 juni
1969	**Roger De Vlaeminck**	Hamme-Durme	7 juni
1970	Jos Schoeters (6)	Baasrode	27 april
1971	**André Dierickx**	Erembodegem	21 juni
1972	**André Dierickx**	Heusden	14 augustus
1973	**Lucien De Brauwere**	Viane	17 september
1974	Walter Planckaert (4)	Sint-Amandsberg	29 mei
1975	François Van Vlierberghe (4)	Stekene	25 september
1976	**Ferdi Van den Haute**	Mere	19 augustus
1977	Antoine Bauwens (2)	Mere	25 augustus
1978	Ronny Van de Vyver (2)	Haasdonk	21 augustus
1979	Ronan Ongenae (3)	Haasdonk	20 augustus

De gevonden foto's:

1949 Emiel Rogiers

1957 Noël Foré

De getekende truien[9]:

1949

1957

West-Vlaanderen

Jef Planckaert werd driemaal provinciaal kampioen. André Noyelle werd tweemaal provinciaal kampioen.

Van de 34 titels was die 25 maal voor de winnaar, 6 maal voor de tweede en driemaal voor de derde. Het 'slechtste' resultaat was een 3de plaats van Norbert Vantieghem in 1957, Ludo Vandromme in 1966 en Daniel Vanryckeghem in 1969. M.a.w. in de periode 1946-1979 kwam in West-Vlaanderen de provinciale kampioen altijd uit de topdrie.

	Winnaar	Plaats	Datum
1946	**André Maelbrancke**	Gistel	11 juli
1947	René (Flander) Janssens (2)	Poperinge	10 juni
1948	**Maurice Desimpelaere**	Bredene	24 juli
1949	**Maurice Blomme**	Staden	28 juni
1950	**André Declerck**	Ieper	7 augustus
1951	**Arthur Mommerency**	Aartrijke	1 juni
1952	**André Pieters**	Oedelem	14 juli
1953	**Roger Desmet**	Kortrijk	8 augustus
1954	**André Noyelle**	Vichte	21 september
1955	**Jef Planckaert**	Poperinge	6 juli
1956	**Germain Derycke**	Desselgem	9 september
1957	Norbert Vantieghem (3)	Zwevegem	6 augustus
1958	**Leon Vandaele**	Izenberge	21 augustus
1959	**Norbert Kerckhove**	Moeskroen	30 juli
1960	**Romain Van Wynsberghe**	Westrozebeke	25 juli
1961	**Jef Planckaert**	Handzame	13 april
1962	**André Noyelle**	Anzegem	27 juni
1963	Jef Planckaert (2)	Roeselare	26 augustus
1964	Norbert Coreelman (2)	Ruddervoorde	2 juli

9 Door de weinige informatie op de oude zwart-wit foto's is het soms gissen naar de uiteindelijke trui o.a. qua kleuren, lettertypes enz ...

	Winnaar	Plaats	Datum
1965	**Bernard Deville**	Heist	22 mei
1966	Ludo Vandromme (3)	Aartrijke	17 juni
1967	Noël Vanclooster (2)	Desselgem	12 september
1968	**Eric Leman**	Houthulst	15 september
1969	Daniel Vanryckeghem (3)	Heule	14 september
1970	**Dirk Baert**	Deerlijk	30 juli
1971	**Jackie Coene**	Deerlijk	29 juli
1972	**Noël Van Tyghem**	Ingelmunster	17 juli
1973	**Willy Van Neste**	Izenberge	18 augustus
1974	**Freddy Maertens**	Izegem	3 september
1975	**Patrick Sercu**	Izegem	9 september
1976	Eric Jacques (2)	Veurne	18 september
1977	Pol Verschuere (2)	Zwevegem	12 september
1978	**Geert Malfait**	Dentergem	21 juli
1979	**Carlos Cuyle**	Dentergem	21 juli

De gevonden foto's:

1949 Maurice Blomme

1950 Germain Derycke

1958 Leon Vandaele

1964 Norbert Coreelman

1970 Dirk Baert

1971 Jackie Coene

1976 Eric Jacques

1977 Pol Verschuere

De getekende truien[10]:

1949

1957

1964

1968

1971

1977

Voor de Waalse provincies zijn de lijsten onvolledig. Het is ook niet altijd zeker of er een kampioenschap georganiseerd werd. Soms waren er in de provincie zo weinig beroepsrenners dat het waarschijnlijk de moeite niet loonde.

Ik heb geprobeerd te achterhalen, op basis van mijn eigen database hoeveel renners er in die bepaalde jaren beroepsrenner waren en geboren waren in die bepaalde provincie. Het kon natuurlijk ook zijn dat zij, bv. na hun huwelijk in een andere provincie woonden en daar dan het kampioenschap betwistten.

In 2 gevallen heb ik geprobeerd te achterhalen welke wedstrijden in aanmerking kwamen voor een Provinciaal kampioenschap. Henegouwen 1963: het leek mij eigenaardig dat na een reeks van 15 toegekende kampioenstitels, er plots geen kampioenschap was. Ik heb die wedstrijden opgezocht in alle mogelijke bronnen, maar geen vermelding gevonden dat het een kampioenschap was.

Idem voor Luik 1963 waar na drie jaar een titel toegekend te hebben, er plots geen kampioenschap meer zou geweest zijn.

Henegouwen

Pino Cerami en Willy Bocklant werden viermaal provinciaal kampioen. Willy Monty werd driemaal provinciaal kampioen. Florent Mathieu en Gérard Hendrickx werden elk tweemaal kampioen. Pino Cerami kon 5 maal provinciaal kampioen geweest zijn indien hij al Belg was geweest in 1950.

10 Door de weinige informatie op de oude zwart-wit foto's is het soms gissen naar de uiteindelijke trui o.a. qua kleuren, lettertypes enz ...

Van de 34 titels (27 gekend) was die tweemaal voor de winnaar, driemaal voor de tweede en 5 maal voor de derde. Het 'slechtste' resultaat was een 29ste plaats van Gérard Hendrickx in 1972.

In Henegouwen waren in de jaren waarvan geen resultaat gekend is (1946-1947-1963-1975-1977-1978-1979) respectievelijk 24-24-8-8-5-6-5 renners, in principe toch voldoende om een titel toe te kennen.

	Winnaar	Plaats	Datum
1946	24 renners		
1947	24 renners		
1948	Gaston Van den Dooren (3)	Mons	13 juni
1949	Florent Mathieu	Mons	6 juni
1950	Marcel Verschueren (4)[11]	Fleurus	12 juni
1951	Florent Mathieu (12)	Lessines	18 augustus
1952	Robert Van der Stockt (6 e.a.)	Soignies	3 juni
1953	Gilbert Caupain (6)	Lessines	11 augustus
1954	Roger Peiremans (6)	Chapelle-lez-Herlaimont	2 augustus
1955	Theo Brunswyck (2)	Soignies	31 mei
1956	Pino Cerami (5)	Strépy-Bracq	19 juli
1957	Jean Derboven (8)	Lessines	13 augustus
1958	**Pino Cerami**	Soignies	27 mei
1959	Pino Cerami (11)	Lessines	11 augustus
1960	André Auquier (2)	Soignies	7 juni
1961	Robert Duveau (15)	Ransart	18 mei
1962	Pino Cerami (3)	Fleurus	21 juni
1963	Acht renners[12]		
1964	Willy Bocklant (3)	Wasmuel	9 april
1965	Willy Bocklant (9)	Templeuve	28 september
1966	Willy Bocklant (11)	Wasmuel	6 april
1967	Carmine Preziosi (2)	Wasmuel	13 april
1968	Willy Bocklant (4)	Wasmuel	11 april
1969	Willy Monty (10)	Wasmuel	3 april
1970	Willy Monty (3)	Wasmuel	2 april
1971	**Willy Monty**	Tournai	23 maart
1972	Gérard Hendrickx (29)	Péruwelz	20 augustus

11 In de biografie over Pino Cerami uitgegeven door Coups de Pédales staat dat Pino Cerami Kampioen van Henegouwen werd. De krant Gazet van Antwerpen heeft echter Marcel Verschueren als kampioen. Cerami was tot 16/3/1956 nog Italiaan en waarschijnlijk speelde dat een rol.

12 Er komen in 1963 een beperkt aantal wedstrijden in aanmerking voor het Kampioenschap van Henegouwen. Van geen enkele kon in het Belang van Limburg of Gazet van Antwerpen teruggevonden worden dat ze het Kampioenschap van Henegouwen organiseerden. Het gaat om volgende wedstrijden:

Omloop der Grensstreek (Mouscron) 1/4; Lessines 13/8; en de criteriums van Soignies 15/6; Charleroi 17/7; Mons 24/7; Mouscron 29/7; Antoing 22/8; Braine-le-Comte 30/8 en La Louvière 30/9

In totaal zijn er acht Henegouwse beroepsrenners gekend in dat jaar (Roger Baudechon, Jacques Bels, Jean-Baptiste en Marcel Blavier, Jean Callebout, Robert Duveau, Willy Monty en Bernard Van de Kerckhove).

	Winnaar	Plaats	Datum
1973	Gérard Hendrickx (3)	Binche	30 april
1974	Ferdinand Bracke (9)	Momignies	5 mei
1975	8 renners		
1976	Christian Debuysschere (12)	Péruwelz	3 mei
1977	5 renners		
1978	6 renners		
1979	5 renners		

Namen

Albert Carier en Alex Close werden tweemaal provinciaal kampioen.

Van de 34 titels (slechts 9 gekend) was die slechts eenmaal voor de winnaar en driemaal voor de tweede. Het 'slechtste' resultaat was een 31ste plaats van Jean Borcy in 1954.

Volgens mijn gegevens waren er in 4 jaren (1961-1964) geen Naamse beroepsrenners, dus kon de titel niet uitgereikt worden. In zes jaren was er slechts een renner en in 8 jaren slechts 2 renners. Waarschijnlijk werd de titel die jaren ook niet uitgereikt. Of bij 3 renners wel een titel uitgereikt werd, kon niet achterhaald worden. Misschien kan ook hier een lezer meer duidelijkheid scheppen.

	Winnaar	Plaats	Datum
1946	5 renners		
1947	Albert Carrier (2)	Tellin	17 augustus
1948	3 renners		
1949	Albert Carrier (2)	GP Famenne	6 september
1950	Joseph Bourgeois (2)	Bruxelles-Couvin	5 juni
1951	3 renners		
1952	Gustave Paulus (23)	Gembloux	5 juni
1953	Jean Derboven (10)	Namen	12 september
1954	Jean Borcy (31)	Gembloux	10 juni
1955	5 renners		
1956	5 renners		
1957	**Alex Close**	Bruxelles-Couvin	3 juni
1958	Alex Close (11)	Vresse-Rienne	7 september
1959	Joseph Ledru (30 e.a.)	Rienne-Brièvе	6 september
1960	2 renners		
1961	geen renners		
1962	geen renners		
1963	geen renners		
1964	geen renners		
1965	2 renners		
1966	2 renners		
1967	1 renner		

	Winnaar	Plaats	Datum
1968	1 renner		
1969	2 renners		
1970	2 renners		
1971	1 renner		
1972	2 renners		
1973	1 renner		
1974	1 renner		
1975	1 renner		
1976	2 renners		
1977	2 renners		
1978	5 renners		
1979	4 renners		

Luik

Geen enkele Luikse renner werd meermaals provinciaal kampioen.

Van de 34 titels (slechts 6 gekend) was die eenmaal voor de winnaar, eenmaal voor de tweede en eenmaal voor de derde. Het 'slechtste' resultaat was waarschijnlijk een 10de plaats van Jean Breuer in 1950.

	Winnaar	Plaats	Datum
1946	27 renners		
1947	21 renners		
1948	16 renners		
1949	**Jean Bolly**	Flémalle	25 juni
1950	Jean Breuer (10)[13]	Flèche Wallonne?	30 april
1951	9 renners		
1952	4 renners		
1953	4 renners		
1954	7 renners		
1955	8 renners		
1956	7 renners		
1957	10 renners		
1958	9 renners		
1959	9 renners		
1960	Jean Vliegen (7)	Lierneux	4 september
1961	André Bar (2)	Lierneux	3 september
1962	Laurent Christiaens (3)[14]	Cras-Avernas-Remouchamps?	11 juni

13 De auteur vermoedt dat de uitslag van de Flèche Wallonne de titel bepaalde.
14 De auteur vermoedt dat de uitslag van Cras-Avernas-Remouchamps de titel bepaalde.

	Winnaar	Plaats	Datum
1963	7 renners[15]		
1964	3 renners		
1965	4 renners		
1966	8 renners		
1967	6 renners		
1968	5 renners		
1969	6 renners		
1970	6 renners		
1971	7 renners		
1972	André Doyen[16]		
1973	7 renners		
1974	9 renners		
1975	10 renners		
1976	9 renners[17]	Hannut	19 april
1977	5 renners		
1978	5 renners		
1979	5 renners		

Luxemburg

Er is niks teruggevonden over een Luxemburgs Provinciaal kampioenschap. In totaal was er in 16 jaren geen enkele Luxemburgse renner en in 13 jaren slechts een. Drie jaar waren er twee renners. In het eerste geval kon er geen titel uitgereikt worden, in de andere gevallen waarschijnlijk ook niet. Daarnaast werden Albert Carrier (1947 & 1949) en Joseph Bourgeois (1950), beiden geboren in de provincie Luxemburg, kampioen van Namen. In die jaren waren er respectievelijk drie, twee en twee renners uit de provincie Luxemburg. Mogelijks waren de renners verhuisd naar de provincie Namen.

	Winnaar	Plaats	Datum
1946	3 renners		
1947	3 renners		
1948	1 renner		
1949	2 renners		
1950	2 renners		
1951	1 renner		

15 Er komen in 1963 een beperkt aantal wedstrijden in aanmerking voor het Kampioenschap van Luik. Van geen enkele kon in het Belang van Limburg of Gazet van Antwerpen teruggevonden worden dat ze het Kampioenschap van Luik organiseerden. Het gaat om volgende wedstrijden:
Brussel-Verviers (1/9); Antwerpen-Ougrée (4/4); Brussel-Nandrin (23/5); Cras-Avernas (3/6) en het criterium van Visé (17/8)
In totaal zijn er zeven Luikse beroepsrenners gekend in dat jaar.

16 Van André Doyen is geweten dat hij in 1972 Provinciaal kampioen werd, maar niet in welke wedstrijd en dus ook niet op welke plaats hij eindigde.

17 Gezien er geen enkele Luikenaar de eindstreep bereikte zou de titel in een latere wedstrijd terug beschikbaar gesteld worden. Er kon echter niet achterhaald worden waar en wanneer dit was en of er iemand de titel won.

	Winnaar	Plaats	Datum
1952	1 renner		
1953	1 renner		
1954	1 renner		
1955	1 renner		
1956	1 renner		
1957	1 renner		
1958	1 renner		
1959	1 renner		
1960	geen renners		
1961	geen renners		
1962	1 renner		
1963	geen renners		
1964	geen renners		
1965	geen renners		
1966	2 renners		
1967	geen renners		
1968	geen renners		
1969	1 renner		
1970	geen renners		
1971	geen renners		
1972	geen renners		
1973	geen renners		
1974	geen renners		
1975	1 renner		
1976	geen renners		
1977	geen renners		
1978	geen renners		
1979	geen renners		

Was de Provinciale titel iets dat renners graag op hun palmares hadden? Heden ten dage niet meer denk ik. Maar tot de jaren ’60 denk ik dat elke renner toch wel graag eens Provinciaal kampioen werd. Eddy Merckx werd het driemaal, Rik Van Looy tweemaal, Roger De Vlaeminck en Freddy Maertens elk eenmaal. Anderzijds, grote kampioenen als Rik Van Steenbergen[18] en Walter Godefroot werden het nooit.

Een paar opvallende zaken. In Henegouwen won slechts tweemaal de Provinciale kampioen effectief de wedstrijd, Pino Cerami in 1958 en Willy Monty in 1971. In Luik en Namen gebeurde dat slechts eenmaal.

In Oost-Vlaanderen werd geen enkele renner meer dan tweemaal Provinciaal kampioen. Ook in Namen en Luik gebeurde dat niet.

In Limburg werd de titel in 1955 niet toegekend omdat Willy Vannitsen gediskwalificeerd werd.

18 Toch niet in de periode 1946-1979. Misschien ervoor, maar ik vond er toch niet direct een bewijs van.

Theoretisch werden in die 34 jaar 306 (305 door diskwalificatie van Vannitsen) titels uitgereikt, 204 (203) in de provincies waarvan ik de (bijna) volledige uitslagen heb (Antwerpen, Brabant, Limburg, Oost en West-Vlaanderen en Henegouwen).

Van die 203 titels waren er 94 (46,31%) die behaald werden door de winnaars van de wedstrijd zelf. Van die 203 titels waren er 38 (18,72%) die behaald werden met een 2de plaats wat toch kan wijzen op een mogelijkheid dat de titel wat waard was en dat twee vluchters de afspraak maakten, jij de overwinning en ik de titel.

West-Vlaanderen spant de kroon met 25 titels (73,53%) op 34 voor de winnaar van de wedstrijd. Oost-Vlaanderen volgt met 22 (64,71%) en Antwerpen met 18 (54,54%) op 34. Brabant 14 (41,17 %) op 34 en Limburg 12 (36,36%) op 33 sluiten de rij voor Vlaanderen.

Het is opmerkelijk dat in West-Vlaanderen de Provinciaal kampioen in die periode steeds in de topdrie eindigde. Het kan een indicatie zijn dat de titel toch wel iets betekende. In Antwerpen was het minste resultaat van de Provinciaal kampioen een vierde plaats. In Oost-Vlaanderen was dat een 6de plaats, in Brabant een 10de plaats en in Limburg een 24ste plaats.

In de Waalse provincies was er een 29ste plaats voor Gérard Hendrickx in Henegouwen, een 31ste plaats voor Jean Borcy in Namen en een 10de plaats voor Jean Breuer in Luik[19].

Jean Derboven (geboren in de gemeente Keumiée in de provincie Namen) werd zowel Provinciaal kampioen van Namen in 1953 als Provinciaal kampioen van Henegouwen in 1957.

Opmerkelijk is ook dat Willy Bocklant in 1962 Provinciaal kampioen van West-Vlaanderen werd bij de onafhankelijken.

Frans Verbeeck, Jan Storms, Pino Cerami en Willy Bocklant werden elk 4 maal Provinciaal kampioen. Frans Verbeeck deed dat met drie zeges en een 2de plaats, Pino Cerami met een 5de, 1ste, 11de en 3de plaats, Jan Storms met een tweede, twee derde en een 4de plaats. Willy Bocklant met een derde, een 4de, een 9de en 11de plaats. Pino Cerami 'verloor' een titel doordat hij nog Italiaan was in 1950.

Frans Verbeeck kan dus uitgeroepen worden als de 'Koning' van de Provinciale titels in de periode 1946-1979.

Nest Sterckx, Marcel Janssens, Roger Baens, Eddy Merckx, Frans Leenen, Leopold Schaeken, Rik Luyten, Jef Planckaert en Willy Monty werden driemaal Provinciaal kampioen.

Willy Vannitsen kon driemaal gewonnen hebben ware het niet dat hij in 1955 gediskwalificeerd werd. Ook Benny Schepmans had zicht op drie provinciale titels, maar behaalde er uiteindelijk maar een.

De broers Willy en Walter Planckaert werden beiden Kampioen van Oost-Vlaanderen. Eddy, Jo en Francesco Planckaert werden nooit Kampioen van Oost-Vlaanderen. De Planckaerts kennende kan dit op familiefeesten toch wel wat voer voor discussie opleveren.

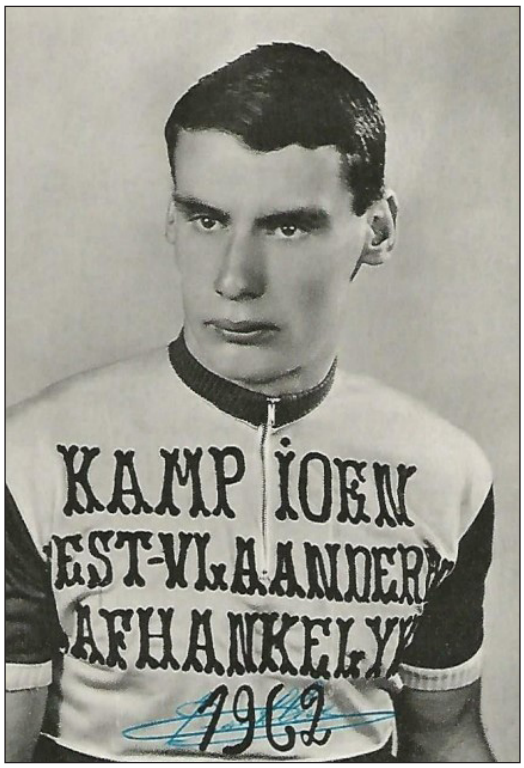

Willy Bocklant als West-Vlaams Provinciekampioen bij de onafhankelijken

19 Voor zover de resultaten van de provincie Luik gekend zijn.

Bij de broers Van Vlierberghe was het enkel François die de titel behaalde. Albert Van Vlierberghe behaalde nooit de titel. Bij de broers De Vlaeminck enkel Roger, bij de broers Claes enkel Jean-Baptiste, bij de broers Maertens enkel Freddy, bij de broers Malfait enkel Geert, bij de broers Mommerency enkel Arthur, bij de andere Planckaerts enkel Jef, bij de broers Vandenbrande enkel Hendrik en bij de broers Van Linden enkel Rik.

Tenslotte een beetje chauvinisme. Ik kijk altijd naar de resultaten van de De Smet's en Desmet's. In de provinciale kampioenschappen waren ze toch wel aanwezig.

Zowel Gilbert Desmet, Gilbert De Smet, Gustaaf De Smet en Roger Desmet werden provinciaal kampioen. Enkel Armand Desmet werd het nooit[20]. Maar zoon Tom Desmet zette dat recht op 9 september 1999 door in Wingene provinciaal kampioen van West-Vlaanderen te worden.

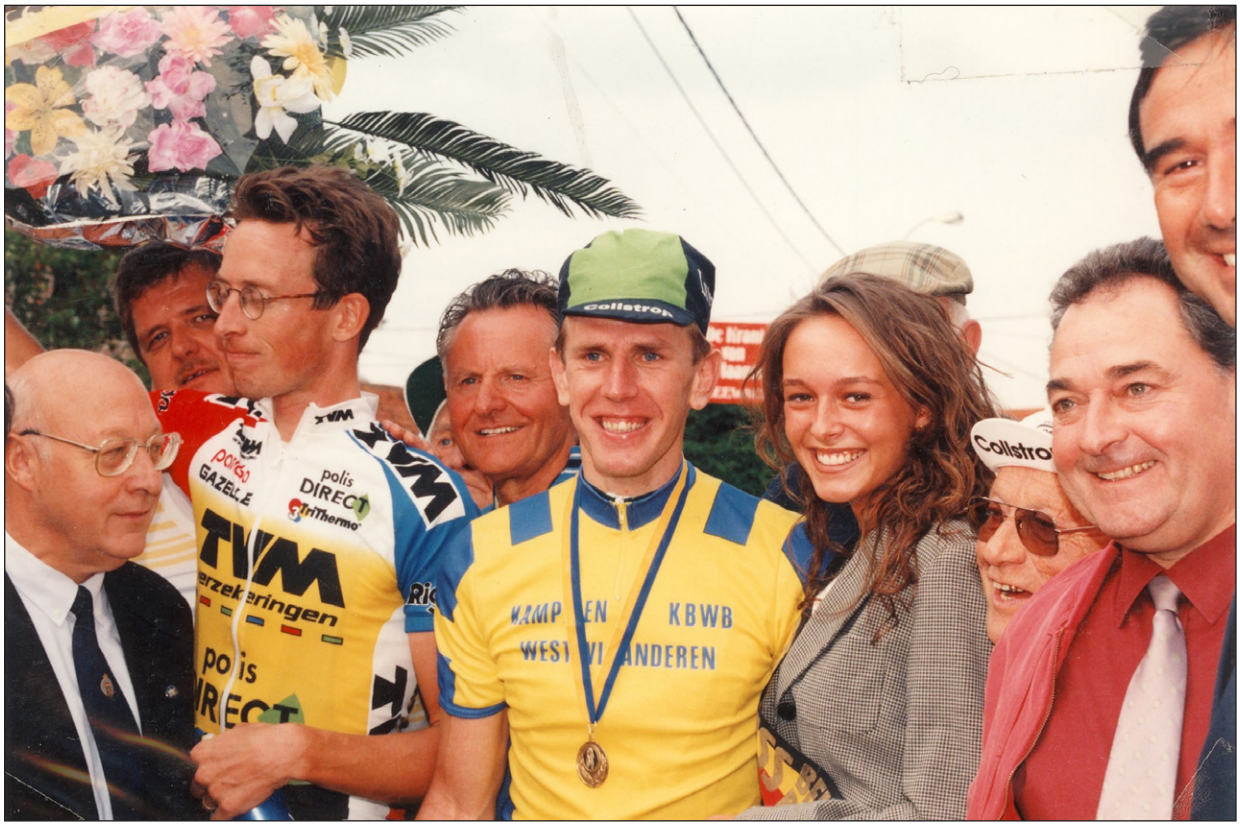

Tom Desmet als West-Vlaams kampioen in 1999

20 In de Encylopedie Mondial Cyclisme staat wel dat hij in 1958 West-Vlaams kampioen werd, maar dat is een fout. Het was Leon Vandaele die kampioen werd.

Mijn favoriete truien

Marcel Baetens

tekeningen Jan Soens

Het zal sommigen wellicht verbazen, maar ik ga het overzicht van mijn vijf favoriete truien beginnen met twee truien van wielerclubs en niet van profploegen. Dit heeft vooral te maken met jeugdsentiment.

1. De truitjes van K.S.C. De Denderstreek

Met dank aan oud-renner Dirk Van Mossevelde voor de foto

Toen ik een jonge snaak was, nam mijn vader me al mee naar de regionale wedstrijden en men kon toen in de jaren 60 niet naast de truien van onze trots uit eigen regio kijken, namelijk de truitjes van KSC De Denderstreek. De truitjes die schitterend waren in hun eenvoud. Men zag ze van ver bij het uitkomen van de laatste bocht, de witte truien met zwart-groene band in het midden.

Wielerclub De Denderstreek was het geesteskind van dokter Alfred Tistaert. In alle publicaties, lezen wij dat de club gesticht werd in 1911 en aansloot bij de B.W.B onder stamnummer 432 met als kleuren groen en zwart, maar wanneer precies was dit?

Helaas zijn alle archieven van de Sportclub De Denderstreek verdwenen bij de fusie tussen de club en de Labiekesvrienden tot K.S.C. Denderstreek-De Labiekesvrienden. Het is me dan ook niet gelukt om de exacte oprichtingsdatum van de club terug te vinden of een document dat ernaar verwijst. Wat ik wel terugvond was een krantenartikel waarbij vermeld werd dat de club zich aangesloten had bij de K.B.W.B. en dat was op 5 januari 1914 onder de naam “Aalstersche sportclub”.

Al vrij snel zou de club uitgroeien tot één van de meest succesrijke clubs, met vedetten in de rangen als Frans Bonduel, Romain Gijsels, Edgard De Caluwe, Sylain Grijsolle, Miel Faignaert, en later Frans Melckenbeeck en uiteraard Lucien Van Impe. Lucien was trouwens niet de enige tourwinnaar die ooit deel uitmaakte van de Denderstreek. Ook Lucien Buysse sloot in 1922 aan bij de club en reed voor haar het Belgisch kampioenschap Interclubs.

Aalstersche kronijk

De onlangs gestichte Aalstersche Sportclub heeft zijne tweede vergadering gehouden, waar de meeste geestdrift heerschte, *veertig leden* zijn reeds aangesloten. Na lezing van het regiement wordt het bestuur gekozen, dat als volgt samen gesteld is.

Voorzitter : Dr A. Tistaert, geneesheer, Hekelgem.

Onder-voorzitter : Paul De Volder, ontvanger der belastingen, Aalst.

Schrijver-Schatbewaarder : Alois Persyn.

Raadsleden : Emiel Ghysbrecht (voorzitter van den Velodrom), luitenant Oscar Claes, Rowies Raymond en Victor Standaert van Ninove.

Deze nieuwe club waar al de renners der Denderstreek deel van maken, zal eerstdaags zijne aansluiting bij den *Belgischen Wielrijdersbond* en bij deze's *Oostvlaamsche afdeeling*, vragen.

Hij zal eene sterke ploeg in rang zetten om de schaalkoersen te betwisten; zijne voetloopersploeg en voetbalploeg treden ook in 't perk en zullen zich meermaals onderscheiden.

Bron: Sportwereld d.d. 5 januari 1914

De kleur van de trui is niet altijd dezelfde geweest. Door het feit dat er geen kleurenfoto‘s zijn in de beginjaren is het moeilijk om de kleur van de trui in de beginperiode te bepalen, maar we kunnen met quasi zekerheid zeggen dat de kleuren groen en zwart steeds aanwezig waren en dat vanaf 1933 de klassieke witte trui met zwarte en groene band zijn intrede deed.

Hierbij een overzicht van de truien voor 1954.

In 1920 reed de club in een gestreepte trui zoals te zien op deze afbeelding.

Clubfoto uit 1920 met dank aan wijlen Jozef Hamels voor de foto

Vanaf 1922 zien we een trui waar zeker groen en zwart domineerde.

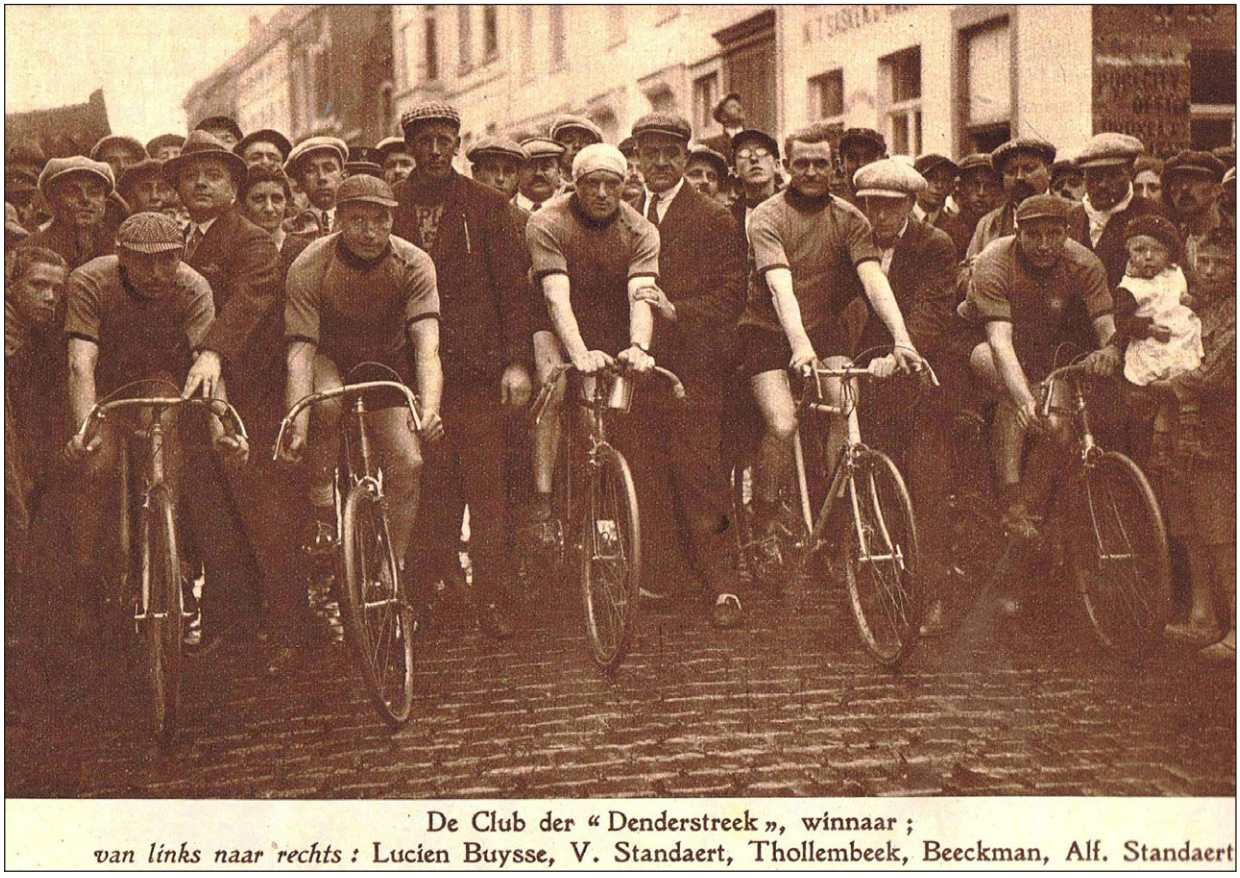

Foto met dank aan wijlen Jozef Hamels voor de foto

Vanaf 1931 zien we sporadisch ook een witte trui met groen-zwarte band opduiken.

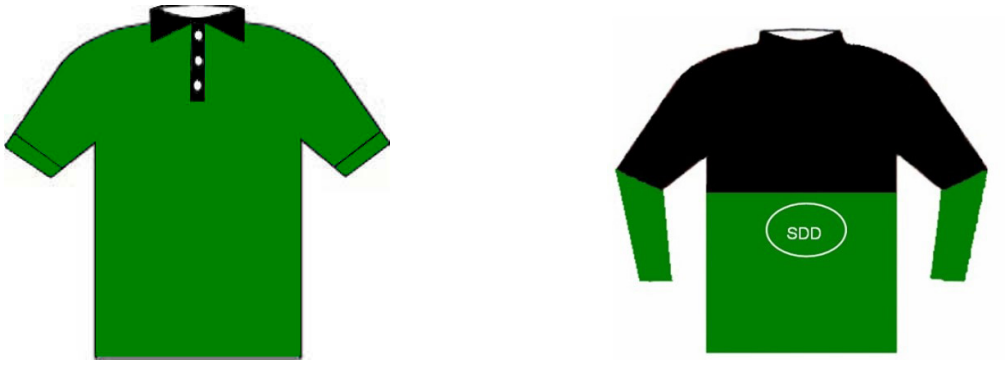

Groen-zwarte variant van 1922 tot WO 2

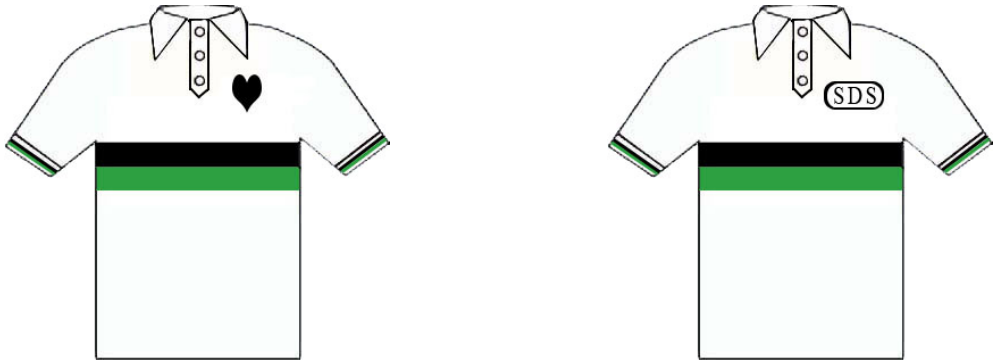

De witte variant, af en toe gedragen tussen 1931 en 1934

De groene truien in 1935

Foto met dank aan wijlen Jozef Hamels

De witte variant in 1932

Foto met dank aan wijlen Jozef Hamels

Na de wereldoorlog bleef de groene variant met zwarte mouwen overeind tot 1956. In het Centrum Ronde van Vlaanderen vonden we deze toch wel heel speciale variant. Het is de trui van Maurice Van Herzele die in 1945 clubkampioen werd.

Zoals overal in de jaren 50, deed de sponsoring haar intrede op de clubtruien en zo gebeurde het dat vanaf 1956 de firma Super Shop , gevestigd in de Kattestraat 78 in Aalst, tot begin de jaren 70 (1973) hoofdsponsor werd van de club. De baas van de firma, André Lootens, was een echte sportmecenas in hart en nieren.

De firma had als activiteiten een wasserij en droogkuis en de wagentjes van Super Shop haalden in de wijde omgeving de was en de nieuwkuis op.

Er is nogal wat twijfel over de exacte datum waarop Super Shop op de truien verscheen. Uit teruggevonden documenten blijkt in elk geval dat André Lootens in 1954 lid werd van de club, maar dat men in 1955 nog zonder sponsoring reed en dat vanaf 1956 de naam van de sponsor altijd op de truien stond. Uit vage zwart-wit foto‘s blijkt dat in 1955 waarschijnlijk nog een groen-zwarte variant bestond.

Tot 1973 zagen we deze truien overal in het land opduiken, weliswaar met enkele nevensponsors.

De variant 1956-62

De variant 1962-69

De variant 1970-73

Nadat de firma Super Shop afhaakte als nevensponsor zullen de truien elkaar opvolgen met diverse sponsors en dit tot in 2001 de club een fusie aanging met de Labiekesvrienden en ophield autonoom te bestaan.

Dankzij ex-renner Dirk Van Mossevelde, die alle truitjes uit de naoorlogse periode verzamelde, kan ik jullie een prachtig overzicht van al deze truitjes tonen.

1974-75

1976-77

1978-87

1988-89

1990

1991-92

1993

1994

1995

2000

1996

2. De truitjes van WSC Merelbeke-Scheldestreek

In de jaren 60 en 70 waren de grote concurrenten van de Denderstreek de mannen van Merelbeke-Scheldestreek, met kleppers als Fernand Hermie en Eddy Peelman.

Johan De Backer van de Denderstreek en Eddy Peelman van de Scheldestreek (Foto Julien Perreman)

3. De truien van mijn jeugdidool Maurice Meuleman

Wijlen mijn vader was supporter nummer 1 van onze dorpsgenoot Maurice Meuleman, ooit winnaar van de Ronde van Vlaanderen voor onafhankelijken en van Dwars door België bij de profs. Toen ik als kind wielerchromo's verzamelde waren de truien van Maurice dan ook mijn favoriete collector items.

De trui van Elvé - Marvan

De klasse van Meuleman bij de amateurs was ook de entourage van 'grote Rik' Van Steenbergen niet ontgaan en bij het begin van het wielerseizoen 1958 mocht Maurice een contract tekenen bij wat we nu een grote protourploeg zouden noemen. Hij werd immers lid van de blauw-gele formatie ELVÉ-MARVAN-PEUGEOT, een ploeg gebouwd rond Rik Van Steenbergen en met in haar rangen, behalve Rik zelf, kleppers als Raymond Impanis, André Vlayen, Pino Cerami, Miel Van Cauter en Edgard Sorgeloos. De naam ELVÉ stond voor de initialen (L.V.) van sportdirecteur Léon van der Hulst, een verdeler van de rijwielen Peugeot, die in België een netwerk van filialen had uitgebouwd[1].

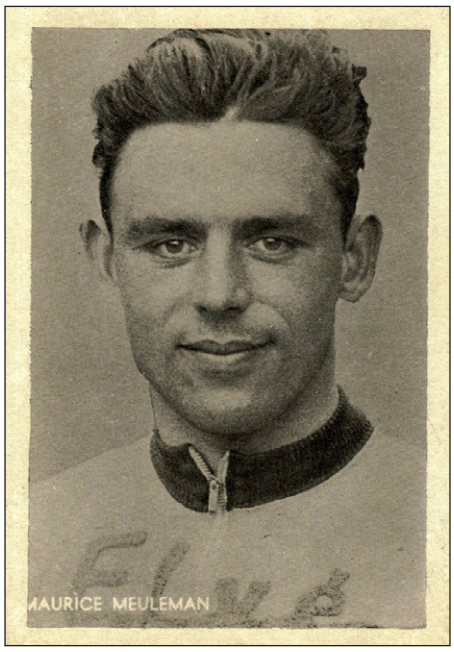

Maurice Meuleman in de Elvé-trui
(Foto eigen collectie)

1 Voor de liefhebbers van truien hebben we hier de verschillende varianten die op de foto te zien zijn afgebeeld. De derde trui wordt gedragen door Meuleman op bovenstaande foto en de volgende. De vierde trui is degene die hij draagt op de foto op onderaan de volgende pagina.

Maurice Meuleman als winnaar van Schelde-Leie-Dender in 1958 (Foto eigen collectie)

V.l.n.r.: Pol Rosseel, Maurice Meuleman, Miel Severeyns, Raymond Impanis, Rik Van Steenbergen en André Vlayen. Bemerk de vier verschillende variaties van de trui

De trui van Flandria-Wiel's

Maurice verlaat in 1960 Rik Van Steenbergen om samen met de kopmannen, Leon Vandaele en Jef Planckaert, aan de slag te gaan in de ploeg Wiel's-flandria[2], met wielerlegende Briek Schotte als sportdirecteur.

Voor deze ploeg zal hij in 1961 zijn mooiste zeges behalen zoals een rit in de Tour de Suisse en de eindzege in Dwars door België, evenals een vierde plaats in de Flèche Wallonne.

Chromo uit de collectie Chewing Gum, met dank aan Jan De Smet

2 De bovenste tekening is de trui die Maurice Meuleman draagt op de foto.

De truien van de Mann-ploeg uit 1962-1964

Maurice sloot zijn carrière af bij de Mann-ploeg van 1962 tot en met 1964[3].

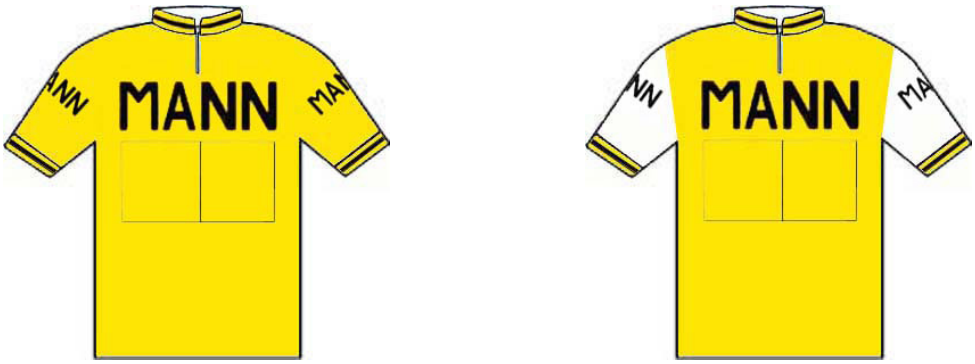

Maurice Meuleman in de Mann-trui

3 De linkse tekening is de trui die Maurice Meuleman draagt op de foto.

De pubkaarten

Het voorstel zou hier zijn om de pubkaarten van een bepaald jaar op te lijsten. Om ergens te beginnen zou ik het jaar 1970 nemen als startjaar. De bedoeling zou zijn om van een vijftal ploegen op te lijsten welke renners er allemaal een pubkaart hadden. Zo kan de verzamelaar een overzicht krijgen van wat hij nog mist. Het kan zijn dat er fouten zitten in mijn opsomming. Natuurlijk mogen die gemeld worden.

Sonolor-Lejeune

Voorkant:
Onderaan NAAM VOORNAAM
VC 12EM
GS SONOLOR CYCLES LEJEUNE

Rugzijde:
Blanco

We hebben enkel weet van een foto (2 versies) van

BILLARD Gérard

Het is mogelijk dat dit persoonlijke pubkaarten zijn.

Vraag: zijn er ook kaarten van:

- ABRAHAMIAN Stéphane
- AIMAR Lucien
- BELLONE Gilbert
- BERNET Pierre
- BROUWER Johnny
- CATIEAU José
- DE WAELE Willy
- FREY Mogens
- GRACZYK Jean
- GUYOT Bernard
- GUYOT Claude
- HEINTZ Henri
- HENDRICKX Gérard (vanaf 6 augustus)
- HOBAN Barry
- JANSEN Harrie
- LAPÉBIE Serge
- MINTKIEWICZ Robert (amateur hors catégorie)
- RAVALEU Yves
- REBILLARD Daniel

RICCI Walter
RIOTTE Raymond
SEURIN Marcel (amateur hors catégorie)
TEIRLINCK Willy
THEILLIÈRE Jean-Claude
VAN DE GEHUCHTE Christian
VAN IMPE Lucien
WILHELM André

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

Werner TV

Voorkant:
Zwart-wit foto
Onderaan VOORNAAM en NAAM

Rugzijde:
Blanco

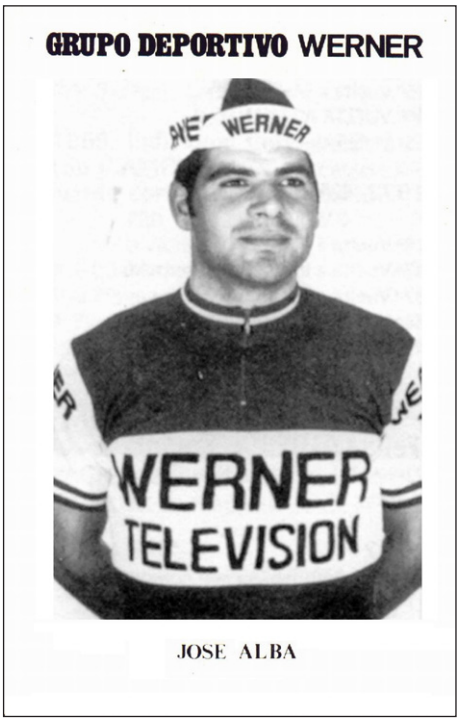

JOSE ALBA

ADROVER Miguel (amateur 1ª especial)
ALBA José (amateur 1ª especial)
ALONSO José Luis
ANDRADE Manuel
BALAGUÉ Luis
CASAS José (amateur 1ª especial)
CERDÁ Antonio (amateur 1ª especial)
DÍAZ Ventura
FULLANA Jaime
GÓMEZ LUCAS José
GRANDE José (amateur 1ª especial)
IBÁÑEZ Ángel
JULIÁ Francisco
MANZANEQUE Jesús
MARTOS Antonio (amateur 1ª especial)
MESA Manuel (amateur 1ª especial)
MOMEÑE José Antonio
RODRÍGUEZ Enrique
SÁEZ Ramón
SANTAMARINA Luis Pedro
SURIA José
TAMAMES Agustín
TITOS Manuel
VILLANUEVA Emilio (amateur 1ª especial)

Opmerkingen:

1. Er is niet geweten of er een ploegfoto is.

Willem II

Voorkant:
Bustefoto's met donkere (struiken?) of bleke achtergrond
Onderaan VOORNAAM & NAAM
Dit is een reeks met persfoto's
Deze reeks loopt door vanaf 1969
15 foto's
Zwart-wit foto
Rugzijde:
Links boven
WILLEM II - GAZELLE professional wielerploeg 1970
VOORNAAM NAAM (Nationaliteit)
N.V. Willem II sigarenfabrieken
Valkenswaard Holland
Gazelle Rijwielfabriek N.V.
Dier, Holland
Rechts bovenaan: ECHTE FOTO = xxxxx

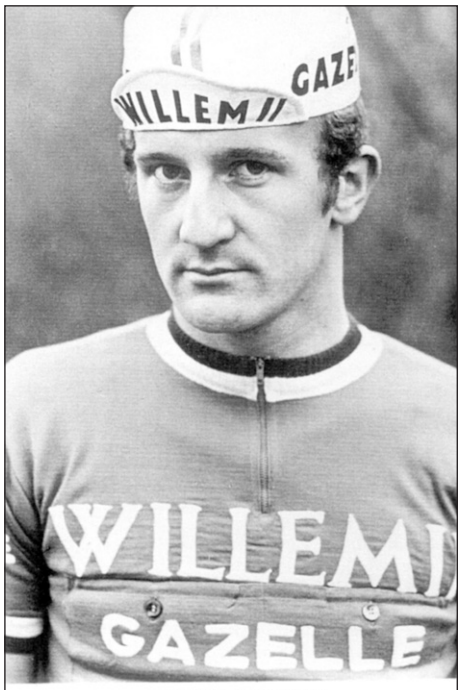

EVERT DOLMAN

DOLMAN Evert*
HOGERHEIDE Frits*
HOOGZAAD Herman*
NUELANT Victor
OTTENBROS Harm (GEWONE TRUI)*
PEPELS Chris
PIJNEN René*
POORTVLIET Leen*
SELS Ward
SERPENTI Jan*
VAN DER LANS Piet*
VAN DER VLEUTEN Jos*
VAN KATWIJK Jan*
VAN MIDDEN Albert
VAN NUETEN Jan*

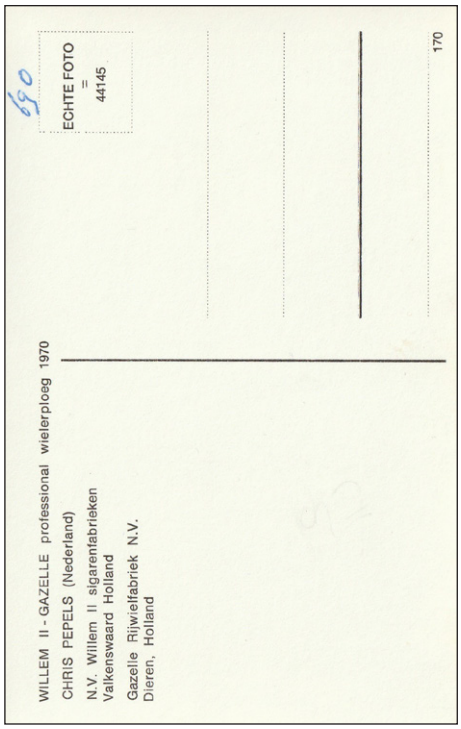

Opmerkingen:

1. * deze renners hadden dezelfde foto reeds in 1969
2. Er is geen kaart van Peter Post, Jozef Timmerman, Jules Van der Flaas, Herman Van Loo, Rik Van Looy, Rini Wagtmans en Gilbert Wuytack bekend.
3. Er is een ploegfoto.

Reeks 2:
Actiefoto's
Onderaan Voornaam + naam + (nat.)
24 foto's
Deze reeks loopt door vanaf 1969

Rugzijde:
Reclametekst voor zowel Willem II als Gazelle met daaronder de adressen van de firma's.

EVERT DOLMAN (NED.)

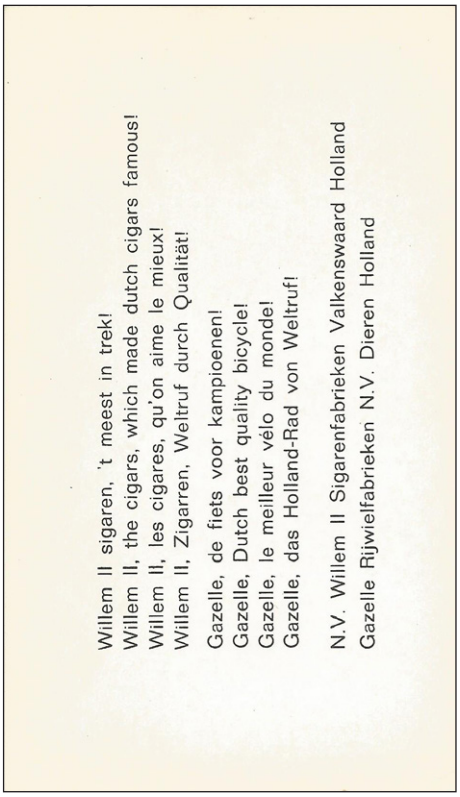

DOLMAN Evert NK*
HOOGERHEIDE Frits
HOOGZAAD Herman*
NUELANT Victor
OTTENBROS Harm
OTTENBROS HarmWK*
PEPELS Chris
PIJNEN René*
POORTVLIET Leen*
POST Post
SELS Ward
SERPENTI Jan*
TIMMERMAN Jozef*
VAN DER FLAAS Jules*
VAN DER LANS Piet*
VAN DER VLEUTEN Jos*
VAN KATWIJK Jan*
VAN LOO Herman*
VAN LOOY Rik*
VAN MIDDEN Albert
VAN NUETEN Jan*
WAGTMANS Rini *
WAGTMANS Rini (Liggend)*
WUYTACK Gilbert

Opmerkingen:

1. * deze renners hadden dezelfde foto reeds in 1969.
2. Er is een ploegfoto.

Reeks 3:
Linksboven:
Willem II 't meest in trek!
Willem the second, second to none!
C'est Willem II qu'on aime le mieux!
Willem II, Weltruf durch Qualität!

Gazelle, de fiets voor kampioenen.
Gazelle, Dutch best quality bicycle.
Gazelle, le meilleur velo du monde.
Gazelle, das Holland-Rad von Weltruf

Midden:
N.V. Willem II Sigarenfabrieken - N.V. Gazelle Rijwielfabriek

OTTENBROS Harm WK

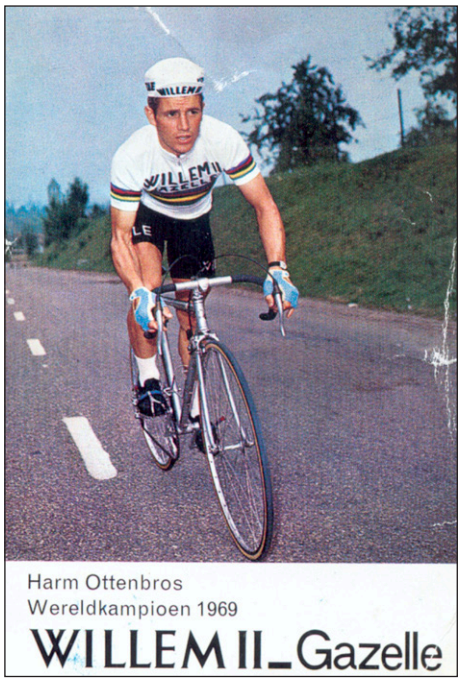

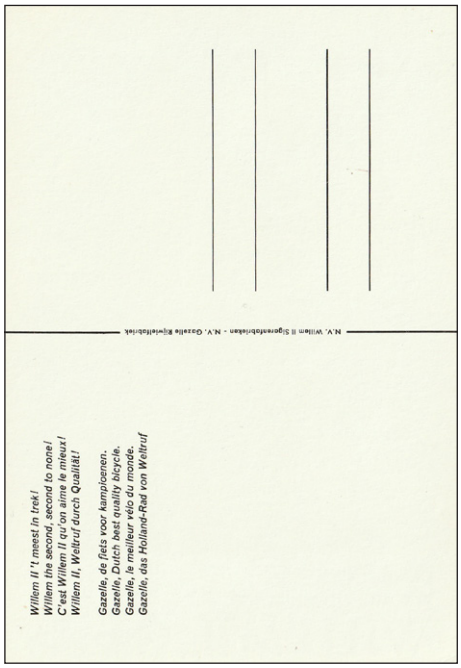

Ploegenfoto's

GROUPE SPORTIF SONOLOR-LEJEUNE

Premier rang, de gauche à droite : Edouard DELBERGHE, *Adjoint au Directeur Sportif*, Daniel REBILLARD, José CATIEAU, Harrie JANSEN, Raymond RIOTTE, Lucien AIMAR, Bernard GUYOT, André WILHEM, Claude GUYOT, Henri HEINTZ, Jean STABLINSKI, *Directeur Sportif*. *Deuxième rang, de gauche à droite :* Barry HOBAN, Gilbert BELLONE, Jean-Claude THEILLIERE, Stéphane ABRAHAMIAN, Lucien VAN IMPE, Walter RICCI, Yves RAVALEU, Serge LAPEBIE.

sonoLor 182, avenue Paul-Vaillant-Couturier - 93 - LA COURNEUVE
Tél. : 833-04-64 R. C. Paris 56 B 983
Imp. Chaufour, Paris (20e)

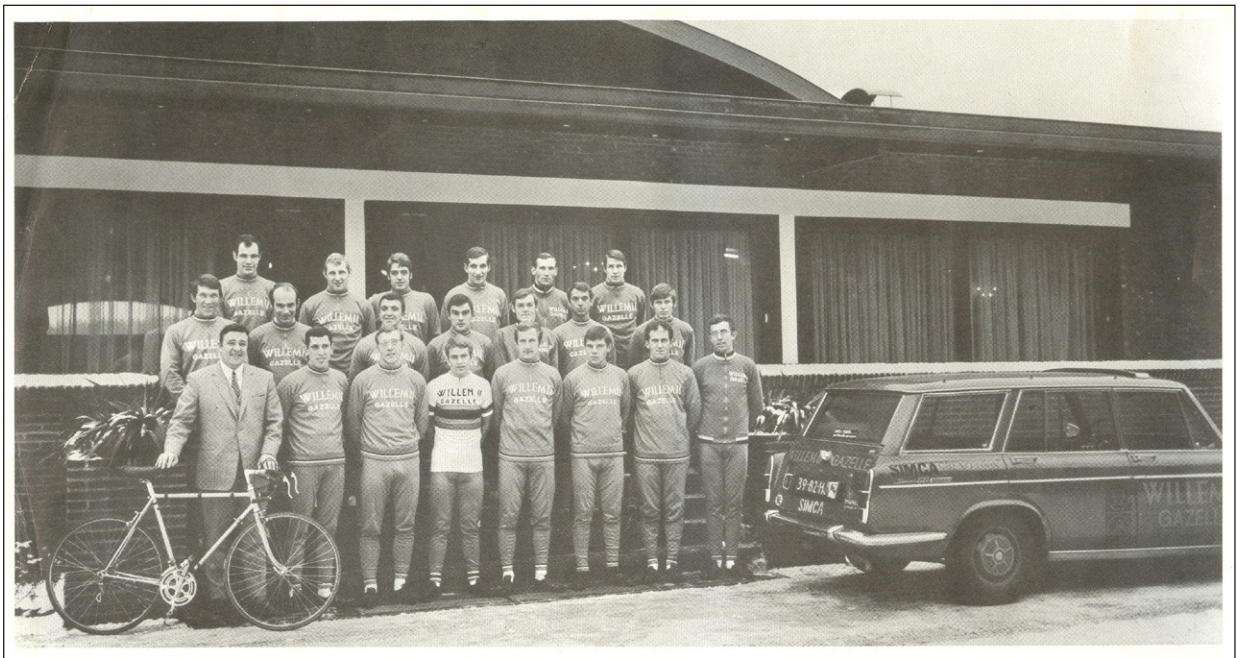

Willem II - Gazelleploeg 1970. Bovenste rij v.l.n.r.: Leen Poortvliet, Chris Pepels, Albert van Midden, Herman van Loo, Ward Sels, Peter Post. Middelste rij v.l.n.r.: Jos van der Vleuten, Jan Serpenti, Jan van Nueten, Vic Nueland, Gilbert Wuytack, Rik van Looy, Herman Hoogzaad. Onderste rij v.l.n.r.: Ton Vissers (Ploegleider), Jules van der Flaas, Jan van Katwijk, Harm Ottenbros, Evert Dolman, Jos Timmerman, Riny Wagtmans, Frits Hoogerheide. (Niet op de foto René Pijnen).

De reeks

Omdat ik ervan uitga dat iedereen mijn boeken over de Belgische reeksen gekocht heeft zou ik hier een poging willen ondernemen om de Italiaanse, Franse, Nederlandse, Spaanse, Portugese en Duitse reeksen op te lijsten. Een immens werk, maar ik zou mij willen beperken tot de meest gekende reeksen, of liever die reeksen die nog enigszins gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Duitsland:

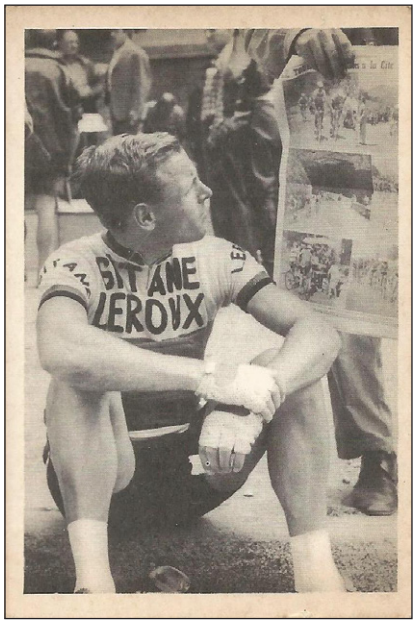

Dit is een Duitse reeks uit 1962, uitgegeven door WS-Verlag Wanne-Eickel.

Er is niet geweten of er een album bestaat.

De prenten zijn een deel uit de Tour de France 1962, het Deutsche Rad-Strassenmeisterschaft, de Tour de Suisse 1962, het Deutsche Amateur-Strassenmeisterschaft en enkele diversen.

Aantal: 44 zwart-witte en 3 kleurprenten

Formaat: 9,3 x 6,3 cm

Zwart-wit

Rugzijde: Tour de France 1962

Tekst over de foto aan de voorkant

Onderaan: WS-Verlag Wanne-Eickel

De prenten zijn niet genummerd[1]

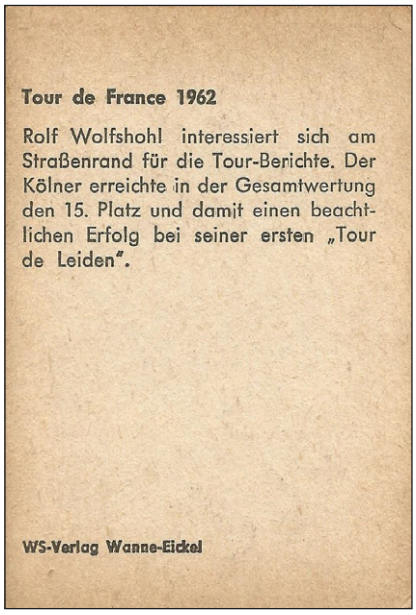

Volgende prenten zijn ons bekend met tussen ( ) de etappe waar in de tekst naar verwezen wordt:

- Renners bij een fontein
- Ontsnapping (3de etappe)
- Altig-Stablinski-Soler (3de etappe)
- Rolf Wolfshohl (actie) (3de etappe)
- Manuel Busto & Roger Baens (4de etappe)
- Vanden Berghen (4de etappe)
- Hoevenaers aan kop van groepje (5de etappe)
- Schroeders, Beuffeuil, De Mulder (5de etappe)
- Die Überreichung eines der ... Altig (5de etappe)
- St Malo Altig & Junkermann
- St Malo-Dinard Altig
- Wolfshohl & Sorgeloos (6de etappe)
- Geldermans & Vanden Berghen (6de etappe)
- Geldermans in gele trui (6de etappe)

1 Er is een arbitraire volgorde doorgevoerd bij de opsomming waarbij de tekst op de achterzijde min of meer de volgorde bepaalde.

Beuffeuil-Magini-Wolfshohl-Maliepaard (7de etappe)
Geldermans & Zilverberg (7de etappe)
Darrigade & Minieri (8ste etappe)
Vanden Berghen, Rostollan, Anquetil & Baldini (9de etappe)
Vannitsen, Schroeders & Altig (10de etappe)
Opgave Rik Van Looy (11de etappe)
Bahamontes en moto (13de etappe)
Bahamontes en danseuse (13de etappe)
Wolfshohl (13de etappe)
Hans Junkermann (13de etappe)
Opgave Hans Junkermann (14de etappe)
Anglade (14de etappe)
Anquetil op kop (14de etappe)
Het peloton (15de etappe)
Anquetil & Planckaert (15de etappe)
Wolfshohl & Sartore (16de etappe)
Louis Rostollan (16de etappe)
Daems & Bailetti (16de etappe)
Anquetil haalt renner in tijdens tijdrit
Altig en fotografen
Rolf Wolfshohl zittend (15de in de einduitslag)

Rugzijde: Deutsche Rad-Strassenmeisterschaft

Tekst over de foto aan de voorkant
Dieter Puschel
Altig, Oldenburg en Puschel
Bergmeisterschaft

Rugzijde: Tour de Suisse 1962

Tekst over de foto aan de voorkant
Hans Junkermann en familie

Rugzijde: Deutsche Amateur-Strassenmeisterschaft

Tekst over de foto aan de voorkant
Renners in actie
Während ....
Deutscher Amateur Strassenmeisterschaft Berlin-Wansee Wilfried Bölke
Deutscher Amateur Strassenmeisterschaft würde Wilfried Bölke
Deutscher Amateur-Stehermeister Horst Staudacher

Diverse in kleur

Tekst over de foto aan de voorkant
Junkermann Feru

Altig Wereldkampioen piste
Die Deutsche Verfolgungsmanschannschaft wird Weltmeister der Radamateure

Duitsland

Dit is een Duitse reeks uit 1968, uitgegeven door Sportbild.

Er bestaat een album waarin de prenten (ook andere sporten) kunnen gekleefd worden.

Aantal: 46 prenten gaan over wielrennen

Formaat: 9,4 x 6,4 cm

Kleur

Rugzijde:

SAMMELBILD

Nr.

Uitleg/naam

Aus der Serie

SPORTBILD 68

Sammelalben sind in Zeitschriftenhandel oder gegen

Voreinsendung von DM 1.- auf das Postscheck-Konto

Dortmund Nr. 1976 “Bergmann - Verlag - Sportbild-Vertrieb - 475 Unna”, portofrei, erhältlich.

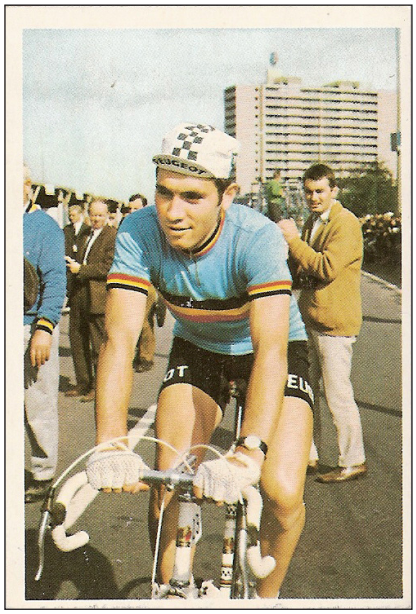

De prenten zijn genummerd.

271 KLAUS KOBUSCH
272 Kobusch-Stenzel (RV Bocholt) Dt. Meister Tandem
273 RUP. KRATZER (München) Dt. Meister 4000 m Verfolgungsfahren
274 K. KOBUSCH Deutscher Meister 1000 m Malfahren
275 Honz, Kobusch, Seving, Henrichs (RV Bocholt) Deutsche Meister 4000 m Vereins-Mannschaftszeitfahren
276 Erdman (2.) Kobusch (1.) Link (3.) 1000 m Malhfahren
277 RUDI ALTIG
278 K. H. KUNDE
279 Deutsche Straßenmeisterschaft
280 Wolfshohl, Junkermann, Altig, Peffgen
281 Deutsche Meisterschaft Bölke siegt vor Wilde
282 GROSSIMLINGHAUS (3) BÖLKE (1) WILDE (2)
283 Titelverteidiger RUDI ALTIG (Deutschland)
284 Tour de France - Sieger 1967 PINGEON (Frankreich)

285 FELICE GIMONDI (Italien)
286 GIANNI MOTTA (Italien)
287 JEAN STABLINSKI (Frankreich)
288 ROLF WOLFSHOHL (Deutschland)
289 WINFRIED BÖLKE (Deutschland)
290 DIETER WIEDEMANN (Deutschland)
291 HERBERT WILDE (Deutschland)
292 HANS JUNKERMANN (Deutschland)
293 HORST OLDENBURG (Deutschland)
294 DIETER PUSCHEL (Deutschland)
295 MAURER (Schweiz)
296 MONTY (Belgien)
297 BASSO (Italien)
298 JAN JANSSEN (Holland)
299 MERCKX (Belgien)
300 P. POST (Holland)
301 Das Feld in der 1. Runde
302 GOMEZ DEL MORAL (Spanien)
303 Ausreißergruppe SAEZ (Spanien) und MOTTA (Italien)
304 DE PRA - JUNKERMANN
305 W. BÖLKE
306 RUDI ALTIG
307 Start zur Weltmeisterschaft
308 MOTTA vor JANSSEN
309 VERPFLEGUNGSNAHME
310 Das Feld auf dem Rundkurs
311 EDDY MERCKX
312 JAN JANSSEN
313 ALTIG-GIMONDI
314 Zielentscheidung
315 Weltmeister EDDY MERCKX
316 EDDY MERCKX

Weetjes

In deze rubriek ben ik bereid alle nieuwigheden te vermelden. Dat gaat van de data van de Wielerbeurzen tot het verschijnen van nieuwe wielerboeken. Wens je een recensie van het boek, dan zal je natuurlijk een exemplaar moeten aanleveren. Let echter op, ik ben een kritische lezer.

Beurzen

Wielerbeurs in Wanze in de Salle Omnisport, Rue Géo Warzée, 19, 4520 Wanze

18/02/2023 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Guy Crasset: guy.crasset@scarlet.be

Wielerbeurs Roeselare in Koers. Museum van de wielersport, Polenplein 15, 8800 Roeselare

22/04/2023 van 10.00u tot 13.00u

Info en reservaties: koersmuseum@roeselare.be

Wielerbeurs Eeklo in de Stedelijke Sporthal van Eeklo B.L. Pussemierstraat 157, 9900 Eeklo

06/05/2023 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Mark Van Hamme: markvanhamme@hotmail.com

---

Wielerbeurs in Winksele-Delle in de parochiezaal van Delle, Mechelsesteenweg 1088, 3020 Winksele- Delle (de zaal ligt achter de kerk).

17/06/2023 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: sportmedia@live.nl

Vintage bike beurs in Geel

Parochiecentrum Sint-Amands, Werft 16, Geel

Dit is een beurs voor oude koersfietsen (jaren 90 en ouder) en oude onderdelen voor deze fietsen. Alsook oude wielerkledij en oude wielerboeken.

Contact: Bart van Boxel: retrobeursherentals@gmail.com

Quiz

4de Wielerquiz “Jasper zal het doen Stuyven” in de Feestzaal ‘t Fonteintje - St. Jansstraat 123 - 8791 Beveren-Leie

28/03/2023 vanaf 19.30u, prijs: 25 euro per team van max. 4 personen.

Inschrijven: via het forum LosFlippos of op dit e-mailadres llka@telenet.be. De inschrijving is definitief na betaling op rekening BE28 0000 3733 7320 van Luc Vansteenbrugge (0472/215752).

Boeken

FAEMA Espresso's, wielericonen en ruim 1200 zeges op de weg - Deel 1 1955-57 Het begin van Koblet tot Gaul

Prijs: € 39,00 op de beurs (Wanze, Eeklo), per post € 45,00 via www.sportmediashop.nl

Auteurs: Patrick Feyaerts en Jan De Smet

Formaat A4 met harde kaft. 210 pagina's met vele foto's

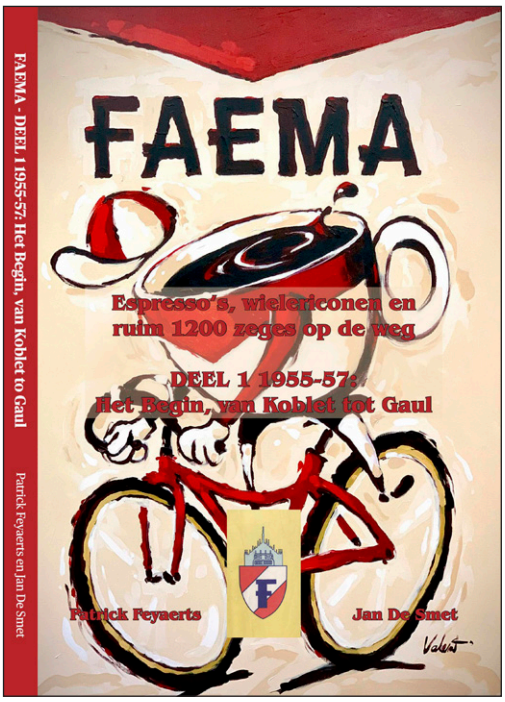

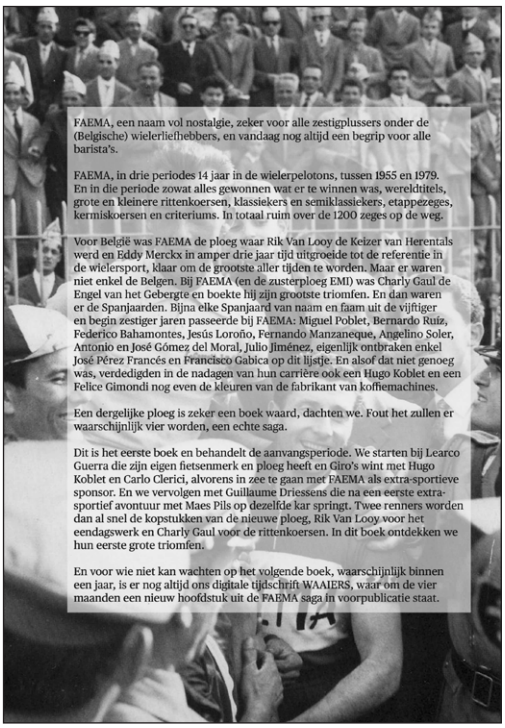

FAEMA, een naam vol nostalgie, zeker voor alle zestigplussers onder de (Belgische) wielerliefhebbers, en vandaag nog altijd een begrip voor alle barista's.

FAEMA, in drie periodes 14 jaar in de wielerpelotons, tussen 1955 en 1979. En in die periode zowat alles gewonnen wat er te winnen was, wereldtitels, grote en kleinere rittenkoersen, klassiekers en semiklassiekers, etappezeges, kermiskoersen en criteriums. In totaal ruim over de 1200 zeges op de weg.

Voor België was FAEMA de ploeg waar Rik Van Looy de Keizer van Herentals werd en Eddy Merckx in amper drie jaar tijd uitgroeide tot de referentie in de wielersport, klaar om de grootste aller tijden te worden. Maar er waren niet enkel de Belgen. Bij FAEMA (en de zusterploeg EMI) was Charly Gaul de Engel van het Gebergte en boekte hij zijn grootste triomfen. En dan waren er de Spanjaarden. Bijna elke Spanjaard van naam en faam uit de vijftiger en begin zestiger jaren passeerde bij FAEMA: Miguel Poblet, Bernardo Ruíz, Federico Bahamontes, Jesús Loroño, Fernando Manzaneque, Angelino Soler, Antonio en José Gómez del Moral, Julio Jiménez, eigenlijk ontbraken enkel José Pérez Francés en Francisco Gabica op dit lijstje. En alsof dat niet genoeg was, verdedigden in de nadagen van hun carrière ook een Hugo Koblet en een Felice Gimondi nog even de kleuren van de fabrikant van koffiemachines. Een dergelijke ploeg is zeker een boek waard, dachten we. Fout het zullen er waarschijnlijk vier worden, een echte saga. Dit is het eerste boek en behandelt de aanvangsperiode. We starten bij Learco Guerra die zijn eigen fietsenmerk en ploeg heeft en Giro's wint met Hugo Koblet en Carlo Clerici, alvorens in zee te gaan met FAEMA als extra-sportieve sponsor. En we vervolgen met Guillaume Driessens die na een eerste extra-sportief avontuur met Maes Pils op dezelfde kar springt. Twee renners worden dan al snel de kopstukken van de nieuwe ploeg, Rik Van Looy voor het eendagswerk en Charly Gaul voor de rittenkoersen. In dit boek ontdekken we hun eerste grote triomfen.

Jaak De Boever. Hardrijder en superknecht

Verschijnt begin maart, bestellen kan nu reeds

Prijs: € 20,00 via de post € 24,00 via www.sportmediashop.nl

Auteur: Willy de Bouvrie

Formaat: A4 met harde kaft. 140 pagina's met veelal onuitgegeven foto's.

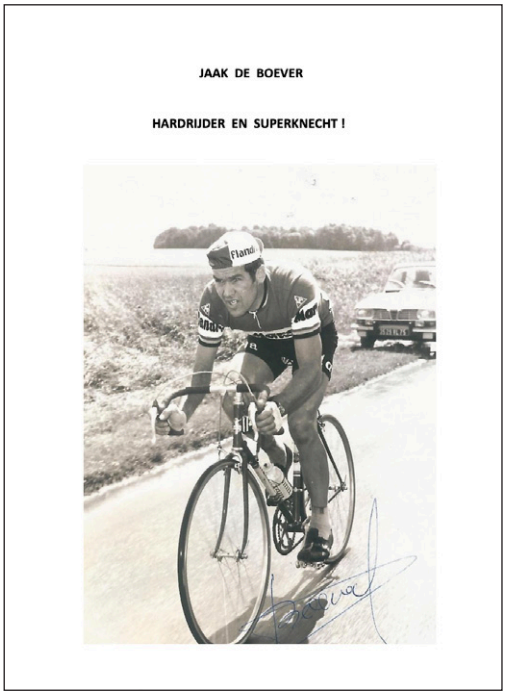

Jaak De Boever zal steeds herinnerd worden als de renner met zijn typische stijl als vechter, strijdend tegen moeder natuur met haar elementen als regen en wind.

Verschillende kopmannen heeft hij zo uit de wind gezet want daarvoor had hij het gabarit. Zijn strijdersgeest maakte hem dan ook geliefd bij de grote namen in het peloton.

Dertig jaar geleden was hij een geliefde figuur in Gottem, deelgemeente van Deinze, en werd er toen reeds een biografie in boekvorm uitgegeven waarvoor iedere Gottemnaar intekende. Wij dachten dat een remake na 30 jaar aan de orde was om deze ex-renner nog even in beeld te brengen.

Anquetil. Rekenmeester en fenomeen

Prijs: € 18,00 op de beurs (Wanze, Eeklo), per post € 21,00 via www.sportmediashop.nl

Auteur: Piet van der Meer

Formaat: A4 met harde kaft. 106 pagina's en geïllustreerd.

Na de 2de Wereldoorlog liet aanvankelijk Jean Robic de Franse harten sneller kloppen door de eerste na-oorlogse Ronde van Frankrijk te winnen. Maar de Fransen raakten in extase toen Louison Bobet drie keer op rij de Tour (53, 54 en 55) won. Maar dat werd overtroffen door Jacques Anquetil die zijn eerste won in 1957 maar daarna Bobet overtrof door vier keer op rij (61, 62, 63 en 64) La Grande Boucle te winnen. Redenen voor Piet van der Meer om er een mooi document over op te stellen nadat hij in 1960 door het Tourvirus werd gegrepen.

Over de auteur
Piet van der Meer, geboren 31 december1946, diploma HBS B 1964, actuarieel rekenaar 1966, PD MBA SPD van 1975 tot 1980, gewerkt van 1964 t/ m 2008 achtereenvolgens bij een levensverzekeringsmaatschappij, salarisadministratie onderwijs en een landbouw-boekhoudbureau gehuwd, vader van 3 zonen, grootvader van 5 kleinzonen, sinds juni 1960 (de vooravond van de Tour 1960) helemaal weg van wielrennen, pas in 1970 licentiehouder bij de KNWU, kon meekomen in de criteriums, in 1979 gestopt met wedstrijd rijden, nog steeds actief en passief in de wielersport, aantal boeken geschreven over de Tour de France.

Na de 2e wereldoorlog liet aanvankelijk Jean Robic de Franse harten sneller kloppen door de eerste na-oorlogse Ronde van Frankrijk te winnen. Maar de Fransen raakten in extase toen Louison Bobet drie keer op rij de Tour (53, 54 en 55) won. Maar dat werd overtroffen door Jacques Anquetil die zijn eerste won in 1957 maar daarna Bobet overtrof door vierkeer op rij (61,62,63 en 64) La Grande Boucle te winnen. Redenen voor Piet van der Meer om er een mooi document over op te stellen nadat hij in 1960 door het Tourvirus werd gegrepen.

Catalogus Wielersportboeken - Wielersportliteratuur uit Nederland en Vlaanderen Deel II 1990 - 2009

Prijs: € 45,00 op de beurs (Wanze, Eeklo), per post € 49,00 via www.sportmediashop.nl

Auteur: Harrie Heinen

Formaat: A4 met een harde kaft. 372 pagina's met 1500 covers en bio's van ruim 1500 wielerboeken.

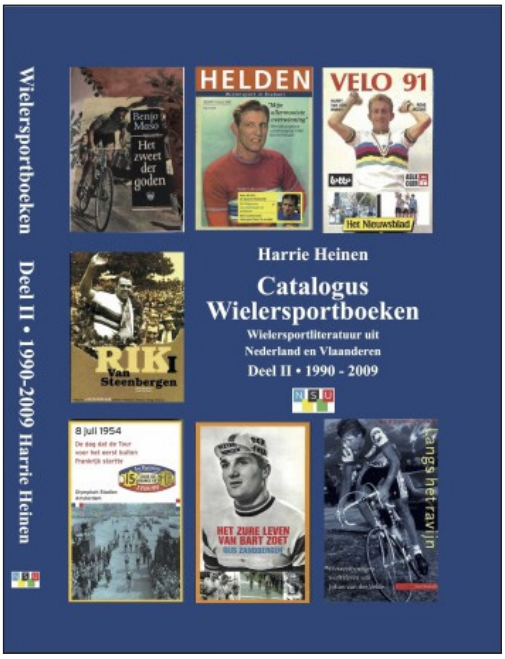

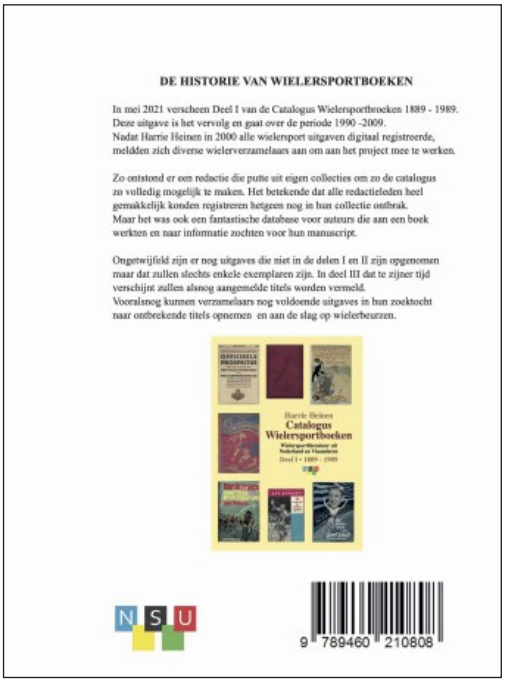

Deel I van de Catalogus Wielersportboeken 1889 - 1989. Deze uitgave is het vervolg en gaat over de periode 1990 -2009.

Nadat Harrie Heinen in 2000 alle wielersport uitgaven digitaal registreerde, meldden zich diverse wielerverzamelaars aan om aan het project mee te werken.

Zo ontstond er een redactie die putte uit eigen collecties om zo de catalogus zo volledig mogelijk te maken. Het betekende dat alle redactieleden heel gemakkelijk konden registreren hetgeen nog in hun collectie ontbrak.

Maar het was ook een fantastische database voor auteurs die aan een boek werkten en naar informatie zochten voor hun manuscript.

Ongetwijfeld zijn er nog uitgaves die niet in de delen I en II zijn opgenomen maar dat zullen slechts enkele exemplaren zijn. In deel III dat te zijner tijd verschijnt zullen alsnog aangemelde titels worden vermeld.

Vooralsnog kunnen verzamelaars nog voldoende uitgaves in hun zoektocht naar ontbrekende titels opnemen en aan de slag op wielerbeurzen.

Pedaalridders van de Peel

Prijs: € 27,50 per post € 49,00 via www.sportmediashop.nl

Auteur: Rien van Horik

Formaat: A4 met een zacht kaft. 252 pagina's ruim geïllustreerd.

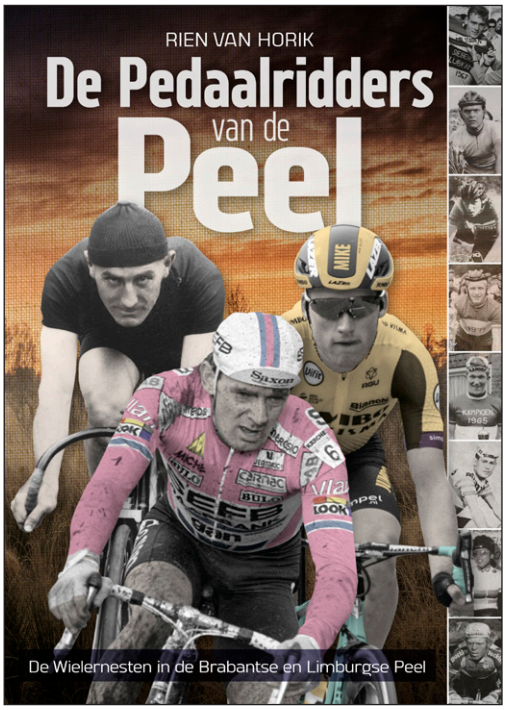

Het boek telt 252 pagina's met bijna 700 (vaak unieke) foto's en beschrijft de wielerhistorie van bijna vijftig dorpen en steden in grofweg de driehoek Weert-Helmond-Venray vanaf het einde van de negentiende eeuw tot nu. Ook zijn er meer dan 120 geschreven "Wielerportretten" in het boek te vinden. Een beknopte inhoudsopgave vindt U onder het blokje "Pedaalridders van de Peel."

De "Pedaalridders van de Peel" beschrijft de wielergeschiedenis van de Limburgse Wielergemeenten Venray en Weert, Helmond Wielerstad en de "Wielernesten" Aarle Rixtel-Asten-Baexem-Bakel-Beek en Donk - Boekel - Deurne - Erp - Gemert - Haelen - Handel - Helden Panningen - Helenaveen - Heusden - Heythuysen - Horst - Lierop - Lieshout - Liessel - Meerlo - Meijel - Mierlo - Mierlo Hout - Mill - Nederweert - Neerkant - Odiliapeel - Ommel - Oostrum - Oploo - Ospel - Overloon - Roggel - Someren - Someren Eind - Sevenum - Sint Anthonis - Stiphout - Stramproy - Tungelroy - Venhorst - Wanroij - Westerbeek, Ysselsteyn en Zeeland.

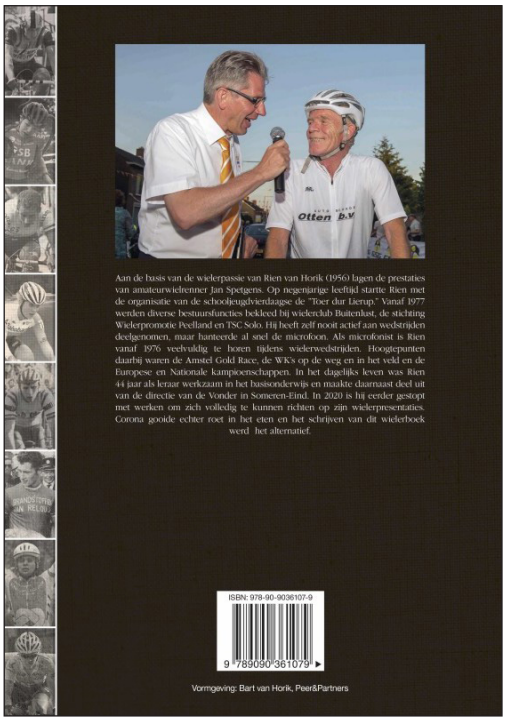

Reacties

In deze rubriek komen alle aanvaarde reacties en aanvullingen op het vorige nummer. Als het ware de rubriek 'Lezersbrieven'.

Rechtzetting 1:

Rechtzetting bij de FAEMA-artikels 1956-58. Wij hadden het altijd over de "Euskal Bizikleta" wanneer we verwezen naar wat in de meeste publicaties de G.P. Eibar genoemd wordt. Dit is echter niet de juiste benaming.

Eibarko Bizikleta was de officiële naam in de periode 1952-1968. De benaming Euskal Bizikleta werd pas vanaf 1991 gebruikt. Deze wedstrijd werd in de pers meestal de Grote Prijs Eibar genoemd en is te onderscheiden van de Ronde van het Baskenland (Euskal Herriko txirrindulari itzulia) die tussen 1936 en 1968 niet ingericht werd.

Rechtzetting 2:

Rechtzetting bij het artikel over ROKADO. Niettegenstaande we zo dikwijls de teksten nagelezen hadden, hadden we dit over het hoofd gezien: op blz. 15 en 16 komt verkeerdelijk tweemaal Gordon Nicholson voor i.p.v. Gordon Johnson.

Rechtzetting 3:

Rechtzetting bij het artikel over ROKADO p. 19. De actiefoto van Robert Vanlancker is niet van tijdens de Herne Hill-meeting, toch niet voor zover wij weten. De foto van Theo Verschueren in zijn WK-trui op p 18 is dan wel van tijdens de Good Friday-meeting in Herne Hill.

Rechtzetting 4:

Op blz. 17 staat Mirroir Sprint, het moet natuurlijk Miroir met één r zijn.

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2022

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.